

СТИВ БЕРИ

ЗАПЛАХАТА НА ПАТРИОТА

ОБСИДИАН

СТИВ БЕРИ

ЗАПЛАХАТА НА ПАТРИОТА

Превод: Боян Дамянов

chitanka.info

Авторът на „Легендата за Линкълн“, „Измамата на краля“, „Загадката Колумб“, „Шифърът на Джеферсън“ и още пет бестселъра, преведени на 40 езика

Последната задача на бившия специален агент Котън Малоун изглежда привидно лесна — той трябва да проследи и унищожи незаконна пратка от 20 милиона долара, предназначена за Северна Корея. Хеликоптерът с парите се взривява в небето над Венеция, но ситуацията се усложнява, когато от разузнавателните служби му съобщават, че в операцията е замесен и позорно изгоненият от собствената си държава брат на Любимия вожд. Кореецът не би се спрял пред нищо, за да се завърне в родината си и да поеме властта. Съсипването на американската икономика би било чудесна първа стъпка. Затова той е по следите на датиращи отпреди век документи, които могат да предизвикат жестока финансова криза. А въвличането на Китай в геополитическата игра може да има непредвидими последици.

Какви тайни крият банкнотата от 1 долар с изрисувана на нея шестолъчна звезда и шифрованата бележка, връчени на президента Рузвелт от милиардера Мелън в навечерието на 1937 г., засекретеният правителствен доклад, поставящ под съмнение законността на подоходния данък в САЩ, и старото писалище с много тайници в „Смитсоуиън“?

Котън Малоун разполага само с 24 часа, за да намери отговора. Каквото и да му струва това. Залогът е прекалено висок — бъдещето на света.

Посвещава се на Сам Бери — баща ми.

*Няма по-велико, по-благородно и по-свято
чувство на света от патриотизма.*

Ким Ир Сен, Вечен
президент на Корейската
народнодемократична
република

ПРОЛОГ

Белият дом

Четвъртък, 31 декември 1936 г.

17:00 ч.

За Франклин Д. Рузвелт дори самата мисъл да се намира в една и съща стая със своя скандален посетител беше противна. Но той съзнаваше отлично колко необходим е този разговор. Беше изкарал един четиригодишен президентски мандат, а само след три седмици щеше да влезе в историята с повторното си полагане на клетва; първото се бе състояло на 4 януари 1933 г. Преди това президентите се бяха заклевали на 4 март, отбелязвайки деня, в който през 1789 г. бе влязла в сила Конституцията на Съединените щати. Но Двайсетата поправка към същата Конституция бе сложила край на тази практика. Кое то всъщност беше добра идея, тъй като скъсяваше времето след изборите през ноември. Бездействието убива. Рузвелт обичаше да бъде част от промяната, той мразеше да върши каквото и да било постарому.

И с особено настървение презираше представителите на „стария ред“. Като своя посетител.

Андрю Мелън бе служил десет години и единайсет месеца като министър на финансите. Започнал при Хардинг през 1921-ва, той бе останал на поста си при Кулидж, за да бъде отстранен накрая от Хувър. Последната му държавна служба бе посланик в Двора на Сейнт Джеймс, след което, през 1933-та, бе излязъл в пенсия. Твърд републиканец и един от най-богатите хора в страната, Мелън беше живото олицетворение на „стария ред“, чиято философия Рузвелт се надяваше да промени със своя „Нов курс“.

— Господин президент, ето моето предложение. Надявам се, че ще може да се реализира — подаде му един лист Мелън.

Рузвелт бе поканил този парий на следобеден чай само защото съветниците му го бяха предупредили, че *има граница, до която можеш да подритваш едно бясно куче.*

А той подритваше Андрю Мелън вече три години.

Всичко бе започнало малко след първото му встъпване в длъжност, когато бе разпоредил да се направи одит на данъчните декларации, подадени от Мелън през 1931-ва. Отначало имаше известна институционална съпротива срещу тази явна злоупотреба с президентските правомощия — в смисъл че данъчните власти не могат да бъдат използвани като политическо оръжие — но в крайна сметка нарежданията му бяха изпълнени. Мелън бе поискал възстановяване на 139 000 долара надвети данъци. Властите установиха, че всъщност дължи още 3 089 000 долара. Обвинен бе в укриване на доходи, но голямото жури отказа да го привлече под наказателна отговорност. Без да му мигне окото, Рузвелт нареди на Министерството на правосъдието да подаде граждански иск; стигна се до дело пред Данъчно-апелативната комисия и 14 месеца минаха в изслушване на свидетелски показания и разглеждане на доказателства. Делото бе приключило едва преди броени седмици.

Намираха се в Овалния кабинет на втория етаж — любимо място за делови срещи в Белия дом. Изглеждаше претрупан и донякъде разхвърлян с множеството рафтове с книги, корабни модели и купища документи, струпани навсякъде. В камината гореше буен огън. Рузвелт беше изоставил инвалидната си количка и седеше на едно канапе. До него беше министърът на правосъдието Хоумър Къмингс. Мелън се придружаваше от Дейвид Финли, близък сътрудник на бившия финансов министър.

Рузвелт и Къмингс прочетоха предложението на Мелън.

Ставаше дума за създаване на музей на изкуствата, който да се намира в Националния мол — знаменития парк в центъра на Вашингтон. Мелън предлагаше да финансира изграждането му със собствени средства. Сградата щеше да се използва не само като хранилище за огромната му лична колекция; в нея щяха да се излагат и произведения на изкуството, които ще бъдат придобити в бъдеще.

И щеше да се нарича Национална художествена галерия.

— Не галерия „Андрю У. Мелън“? — попита президентът.

— Не искам името ми да се свързва публично със сградата.

Рузвелт огледа преценяващо посетителя си, който седеше с изправен гръб, вдигнал високо глава. Нито едно мускулче не потрепваше на лицето му, сякаш бе свикнал всички да скланят глава пред всеки негов каприз. И се запита как бе станало така, че трима

поредни президенти бяха посочили този човек за член на кабинета си. За Хардинг, слаб и нелеп глупак, беше ясно; също донякъде и за Кулидж, който бе доизслужил мандата, след като Хардинг бе имал благоразумието да умре в края на втората година. Но защо през 1924 г., когато самият Кулидж бе спечелил своя пълен, четиригодишен мандат, не се бе спрял на друг кандидат за министър на финансите? Би било толкова логично. Всеки президент си води свой екип. Впоследствие Хувър бе повторил грешката, преназначавайки Мелън през 1929 г. Е, накрая се бе отървал от него три години по-късно.

Рузвелт заяви:

— Тук пише, че галерията ще се управлява от съвет от девет души, всичките назначени от вас. Аз бях останал с впечатление, че институцията ще се администрира от института „Смитсониън“.

— Така е. Но искам в ежедневната си дейност галерията да бъде напълно независима от държавата, на каквато свобода в момента се радва и „Смитсониън“. Това условие не подлежи на преговори.

Той погледна към министъра на правосъдието, който кимна в знак на съгласие.

Предложението на Мелън бе представено за пръв път преди година. Построяването на сградата щеше да струва между осем и девет милиона долара. Личната му колекция от произведения на изкуството, оценявана на около двайсет милиона, щеше да съставлява ядрото на бъдещата музейна сбирка. Постепенно щяха да се придобиват и излагат и други ценни творби, като идеята бе Вашингтон да се превърне в една от световните столици на изкуствата.

Мелън се бе ангажирал да създаде фондация с основен капитал от пет милиона долара, приходите от която да отиват за изплащане на заплати на висшата администрация и за придобиване на нови творби. Държавата щеше да плаща поддръжката и режимните разходи на сградата за вечни времена. Сегашната среща беше резултат на дълги месеци задкулисни преговори за изглаждане на детайлите. Министър Къмингс го бе осведомявал през цялото време, но до някакви съществени пазарлъци почти не се бе стигнало. Също както в бизнеса с Мелън не беше никак лесно да се преговаря.

Оставаше обаче един неразрешен проблем.

— Тук сте посочили — каза Рузвелт, — че всички средства за сградата и за произведенията на изкуството ще постъпват от вашия

благотворителен фонд. Но това е същият онзи фонд, за който ние твърдим, че дължи на държавата над три милиона просрочени данъци.

Каменното лице на Мелън не трепна.

— Ако искате парите, те са там.

Рузвелт усещаше, че човекът отсреща го разиграва, но нямаше нищо против. Самият той бе поискал да се видят. И така...

— Бих желал да поговоря насаме с господин Мелън.

Министърът на правосъдието явно не одобри това, но същевременно разбра, че не е молба. Къмингс и Финли излязоха заедно от кабинета. Рузвелт изчака, докато вратата се затвори зад тях, и заяви:

— Сигурно знаеш, че те презирам.

— Не ми пука какво мислиш за мен. Ти си човек без значение.

Рузвелт се изсмя гърлено.

— Наричали са ме наглец. Мързеливец. Глупак. Интригант. Но никога човек без значение. Обиждаш ме. Смятам, че съм дори твърде значим в сегашните времена на икономически затруднения. За които, ако ми позволиш да добавя, ти носиш немалка вина.

Мелън вдигна рамене.

— Ако Хувър ме бе послушал, Депресията щеше да трае кратко.

Минали бяха седем години от онзи съдбовен февруари на 1929-а, когато пазарите се сринаха и банките фалираха. Хувър го нямаше вече, но републиканците бяха останали във властта и контролираха Конгреса и Върховния съд в достатъчна степен, за да може неговият Нов курс да търпи поражение след поражение. Изправен пред толкова много препятствия, той бе решил да склучи мир с враговете си, сред които и този дявол. Но не и преди да му каже какво мисли за него.

— Да видим дали си спомням добре. Като министър на финансите ти посъветва Хувър да ликвидира профсъюзите, фондовата борса, фермерите и пазара на недвижима собственост. Да отърве системата от всичко гнило в нея. И после според теб хората щели да работят по-упорито и да водят... как го рече? — по-благочестив живот. Като добави, че по-предприемчивите щели да просперираат за сметка на по-малко кадърните.

— Това беше разумен съвет.

— За човек, притежаващ стотици милиони, не би и могъл да мислиш другояче. Но се съмнявам дали щеше да имаш подобно

отношение, ако гладуваше, останал без работа и без надежда.

Мелън изглеждаше някак странно. Лицето му беше изпито, а високата му фигура бе по-мършава от обичайното. Кожата му беше пепелявосива, очите уморени, погледът мрачен. Две дълбоки бръчки се спускаха косо от ноздрите до ъгълчетата на устата, отчасти закрити от характерните мустаци. Рузвелт знаеше, че е на осемдесет и една, но изглеждаше на над сто. Едно беше безспорно — човекът бе запазил величествената си осанка.

Рузвелт извади цигара от кутията на страничната масичка и я постави в цигарето си от слонова кост. С това стиснато между зъбите под четирийсет и пет градуса нагоре цигаре той се бе превърнал в символ на президентска самоувереност и оптимизъм. А Бог му бе свидетел, че страната имаше нужда и от двете. Той запали цигарата и вдиша с наслада гъстия тежък дим, който предизвикваше сладка болка в гърдите му.

— Разбираш, че няма промяна в позицията ни по въпроса, който в момента се разглежда в Данъчно-апелативната комисия. Дарението ти няма да се отрази по никакъв начин на делото.

— Всъщност ще се отрази. Националната художествена галерия ще бъде построена — ухили се Мелън. — Ти не можеш и няма да ми откажеш това. Дарението ми е твърде щедро, за да бъде игнорирано. След като отвори врати, галерията ще се превърне в основен център на изкуствата в тази страна. А твоето дребнаво дело за данъци отдавна ще е в миналото. Никой няма да си спомня за него. Докато галерията... тя ще се извисява вечно и никога няма да бъде забравена.

— Ти наистина си най-хитрият богат злодей, когото познавам.

— Спомням си този твой цитат. Всъщност навремето приех думите ти като комплимент. Но като професионален политик, който се интересува само от гласове, твоето мнение за мен няма никакво значение.

— Аз спасявам държавата от такива като теб.

— Единственото, което си постигнал досега, е да създадеш бъркотия от нови комисии и агенции, повечето от които дублират и без това съществуващи ведомства. Те не вършат нищо, само раздуват бюджета и предизвикват увеличаване на данъците. Крайният резултат ще бъде катастрофален. *Повече* никога не значи *по-добре*, особено в държавното управление. Господ да е на помощ на тази страна, след

като ти приключиш с нея. За щастие, мен вече няма да ме има, за да видя последиците от безобразията ти.

Рузвелт вдъхна с наслада още тютюнев дим, преди да отговори:

— Прав си, да откажа дарението ти би било политическо самоубийство. Приятелите ти републиканци в Конгреса няма да погледнат благосклонно на това. А след като дарението е от теб, можеш да поставяш условия. И така, твоята величествена национална галерия ще бъде построена.

— Ти не си първият, разбираш ли?

Рузвелт се зачуди какво ли иска да каже старецът.

— Аз го бях направил много преди ти да се сетиш.

И тогава Рузвелт разбра.

Джеймс Казънс бе починал преди два месеца след 14 години служба в Сената. Преди 13 години сенатор Казънс бе разпоредил проверка на данъчните облекчения, предоставяни на компании, собственост на тогавашния министър на финансите Мелън. При разследването се бе установило, че Мелън не бе предал на трета страна контрола върху въпросните компании, както бе обещал при постъпване на държавна служба. Чули се бяха призови за оставката му, но той се бе снишил, докато отmine бурята, и през 1924 г., с идването си на власт, Кулидж го бе оставил на поста му. След което Мелън на свой ред бе пуснал данъчната полиция след Казънс и ревизията на доходите му бе разкрила 11 милиона неплатени данъци от предишни години. Но Апелативната комисия бе отменила решението на данъчните и бе разпоредила да бъдат възстановени надвзетите суми.

— Не беше ли това най-страшното ти унижение? — каза Рузвелт на Мелън. — Комисията отсъди единодушно против теб. Действията ти срещу Казънс бяха изобличени като лична вендета.

— Именно, господин президент — изправи се Мелън.

Гостът му стоеше срещу него и го гледаше с очи, черни като въглени. Рузвелт се гордееше със способността си да доминира във всяко помещение, където се появи, и да овладее всяка ситуация, но тази статуя от плът и кръв, изправена насреща му, го караше да се чувства неудобно.

— Умирам — каза Мелън. — Ракът ще ме довърши, преди да си е отишла следващата година. Но аз никога не съм бил от хората, които хленчат и се оплакват. Когато имах власт, я използвах. В крайна сметка

ти не си сторил срещу мен нищо по-различно от онова, което аз съм правил навремето. Слава богу, все още имам парите и лостовете, за да се защитя. Искам обаче да ти кажа нещо. Унищожих враговете си, понеже се бяха опитали да унищожат мен. Моите удари бяха извършени при самоотбрана. Докато твоята атака срещу мен не бе предизвикана с нищо. Ти си бе наумил да ме уязвиш просто защото можеше. Никога не съм ти причинил нещо лошо, никога не съм работил срещу теб. Това прави конфликта между нас... различен.

Рузвелт остави никотина да успокои нервите му и си каза, че не бива да показва дори пращинка безпокойство или страх.

— Оставям на родината си дарение от произведения на изкуството. Това ще бъде моето публично наследство. Но за теб, господин президент, имам отделен, личен подарък.

Мелън измъкна от вътрешния джоб на сакото си лист хартия, сгънат на три, и му го подаде. Рузвелт пое листа и прочете написания на машина текст.

— Това са глупости.

Лицето на Мелън се изкриви в лукава гримаса, в нещо като полуусмивка. Каква странна гледка! Рузвелт не си спомняше някога да го бе виждал с друго изражение освен навъсен.

— Напротив — каза Мелън. — Това е гатанка. Съставена лично от мен лично за теб.

— С каква цел?

— Нещо, което може да донесе гибел на теб и на твоя Нов курс.

Рузвелт размаха хартията под носа му.

— Това някаква заплаха ли е? Може би си забравил с кого разговаряш?

Президентът вече беше изцяло наясно с грешката, допуснатата преди две години. Какво гласеше старата максима? *Ако се опитваш да убиеш краля, гледай да успееш.* Докато той се бе опитал, но не бе успял. Министърът на финансите Къмингс вече го бе уведомил, че Данъчно-апелативната комисия ще се произнесе против правителството и в полза на Мелън, и то по всички пунктове от обвинението. Мелън нямаше да дължи никакви данъци със задна дата. Защото нямаше да е сторил нищо нередно.

Пълна загуба.

Той бе наредил на министъра да забави, доколкото е възможно, публичното обявяване на това решение. Не го интересуваше, важното бе да се протака. Но сега се запита: няма гостът му вече знаеше?

— Човек винаги има две причини да върши това или онова — каза Мелън. — Благородна и истинска. Дойдох днес по твоя покана с намерение да бъда откровен и честен с теб. Един ден всички, които сега сте на власт, включително и ти, ще умрете. Аз ще съм умрял преди вас. Но Националната галерия винаги ще си бъде на мястото, а тя е нещо, от което страната ни има нужда. Ето *благородната* причина да направя това, което направих. А истинската причина е, че за разлика от теб аз съм патриот.

Рузвелт се изхили на тази обида.

— И все пак ти с готовност си признаваш, че листът, който държа в ръката си, е заплаха към твоя върховен главнокомандващ?

— Уверявам те, има неща, които и ти не знаеш. Неща, които мога да докажа... с разрушителен ефект. В ръката си, господин президент, държиш две от тях.

— Ами защо просто не ми ги кажеш и не си доставиш тази радост още сега?

— И защо да го правя? Ти ме остави цели три години да вися като дрипа, развявана от вятъра. Бях публично разследван, унижаван, обявяван за мошеник и измамник. През цялото това време ти злоупотребяваше с властта си и дискредитираше заемания пост. Сметнах, че е редно да ти върна услугата. Но реших да оформя подаръка си като предизвикателство. Искам да си го заслужиш, да положиш усилие, за да го получиш, както ме принуди да направя аз.

Рузвелт смачка хартията на топка и я запрати в другия край на помещението. Мелън го гледаше невъзмутимо.

— Това не е много мъдро.

Президентът насочи цигарето си към него като оръжие.

— По време на изборната ми кампания, през трийсет и втора, много пъти виждах на витрините на разни магазини един и същ надпис. Знаеш ли какво гласеше?

Мелън не отговори.

— „Хувър наду свирката. Мелън дръпна звънеца. Уолстрийт даде сигнала и страната отиде по дяволите. Ура за Рузвелт!“ Това мисли страната за мен.

— Аз предпочитам определението на сенатор Труман: „Проблемът с президента е, че е лъжец“.

Между тях настана напрегнато мълчание, което продължи няколко секунди. Накрая Рузвелт заяви:

— Нищо не ми доставя по-голямо удоволствие от една хубава битка.

— Значи това ще те направи щастлив. — Мелън бръкна в джоба си и извади банкнота от един долар. — От новите е. Чух, че лично си одобрил графичното оформление.

— Казах си, че е редно старите купюри да излязат в пенсия. Носели нещастие.

През 1935 г. Министерството на финансите бе разработило новата банкнота от 1 долар, добавяйки държавния печат на САЩ заедно с някои други стилистични изменения. Новите банкноти се намираха в обращение малко повече от година. От другия си джоб Мелън извади автоматична писалка, пристъпи към една от страничните масички, начерта някакви линии върху банкнотата и я подаде на президента.

— Това е за теб.

Рузвелт видя, че Мелън бе очертал върху обратната страна на печата два триъгълника.

— Пентаграм?

— Не. Има шест върха.

Рузвелт се поправи:

— Звездата на Давид. Трябва ли да означава нещо?

— Препратка към нашата история. В миналото ни е имало мъже, които са знаели, че един ден ще се появи такъв като теб, аристократ тиранин. Затова си казах, че би било уместно да започнеш решаването на гатанката си е урок по история — Мелън посочи банкнотата — и с

една аномалия. Както виждаш, наслагването на двата триъгълника съединява пет от буквите. O S A M N. Това е анаграма.

Рузвелт огледа банкнотата.

— MASON. Образуват думата *масон*.

— Точно така.

Съзнавайки неразумността на въпроса си, президентът все пак го зададе:

— И какво значи това?

— Твоят край.

Висок и изправен, Мелън имаше осанката на военен; наклонил глава на една страна, той сякаш се присмиваше на върховния главнокомандващ за неспособността му да се изправи на крака. Пънът в огнището изпука и пръсна във въздуха сноп искри.

— „Съвпадение с фактите, макар без обяснение.“ — Мелън помълча и добави: — Лорд Байрон. Това също ми се стори подходящо за случая.

С тези думи гостът пристъпи към вратата.

— Не съм приключил с теб — провикна се Рузвелт.

Мелън спря и се извърна.

— Ще те чакам... *господин* президент.

И той си тръгна.

1

В НАШИ ДНИ

Венеция, Италия
Понеделник, 10 ноември
22:40 ч.

Котън Малоун се хвърли на пода точно когато куршумите затракаха по стъклената стена. За щастие, прозрачната преграда, разделяща двете помещения, не се разби. Той рискува да погледне към обширното пространство за секретарките и от там в полумрака проблеснаха пламъчетата на картечни откоси, излизащи от дулото на късоцевно оръжие. Явно стъклото между него и нападателя беше свръхустойчиво и Малоун мълчаливо отпрати благодарност към който и да го бе поставил за предвидливостта му.

Възможностите му за действие бяха ограничени. Не знаеше почти нищо за разпределението на осмия етаж — беше за пръв път в тази сграда. Дошъл бе със задачата да проследи незабелязано извършването на огромна по мащабите си финансова трансакция — наблъскването на 20 милиона щатски долара в два големи чувала с краен адресат в Северна Корея. Вместо това сделката се бе превърнала в касапница. В близкия офис имаше четири трупа, а убиецът — мъж с азиатски черти, къса черна коса и униформа на охранител — го бе избрал за следваща жертва.

Трябваше да намери прикритие.

Добре поне че имаше оръжие — зачислената му от отряд „Магелан“ берета с два резервни пълнителя. Възможността да пътува въоръжен беше едно от предимствата, което му даваше носенето на значка от Министерството на правосъдието на Съединените щати. Беше приел тази задача като повод да се разсее след случилото се в Копенхаген, както и да изкара малко пари — в днешно време работата за правителството се заплащаше доста добре.

Мисли!

Нападателят го превъзхождаше по огнева мощ, но не и по интелигентност.

Контролирай онова, което те заобикаля, и така контролираш крайния резултат.

Той хукна вляво по коридора, застлан с грапава теракота, точно когато поредният откос разби на сол стъклената преграда. Премина през неголяма площадка с врати за тоалетна от двете страни и продължи нататък. Насред коридора имаше изоставена количка с парцали и почистващи препарати. До нея една врата беше подпряна отворена; в полутъмния офис забеляза приклепнала до стената жена.

— Мушни се под бюрото и не издавай звук! — прошепна ѝ той на италиански.

Тя изпълни мълчаливо нареждането му.

Чистачката можеше да се окаже проблем. В докладите на отряд „Магелан“ такива се обозначаваха като „цивилни жертви“. Той ненавиждаше това описание. Всяка от тези „цивилни жертви“ би могла да бъде нечий баща, майка, брат, сестра. Невинни хора, попаднали в кръстосания огън.

Всеки миг азиатецът щеше да се появи.

Малоун забеляза друга врата и се шмугна през нея в тъмния офис. Обичайните мебели, разпръснати в безпорядък на пода. Открехнатата врата водеше към съседно помещение; през процепа струеше ярка светлина. Бърз поглед потвърди, че от другата стая се излиза обратно в коридора.

Щеше да свърши работа. До ноздрите му достигна миризма на почистващ разтвор; на метър от него имаше двайсетлитров метален варел с отворена капачка. Върху количката на чистачката видя пакет цигари и запалка.

Контролирай онова, което те заобикаля. Той грабна цигарите и запалката, после събори с ритник металния варел. Безцветна течност рукна от гърлото му и потече като река по коридора точно в посоката, откъдето щеше да дойде азиатецът.

Малоун зачака. Няколко секунди по-късно иззад ъгъла се подаде дулото на автоматичната карабина, а след него и лицето на нападателя, който явно се чудеше къде ли се е скрила жертвата му. Малоун изчака още секунда-две, за да се убеди, че врагът му го е видял. Дулото се насочи към него.

С един скок той се озова обратно в офиса. Проехтя оглушителен откос. Град от куршуми обля количката на чистачката. Малоун щракна запалката и поднесе пламъка под пакета цигари. Хартия, целофан, тютюн — всичко пламна. Едно. Две. Той метна горящия пакет в безцветната локва на пода. Чу се звук като от рязко поемане на въздух и почистващата течност лумна в пламъци.

Движение в съседната стая му показа, че се бе случило точно това, което бе очаквал: азиатецът бе потърсил убежище от горящия около него под. Преди врагът му да бе успял да се опомни, Малоун се хвърли вътре през свързващата врата и прикова нападателя си към пода.

Оръжието отхвъркна встрани. Малоун стискаше шията на азиатца с дясната си ръка. Но опонентът му беше силен. И ловък като котка.

Двамата се претърколиха два пъти и се спряха в едно бюро.

Малоун знаеше, че не бива да отпуска хватката. Но азиатецът се отгласна от пода и успя да го блъсне назад. После светкавично скочи на крака. Докато Малоун се опомни и пригответи за бой, мнимият пазач беше вече изчезнал.

Малоун вдигна пистолета си от пода и се приближи до вратата; сърцето му биеше като чук, дробовете му жадно поемаха въздух. Останките от течността догаряха отвън. Коридорът беше празен, по пода имаше мокри стъпки. Той тръгна по тях. На близкия ъгъл спря и се огледа. Нямаше никой. Продължи към асансьорите и погледна електронните индикатори над вратите. И двата показваха 8 — асансьорите бяха на етаж. Той натисна бутона за нагоре и се дръпна крачка назад, готов за стрелба.

Вратите се отвориха. В лявата кабина имаше окървавен труп само по бельо. Вероятно истинският пазач. Малоун се взря в лицето му, обезобразено от две зеещи рани. Явно планът беше да бъдат ликвидирани не само участниците в сделката, но и всички свидетели. Той надникна в кабината и видя разбития контролен панел. Погледна в другата кабина — и тя беше извадена от строя. Единственият изход беше по стълбището.

Той излезе на площадката и се заслуша. Някой се изкачваше по стъпалата към покрива. Малоун се затича нагоре. Някъде се отвори врата, после бързо се затвори.

На последния етаж откри изхода към покрива; отвън се чуваше характерният шум на хеликоптерна турбина, която набираше обороти. Той откряна вратата.

Хеликоптерът беше обърнат с опашката към него; носът му сочеше навън, към нощния мрак. Докато роторите се въртяха все по-бързо, азиатецът натовари двата чувала с пари, после сам скочи в кабината. Перките свистяха във въздуха, плазовете се отлепиха от покрива.

Малоун бутна вратата и я отвори докрай. Леденият вятър го удари като стена.

Да стреля? Не. Да ги остави да отлетят? Беше изпратен тук като наблюдател, но нещата бяха взели лош обрат и той трябваше да си оправдае хонорара. Мушна pistolета в задния си джоб и се затича. С един скок се меша върху единия от плазовете, който вече беше високо във въздуха. Хеликоптерът започна да набира височина в нощното небе.

Какво особено чувство — да летиш в мрака абсолютно незащитен! Малоун се беше вкопчил с две ръце в металния плаз, а леденият насрещен вятър се стремеше да го откъсне от него.

Той погледна надолу. Летяха на изток, отдалечавайки се от брега; под тях беше вода, напред се простираха островите. Мястото, където бяха станали убийствата, се намираще на материка, на стотина-двеста метра от морето, в една безлична офис сграда, недалече от международното летище „Марко Поло“. Лагуната беше заобиколена от тънки ивици светлина, които се събираха в широка дъга към континента. В центъра се намираще Венеция.

Хеликоптерът зави остро вдясно и увеличи скоростта. Напред се виждаха осветените кули и камбанарии на града. Отвъд тях се стелеше безкрайна тъмнина — знак за открита водна площ. Малко по на изток беше Лидо, след което започваше Адриатическо море. Той си отмяташе наум местата, над които минаваха. На север градски светлини издаваха присъствието на Мурано, след това Бурано и малко по-нататък — Торчело. Островите приличаха на огърлица от скъпоценни камъни около лагуната. Малоун се сви върху плаза и за пръв път погледна нагоре, към кабината на хеликоптера.

„Охранителят“ го гледаше през стъклото.

Хеликоптерът кривна рязко вляво в опит да се отърси от неканения пасажер. Тялото му залитна встрани, после се люшна като камшик назад, но той се държеше здраво, докато мъжът над него го фиксираше с леден поглед. Малоун видя как азиатецът се пресегна и отвори люка; в ръката си държеше карабина. Миг преди първият откос да го обсипе с куршуми, той се залюля и се метна върху другия плаз.

Няколко куршума изплющяха върху току-що освободения плаз; останалите потънаха надолу в мрака. За момента Малоун беше в безопасност, но ръцете вече го боляха от тежестта на тялото. Хеликоптерът отново започна да се мята насам-натам, изчерпвайки бързо последните му сили. Той преметна левия си крак през плаза и се вкопчи с цялото си тяло в метала. От ледения въздух гърлото му беше изсъхнало, дишаше трудно. Опита се да изстиска от устата си слюнка, за да облекчи сухотата.

Трябваше да предприеме нещо, и то бързо.

Малоун се загледа в бясно въртящите се ротори; перките пореха въздуха, двигателят боботеше ритмично. На покрива се бе поколебал, но сега нямаше избор. Стиснал здраво плаза с крака и с лявата си ръка, той се пресегна и разкопча задния джоб на панталона си. Бръкна вътре с дясната си ръка и извади беретата.

Имаше само един начин да принуди хеликоптера да кацне. Той изстреля три куршума във виещата турбина малко под главината на ротора. Двигателят се закашля. От ауспуха блъвнаха огнени езици. Скоростта намалая. Машината навири нос, сякаш нещо я дърпаше назад.

Малоун погледна надолу. Бяха все още на около триста метра над водата, но бързо губеха височина в нещо като контролирано спускане.

Напред се виждаше остров. Разпръснати тук-там светлини издаваха правоъгълната му форма. Падаше се леко на север от Венеция. Той познаваше мястото. Изола ди Сан Микеле. Там нямаше нищо освен две-три църкви и едно огромно гробище, където местните хора погребваха мъртвите си още от Наполеонови времена.

Двигателят отново започна да се дави. Чу се трясък. Черен дим на кълба излизаше от ауспуха, миризмата на сярна и горящо машинно масло ставаше все по-силна. Пилотът очевидно се опитваше да стабилизира машината и да я спусне плавно надолу, но хеликоптерът подскачаше и се друсаше, а стрелките на уредите в кабината се въртяха

бясно във всички посоки. Стигнаха до острова, като едва не се блъснаха в кубето на голямата църква.

На пет-шест метра от земята успехът изглеждаше близо. Хеликоптерът застана неподвижно във въздуха. Воят на турбината стана по-равен. Под тях беше пълен мрак, но Малоун се запита колко ли надгробни камъка ги очакваха отдолу. Не се виждаше нищо. Пътниците в хеликоптера положително знаеха, че все още имат компания. Но тогава защо кацаха? Можеха да се издигнат обратно нагоре и да се отърсят от натрапника във въздуха.

Трябваше да забие още няколко куршума в тази турбина. Сега нямаше избор.

Малоун отпусна ръце. Стори му се, че пада безкрайно надолу, макар че ако паметта не му изневеряваше, един предмет в състояние на свободно падане се движеше с вертикална скорост от 9,60 м/с. Шест метра щеше да измине за по-малко от секунда. Надяваше се само да падне на меко, а не върху някой надгробен камък.

Приземи се на крака, като подгъна колене, за да смекчи удара, и се претърколи на една страна. Усети болка в левия хълбок. По някакъв чудодееен начин все още стискаше пистолета в ръка. Спря се на място и погледна нагоре. Пилотът беше успял да овладее изцяло машината. Хеликоптерът се издигна леко нагоре и се завъртя надясно около оста си; сега нападателят му имаше пряка видимост към него. Можеше да се отдалечи, куцукайки, но на земята нямаше нищо, зад което би могъл да се скрие. Беше на открито, сред гробовете. Азиатецът видя безнадеждното му положение, докато хеликоптерът висеше във въздуха на по-малко от трийсетина метра, вдигайки с ротора си прах и дребни камъчета от повърхността на земята. Люкът се плъзна назад и нападателят се прицели, стиснал карабината с една ръка.

Малоун се подпря на един камък и насочи пистолета. В пълнителя оставаха не повече от четири патрона.

Използвай ги умно.

Той се прицели в двигателя. Азиатецът направи знак на пилота да се отдалечи. Но междуременно Малоун стреля. Един, два, три куршума.

Трудно му бе да прецени кой от трите свърши работа, но турбината експлодира, ярко огнено кълбо огря нощното небе, горящи отломки се посипаха като градушка по земята в радиус от петдесетина

метра. На светлината от взрива той видя стотици надгробни камъни, подредени в гъсти редици. Залегна по корем и закри глава с ръце, докато експлозиите продължаваха и наоколо падаха безформени парчета метал, части от човешки тела и дъжд от горящ керосин.

Той наблюдаваше безмълвно как пламъците поглъщат хеликоптера, обитателите му и 20 милиона щатски долара в брой. Някой здравата щеше да се ядоса.

2

Пристанището на Венеция

23:15 ч.

Ким Чен Ин беше застанал от едната страна на леглото и държеше в ръка банката с течност. Дъщеря му Хана го наблюдаваше от другата страна.

— Предполагам, че и преди си виждала това? — попита я тихо той.

Под *това* имаше предвид налагането на силните над безкрайно слабите. И, да, тя го бе виждала безброй пъти с очите си.

— Нямах коментар, а? — рече той.

Тя го гледаше втренчено.

— Така и предполагам. Рибата никога няма да си навлече неприятности, защото си мълчи. Така ли е?

Тя кимна.

Той се усмихна на реакцията ѝ, после насочи вниманието си обратно към леглото и попита:

— Удобно ли ти е?

Възрастният мъж не отговори. Как би могъл? Наркотикът бе парализирал всичките му мускули и бе притъпил чувствителността на нервите, освобождавайки съзнанието. От банката, която Ким държеше в ръка, до вената на мъжа се спускаше тръбичка. На нея имаше вентил, който му позволяваше да контролира дебита. Нямахше опасност някой да разбере какво вършат, понеже пленникът им беше диабетик и ръцете му бяха целите на дупки от игли.

— Едва ли има значение дали му е удобно, или не — каза той. — Какъв глупав въпрос! Та той няма къде да ходи.

Безразличието пред превъзходството със сила беше черта, която бе наследил от баща си — заедно с рядката коса, наднорменото тегло, едрата кръгла глава и тайната склонност към декадентски развлечения. За разлика от баща си обаче, който бе успял да наследи своя баща и да

управлява Северна Корея в продължение на близо четвърт век, Ким беше лишен от тази възможност.

И за какво?

Защото бе посетил токийския Дисниленд.

Две от деветте му деца бяха пожелали да го видят. Затова той се бе сдобил с фалшиви португалски паспорти и се бе опитал да влезе инкогнито в страната. Но един наблюдателен граничен служител на летище „Нарита“ бе засякъл измамата и Ким бе арестуван. За да уреди освобождаването му, неговият баща трябваше да се намеси лично пред японските власти.

Което му струваше скъпо. Той бе изгонен и лишен от възможността да наследи баща си. Докато преди, като най-голям син, се смяташе за правопреемник на бащината си власт, изведнъж, изпаднал в немилост, той стана никой. Затова, когато преди дванайсет години баща му най-после почина, неговият незаконороден полубрат зае мястото му на главнокомандващ въоръжените сили, председател на Националната комисия по отбрана и върховен лидер на Работническата партия, съсредоточил в ръцете си цялата власт в Корейската народнодемократична република.

Каква беше поуката?

Само лошият орач се кара с вола си.

Той се огледа. Не толкова луксозен, колкото собствения му пентхаус през две палуби нагоре, апартаментът все пак бе далеч над средното равнище. Двамата с Хана се връщаха от десетдневна обиколка на Средиземноморието и Адриатика, при която се бяха отбивали в Хърватия, Черна гора, Сицилия и континентална Италия, очаквайки старецът, който лежеше сега пред тях, да направи своя ход. Но нищо особено не се бе случило.

Затова сега, през последната вечер от пътуването, докато корабът беше на пристан във Венеция, а няколкото хиляди туристи разглеждаха забележителностите, те бяха решили да посетят Пол Ларкс. Едно почукване на вратата и Ларкс беше паднал в ръцете им.

— Господин Ларкс — започна свойски Ким, — защо се записахте за тази екскурзия?

— За да поправа една неправда.

Гласът му беше слаб, но отговорът не оставяше никакво съмнение. Това беше ефектът от наркотика. Мозъкът не беше в

състояние да произведе друго освен истината. Способността му да лъже беше напълно елиминирана.

— Каква неправда?

— Извършената от страната ми.

Дразнещото в случая бе, че отговорът се ограничаваше само до зададения въпрос, без да съдържа каквато и да било допълнителна информация.

— Откога притежавате документите, поправящи тази неправда?

— Откакто работих за правителството. Тогава ги открих.

Мъжът беше служил като помощник-министър на финансите на САЩ, но преди по-малко от три месеца бе тихомълком пенсиониран.

— Кога беше това: преди или след като прочетохте книгата?

— Преди.

Той също бе чел „Заплахата на патриота“ от Анан Уейн Хауъл. Книгата бе публикувана за сметка на автора преди две години без шумно разгласяване и сензационност.

— Прав ли е Хауъл?

— Да.

— Къде е той?

— Ще се видя утре с него.

— Къде?

— Казаха ми, че той щял да ме открие, след като слеза от кораба.

— Не дойдохте ли тук именно за да се видите с Хауъл по време на круиза?

— Това беше първоначалният план.

Странен отговор.

— А трябваше ли да се срещнете и с още някого?

— С корееца. Но си казахме, че е по-добре да не го правим.

— Кои вие?

— Аз и Хауъл.

Колко странно.

— Защо?

— По-добре е това да си остане между американци.

Обзе го вълнение. Кореецът беше *той*.

— Къде са документите, които поправят неправдата?

Ларкс беше носил със себе си неголяма кожена чанта през цялото време на пътуването. На палубата. На закуска, обяд и вечеря. Не я

пускаше от ръка. Но сега я нямаше в апартамента. Хана вече го бе претърсила.

— Предадох ги на Йелена. Тя ми каза вярната парола.

Непознато име. Нов участник. Но той държеше да знае.

— Каква е паролата?

— Мелън.

— Какво е това? Пъпеш на английски?

— Не. Андрю Мелън.

Той схвана иронията, но все пак попита защо се бяха спрели на това име.

— Той беше пазителят на истината.

Само някой, прочел книгата на Хауъл, би разбрал тази констатация.

— Кога дадохте документите на Йелена?

— Преди няколко часа.

Което беше проблем, разбира се, защото спасяването на въпросните документи беше част от причината да е тук. Преди седмици се бе опитал да придума Ларкс от разстояние да му ги предаде, но без успех. И тогава му бе хрумнала идеята да се срещнат в чужбина. Тази среща не само щеше да му донесе писмените доказателства, които търсеше, но и да го отведе до подбудителя на цялата тази история. До Анан Уейн Хауъл. Авторът на „Заплахата на патриота“.

— Йелена познава ли Хауъл?

— Да.

— И как ще му предаде документите?

— Ще се срещне с него утре, след като слезе от кораба.

Очевидно нещата не се развиваха по план. Но той бе очаквал дупки и неравности по този коварен път. Да се занимаваш с особняци и отчаяни индивиди си носи своите рискове.

— Кой сте вие? — попита внезапно Ларкс.

Ким погледна надолу към леглото. Ефектът от наркотика бе преминал по-бързо, отколкото очакваше, но той бе внимавал да не превиши дозата, за да може да общува свободно със стареца.

— Аз съм вашият благодетел — каза той. — Кореецът.

Ларкс понечи да се надигне, но Хана го възпря. Не се искаше много сила, за да удържи възрастния човек.

— Разочаровате ме — продължи Ким.

— Нямам какво да ви кажа. Това е проблем на американците. Не ни е необходимо да намесваме хора като вас.

— Но все пак приехте парите ми. Дойдохте на този круиз, не съм чул да се оплаквате.

Той завъртя вентила, за да пусне още една доза от наркотика по тръбичката. Скоро кафявите очи на Ларкс отново се замъглиха.

— Защо се отказате от корееца? — попита Ким.

— Хауъл прецени, че така е най-добре. Имаше съмнения.

— За какво? Не беше ли кореецът ваш приятел?

— Тези неправди не засягат чужденци.

— Какви неправди?

— Извършените към Саломон, Мелън, Хауъл, към всички. Те са наш проблем, който ние трябва да решим. За жалост, всичко е истина.

Ким увеличи притока по тръбичката, за да накара съзнанието на Ларкс напълно да се подчини на волята му.

— Кое е истина?

— Заплахата на патриота.

Понятието му беше известно от книгата, но въпросът беше истина ли бе то, или плод на фантазията на някакъв маргинален автор, обсебен от мания за конспирации. Сега буквално залагаше живота си, че е истина.

Телефонът в джоба му избръмча. Той подаде през леглото банката на Хана и бръкна да извади апарата.

— Хеликоптерът се взриви над лагуната — докладва мъжки глас.

— Бяхме твърде далече, за да разберем какво става, но видяхме някакъв мъж да скача на плаза, докато машината се издигаше. Сега отиваме с моторница до мястото на взрива.

— Загубили сте двайсет милиона долара? — попита Ким.

— Така изглежда.

— Това не е добре.

— Не е нужно да го казваш. Възнаграждението ни изгоря.

Хората му бяха наети срещу 50 процента комисиона.

— Изяснете какво се е случило — нареди той.

— Отиваме.

Нови проблеми. Не това бе очаквал да чуе. Прекъсна връзката и погледна надолу към леглото, като си мислеше за куриера, който Ларкс

бе споменал.

— Може би има начин да открием жената — каза той на Хана. —
Въпросната Йелена.

Тя му подаде обратно банката с течност.

— Утре — промърмори той. — Когато Хауъл се появи.

Кое то означаваше, че Ларкс не им е нужен повече. И той отвори
докрай вентила.

3

Атланта, щата Джорджия

17:20 ч.

Стефани Нел влезе в магазина и с решителна крачка се упъти към секцията за дамски дрехи. Молът се намираше в северните предградия, недалече от щаба на отряд „Магелан“. Стефани никога не бе изпитвала особена склонност към пазаруване, но понякога, в събота следобед, си позволяваше да позяпа по витрините, колкото да се разсее от грижите в службата. Тя оглавяваше отряд „Магелан“ вече тринайсет години. Това разузнавателно звено беше нейната рожба — дванайсет агенти на Министерството на правосъдието, подбрани да се занимават само с най-деликатните разследвания.

Всичките бяха свестни хора. Но нещо не беше наред. И бе крайно време да разбере какво и защо.

Зърна Тера Лусънт в отсрещния край на магазина и тръгна между щандовете към нея. Тера беше миньонче с медночервена коса, една от четирите секретарки, които работеха за нея.

— Ще ми кажеш ли защо съм тук? — попита Стефани, като се доближи до служителката си. — Не трябва ли да спиш по това време?

— Благодаря ти, че дойде да се срещнеш с мен. Наистина. Знам, че е необичайно.

— Меко казано.

Стефани бе открила на бюрото си бележка, с която секретарката я молеше да дойде в „Дилърд“ в 5:30 следобед, но да не казва на никого. Тера работеше за нея от няколко години, като поемаше все нощните смени — беше уравновесена, точна, на нея можеше винаги да се разчита.

— Госпожо, важно е.

Тя забеляза, че лицето на младата жена беше угрижено. Тера бе отскоро разведена, за четвърти път. Не й вървеше в любовта, но беше добра в работата си.

— Имам да докладвам нещо. Това, което се случва, не е добре. Никак не е добре.

Стефани забеляза как погледът на служителката ѝ обхожда нервно магазина. Наоколо се мотаеха само неколцина служители и двама-трима купувачи.

— Очакваш ли някого?

Тера я погледна в очите и облиза устни.

— Искам просто да се убедя, че сме сами. Затова ви извиках тук.

— Защо с бележка? Не можеше ли просто да ми се обадиш? Или да ми го кажеш лично в офиса? Защо тази секретност?

— Не можех да постъпя по никакъв друг начин.

В думите ѝ звучеше тревога.

— Тера, какво става?

— Късно една вечер, преди десет дни, бях отишла до барчето в офиса да си взема нещо за пиене. Бяхме в намален състав, затова си взех мобилния телефон, в случай че някой позвъни. Винаги пуша долу, на открито. Когато съм сама — знам, че е забранено да се пуши на етаж — не мога да отсъствам дълго, когато горе няма никой. Затова оставям вратата отворена, за да чувам звъна за входяща поща, и отивам в края на коридора да пуша.

Уставът на отряда изискваше в офиса винаги да има човек. Агентите ползваха служебни лаптопи и айфони със специални програми, доколкото кодираните имейли и есемеси си оставаха най-бързата и сигурна форма на комуникация.

— Защо просто не си запали цигара в офиса?

Тера поклати глава.

— Изключено. Щяхте да ме надушите.

Отношението ѝ към тютюнопушенето не беше тайна за никого, а и федералните закони забраняваха пушенето в офис сгради.

— Остави цигарите и говори по същество.

— Преди десет дни, както ви казах, бях отишла до нишата в края на коридора. Открехнала бях прозореца, за да излиза димът. Като си изпуших цигарата, тръгнах обратно към офиса. И тогава го видях. Показа ми служебна значка и започна да ме заплашва. Каза, че бил от Министерството на финансите.

— И как този човек е влязъл в сградата?

— На следващия ден проверих електронните регистри. Никъде нямаше следа от влизане на външен човек в този час.

На всяка врата имаше електронна ключалка, която се задействаше с магнитна карта. Коего означаваше, че който и да е бил той, е имал приятели на подходящи места.

— И какво правеше там?

— Искаше достъп до компютрите ни.

— И ти му даде?

Тера кимна.

— Колко време беше в офиса?

— Половин час. Използва терминала в заседателната зала. Когато си тръгна, проверих в компютъра, но всички данни от търсачката бяха изтрети.

— И си чакала досега, за да ми го кажеш?

— Знам, госпожо. Но си помислих, че спешни обстоятелства са изисквали намесата му.

— Не мога да повярвам, че си постъпила така.

По лицето на служителката ѝ се изписа разочарование.

— Знам. Но... той ме застави да мълча.

Чутото все по-малко харесваше на Стефани.

— Бях написала чек без покритие, госпожо. След като се разведох за последен път. От магазина се обадиха в полицията. Аз им върнах парите, но въпреки това ме арестуваха. Въпросният мъж знаеше всичко. Каза ми, че ако си мълча, няма от какво да се притеснявам. Искях да си запазя работата. Знаех, че един арест ще означава край на допускане ми до секретна информация. Чекът беше за сума над петстотин долара. Углавно престъпление. В крайна сметка оттеглиха обвинението, но аз не можех да рискувам. Децата ми трябва да ядат. Направих каквото се искаше от мен, но той прекали.

Стефани слушаше.

— След няколко дни дойде пак и поиска отново достъп до компютрите, този път с *моята* парола. — Тера замълча за миг. — И аз му я дадох. Това е крайно нередно, знам. А той отново иска достъп тази вечер.

Стефани помисли малко, после попита:

— Това ли е всичко?

Тера кимна.

— Толкова съжалявам, наистина. Опитвах се да си върша добре работата. Знам, че ми вярвате...

— Ти наруши всичките ни правила.

Очите на Тера бяха зачервени. За момента Стефани имаше нужда от тази жена като свой съюзник, затова ѝ каза направо и без заобикалки:

— Ще си замълчим този път, но при условие че направиш три неща.

— Всичко, което наредите, госпожо.

— Не споменавай пред никого това, което току-що ми съобщи. Дай му достъп довечера. И от този момент нататък ми докладвай всичко, което каже или направи.

Лицето на Тера светна.

— Разбира се. Ще се справя.

— А сега си върви. Махай се, иди да се напиш. Смяната ти започва след няколко часа.

Тера отново ѝ благодари и си тръгна.

Това беше прецедент. Никога преди не бяха имали пробив в сигурността. Отрядът ѝ винаги се бе отличавал с желязна дисциплина, без инциденти, като списъкът на успехите им далеч надвишаваше малкото на брой провали. Кое не неизменно бе предизвиквало завистта на колегите ѝ. Но Министерството на финансите? Какво толкова държаха да докопат от архивите на „Магелан“, че да изнудват една от служителките ѝ? Каквото и да ставаше, тя бе длъжна да знае.

Без да бърза, Стефани излезе от „Дилърд“. Забеляза Тера да крачи на трийсетина метра пред нея. Влязоха една след друга в огромния атриум със стъклен купол на мола, от който в четири посоки водеха два етажа коридори към редиците магазини.

На втория етаж зърна някакъв мъж.

Висок и строен, с рядка коса, облечен с тъмен костюм и бяла риза, облегат небрежно на парапета. В мига, в който го видя, той изостави поста си и тръгна по коридора в нейната посока, един етаж по-нагоре. Тера крачеше забързано към следващия атриум, където бяха заведенията за бърза закуска. Оттам врати водеха към задния паркинг. Стефани хвърли поглед нагоре и отново видя мъжа, който все така я следваше. Когато стигнаха до атриума, Тера зави наляво към изходите, докато мъжът вече тичаше надолу по полукръглото стълбище. Докато

вземаше последните стъпала и почти бе стигнал до партера, тя извади смартфона от джоба си.

Мъжът вече беше на най-долното стъпало.

Стефани насочи телефона, фокусира образа и направи една снимка, после бързо отпусна ръка. Мъжът продължи към задния изход. Нямахме никакво съмнение: следеше Тера. Стефани забеляза един от служителите на охраната, седнал на масичка встрани пред чаша кафе.

Нещо твърдо я смушка в ребрата.

— Нито звук или вашата служителка може да не дойде утре на работа.

Тя замръзна на място. Тера излезе от мола през задния изход.

Мъжът пред нея се спря и се извърна. По лицето му се разля широка усмивка. Тя все още стискаше телефона в ръка, отпусната надолу до хълбока. Мъжът пристъпи с бавна крачка към нея и посегна към апарата.

— Това едва ли ви е нужно повече.

Венеция, Италия

Малоун бързо се изправи; дробовете го боляха от сухия нощен въздух. За щастие, при падането си бе избягнал надгробните камъни, които го заобикаляха отвсякъде. Останките от хеликоптера догаряха; в отслабващата светлина на огъня той различи алея, водеща между гробовете към църквата. Наблизо би трябвало да има пристан за лодки, може би дори нощен пазач. Но къде ли беше той? Такава катастрофа нямаше как да не е привлякла нечие внимание. Положително я бяха видели отвъд лагуната, във Венеция. Полицайте щяха всеки момент да тръгнат насам, ако вече не бяха на път. Не беше много умно да остане. Трябваше да се махне. Задачата му беше просто да наблюдава и да докладва. Но нещата се бяха объркали — ах, как само се бяха объркали.

Всяка година за рождения ден на своя Любим вожд застрахователите в Северна Корея му изпращаха подарък от 20 милиона долара в брой, всичките събрани с измама. Парите идваха от транспортни произшествия, заводски пожари, наводнения и всякакви други злополуки на територията на страната, повечето от които бяха или фиктивни, или изкуствено предизвикани. Всяка застрахователна полица в Северна Корея се издаваше от държавния Корейски национален застрахователен институт. За да разпреди отговорността, КНЗИ търсеше по целия свят презастрахователи, готови да поемат част от риска срещу щедра премия; такива компании се намираха най-вече в Европа, Индия и Египет. Разбира се, всяка от тях изхождаше от допускането, че КНЗИ е направил оценка на риска и е издал полицата в съответствие с нея. В края на краищата това е идеята в застрахователния бизнес — да се изплащат колкото може по-малко обезщетения. Вместо това КНЗИ се грижеше да има колкото може повече искания, и то за големи суми, които презастрахователите да са принудени да уважат. Принципът беше: колкото повече злополуки, толкова по-добре. За да не привличат внимание, те редуваха

презастрahователните компании. Една година беше „Лойдс“, следващата — „Мюнхен Ре“, по-следващата — „Суис Ре“. Всяко искане биваше внимателно документирано, след това предавано за становище на марионетен съд в Пхенянь, като изходът от делото беше предизвестен. Затова допринасяше и севернокорейското законодателство, което забраняваше на презастрahователя да изпрати на място следователи, които да проверяват каквото и да било.

Като цяло измамата беше перфектна и генерираше годишни приходи от над 50 милиона долара. С част от тях КНЗИ захранваше схемата, а остатъкът се изсипваше в джобовете на Любимия вожд.

По двайсет милиона на година. През последните четири години беше така.

Чували с пари пристигаха в Пхенянь от Сингапур, Швейцария, Франция, Австрия, а тази година — и от Италия. Получател беше едно звено, наречено Бюро 39, към Централния комитет на Корейската работническа партия, създадено специално за да прибира парите и да захранва Любимия вожд със средства от източник, който не зависеше от едва кретащата национална икономика. Според разузнавателни доклади с тези пари се купуваха луксозни стоки за елита на държавата, ракетни компоненти, дори материали за производство на ядрени оръжия. Всичко, от което би могъл да се нуждае един предприемчив млад диктатор.

Стефани искаше тазгодишното предаване на парите да стане пред свидетел — нещо, което никога не се бе случвало в миналото. От американското разузнаване бяха научили за местоположението на операцията — Венеция — и тя бе наредила на Малоун да слезе от круизния кораб на сушата.

Той се бе зачудил на съпадението. Как така предаването на парите щеше да се извърши точно във Венеция, където той се намираще и без това? Този въпрос не му се бе сторил твърде съществен, докато не започна стрелбата. Сега обаче, когато парите бяха станали на пепел, а всички участници в сделката бяха мъртви, Котън Малоун държеше да открие отговора.

Той трескаво ровеше в съзнанието си за всичко, което знаеше относно сегашното си местонахождение.

Като например че навремето Изола ди Сан Микеле обхващала два острова, но каналът между тях отдавна бил засипан с пръст.

Гробището било създадено от Наполеон през 1807 г., след като той забранил на венецианците да погребват мъртвите си в града. От онези времена бяха останали една ренесансова църква и полуразрушен манастир. Висока тухлена стена пазеше бреговете на острова, а над нея се подаваха върховете на кипарисови дървета. Той си припомни още един странен факт. Гробовете бяха наблъскани плътно един в друг; на покойниците се осигуряваха само няколко години почивка. След навършване на десетилетие костите се эксхумираха и предаваха на съхранение в костница, за да отворят място за бъдещи погребения. Вдясно от него се виждаше едно от таблата, на което се поставяха списъците с предстоящи эксхумации.

Той извади пълнителя от беретата и го смени с един от резервните в джоба си. След това тръгна към църквата, без да си дава труда да стъпва тихо. От двете страни на павираната алея се редуваха градини, заобиколени с кипариси и пълни с още надгробни камъни. Някои от гробовете бяха пищно украсени с куполи, скулптури и огради от ковано желязо. Други бяха наредени на етажи един над друг като шкафове с чекмеджета. Невероятно е колко дръзки могат да са хората със смъртта.

Болката от удара в хълбока започваше да минава. Беше вече твърде стар, за да скача от хеликоптери. Водеше се пенсиониран — след кариера във военноморския флот, след диплома по право и дванайсет години в Министерството на правосъдието и отряд „Магелан“ преди три години Малоун бе излязъл в пенсия и сега притежаваше антикварна книжарничка в Копенхаген. Но това не бе попречило на бедата да го открива, отново и отново. Този път обаче той я бе открил, приемайки на драго сърце офертата на Стефани да работи за нея като доброволен сътрудник. Последните няколко седмици от живота му не можеха да се опишат като приятни. Не беше чул дума от Касиопея Вит. Връзката им беше продължила една година, но бедата отново ги бе застигнала, и двамата, в щата Юта. Той си бе казал, че след време, като ѝ мине, може би пак ще бъдат заедно. Дори ѝ бе звънял веднъж, но тя не бе вдигнала. Бе получил имейл обаче. Кратък и мил:

Остави ме на мира.

Очевидно, не ѝ бе минало.

Както и да е, сега бе получил възможност да обиколи за десет дни Адриатика и Средиземноморието на разноски на Чичо Сам. А от него се искаше само да наглежда един бивш висш служител на Министерството на финансите — Пол Ларкс, който щял да го отведе до човек на име Анан Уейн Хауъл, беглец от американското правосъдие. От Министерството на правосъдието издирваха Хауъл. Ларкс приближаваше седемдесет, ходеше леко прегърбен, с което му напомняше неговия стар приятел Хенрик Торвалдсен, и през цялото време на круиза бе странил от останалите пътници. Малоун бе решил, че каквото има да става, ще стане във Венеция. И точно тогава бе пристигнало нареждането от Стефани да слезе на сушата.

След което бе настъпила катастрофата.

Той се приближи към осветената църква; бялата ѝ мраморна фасада гледаше към лагуната. Всички врати и прозорци бяха плътно затворени. Заобиколи я от едната страна и видя навес за лодки. На мъждивата светлина различи очертанията на една от онези ниски, издължени моторници, с които се славеше Венеция.

— Стой на място! — извика някой на италиански.

Той се извърна и видя едър, набит мъж в униформа, който се появи изневиделица от тъмното. Малоун още държеше в ръка беретата и бързо я скри зад гърба си.

— Ти охраната ли си? — попита той на италиански.

Езиците му се удаваха лесно — това бе едно от предимствата да живееш в Европа и да имаш добра памет. Говореше няколко без запъване.

— В падналия хеликоптер ли беше?

— Si. И трябва да напусна острова.

Мъжът се приближи.

— Ранен ли си?

Малоун кимна и излъга:

— Да. Трябва ми лекар.

— Лодката ми е ей там. Можеш ли да стигнеш до пристана?

Чул достатъчно, Малоун извади пистолета си и го насочи към мъжа.

Пазачът вдигна ръце.

— Моля ви, синьор. Недейте! Няма нужда!

— Ключовете от лодката.

— Те са в нея. На таблото.

— А сега искам от теб да се върнеш в стаята си и да повикаш помощ. Кажим им за катастрофата. Хайде, действай!

Невъоръженият пазач не дочака втора покана и се отдалечи, подтичвайки, в тъмнината, Малоун се упъти към пристана и се качи в лодката. Ключовете наистина бяха на таблото. Той запали двата двигателя.

* * *

Ким извади иглата от вената на Ларкс. Старият глупак му бе създавал само неприятности. Много пъти бяха разговаряли по телефона и с имейли. Изслушвал бе търпеливо всичките му истерични тиради. Ларкс беше озлобен срещу правителството си заради безбройните му лъжи. Накрая Ким му бе разкрил, че е кореец, без да си дава сметка, че това би могло да се окаже проблем. В края на краищата Хауъл ги бе събрал — уж сродни души, свързани от общ интерес. Самият Ларкс беше вдовец, който се бе изпокарал с началниците си и бе принуден да излезе в пенсия след повече от трийсет години държавна служба. Нямаше деца и почти никакви други роднини. На практика бе забравен от всички. А сега беше и мъртъв. Но Ким току-що бе научил две важни неща. Ларкс бе предал събраните тайно документи на някаква жена на име Йелена, а утре Хауъл щеше да бъде във Венеция.

Мобилният му телефон отново избръмча.

— Видяхме всичко с приборите за нощно виждане — докладва гласът на севернокорейски диалект. — Определено някакъв мъж се хвърли на хеликоптера и увисна на плазовете. Пилотът се опита да се отърве от него, но без успех. Мъжът скочи на един малък остров, после чухме изстрели и видяхме взрива. Същият мъж, все още въоръжен, току-що напусна острова с моторница.

След като хеликоптерът бе свален, пътниците в него убити, а — доколкото можеше да се предположи — всички останали участници в предаването на парите също бяха мъртви, вече нямаше свидетели на случилото се освен мъжа в лодката, който и да бе той.

Наистина, първоначалната идея бе да задигнат парите. Но сега парите ги нямаше...

— Препоръчвам ти да го ликвидираш — каза той.

— Съгласен съм.

Атланта

Стефани огледа изпитателно мъжа пред себе си. Беше федерален агент, в това нямаше съмнение. Правителствен служител, от кариерата. Наближаващ пенсионна възраст. И самоуверен. Прекалено самоуверен всъщност, доколкото сцената се развиваше в зоната за бързи закуски на голям мол.

— Обичам сандвичи с пилешко филе — каза той и размаха своя. — Като бях малък, майка ми черпеше мен и братята ми с такива за награда, когато слушахме.

Споменът очевидно му доставяше удоволствие. Другият мъж — с пистолета — бе седнал на една близка маса. Макар да беше време за вечеря, заведенията бяха почти празни.

— Имате ли причина да нападате ръководителя на американско разузнавателно звено? Онзи човек ей там заплаши мен и една от служителките ми.

Той продължаваше да яде сандвича си.

— Двата резена кисели краставички са ключът. Доставят нужното количество аромат на копър, за да стане пикантно пилешкото.

Тя усещаше, че ѝ прави психологическа обработка, и попита:

— Кой си ти? АБН? ФБР?

— Обиждаш ме.

Но тя знаеше.

— Министерство на финансите?

Той спря да дъвче.

— Казаха ми, че си умна жена.

При всякакви други обстоятелства тя би пратила тоя кретен да върви по дяволите. Но риболовът си има своите тънкости. Ако хвърляш подходящата стръв достатъчно дълго време, има шанс желаната от теб риба да се изкуши и да ухапе. В случая рибата бе направила точно това.

— А кое кара Министерството на финансите да си мисли, че може да заплашва колега федерален агент и да я задържа против волята ѝ?

Той вдигна рамене.

— Можеш да си тръгнеш, когато поискаш.

— Сигурно имаш приятели на високи места.

Той се ухили.

— Да кажем, че нямам никакви притеснения за кариерата си.

Това можеше да означава единствено, че работи пряко за министъра на финансите.

— Звучи ми като конспирация.

— Само в най-добрия смисъл на думата. Колкото да привлечем вниманието ти. И видя ли как свърши работа? Ето че се събрахме, вечеряме заедно...

— Ядеш само ти.

— Предложих ти, но ти отказа, затова не ми се сърди, че не можеш да се насладиш на тази прекрасна американска храна.

Той отпи глътка кока-кола, после отново се залови със сандвича си. Надменността му я дразнеше, сякаш и тя, и нейният отряд „Магелан“ бяха нещо незначително. И преди се бе натъквала на подобно отношение. В последно време, откакто тя и отрядът бяха в основата на почти всички успехи на финансовото разузнаване, тази арогантност почти бе изчезнала. За което спомагаше и фактът, че от Белия дом имаха пълно доверие в звеното ѝ, а това не бе останало незабелязано от колегите.

— И кой иска да привлече вниманието ми? — попита тя.

— Виж сега. Току-що се запознахме, а пък аз си имам правила докъде мога да стигна на първа среща. Нека просто кажем, че са добри хора, и да спрем до там. — Той остави сандвича. — Решихме, че ти и твоята подчинена едва ли сте дошли тук, за да мерите дамско бельо.

— Подслушвали сте разговора ни?

— Нещо такова. Изглежда, е лоялна служителка, след като идва при теб и си признава всичко.

— Скоро ще ми е бивша служителка.

— Предположих. Затова си казах, че е време да си побъбрим.

— За какво?

— Ами например защо Котън Малоун е във Венеция.

Най-после изплю камъчето.

— Имам си правила докъде мога да стигна на първа среща, затова нека просто кажем, че Котън е от добрите хора, и да спрем до там.

Подигравката ѝ го накара да се усмихне.

— Ти си била и шегаджийка. Втора Карол Бърнет.

Тя стисна зъби и се подготви за схватката, която очакваше.

— Някои хора се питат какво става с теб, Стефани. В какво вярваш. Кое ти е важно. Моят шеф — един от онези добри хора, за които ти споменах — те защити. Каза: Стефани Нел служи доблестно на родината си. Тя е добра американка.

Той натъпка последното парче от сандвича в устата си; Стефани се молеше да не си оближе пръстите. Но той направи точно това, след което ги избърса със салфетката.

— Знам всичко за теб — заяви той. — Завършила си право, от двайсет и осем години си в Министерството на правосъдието. Преди си била в Държавния департамент, пътувала си много по света. Кое е една от причините да те изберат за шеф на отряд „Магелан“. Имаш опит, знаеш кое как става, вършиш си работата супер. Агентите ти са сред най-добрите в Америка. Такива неща не остават незабелязани.

— Дори от важни хора като теб?

Той долови сарказма ѝ.

— Дори от мен. Знаеш ли, тук правят хубав сладолед. Искаш ли един?

Тя поклати глава.

— Опитвам се да го откажа.

Той махна с ръка на другия мъж.

— Вземи ми един сладолед и още малко салфетки.

Мъжът стана от масата и отиде да изпълни поръчката.

— Винаги ли караш други да ти слугуват? — попита тя.

— Моите хора правят каквото им кажа.

Очевидно се гордееше с това.

— Все още не си ми казал какво искаш от мен.

— А ти не си отговорила на въпроса ми. Какво прави Малоун на този круиз?

— Аз го изпратих.

— Стой далече от Пол Ларкс.

Беше неин ред да се прави на тъпа.

— Кой е пък тоя?

Мъжът отсреща се засмя.

— На глупак ли ти приличам?

Истината бе, че приличаше точно на глупак.

Другият мъж се върна със сладоледа и любителят на бърза храна го грабна нетърпеливо.

— Страхотен го правят!

— Защо във финансите се интересувате от Ларкс? — попита тя.

— Той бе пенсиониран принудително преди три месеца.

Езикът на мъжа продължаваше да кръжи около фунийката.

— Копирал е определени документи. Ние си ги искаме. Освен това търсим един човек — Анан Уейн Хауъл. Чувала ли си това име?

Бе го чувала.

— Очакваме Ларкс да ни отведе при него, но не и докато твоята овчарка души наоколо.

— Кажи на министъра на финансите да отнесе въпроса до министъра на правосъдието.

Той се сети за фунийката в ръката си и я ухапа.

— Не съм момче за поръчки.

Това беше вярно. Беше глупак, което го нареждаше още по-ниско в нейната ценностна система. Той си дояде сладоледа и отново облиза пръсти. Стефани извърна глава настрана, за да не го гледа. Мъжът натъпка смачканите на топка салфетки, стиропорената чашка от кафето и обвивката от сандвича в хартиена торбичка. После се изправи и й хвърли поглед, лишен от какъвто и да било закачлив хумор.

— Запомни какво ти казах. Стой далече от Ларкс и кажи същото на Малоун. Няма да те предупреждаваме отново.

— Тъй ли? И кои сте вие?

— Хора, които могат да ти причинят неприятности.

Тя запази спокойствие.

— Искам си телефона.

Той намери апарата в джоба си, пусна го на пода и го смачка с тока на обувката си. Без да пуска торбичката с боклука от ръката си, той направи знак на своя придружител и двамата се отдалечиха с наперена крачка.

Тя ги проследи с поглед, докато излязоха от мола.

Беше доволна.

Рибата не просто бе подушила стръвта. Бе я налпала — заедно с кукичката, плувката, влакното... дори със скапаната рибарска лодка.

6

Венеция

Малоун запали двигателите, които отначало се закашляха, но после, щом подаде газ, забоботиха енергично. Изкара моторницата на заден ход от навеса. Беше с остър кил, дълга около 5 метра, с изцяло дървен корпус, който вибрираше от мощния ритъм. Не знаеше почти нищо за лагуната, освен че плавателните участъци — т.нар. фарватери — бяха обозначени с осветени пилони — bicoles, които помагаша на съдовете да избягнат наносните плитчини и солените блата наоколо. Търговци и воители бяха кръстосвали с векове тези води, но теченията, захранвани от морските приливи, бяха толкова коварни, че никой досега не бе успял да превземе Венеция със сила.

Реши да следва осветеното трасе обратно към града, там да заобиколи главния остров и да се насочи към пристанището за круизни кораби в западния му край. Водни таксите и всякакви моторници непрекъснато превозваха туристите. Едва ли някой щеше да обърне внимание на още една лодка.

Навлезе на заден ход в лагуната, после превключи напред. Лодките не представляваха проблем за него. Покойният му баща беше служил във военноморския флот, издигайки се до чин капитан трети ранг. Той бе минал по стъпките му и бе прекарал общо девет години на военна служба до назначаването си в отряд „Магелан“. Докато живееше в Копенхаген, понякога наемаше лодка и прекарваше цял следобед в бурните води на пролива Йоресунд.

Малоун зави и насочи моторницата към града. Изневиделица се появи друга лодка; носът ѝ се приближаваше с голяма скорост към него. В полумрака различи силуетите на двама мъже. Единият държеше огнестрелно оръжие и се прицелваше в него. Той се просна по очи на седалката в мига, когато прозвучаха глухи изстрели и в предното стъкло с трясък се забиha няколко куршума. Откъде, по дяволите, се бяха взели пък тия?

Малоун завъртя руля рязко надясно, към остров Мурано с неговите стъklarски фабрики, който се намираше на североизток от Изола ди Сан Микеле. Отделяше ги пролив с ширина около осемстотин метра, обозначен с още пилони, които продължаваха на север и към Торчело. Той даде газ и двата боботеци двигателя разцепиха водата.

Нападателите бяха зад него и постепенно го настигаха; двете лодки се носеха с подскачане по повърхността сред облаци пръски. Той откри фарватера, широк петдесетина метра, и продължи напред между двата реда светлини. Можеше да обезвреди двамата мъже след себе си, но му трябваше пространство, за да маневрира, за предпочитане на някое закътано местенце. Катастрофата с хеликоптера положително бе привлякла вниманието, а и онзи пазач със сигурност вече се бе свързал с полицията. Във всеки момент от всяка възможна посока можеха да се появят полицейски катери.

Той зави на изток и отново на север, заобикаляйки отдалече Мурано. Все още държеше в едната си ръка пистолета с нов пълнител, но да улучи нещо от подскачащата лодка, при това в тъмното, беше малко вероятно. Явно и преследвачите му бяха преценили същото и бяха прекратили огъня.

Но задната лодка тихомълком се бе изравнила с него.

Единият от мъжете се засили и скочи с всички сили върху него. Малоун изтърва руля. Двамата се строполиха на палубата. Моторницата се отклони вляво. Малоун отхвърли нападателя от гърба си и посегна да коригира посоката, но непознатият се метна отново върху него. Имаше азиатски черти; дребното му тяло беше жилаво като стомана. Малоун се извърна, подпрян на руля, и изрита мъжа в лицето, като го запрати чак до кърмата. После бръкна в задния си джоб, извади беретата и го застреля право в гърдите, с което реши единия проблем. Безжизненото тяло се залюля, праметна се назад и падна във водата.

Втората лодка не се отделяше от него, удряше се в десния му борт, опитваше се да го избути от фарватера. Двете моторници се носеха напред, засега в безопасното пространство, обозначено от двата реда светлини. Това трябваше да приключи. Кой можеше да каже какви бяха тия хора? Дали бяха от страната на получателите на онези 20 милиона? Или част от екипа, който ги бе задигнал? Явно някой добре

си бе планирал нещата. Единственото, което не бяха предвидили, бе един пенсиониран агент да им обърка плановете.

Той сви вдясно, блъсна встрани другата лодка, после се огледа. Бяха подминали Бурано и приближаваха Торчело; намираха се в тиха тъмна част от лагуната. Светлините на Венеция грееха на няколко километра на юг. Той стисна в ръцете си руля и се приготви.

Ударът в корпуса го отхвърли встрани. Последва втори.

Малоун завъртя руля и притисна лодката плътно до другата. И двете се носеха към дясната страна на фарватера. Той продължаваше да изтласква преследвача си встрани, без да оставя пространство за маневриране. А непознатият бе съсредоточил цялото си внимание в него и не виждаше нищо встрани. Което бе грешка.

Малоун продължаваше да го избутва вдясно, все по-близо до края на плавателния участък. Следващият пилон беше на по-малко от километър и той искаше да изправи нападателя пред дилема — да се разбие в него или да свие още вдясно, извън фарватера. Пътят вляво му бе отрязан. Мъжът се очертаваше като сянка на руля, със същите размери като убития си другар.

Котън продължаваше да изтласква лодката му встрани. Пилонът приближаваше.

Сто метра. Петдесет. Време беше нападателят да направи своя избор.

Малоун скочи от моторницата напред с краката и изплува точно когато двата съда се забиха в основата на трикракия бетонен стълб. Лодките полетяха нагоре, двигателите им виеха, винтовете им загребваха въздух, те описаха дъга и се плъоснаха обратно във водата, но не останаха дълго на повърхността. Двигателите изкихаха и замлъкнаха. После настана тишина.

Той преплува фарватера до отсрещната му страна и там откри наносна плитчина; само на няколко метра зад обозначеното пространство водата му стигаше до коляното. Едва тогава си даде сметка колко близо е бил до смъртта.

Известно време се взира в мрака за мъжа от другата лодка. Не се виждаше нищо, не се чуваше и звук. Застанал насред лагуната, на километър и половина от най-близкия бряг, със смъдящи очи и полепнала по скалпа коса, той виждаше само далечното сияние на Венеция и очертанятията на притихналите необитаеми островчета. Над

главата му премина пътнически самолет, снижаващ се за кацане. Малоун знаеше, че водата наоколо не е най-чистата на света, а в момента не беше и особено топла, но нямаше избор.

Плувай!

Отнякъде се чу сърдитото боботене на двигател; идваше сякаш откъм юг, откъдето бе дошъл и той. В тъмното различи силуета на лодка, която се движеше към него. Беретата беше още в джоба му, но той се съмняваше, че ще му свърши много работа. Понякога оръжието стреля и мокро, но понякога засича. Той приклепна във водата; стъпалата му вече бяха потънали до глезените в тинята.

Лодката се приближаваше бавно, плъзгайки се по водата към края на плавателния участък. Най-близката светлина беше на петстотин метра, върху следващия пилон. Лодката спря, двигателят угасна.

Беше елегантна моторница с остър кил като неговата. На руля се виждаше самотна фигура.

— Малоун? Там ли си?

Позна гласа. На мъж. По-млад. С южняшки акцент.

Люк Даниълс.

Малоун се изправи.

— Време беше. Вече се чудех къде си.

— Не очаквах да ми се правиш на Супермен и да литнеш в небето.

Малоун измъкна краката си от тинята и пристъпи напред. Люк стоеше изправен върху корпуса на лодката и го гледаше от горе надолу.

— Имам спомен, че първия път, когато се срещнахме, ти ме вадеше от водата в Дания.

Малоун протегна ръка.

— Е, сега май вече сме квит.

Ким си наля порядъчна доза уиски. Двуетажният му пентхаус се намираще две палуби над апартаментата на Ларкс и беше чудовищно голям — четири помещения, пълни с махагонови и ратанови мебели. Той беше впечатлен от размерите и пищността му, от удобствата, богатата храна, разнообразните напитки и огромните букети свежи цветя, които се доставяха всеки ден. Барът беше зареден с отлични местни вина и златист американски бърбън; той си падаше и по двете.

Големият старинен часовник изпълни мелодията на лондонския Биг Бен, за да възвести полунощ и настъпването на 11 ноември. Пхенян беше седем часа напред, там слънцето вече изгряваше в студеното есенно утро и неговият полубрат — Любимият вожд на Северна Корея — скоро щеше да стане и да започне новия си ден.

Ким го ненавиждаше.

Докато собствената му майка — мила и възпитана жена — беше законна съпруга на баща му, неговият полубрат беше продукт на дългогодишна афера с някаква оперна певица. И баща му, и дядо му бяха имали по много държанки. Това се смяташе за нещо напълно в реда на нещата. Само че майка му презираше изневярата и изпадна в клинична депресия от безсърдечието на съпруга си. Накрая не издържа и избяга в Москва, където почина преди няколко години. Ким бе останал с нея до края, държал ѝ бе ръката, слушал бе тъжната история на живота ѝ.

Подобна на неговата собствена.

Той беше получил образованието си в частни училища в Швейцария и Москва, като най-напред бе произведен в престижното звание Млад генерал, а впоследствие — официално обявен за Великия наследник. От живота си зад граница бе придобил вкус към западния лукс, най-вече към дизайнерски дрехи и скъпи коли, по което също приличаше на баща си. Накрая се бе прибрал в родината, където бе започнал работа в отдел „Агитация и пропаганда“, а след това бе назначен за директор на Националния компютърен център, откъдето

Северна Корея водеше компютърни войни срещу останалия свят. Щяха да последват високи постове във военната йерархия, които постепенно да го изтласкат все по-близо до центъра на властта. Но онзи инцидент в Япония му бе струвал всичко. Сега, на петдесет и осем години, той практически не съществуваше. И какво толкова бе направил? Просто се бе опитал да заведе две деца в Дисниленд...

— Ние не можем да управляваме без армията — бе казал баща му. — Тя е фундаментът, върху който се крепи властта на семейство Ким. Моят баща успя да спечели лоялността на военните, аз — да я задържа. Но след твоите изпълнения те вече снеха доверието си от теб.

Той изпитваше някаква нелогична смесица от срам заради грешката си и гордост от проявеното упорство, затова поиска да знае:

— По каква причина?

— Безотговорен си. Винаги си бил такъв. За теб животът е това, което си прочел в разните там приключенски романи. Това, за което пишеш в безумните си разкази. Пиесите и филмите, които гледаш, са пълна дивотия. В тях няма грам истина освен тази за болното ти съзнание.

Той не си бе давал сметка, че баща му знае всичко за личните му увлечения.

— Не притежаваш необходимото, за да ръководиш тази нация. Ти си един неуморен мечтател, а за такива няма място тук.

Винаги си бе представял генералите като рибни пасажи, движещи се в пълен синхрон помежду си; никога не би допуснал, че някой може да се пристраши да плува сам. Това, което вършеше един, вършеха и всички останали. Бяха безполезни, освен във време на война. Но войната беше последното нещо, за което се замисляше.

Снели били доверието си от него?

Това много скоро щеше да се промени.

Беше запомнил баща си като безмилостно практичен човек с потискащо нелепа външност. Подстригваше се по войнишки късо и носеше куртки в стил Мао Дзъдун, които му придаваха донякъде комичен вид. Неговият полубрат подражаваше на стила му — същият непохватен глупак, вече трийсет и девет годишен, отгледан и изучен вкъщи от майка си, курвата, изолиран от света. Но това се бе превърнало в неочаквано предимство. Докато Ким беше изпратен в чужбина да учи, другите двама синове — и двамата незаконни — бяха

расли близо до баща си. Постепенно бащината обич, някога запазена единствено за него, се бе разпростряла и върху полубратята му. И когато бе посрамил родината си пред света, двамата претенденти се бяха превърнали в основни играчи.

Той смаза гърлото си с още една голяма глътка уиски.

Тази вечер обаче Ким имаше и добра новина. Двайсетте милиона долара нямаше да стигнат до Пхенян като подарък за ничий рожден ден. Полубрат му управляваше достатъчно дълго страната, за да си създаде врагове. Слава богу, лоялностите в Северна Корея се сменяха доста лесно. С някои от враговете на въпросния си полубрат се бе сприятелил и те тихичко му бяха разказали доста подробности, свързани с тазгодишната доставка. Първоначалното му намерение беше да задигне парите и да лиши брат си от джобни. Бе наел банда от Макао да свърши тази работа. Сега обаче парите ги нямаше. Но за Ким унищожаването им постигаше същия ефект. Слава богу, на него средства не му липсваха. Имаше повече, отколкото можеше да похарчи. В това отношение поне баща му го бе подсигурил.

Той доля чашата си с уиски.

Всъщност Ким никога не се бе запознавал лично със своя полубрат. Обичаят изискваше синовете на Вожда да растат отделно един от друг, като най-големият винаги се ползваше с особени привилегии. Той бе чувал, че полубрат му открито го наричал затлъстял, разхайтен плейбой, неспособен да свърши каквото и да било или пък да го застраши с каквото и да било. Но именно това подценяване на противника щеше да допринесе за неговата гибел. Ким с големи усилия си бе изградил образ на безгрижен непрокопсаник. Установил бе, че е много по-изгодно да бъде смятан за маловажна личност, пияница и позор за семейството, защото това му даваше свободата да пътува където пожелае. Помагаше му и фактът, че живееше в Макао, извън общественото внимание, и никога не се месеше открито в политиката на страната си. От време на време медиите го откриваха за интервю, но мненията, които изказваше, бяха винаги глуповати и безсмислени. На практика в родината му го брояха за несъществуващ.

Той се усмихна. Ах, какво славно завръщане си беше подготвил!

Да можеше да види физиономията на своя полубрат, когато това станеше — щеше да си струва униженията, които го бяха принудили да

преживее. И всичко благодарение на Анан Уейн Хауъл и неговата „Заплахата на патриота“.

Винаги се бе интересувал от право и финанси. Допадеше му колко плътно са свързани помежду си тези две дисциплини, особено в Съединените щати. Американците се гордееха със строгото спазване на законите. *Stare decisis* беше фразата, която използваша. Придържай се към взетото решение. Повечето правни системи по света отхвърляха тази концепция, и то с основание, понеже тя имаше вътрешноприсъща грешка. Ами ако придържането към „взетото решение“ означава катастрофа? Трябва ли и тогава да се придържаме въпреки всичко? Не и в Северна Корея. Ами американците? Е, там е друго.

Той надигна чашата и я пресуши на една глътка. Лаптопът му беше на масата пред него; на екрана бе отворил страница от „Заплахата на патриота“. Препрочиташе част от нея, преди да навести Пол Ларкс. Сега очите му отново пробягаха по избрания пасаж.

С президентска заповед, подписана през 1942 г., Франклин Рузвелт облага всички лични доходи над \$25 000 (\$325 000 в днешна стойност) с данък от 100%. Можете ли да си представите? Работиш упорито цяла година, вземаш правилни решения, изкарваш солиден доход, след това всичко над \$25 000 го даваш на държавата. Конгресът се противопоставя на Ф. Д. Р. и в безкрайната си мъдрост намалява данъка на 90%. Данъчният процент бива променен едва от президентите Кенеди и Рейгън. Кенеди понижава максималната ставка на 70%, а Рейгън я смъква на 28%. След всяко от тези намаления приходите в бюджета нарастват взривообразно, инвестициите се увеличават. Както 60-те, така и 80-те години на миналия век са периоди на големи иновации. Буш-старши увеличи данъка за най-богатите на 31%. Клинтън го качи още повече — до 39,6%, но Буш-младши го смъкна обратно на 35%. Понастоящем най-високата ставка отново е 39,6%. Данъците върху личните доходи съставляват 82% от всички федерални постъпления. Още 9% идват от корпоративния

данък. Така над 90% от федералните постъпления се генерират от облагане на доходите.

Как гласеше онази поговорка?

Хитрият заек има три дупки.

Казано с други думи: диверсифицирай парите и вниманието си.

Когато му бе отнето правото на наследник, пропагандната машина на баща му положи всички усилия за публичното му очерняне. Наредено му бе да понася мълчаливо хулите, след което да се изсели в чужбина. Баща му не искаше да го вижда повече. Това се бе случило преди четиринайсет години.

Баща му почина две години след това, а неговият полубрат моментално се обяви за Любим вожд и пое абсолютната власт в страната. Кое то можеше да означава край на всичко. Но преди няколко месеца, както си сърфираше в интернет, бе попаднал на Анан Уейн Хауъл — едно от онези събития в човешкия живот, които могат да бъдат описани единствено като щастлива случайност. След като прегледа сайта на Хауъл, той си свали книгата му и попи всяка дума, като през цялото време се питаше дали тя не е неговият билет за завръщане от изгнанието. *Мечтател?* Защо не? Ким притежаваше нещо, на което неговият полубрат никога нямаше да се радва.

Визия.

И тя му бе позволила да реализира потенциала, който предлагаше радикалната теза на Хауъл. Имаше обаче един проблем. От три години никой не го бе виждал или пък чувал. Ким не бе успял да го открие. Първоначално бе помислил, че този круиз е начинът това да се случи. Сега единствената му следа беше жената с черната кожена чанта и възможността Хауъл някак си да се появи на следващия ден.

Той си наля още уиски.

Когато навремето се бе опитал да посети Дисниленд в Токио, не го бе направил само заради децата си. Той също беше фен на „Дисни“. До такава степен, че на стената на офиса му в Макао си бе окачил портрет на самия Уолт Дисни. В рамка. Отдолу беше девизът, с който се бе прочул този визионер: *Забавно е да вършиш невъзможното.*

Кое то си беше вярно.

Хана влезе в стаята откъм балкона, където се беше оттеглила, откакто се върнаха от каютата на Ларкс. Тя винаги бе обичала усамотението. От всичките му деца Хана най-много приличаше на него. Беше на двацет и три и, за жалост, дотук животът не се бе отнесъл добре с нея. Душата ѝ беше покрита с белези, затова навъсеното изражение никога не напускаше лицето ѝ.

— Трябва да видиш това — каза тя на корейски.

Говореше толкова малко, че той се вслушваше във всяка нейна дума. Хана излезе обратно на балкона и той я последва.

Долу забеляза една моторница, която тъкмо завиваше към бетонния кей. Наоколо гъмжеше от водни таксита, прибиращи пътници от разходката. Моторницата забави ход.

Те се намираха на трийсет метра над равнището на водата, скрити в сенките на нощта, и Ким виждаше ясно двамата мъже в нея. Лесно разпозна единия от тях. Онзи досаден американец.

Хана бе прекарала последните десет дни в следене на Ларкс, но задачата ѝ се усложняваше от присъствието на мъжа, който очевидно вършеше същото. Бе успяла да го заснеме и източниците им в Пхенянг ги бяха информирали, че се казва Харолд Ърл Малоун, с прякор „Котън“. Памук. Висок, строен, широкоплещест, с пясъчноруса коса. Бивш капитан от военноморския флот, който дванайсет години бе работил в разузнавателно звено, наречено отряд „Магелан“, към Министерството на правосъдието на Съединените щати. Малоун се бе пенсионирал преди три години и сега притежаваше книжарница в Дания. Но какво правеше тук?

Малоун бе следил Ларкс при всяко негово слизване от кораба, обикаляйки по петите му Дубровник в Хърватия, Ла Валета в Малта и Котор в Черна гора.

— Господин Малоун като че ли се завръща — заяви той.

И двамата знаеха, че Малоун бе слязъл отново от кораба преди няколко часа. Бяха използвали отсъствието му, за да навестят Ларкс. Липсващата кожена чанта не преставаше да ги тормози. Сигурно имаше начин да я открият, но този любопитен американец там долу можеше да им създаде проблем.

— Ще погледне в каютата на Ларкс, преди да се прибере в своята — каза той. — Всяка вечер го прави. — Той ѝ подаде магнитна карта. — Взех я, когато си тръгнахме. Казах си, че може да потрябва.

Тя пое картата с многозначително мълчание, точно както бе очаквал.

— Време е да решим проблема.

И той й каза какво очакваше от нея да направи. Тя кимна и се прибра вътре.

8

Атланта

18:20 ч.

Стефани зави по застланата с чакъл алея за коли пред дома си. Живееше на шейсет и пет километра северно от Атланта в неголяма каменна къща, заобиколена от високи борове и с изглед към спокойните води на езерото Ланиер.

Тя слезе от колата и взе вестника от пощенската кутия в края на алеята. Сутринта беше излязла толкова рано, че не бе дочакала раздавача. Хладната вечер беше типична за ноември и докато крачеше покрай къщата към задния двор, тя се заслуша в чуруликанията на птиците, които се обаждаха една на друга, докато си търсеха вечеря. На терасата, обградена от саксии с есенни цветя, седеше министърът на правосъдието на Съединените щати.

Шефката ѝ отпиваше от порцеланова чаша, над която се виеше пара.

— Виждам, че се прибиращ невредима — усмихна се тя.

Стефани придърпа един от тежките метални столове и седна на дебелата възглавница.

— Беше интересно, най-меко казано.

Хариет Енгъл, бивш сенатор от Кентъки, заемаше поста сравнително отскоро. Когато обяви, че четвъртият ѝ мандат в Сената е и последен, президентът Дани Даниълс я убеди да си подаде предсрочно оставката и я назначи за трети пореден министър на правосъдието в своята администрация. Предишните му два избора не се бяха оказали особено сполучливи. Единият беше доказан ренегат, другият — некадърник. Хариет сякаш бе изключение. Интелигентна, схватлива, компетентна. Отначало двете със Стефани не се спогаждаха особено добре, но постепенно бяха постигнали някаква форма на съгласие.

— Къщата ти е чудесна — каза Хариет. — Много умно си постъпила, като си купила този имот.

Това беше вярно. Стефани бе оставила ключа така, че Хариет да го намери и да влезе.

— Четох досието ти още когато положих клетва — продължи шефката ѝ. — Дълго време си живяла сама. Смяташ ли, че някога ще спреш да мислиш за него?

Съпругът на Стефани, Ларс, се бе самоубил преди години. Слава богу, с помощта на Котън Малоун тя бе уредила споровете си с миналото.

— Преди да умре, дълго време живяхме разделени. И все пак смъртта му бе тежък удар за мен.

Хариет се усмихна.

— Моят съпруг също почина преди няколко години.

Стефани вече знаеше това. Енгъл приближаваше седемдесет, но годините не ѝ личаха — имаше високи скули, свеж цвят на лицето и ясни зелени очи. Посивялата ѝ руса коса, изпъната назад върху скалпа, беше прибрана на малък кок. Кожата ѝ бе гладка като на мраморна статуя. Говореше се, че поне отчасти дължи младежкия си вид на пластичен хирург, но тези твърдения не отговаряха на истината. Не би било в неин стил.

Стефани бе установила от опит, че лукавата усмивка на Хариет не издава с нищо истинското ѝ настроение, а често служи да прикрива чувствата ѝ. Обезоръжаващо майчинският тон прикриваше остър интелект, изграден отначало в бакалавърския курс по право и впоследствие доразвит във Факултета по държавно управление „Кенеди“ на Харвард.

— Разкажи ми какво стана — каза Хариет.

Стефани ѝ предаде накратко случилото се в мола и завърши с думите:

— Онзи любител на пилешки сандвичи видимо си обичаше работата. Само че аз никога не бих търпяла такива жалки, малоумни кретени да работят за мен.

Противно на представлението в магазина, Тера Лусънт незабавно ѝ бе докладвала още при първия контакт, установен от Министерството на финансите, и опита им за изнудване. На свой ред тя бе информирала нагоре по веригата Хариет и двете бяха решили да допуснат проникването в отряд „Магелан“, за да установят какво става. Срещата в мола беше инсценирана от Стефани, за да изкара

наяве заговорниците. Убедена, че срещата им се записва, тя нарочно бе избрала този магазин. Когато любителят на пилешко узнаеше, че Тера си е признала всичко, би било логично от финансите да предприемат нещо.

Както и стана.

— Определено интересът е към Пол Ларкс — обясни тя. — Като при това искат да разкарат Котън.

Което беше доста озадачаващо. Задачата на Котън беше съвсем проста. Окръжният прокурор на Алабама бе поискал съдействието на отряда. Стандартната процедура бе имената на всички бегълци от федералните власти да се докладват на Агенцията за национална сигурност. Името Анан Уейн Хауъл беше необичайно, лесно за разпознаване и бе засечено при рутинно следене на международния телефонен трафик от АНС. От там ФБР бяха научили, че Ларкс ще пътува до Венеция, за да се качи на круизния кораб за среща с Хауъл. Вече три години Хауъл им се изплъзваше и прокурорът бе решил, че е дошло времето да го пипнат. И така, Стефани бе наела Котън да наглежда Ларкс, за да види какво ще стане. Просто наблюдение, което би трябвало да приключи без драми.

— Чувам, че този Малоун е трудно управляем — каза Хариет.

— Така е. Но върши работа. — Стефани помълча няколко секунди, после продължи: — Министърът на финансите очевидно смята тези липсващи копия за толкова важни, че заради тях е готов да сплашва и оказва принуда върху представители на друга разузнавателна служба. Интересното е, че не се сеца просто да поиска от нас нужната информация. И при двете прониквания в компютрите ни са издирвали само докладите на Котън от круиза.

— Искали са да знаят колко близо е бил до целта.

— Каква цел?

— Не знам, но е време да разберем.

Хариет извади телефона си и набра някакъв номер. Апаратът бе включен на високоговорител и тя го постави на масата; след няколко позвънявания отговори женски глас:

— Кабинетът на министъра на финансите.

— Тук е министърът на правосъдието на Съединените щати. Свържете ме с колежата.

— Съжалявам, но той...

— Кажете на министъра, че или ще говорим сега, или той ще говори с президента малко по-късно, след като му докладвам всичко, което знам за Пол Ларкс.

Минаха цели две минути, докато по високоговорителя прозвуча мъжки глас:

— Е, добре, успя да привлечеш вниманието ми.

Хариет му предаде накратко случилото се, после каза:

— Джо, ние разиграхме онази сценка с твоя човек, за да установим докъде си готов да стигнеш.

— Предполагам, че не би трябвало да се учудвам. Подобни инсценировки не са по моята част.

— Какво става?

— Както ви е казал и моят агент, ние смятаме, че Ларкс е копирал някои чувствителни документи от архива на министерството. Нарушението е открито едва неотдавна; искаме си документите.

— И какви са тия документи?

— Класифицирани.

— Това не ми стига, Джо.

— Не по телефона.

Стефани разбираше, че „класифицирани“ не означава непременно „строго секретни“. Така или иначе, и едните, и другите не можеха да се обсъждат по открита линия.

— Издирваме беглец от закона — каза Хариет. — Това е всичко. Срещу него са повдигнати обвинения във федерален съд за укриване на доходи, съден е задочно и е признат за виновен. Избягал е от страната малко след започване на делото, с което е вбесил съответния федерален прокурор. Казва се Алън Уейн Хауъл. За нас това не е кой знае какъв проблем.

Минаха няколко секунди в мълчание.

— За съжаление, Хариет, за мен е проблем, и то голям. Дори не си даваш сметка колко голям.

Стефани долови напрежението в гласа му.

— Разбирам — отвърна шефката й. — Но подхождаш към него по напълно погрешен начин.

— Може би. Но така трябваше да стане.

— И къде е мястото на Ким Чен Ин в това уравнение?

Името беше ново за нея. Само преди дванайсет часа Хариет изрично ѝ бе наредила да изпрати Малоун на сушата, за да наблюдава предаването на значителна сума пари на някакви севернокорейци. Разполагаха с разузнавателна информация за застрахователни измами, която Стефани бе предала на Котън. Но там не се споменаваше никакъв Ким.

Хариет каза:

— Ти ми каза за предаването на парите и че Ким Чен Ин бил някъде наблизо. Попита ме дали имам човек близо до Венеция, като, разбира се, знаеше, че имам. След което ме помоли да го изпратя, за да наблюдава трансфера.

Което също беше новина за Стефани.

— Целта ми беше да разкарам Малоун от кораба.

Очевидно мъжът отсреща знаеше значително повече от тях двете.

— Можеш ли да бъдеш в сградата на Федералния съд във Вашингтон в единайсет тази вечер? — попита министърът. — Ще уредя охраната да те пусне.

— Ще взема Стефани с мен.

— По-добре недей.

— Нямам намерение да преговарям с теб. Стефани е моите очи и уши.

Отново мълчание.

— Е, добре, Хариет, да бъде както искаш.

Разговорът прекъсна.

— Не си ми казвала за този Ким, нито че от финансите са държали Котън да наблюдава предаването на парите.

— Помолиха ме да си мълча. И аз, глупачката, ги послушах.

— Но как са разбрали, че Котън избягва е на кораба? — попита Стефани. — Първият контакт с Тера бе установен след отпътуването на кораба.

— Предполагам, че имат свой човек, който да наблюдава и Ларкс. След като са засекли Малоун, са насочили интереса си към отряда.

За щастие, тя бе взела необходимите мерки и бе изпратила Люк Даниълс да се притече на помощ на Котън, ако нещата се объркат. И все пак беше озадачена.

— Но какво става? Много сте се стегнали заради някакви си копирани документи. Какво им е толкова важното?

— Не знам. Давай да тръгваме за Вашингтон. Трябва да разберем в какво сме се набутали.

Венеция

Хана Сен гледаше затворената врата към каютата на Пол Ларкс. Баща ѝ отново се бе погрижил за всичко. Беше умен, в това тя не се съмняваше.

И защо да не бъде? Все пак носеше името Ким.

Тя ревностно бе изучавала семейната история. Първият Ким — нейният праядо — беше роден недалече от Пхенян. Според легендата бе син на беден фермер, но в действителност произхождаше от учителско семейство с доход над средния за страната. Беше се сражавал срещу японците през 30-те, а през 1945 г., когато Съветите освобождаваха страната, се бе случил на подходящото място. Като най-голяма своя грешка отчиташе, че не бе настоявал съюзниците му да завладеят целия полуостров. Сталин се бе съобразил със споразумението, сключено между него и Рузвелт, за разделяне на страната на две: по-гъсто населения, фермерски Юг и индустриализирания Север.

Въпросният Ким Първи се беше превърнал във Великия вожд на Севера, като накрая бе убедил Сталин, че е в състояние да превземе Юга. Пред 1950 г. бе повел армиите на страната си в Отечествената освободителна война, но намесата на американците беше попречила на обединението. В крайна сметка бе постигнато примирие, но страната бе останала разделена, като войната така и не беше приключила. Забележителното беше, че ако попитате когото и да било в Северна Корея за изхода от този епохален конфликт, без колебание щеше да каже, че Югът пръв е нападнал Севера и Ким е спечелил войната. Невежеството сякаш беше тяхна национална черта. Но кой би могъл да ги обвини? Всичко, което виждаха и чуваха, се контролираше от държавата.

Ким Втори бе наследил безпроблемно властта, като бе провъзгласил баща си за *Вечния президент*, а себе си — за *Великия вожд*. Култът към личността, започнал при Ким-баща, само се бе

засилил при сина. Философията на икономическата самодостатъчност, наречена „чучхе“, се беше превърнала в национална обсебеност. Страната постепенно се бе затворила в себе си, като все повече разчиташе за своето спасение на династията Ким. Което беше грешка, но едва ли повече от неколцина души в Северна Корея си даваха сметка за това.

Бяха я учили, че Ким Първи е бил всемогъщ генерал, яхнал бял кон и размахващ меч, с който можел да повали вековно дърво, сякаш е тръстика. Способен бил да превърне шишарките в гранати и пещчинките в оризови зърна, да пресича реки, стъпил върху плаващи листа. И двамата Ким — баща и син — обливали народа си с бащинска любов. Пропагандата ги рисуваше като благородни и загрижени, и едва ли не безсмъртни. Което донякъде беше вярно. И двамата сега почиваха във величествения Дворец на Слънцето, всеки в своя стъклен саркофаг, с глава, положена върху възглавница, и с тяло, обвито в знамето на Работническата партия. Тя два пъти ги бе посещавала. Беше странно вълнуващо преживяване, подсилено от факта, че в жилите ѝ течеше тяхна кръв. *Духовен стълб и маяк на надеждата. Изтъкнати мислители и теоретици. Величави пълководци, без равни на себе си. Непоклатима основа за процъфтяване на нацията.* Това бяха думите, с които Вечният президент, Великият вожд и Любимият вожд бяха описали сами себе си.

Което я караше да се пита: дали тези хвалебствия един ден щяха да включват и нея? Съмняваше се. Баща ѝ бе създал девет деца, от които само три законни. Тя спадаше към категорията на незаконните. На двайсет и три, беше най-младата. Останалите бяха вече семейни, имаха свои деца и живееха в Северна Корея. Откакто баща ѝ изпадна в немилост, всички се бяха отказали от него. Единствено тя му бе останала вярна. Майка ѝ беше негова любовница — една от многото, които бе имал, докато все още се смяташе за наследник на властта. Следователно нито едно от децата му нямаше да бъде Ким.

Тя се казваше Хана Сен. С думата „Хана“ се обозначаваше цифрата едно, както и нещо уникално, изключително важно. „Сен“ пък значеше победа. В един момент баща ѝ я бе помолил да си смени името, но тя учтиво бе отказала. А и той не бе настоял повече. Типична негова слабост — в нищо не беше достатъчно настойчив. И все пак беше способен да убие един безпомощен старец, без да се замисли,

както и да разпореда ликвидирането на друг, който им бе попречил да откраднат парите. Противоречие? Светът го мислеше за глупав и мързелив, за пияница и комарджия. Но тя постепенно бе установила, че всичко това бяха внимателно поддържани заблуди.

Баща ѝ беше Ким. И третото поколение, което включваше и неговия полубрат, беше същото като предишните две. А четвъртото?

Собственият ѝ живот бе протекъл трудно. Нямаше своя идентичност освен наложената ѝ от други. Беше жива, но не беше личност. По-скоро вещь, използвана от околните за *техните* нужди, не за нейните. И от известно време това бе започнало да я тревожи.

Тя огледа коридора. С оглед на напредналия час наоколо се виждаха малко хора; повечето излизаха или се прибираха в луксозните апартаменти на срещната страна. Бе забелязала американеца — Малоун — още в началото на круиза. Навърташе се близо до Ларкс, но не бе направил опит да идентифицира баща ѝ. Което я озадачи. Дали изобщо знаеше за него? Или за нея? Беше заключила, че не знае. Което правеше присъствието му още по-мистериозно. Преди няколко минути баща ѝ я бе инструктирал какво точно да направи и тя щеше да изпълни указанията му. Засега това ѝ се струваше най-благоразумно.

Тя се приближи до апартамента на Ларкс и си отключи с магнитната карта. Вратата се отвори и тя бързо влезе в затъмненото помещение. Надяваше, че няма да мине много време, преди Харолд Ърл Малоун, с прякор „Котън“, да се появи.

10

Малоун скочи от лодката, докато Люк Даниълс подаваше леко газ, за да придържа корпуса плътно до бетонния кей.

— Искам те тук в седем сутринта — каза той.

— Така ми липсваха заповедите ти, старче — отдаде чест Люк.

— Как ли пък не... — усмихна се Малоун.

Малоун не харесваше особено прякора, който Люк му бе измислил от първия ден на познанството им. Разбира се, той на свой ред наричаше по-младия агент Колежанчето — едно име, по което Люк на свой ред не си падаше. А докато в случая Малоун беше нает по договор за определен, при това ограничен, ангажимент, Люк работеше на щат за Стефани Нел и отряд „Магелан“. Беше южняк, бивш военен, племенник на президента Даниълс — обстоятелство, което не означаваше кой знае какво нито за него, нито за именития му чичо. Двамата с Люк се бяха срещнали за пръв път в Дания преди месец, после довършиха съвместната си мисия в Юта. На раздяла в Солт Лейк Сити той бе казал на Люк, че очаква с нетърпение следващата им среща. Само дето не бе предполагал, че моментът ще настъпи толкова скоро.

Докато пътуваха с моторницата към терминала за круизни кораби, Люк му бе обяснил горе-долу какво се бе случило. Двайсетте милиона трябвало да бъдат натоварени на чартърен полет от Венеция директно за Северна Корея. Съединените щати и Европол били решили в крайна сметка да заведат дело за застрахователна измама, но им били нужни свидетелски показания за събиране на доказателствен материал. Разбира се, никой не беше очаквал опита за кражба.

— *Как се случи така, че предаването на парите да стане точно тук, във Венеция?* — бе попитал той Люк.

— *Не мога да ти кажа. Бях в Рим, когато Стефани ми нареди да си размърдам задника и да тичам насам. Тогавата ти се обадох. Инструкциите ми бяха да отърва стареца, ако загази някъде.*

— *Така ли го каза Стефани?*

— *Приблизително.*

Малоун се сбогува с Люк и се отправи към мостчето за качване. Трябваше да мине през проверка за сигурност, която включваше скенер за метални предмети. Беше оставил пистолета си у Люк, нямаше да му трябва до утре, а не искаше да привлича излишно внимание. Хората от екипажа му хвърлиха някой и друг подозрителен поглед, при това оправдан — косата му беше мокра и разрошена, а дрехите му — опръскани с кал и понамирисващи след цамбурването в лагуната.

— Тия водни таксите са абсолютно побъркани — каза им усмихнат той.

Минаваше полунощ, но много пътници продължаваха да се качват и слизат, възползвайки се максимално от последните си часове на борда. Той не бе очаквал кой знае какво от нощния живот на круизния кораб, доколкото и двамата с Ларкс си бяха лягали рано. Каютите им бяха на една и съща палуба, макар и в двата ѝ противоположни края.

След като се качи, той взе асансьора за единайсети етаж и излезе в празния коридор. През цялото пътуване беше наблюдавал внимателно Ларкс. Старецът едва ли го бе забелязал. Беше се изолирал от света, не обръщаше внимание на нищо и никого и странеше от хората, като не се разделяше единствено с черната си кожена чанта. Малоун беше запомнил и физиономията на Анан Уейн Хауъл по снимката, с която Стефани го бе снабдила, но до момента не бе успял да го зърне. Имаше много неща, които да го разсейват. На кораба пътуваха три хиляди пасажери и на пристанищата наставаше лудница. В деня, когато спряха в Сплит, му се бе сторило, че най-послед ще удари джакпота, но Ларкс си бе тръгнал сам от хърватското кафене, след като бе чакал напразно два часа. Какво му беше толкова важното на този Хауъл? Малоун знаеше само, че е беглец от федералното правосъдие и е предизвикал гнева на прокурора, успявайки да се измъкне малко след началото на процеса срещу него. Но той беше наясно с условията. На наетите по договор като него се разрешаваше да разполагат само с абсолютно необходимото. Пък и, честно казано, Котън не се интересуваше толкова от подробностите, че да рови надълбоко. За него това беше само развлечение, плюс възможност да изкара малко лесни пари.

Нещата определено бяха ескалирали. Вече имаше девет трупа.

Той реши да хвърли един последен поглед в стаята на Ларкс. Напуснал бе кораба непосредствено преди рано започващата вечеря, тръгнал бе към брега часове преди планираната сделка, огледал бе сградата и бе успял да проникне вътре, докато входовете ѝ бяха все още отворени за деня. След което бе изчакал търпеливо, докато дойде моментът да се качи на осмия етаж. Трябваше да позвъни на Стефани и да ѝ докладва за случващото се, но Люк го бе уверил, че той ще свърши това вместо него. След което се връщаше в Копенхаген при книжарницата си.

Имаше един проблем. Не можеше да отрече, че Касиопея Вит му липсва. За него самотата беше нещо като периодично повтаряща се болест. Тъкмо беше свикнал отново да си има някого, и тя си бе отишла. Малоун от доста време беше разведен. Бившата му съпруга все така живееше в Джорджия със сина им Гари, вече тийнейджър. Бракът им не бе приключил леко и двамата бяха положили сериозни усилия, за да се помирят. Понастоящем се разбираха прекрасно. За жалост, не можеше да каже същото за себе си и Касиопея. А завръщането в книжарницата само щеше да му даде повече време, за да размишлява върху своя провал.

Целият лепнеше от мръсните води на лагуната. Още на лодката бе поизплакнал тинята от крачолите и обувките си, но сега определено имаше нужда да вземе душ и да се наспи. Така щеше да има сили да последва Пол Ларкс, след като слезеше от кораба. Любопитен бе да види докъде ще го отведе старецът и ако се случеше да е до летището и полета за дома, щеше да му бъде благодарен.

Той се доближи до апартамента на Ларкс. Изглеждаше доста скъпичък и Малоун се запита как един пенсиониран държавен служител би могъл да си го позволи. Вътре беше тихо и той се канеше да си тръгне, когато забеляза, че вратата е открената. Всяка от каютите на кораба беше с електронна брава и хидравличен механизъм за затваряне. Отвътре за по-сигурно имаше и резе. В каютата на Ларкс резето беше извадено при отворена врата, като я подпираше да не се затвори напълно. Странно.

Той погледна часовника си. 12:48 ч. след полунощ. През последните десет дни Ларкс си бе лягал все с кокошките. Нещо не беше наред.

Малоун пристъпи напред и се вслуша, но не чу нищо. Почука леко на вратата и зачака. Отговор не последва. Почука отново с кокалчетата на пръстите си, този път силно и настойчиво. Отговор нямаше. Той бутна вратата навътре и влезе. Апартаментът беше тъмен, но през стъклените врати откъм балкона и вратата към коридора се процеждаше приглушена светлина.

— Господин Ларкс? — подвикна тихо Малоун.

Малко антре водеше към основния салон, а вляво от него имаше отворена врата, най-вероятно на спалнята. Вътре различи очертанятия на легнала мъжка фигура. Едната ръка висеше надолу от матрака, китката беше сгъната под неестествен ъгъл.

Малоун провери за пулс. Нямаше. Пол Ларкс беше мъртъв.

Малоун си спомни за черната кожена чанта, върна се в салона и набързо го претърси. Не откри нищо. Влезе обратно в спалнята, огледа банята и гардероба, запали лампите, после ги угаси. Чанта нямаше.

Той остави лампата в банята да свети и пристъпи към леглото. Никъде не се виждаха следи от насилие. Дали случайно Ларкс не бе починал от естествена смърт? Не, би било прекалено голямо съвпадение. На нощното шкафче забеляза комплект за поставяне на инсулин с няколко спринцовки. Понечи да вдигне телефона и да повика помощ, когато нещо го убоде по десния крак. Нещо остро. Коего се заби в плътта му. Като игла.

Стаята се завъртя пред очите му. Съзнанието му се замъгли. Мускулите му омекнаха. Краката му се подкосиха. Зашеметен, замаян, той се опита да запази равновесие. Коленете му опряха в килима. Светът ту се скриваше зад натезалите му клепачи, ту отново се появяваше. От другата страна на леглото се надигна човешка фигура. Някой се бе скрил под матрака. Гледката му напомни една друга преживяна нощ, в Южна Франция, отпреди няколко години. Тъмна и ветровита, по него стреляха.

Касиопея Вит. Първата им среща. И този път, както тогава във Франция, преди мракът да се спусне около него, за миг му се стори, че вижда женска фигура.

Ким включи лаптопа и се настани удобно в креслото. Беше си поръчал вечеря: гаспачо, печен фазан, плато сирена, всичко това полято с вино от долината на Лоара и отлежал кларет. Най-често се хранеше в апартамента, което му позволяваше да не привлича внимание. Излизал бе само няколко пъти, до спа центъра, за да се подложи на някои извънредно приятни процедури. Отначало се беше надявал, че приветливата европейска атмосфера на кораба ще му помогне да намери общ език с Ларкс и Хауъл. Но това не се бе случило, а присъствието на онзи пенсиониран американски агент бе усложнило допълнително нещата. Сега Хана щеше да се справи с Малоун. Какъв късмет, че я имаше! Северна Корея действително беше мъжки свят, но това не означаваше, че и от една жена не може да има полза.

Лаптопът обяви, че се е заредил и е готов за работа.

Започнал бе да пише още в колежа и бързо бе открил, че това му доставя удоволствие. Един професор по английски му бе казал, че всеки писател има в главата си по едно гласче — не за да му нарежда: *Напиши бестселър!* или *Издай повече книги!*, а просто за да му напомня да пише всеки ден. Ако се вслушваше в него, гласът си мълчеше. Ако не му обръщаше внимание, го пришпорваше неумолимо. И той отдавна бе свикнал да се вслушва в този глас. Писането освобождаваше душата и даваше крила на въображението му. След като баща му го бе лишил от правата на наследник, писането го бе спасило. И докато действителността все му се струваше предопределена от други, той беше в състояние да подрежда творческия си живот както поиска.

Откакто бе препроочел „Заплахата на патриота“ и се бе срещнал с Ларкс, мислите му летяха като птици. И той кръжеше заедно с тях. Сцената се избистряше пред очите му. Денят, в който баща му се отрече от него.

— Ти няма да ме наследииш.

Бе очаквал порицание, може би дори наказание, но не и тези думи.

— Твоите действия ми докараха срам и позор. Съветниците ми заключиха, че трябва да бъдеш заменен.

— Не съм знаел, че слушаш съветници. Ти си нашият Велик вожд. Само твоята дума има значение. Защо се интересуваш какво мислят другите?

— Ето, затова не можеш да ме наследииш. Ти просто не разбираш какво е нужно, за да управляваш държава. Моят баща поведе тази страна, аз се опитах да я обединя. Той нахлу с войските си в Юга, води велика война, която щеше да спечели, ако междувременно не се бяха намести американците. Хората още помнят годините на неговото управление. Петстотин статуи има издигнати в негова чест. След всяка сватба младоженците отиват до най-близката и полагат цветя в краката му. Тялото му лежи в стъклен саркофаг и всяка година стотици хиляди корейци минават покрай него, за да му отдадат почит. Ти никога не би могъл да събудиш подобни чувства в народа.

Не беше съгласен, но си замълча.

— Къде ти беше главата? — попита баща му. — Да отидеш до Япония на лунапарк! Какво ти стана?

— Направих го от любов към децата си.

— Човек показва любовта към децата си, като не опозорява своите родители. Само така те ще виждат в теб онова, което очакваш от тях. А сега ти им показва единствено, че си способен на какви ли не безобразия.

Писна му да търпи обиди.

— Аз съм патриот.

— Ти си глупак — изсмя се баща му.

— Кой ще заеме мястото ми като Велик наследник?

— Един от братята ти ще поеме тази роля.

— Правиш грешка. Не съм некадърник. Точно обратното, аз съм син на баща си.

— Ако беше мой син, щеше да си много по-мъдър.

— А ти мъдър ли си, татко? Продължаваш да дразниш Юга, да заплашваш с война, да предизвикваш единствено недоволство. Харчиш всичките си пари за оръжия и бомби, докато хората гладуват. Непрекъснато плашиш Америка с катастрофа, но не правиш нищо в подкрепа на думите си. И защо? Защото никога не можеш да допуснеш армиите ти да навлязат в Юга. Влязат ли, ще видят колко нахранени са хората там. Колко добре живеят. И те веднага ще прозрат лъжите, които си им пробутвал. Забравяш, татко, че съм видял света, че знам истината. Какво си ти всъщност? Книжен тигър.

— Аз съм ръководителят на тази държава.

— Кое то не значи нищо за никого извън нея. Аз получих образованието си далече от тук по твое настояване. Знам какво мисли за нас светът. Присмиват ни се, смятат ни за идиоти. За непослушни деца, които заслужават да бъдат напляскани. Казваш, че съм те покривал с позор. А с какъв позор покриваш ти всички нас?

— Виждам, че решението ми е правилно. Твоите братя никога не биха разговаряли с мен по този начин. Майка ти беше същата като теб. Нито ти, нито тя сте постигнали някога каквото и да било.

— Майка ми всъщност ме научи да правя нещо. Затова сега живее в Русия. Не можеше да понася повече обидите и изневерите ти. За нея бракът означаваше нещо. А сега едно от копелетата ти ще управлява страната? Колко уместно. Някои казват, че самият ти си копеле.

Когато баща му проговори, гласът му преливаше от гняв:

— Никога повече няма да разговарям с теб. Не се мяркай пред очите ми.

— За мен това ще е удоволствие. Но искам да запомниш едно нещо. — Той впери пронизващ поглед в очите на баща си. — Аз не съм книжен тигър.

Ким препрочете сцената и я хареса, макар да не отразяваше особено правдиво разговора между него и баща му след инцидента с токийския Дисниленд. Истината бе, че баща му бе наредил да го набият и бе наблюдавал как подчинените му го налагат с юмруци. А

докато синът лежеше на пода с разбити устни и шуртяща от носа кръв, баща му спокойно го бе уведолил, че го лишава от наследство. И той нищо не бе казал в отговор. Нито една дума.

Сегашната версия беше далеч по-добра и доколкото баща му беше отдавна мъртъв, не беше останала нито една по-съществена фигура, която да я оспори. Някой ден, когато хората прочетяха за подвизите му — а те непременно щяха да прочетат — историята щеше да отбележи, че той по рождение е бил обречен на величие.

Вратата се отвори и Хана влезе вътре. Той я бе инструктирал как да подмами Малоун в стаята на Ларкс, после да се скрие под леглото и да го изчака да се приближи. Американецът щеше да се хване в капана, това беше сигурно. Разбирането на човешката природа беше друга негова страст.

— В безсъзнание е — каза тя. — Но най-напред претърси стаята за чантата.

Претърсването значеше нещо. Ким нямаше представа за кого работи американецът, нито защо се интересува от Ларкс. Но колкото и малка да беше вероятността да е изпратен от американското правителство, той бе решил да не го убива. Още едно убийство само щеше да привлече внимание — последното, което му бе нужно. За предпочитане бе да го забави, да усложни живота му, а за целта едва ли имаше по-добър начин от това да го открият в една и съща стая с покойник.

— Дрехите му бяха влажни и миришеха — продължи Хана.

— Имаш ли представа защо?

Тя поклати глава.

— Господин Малоун ще бъде в безсъзнание няколко часа — усмихна се той. — Имаме време да си починем и да сме готови. — Той посочи с ръка към лаптопа. — Но най-напред съм ти приготвил нещо за четене. Някои подробности за отношенията между мен и дядо ти. Важно е да знаеш какво точно се е случило между нас. Мисля, че ще ти се стори поучително.

12

СЪЕДИНЕНИ АМЕРИКАНСКИ ЩАТИ

срещу

АНАН УЕЙН ХАУЪЛ

ДЕЛО №12-2367

Апелативен съд на Съединените щати
11-а съдебна област

Анан Уейн Хауъл не е подавал данъчна декларация близо две десетилетия. Повдигат му се четири обвинения за умишлено укриване на данъци в нарушение на §7203, дял 26 от Кодекса с федерални закони на САЩ. Хауъл се явява при започване на делото, но съзнателно пропуска следващите заседания, докато накрая се измъква и от юрисдикцията на първоинстанционния съд. Състав от съдебни заседатели при Окръжния съд на щата Алабама го признава за виновен задочно и съдията го осъжда на три години затвор и глоба в размер на 12 хиляди долара.

Хауъл не плаща данъци като форма на граждански протест. Основната му защитна теза (представена от служебно назначения съдебен защитник) е, че не е длъжен да подава данъчна декларация, понеже Шестнайсетата поправка не е част от Конституцията. Хауъл твърди, че въпросната поправка не е била надлежно ратифицирана и че производството срещу него по силата на чл. 1 и сл. от Кодекса за подоходно облагане (1954) е нищожно поначало. Хауъл представя на първоинстанционния съд най-лаконичното възможно оправдание за действията си,

изчерпващо се с абсурдното твърдение, че Шестнайсетата поправка към Конституцията на САЩ е невалидна, понеже не е била ратифицирана от нужния брой щатски законодателни органи, а тогавашният (към 1913 г.) държавен секретар Филандър С. Нокс е фалшифицирал протоколите за ратификацията ѝ.

Хауъл излага в своя защита следните възражения: (1) текстът, предложен от Конгреса за ратифициране от отделните щати, гласял: „Конгресът има правомощията да налага и събира данъци върху доходи, независимо от какви източници произтичат, без да се спазва принципът за пропорционалност между отделните щати и без оглед на данните от преброяване на населението“; (2) на 25 февруари 1913 г. държавният секретар Нокс удостоверил с подписа си, че Шестнайсетата поправка била надлежно ратифицирана, след като поне 36 щата били представили решения за нейната ратификация пред Държавния департамент; (3) Нокс знаел, че редица щати не били гласували поправката във вида, в който им била представена; (4) Нокс знаел, че е задължен по закон да даде указания на въпросните щати да ратифицират съответстваща версия на поправката; (5) никаква подобна ратификация не се била случила. Хауъл твърди, че ратифицирането на Шестнайсетата поправка не било извършено съгласно чл. V от Конституцията, следователно Шестнайсета поправка няма.

За начало искаме да отбележим, че Шестнайсетата поправка съществува от 100 години и е била прилагана от Върховния съд към безброй дела. Макар това само по себе си да не е достатъчно, за да попречи на съдебното разследване, то е убедителен аргумент по въпроса за валидността. Ето защо, за да се произнесе съдът в полза на Хауъл, е нужно той да приведе, макар и в последния момент, изключително силни доказателства за противоконституционността на така извършената ратификация. Хауъл (чрез служебно назначения си съдебен защитник) засега не е привел такива, ако не броим дръзкия

извод, че поправката е неправомерно ратифицирана. Никакви данни не са представени в подкрепа на това твърдение, нито пък Хауъл се позовава на каквито и да било авторитетни фактологически и законови източници с правна сила за съда (или за държавния секретар Нокс през 1913 г.), доказващи, че Шестнайсетата поправка е ненадлежно ратифицирана. Накратко, Хауъл отказва да поеме върху себе си тежестта на доказването, че Шестнайсетата поправка е противоконституционно ратифицирана.

Предвид всички гореизложени причини, съдът ПОТВЪРЖДАВА осъдителната присъда срещу Анан Уейн Хауъл по всички точки на обвинението.

Ким престана да чете от екрана.

След като Хана си бе легнала, той отново бе намерил в интернет становището на съда и бе прекарал известно време в изучаване на правните формулировки. Укривайки се от правосъдието, Хауъл бе успял да публикува „Заплахата на патриота“ като електронна книга. Местонахождението му беше неизвестно и нямаше никакъв начин да се установи. Ларкс бе останал последната му надежда; старецът лично му бе обещал да ги запознае. Но до запознанство така и не се бе стигнало.

Няма нужда да намесваме чужденци.

Той не бе очаквал подобен отпор. Но американците бяха такива. Излъчваха арогантност, усещане за собствено превъзходство, сякаш те повече от всички останали знаеха кое е добро и кое зло. Само че корейското общество съществуваше от хилядолетия, много преди изобщо някой да бе чувал за Съединените щати. Корейците бяха потомци на сибирските племена, мигрирали на юг преди десетки хиляди години. Културата им бе древна и изтънчена, макар политическото и физическо разделение през 1945 г. действително да бе довело до различия между Севера и Юга. Той признаваше тези различия, дори ги оценяваше. Неговият баща, дядо и полубрат не им обръщаха внимание. Обикновените севернокорейци не знаеха почти нищо за външния свят. И как можеха да знаят?! Всякакви опити за

комуникация, отвън навътре или отвътре навън, се контролираха. Той беше късметлия, че никога не бе живял твърде дълго в тази капсула. За съжаление, двайсет милиона корейци не можеха да кажат същото за себе си. Баща му беше толкова горд с лидерските си способности. Но всеки би могъл да ръководи държава при наличие на тотален контрол върху всичко, което хората виждат, четат, мислят и вярват.

А какво беше наказанието за непокорните?

Смърт. Или дори по-лошо. Трудов лагер.

Веднъж попаднали в лагера, осъдените оставаха там до края на живота си, следвани от своите деца и от децата на децата си. Внушаваше им се, че са врагове на държавата, които трябва да бъдат изтръгнати като плевели заедно с корените. Бяха принуждавани да работят, докато умрат от изтощение, надзирателите им имаха право да ги убиват, когато им скимнеше; не бяха смятани дори за хора. Това беше наследството от управлението на неговото семейство, а неговият полубрат бе продължил същата потисническа политика. Двеста хиляди души оставаха затворени в лагерите.

Той щеше да управлява с *истинското* съгласие на народа, след като заслужеше неговото уважение. *Мечтател?* Едва ли. Но преди това трябваше да докаже на всички, че е способен на велики дела. И докато роднините му само се хвалеха със славата си, той трябваше да заслужи своята.

Ким отново впери поглед в екрана, в съдебното решение по делото „Съединени щати с/у Хауъл“.

Изключително силни доказателства за противоконституционността на така извършената ратификация. Това ли искаше американската съдебна система? Изведнъж го обзе нов прилив на решителност.

Е, добре. Той щеше да им ги достави.

13

Хана се опитваше да заспи, но се чувстваше все така странно сама в мекото легло под чистите чаршафи.

През първите девет години от живота си бе спала върху мръсен бетонен под, завита с вонящо одеяло. Майка ѝ я оставяше сама всеки ден малко след изгрев-слънце. Имаха електричество само по два часа в денонощието — от 4 до 5 сутринта и после чак от 10 до 11 вечерта. Първия час използваша за приготвяне на закуската — парчета царевица, малко зеле и супа. Вторият час отиваше за разни дребни домакински задължения и нещо за залъгване на глада, след което лягаха да спят. Храната никога не стигаше. Всяко нещо можеше да послужи за ядене. Плъхове, жаби, змии, насекоми. Гладът беше средството, с което надзирателите упражняваха контрол върху лагеристите. Почти всеки носеше белези от недохранване — изпадали зъби, черни венци, слаби кости, неизбежното прегърбване.

Тя се бе родила като неподлежаща на освобождаване робиня в трудов лагер №14; кръвта ѝ беше опетнена от престъпленията на майка ѝ. Границите на лагера бяха маркирани от ограждения, дълги петдесет километра в посока север-юг и двайсет и пет в посока изток-запад. По бодливата тел с картечни гнезда течеше електрически ток; телената ограда се охраняваше денонощно. Никой не смееше да се доближи до нея. Наказанието беше мигновена смърт, било от токов удар или от куршумите на надзирателите. Впоследствие тя научи, че в планините на Северна Корея има още много лагери. Нейният се намирал в провинция Южен Пхенян и в него държаха над 15 000 затворници. Още над десет пъти по толкова бяха наблъскани в останалите лагери.

Правилата за поведение се заучаваха още с раждането. Никога не се опитвай да избягаш. Никога не се събирай на групички по повече от двама. Не кради. Подчинявай се на надзирателите. Докладвай всичко, което ти се стори подозрително. Затворниците са длъжни да работят всеки ден. Мъже и жени трябва да са винаги разделени. Нарушителите на което и да било от тези правила подлежат на незабавен разстрел.

През близо половината от живота си тя се бе обличала във вонящи дрипи, корави като дъска от кал и мръсотия. Не подозираше, че неща като сапун, чорапи, бельо дори съществуват. Двете с майка ѝ работеха по петнайсет часа на ден тежък принудителен труд и щяха да го правят до смъртта си. Недохранването беше главната причина за смъртните случаи в лагера, следвана с малка разлика от екзекуциите. Това бе закон, провъзгласен още през 50-те години на миналия век от Ким Първи: *Класовият враг, който и да е той, трябва да бъде ликвидиран заедно със смето си за три поколения напред.* Светът извън тези огради не знаеше нищо за случващото се вътре. Никой не се интересуваше от затворниците. Те бяха забравени.

Но какво бе сторила майка ѝ? Най-последно, на осемгодишна възраст, тя я бе попитала.

— *Грехът ми беше, че се влюбих.*

Странен отговор, но майка ѝ отказа повече подробности. Двете живееха в малка стая с маса и два стола и ползваха обща кухня с още дузина жени. Без течаща вода, без баня, с външна тоалетна. Прозорците вместо стъкла имаха сивкав найлон, който пропускаше малко светлина, но затова пък много от външните атмосферни условия. През лятото въздухът гъмжеше от насекоми, а въздухът вонеше на изпражнения и гнилоост. През зимата дажба въглища, изкопани от затворници като тях, им доставяше малко топлинка, понеже държавата смяташе за разхищение да допусне твърде много затворници да умрат едновременно от студ.

— *Аз съм тук — питаше тя майка си — само защото си се влюбила, така ли?*

Положително имаше още нещо. Но майка ѝ не желаше да говори. Надзирателите ги учеха, че греховете на родителите могат да се изкупят само с тежък труд, пълно подчинение и с донасяне за другите. Изкуплението беше в доносничеството. Издай някого, че е нарушил правилата, и ще получиш още няколко зърна ориз. Наклевети другарчето си и ще ти позволят да се топнеш за малко в реката.

Полека-лека тя започна да изпитва неприязън към майка си. После да я ненавижда. С дива, изгаряща ярост.

Хана усети, че най-последно сънят идва. Беше късно и имаше нужда от почивка. Утрешният ден можеше да се окаже решаващ. Дълго се бе надявала баща ѝ да е различен от останалите Ким. Той обичаше да

повтаря, че това е така. Първите двама бяха управлявали страната с неопикуема жестокуост. Той трябуваше да е следващият, но бе пропилял шансовете си. Но беше прав в онава, което каза до леглото на Ларкс. Тя самата бе свидетел как силните подчиняваха слабите на волята си. Всеки ден до навършване на девет години бе работила — ринала бе сняг, сякла бе дървета, копала бе вглицца. Особено ненавиждаше да чисти тоалетни — да остъргува замръзнали испражнения и да ги пренася на буци с голи ръце до полето. От най-ранна детска възраст се бе научила да застава мирно и да се покланя на надзирателите, без да среща погледа им. Прекарваше дните си в самообвинение. Колко пъти бе виждала новородени деца да бъдат пребивани до смърт с железни пръти? Такива зрелища се организираха периодично за назидание на затворниците, ако случайно им минеше през ума да се размножават. В края на краищата идеята бе да се прочистят три поколения хора с неправилно мислене, а не да се раждат нови.

Населението на лагера се разделяше на две класи. Родените в него. *Вътрешните* хора. И осъдените. *Външните*. Главната разлика между едните и другите беше, че Външните знаеха какво има отвъд загражденията, докато Вътрешните нямаха никаква представа. Това познание отслабваше Външните хора. Желанието им за живот се стопяваше бързо. За Вътрешните непознаването на външния свят се превръщаше в предимство. Те не виждаха нищо лошо в това да лочат разлята супа от пода. Просията беше начин на живот, предателството — част от борбата за оцеляване. Съзнанието им беше заето изцяло от чувството за вина, срам и провал. Докато Външните, за свое нещастие, оставаха парализирани от шок, отвращение и отчаяние.

И докато нейният собствен живот бе протекъл между тези заграждения, скрит от света, сега тя знаеше, че всички Ким бяха живели като принцове, без да се лишават от каквото и да било. А нейният баща бе провъзгласил за своя мисия изкуплението на греховете им. Но тя се питаше какво ли щеше да стане, когато постигнеше целта си. Какво щеше да прави с властта, когато тя най-после се окажеше в ръцете му?

Хана бе прочела написаното от баща си за деня, в който неговият баща се бе отрекъл от него. Дали в него имаше нещо вярно, тя нямаше как да знае. Лъжата беше семейна черта на династията Ким. В лагера не бе чувала почти нищо за държавното ръководство. Едва след

освобождането си бе научила повече, и то все обезпокоителни неща. В лагера единственият авторитет бяха надзирателите. Те я бяха научили какво и как да мисли, какво и кога да казва. Мълчанието беше неин приятел. Както и истината.

И докато преди, като затворник, тя бе нищо, сега житейският избор беше неин. Кое то ѝ носеше утеха. И сън.

Вашингтон, окръг Колумбия

22:58 ч.

Стефани познаваше добре сградата на Федералния съд. Намираше се на Джудишъри Скуеър и гледаше на юг, към Конститушън авеню и Националния мол. Във външността ѝ нямаше нищо забележително, беше построена в безличния казионен стил на 1950-те.

Двете с Хариет Енгъл бяха пристигнали от Джорджия със служебния самолет на Министерството на правосъдието. Машината ги очакваше на частно летище, северно от Атланта, недалече от дома на Стефани. Планът в първоначалния му вид беше да разобличат Министерството на финансите, след което да чакат на следващия ден доклада на Котън за предаването на парите и за Ларкс. Но този план се бе променил след телефонния разговор с министъра. Нещата се усложниха още повече с доклада на Люк Даниълс, който постъпи по време на полета. Двайсетте милиона били унищожени, а всички участници в сделката — мъртви.

Намесването на името на Ким Чен Ин бе добавило и ново измерение към историята.

Още с раждането си Ким бе готвен да поеме по наследство властта в Северна Корея. Беше се оженил млад и имаше няколко деца. По всичко личеше, че е пристрастен към хазарта, както и към алкохола. След един инцидент с подправени паспорти в Япония баща му го бе обявил публично за *неблагонадежден*. Тази обида не само бе дамгосала за цял живот младия Ким като провалил се, но по подразбиране бе провъзгласила двамата му полубратя за *благонадеждните* в семейството. В крайна сметка военните бяха заявили подкрепата си за един от братята, с което бяха осигурили безпрепятственото предаване на властта. Ким бе напуснал Северна Корея и сега живееше в Макао, като прекарваше половината от времето си по казината, а другата половина — в пътувания из Китай.

Според официалните сводки имаше артистичен талант и изобщо не се интересуваше от политика. Голямата му страст бяха филмите; пишеше сценарии и къси разкази и често се появяваше в кината на Япония. Славеше се като пътувал и видял много човек, разбиращ от техника, може би дори и свободомислещ, но в никакъв случай не като заплаха за властта. От доста време за него не се чуваше почти нищо.

Но междувремето нещо се бе променило. С което Ким Чен Ин бе влязъл в полезрението на Министерството на финансите.

Двете влязоха в сградата и минаха през проверката за сигурност, откъдето охраната ги упъти към по-горен етаж. Стефани знаеше какво се намира там: специализираният Съд за наблюдение на чужди агенти, натоварен да контролира издаването на заповеди за поставяне под наблюдение лица, заподозрени в шпионаж на територията на Съединените щати. Повечето от исканията идваха от Агенцията за национална сигурност или ФБР, но Стефани се бе явявала пред съда на няколко пъти от името на „Магелан“.

— Явно финансите не са си губили времето — каза Хариет, когато влязоха в асансьора.

— Ти знаеше ли, че ще се явят лично пред съда?

Министерството на правосъдието обикновено изготвяше искането за издаване на заповед за следене и оставяше адвокатите си да се занимават с производството. Но понякога агенциите наемаха свои собствени процесуални представители.

— За мен това е новина — отвърна Хариет.

Съдът беше създаден преди трийсет и пет години. Единайсетте съдии се назначаваха от председателя на Върховния съд на САЩ. По всяко време имаше дежурен съдия, делата се гледаха при пълна секретност, денем или нощем, задължително при закрити врати. Водеха се протоколи, но те също се засекретяваха за вечни времена. Преди няколко години съдебна заповед, издадена от този съд, изтече в медиите благодарение на Едуард Сноудън. Заповедта задължаваше една от дъщерните фирми на „Верайзън“ да подава ежедневно до АНС справки за всички проведени телефонни разговори, включително вътрешни за страната. Отзвукът от това разкритие беше гръмотевичен, призивите за реформа на системата се усилиха. В крайна сметка обаче врявата утихна и съдът се върна към нормалната си работа. Стефани знаеше, че тази институция е отзивчива към разузнавателните агенции,

а и статистиките говореха сами за себе си. От 1978 г. насам имаше подадени 34 000 искания за следене. От тях само 11 бяха получили отказ, а по-малко от 500 бяха одобрени с изменения. Което всъщност не беше изненадващо предвид пристрастността на съдиите, равнището на секретност и липсата на насрещна страна, която да оспори съдебното решение. Това бе мястото, където правителството получаваше всичко, което искаше, както и когато го поискаше.

На площадката пред асансьора ги очакваше министърът на финансите. Коридорът, застлан с бял мрамор, беше приглушено осветен, наоколо не се виждаше жива душа.

Джоузеф Леви бе имал късмета да се роди в Тенеси и да се сприятели с тогавашния губернатор Дани Даниълс. Имаше докторат по икономика от Университета на Тенеси и друг, по право, от Джорджтаун. След десет години преподавателска дейност бе предложен за директор на Световната банка, но бе предпочел да приеме пост в администрацията на Даниълс. Беше единственият останал член на кабинета от първия президентски мандат на своя приятел. Повечето останали вече се бяха прехвърлили в частния сектор, осребрявайки късмета си.

— Сега сам ли си пишеш заявките? — попита го Хариет.

— Знам, че си изнервена. Но в този случай се наложи да го направя.

Чак сега Стефани си даде сметка защо шефката ѝ бе решила да я включи в екипа. Не беше тайна, че президентът имаше слабост към отряд „Магелан“. Нейните агенти бяха замесени във всички горещи проблеми от последните години, включително в един осуетен атентат срещу самия Дани Даниълс. Самото ѝ присъствие бе достатъчно, за да разбере Леви, че онова, което очакваше да остане в тайна, предстои да се промени.

— И двамата, както изглежда, си имаме работа с едни и същи играчи, само играта е различна — каза той. — Наблюдаваме Ларкс и Ким Чен Ин от няколко месеца.

— Подслушвали ли сте разговорите им? — попита Хариет.

Министърът кимна.

— Започнахме с вътрешна заповед за телефона на Ларкс. Но тъй като Ким му звънеше от чужбина, изкарахме още заповеди. Двамата се

чуват редовно, като във всичките им разговори е намесен и онзи беглец, когото издирват в Алабама.

— Откъде знаете за Хауъл?

— Чета докладите на отряд „Магелан“.

— Можете просто да ни ги поискате — каза Стефани.

Министърът ѝ хвърли бърз поглед.

— За съжаление, нямах тази възможност.

Тя нямаше намерение да отстъпи.

— И все пак, ето че сме се събрали тук и говорим за същото...

По лицето му пробяга сянка на раздразнение, но той запази присъствие на духа.

— Именно. Признавам, че имам проблем. Някои от дълго пазените ни тайни са видели бял свят.

— Надявам се, че ще ни обясните — намеси се Хариет.

— Последвайте ме.

Той ги поведе по коридора и отвори една врата. Влязоха в ярко осветена заседателна зала с дълга маса от тъмно дърво, заобиколена от черни кожени столове.

— Съдията ме чака. Имаме подготвено искане за заповед за наблюдение, която трябва да бъде придвижена още тази вечер. Казах му, че министърът на правосъдието лично ще присъства и трябва първо да разговарям с нея. Той се съгласи да ни даде малко време. Трябва да прочетете нещо.

Той посочи с ръка към масата, където бяха поставени две купчини листове. Върху всяка имаше заглавна страница, на която с големи черни букви пишеше: **ЗАПЛАХАТА НА ПАТРИОТА** от **АНАН УЕЙН ХАУЪЛ**.

— Това е разпечатка от електронната книга, която Хауъл публикува преди две години. Веднага след като бе признат за виновен.

— Виновен в какво? — попита Хариет.

— Укриване на данъци. Какво друго? Хауъл се изживява като експерт по данъчната ни система.

— А вие не сте съгласен? — попита Стефани.

— Той е параноик, който вярва в конспирации. В голямата си част тая книга е боклук. Но има някои нещица, на които си струва да се обърне внимание. Направих две копия, като съм отбелязал важните пасажки.

Стефани погледна Хариет. Какъв избор имаха? Бяха поискали обяснение и сега им се предлагаше такова. Но Стефани имаше още въпроси.

— Откъде знаехте, че Малоун е на кораба?

— Както казах, чета докладите му.

— Не е достатъчно. Вие пристигнахте точно след като корабът напусна пристанището. Знаели сте, че трябва да издирите тези доклади. Но как сте разбрали, че Малоун изобщо е на борда?

— Даваш ли си сметка, че разпитваш член на кабинета?

— Нарушил цял поменик закони, за всеки от които може да влезе в затвора.

— Отговори на въпроса — каза Хариет.

— Имахме на място хора, които да следят Ларкс, но междуременно засякохме Малоун. Затова изпратихме няколко души, които да научат каквото могат от вашите масиви. По възможност, без да привличат внимание. Само дето последното условие не се изпълни. Що се отнася до законите, които съм нарушил, смятам, че рискът си струваше.

Стефани знаеше, че Джо Леви никога преди не се бе замесвал в битка от такъв мащаб. Той разбираше само от две неща: право и печелене на пари. Доколкото тя бе чувала, Джо не бе служил в армията и нямаше никакъв опит в разузнавателни операции. В момента определено не беше в свои води. В такъв случай какво го бе накарало да поеме този риск?

— Сам ли ръководите всичко? — попита тя. — Международна разузнавателна операция, провеждана от агенти на Министерството на финансите?

— Прецених, че е най-добре да ограничим обхвата на участие до нашето ведомство. Пол Ларкс не ми остави избор. Нито пък Ким Чен Ин.

— Ким е нищожество — каза Стефани. — Как би могъл да бъде проблем за вас?

— Може да чете.

Странен отговор. И изведнъж тя разбра. Купчините хартия на масата.

— Има още една причина за решението ни да ви намесим — продължи министърът. — Цялата тази история е... доста заплетена. И

трябва да си остане тук, между нас. След като прочетете книгата на Хауъл, ще ви дам още обяснения. И се надявам да приемете офертата ми.

Венеция

Ким се въртеше в леглото. Тежките златисти завеси бяха спуснати, но мозъкът му отказваше да се предаде на съня. Даваше си сметка, че е близо до целта, че истината няма да му убягва още дълго. Когато за пръв път се беше натъкнал на сайта на Хауъл, цялата идея му се бе сторила фантазмагорична. А първият му имейл до Хауъл бе останал без отговор. Не и вторият обаче. Отговорът гласеше:

Толкова ми е приятно да получа известие от един страдалец като мен. Съжалявам за ареста ви. Собствените ни страни се отнасят крайно несправедливо към нас. Бях съден и признат за виновен в мое отсъствие. Реших да напусна страната, преди да успеят да ме пипнат. Жалко е, че трябва да избираме между родината и свободата. Но борбата трябва да продължи, а тя не може да се води от затвора. Затова написах и книгата си, в нея е изложено всичко, в което вярвам. Моите изпитания започнаха отдавна, в едни различни времена, когато се случиха някои изумителни неща.

Прочетете книгата и ми кажете дали ви е била от помощ.

За да получи отговор, той бе сменил тактиката, представяйки се за човек, обвинен в неплащане на данъци. Надяваше се, че това ще му отвори вратата към Хауъл.

Както и стана. След това му зададе още въпроси, пишейки като Питър от Европа, а Хауъл бе отговорил на всичките. Като студент Ким бе специализирал икономика и световна история. И двата предмета го интересуваха. Американската история обаче определено беше новост за него и той бе прекарал последните няколко месеца в четене, за да се

подготви за този момент. Каквото и да си мислеше баща му за него, той не беше нито глупак, нито мързеливец. Хауъл беше прав. Преди години може би наистина се бяха случили исторически събития, а семената на конфликта бяха посети от човек на име Андрю Мелън. За когото той знаеше всичко.

Томас Мелън, потомък на шотландски преселници в Ълстър, на свой ред емигрирал от Ирландия в Америка през 1818 г. Още с пристигането си поставил високи цели и завършил първо колеж, после право в университета и накрая станал преуспяващ адвокат в Питсбърг. През 1859 г. бил избран за местен съдия — длъжност, която му донесла слава и пари. Впоследствие основал частната банка „Т. Мелън и синове“. Имал осем деца, шестото от които било момче на име Андрю — затворен в себе си, самоуверен, силен.

Едва двацет и седем годишен, Андрю поел управлението на бащината си банка. През следващите две десетилетия придобил още много банки и застрахователни дружества. След това диверсифицирал активите си с добив на земен газ и алуминий и финансирал създаването на компанията „Алкоа“. По онова време енергетиката била нова и печеливша сфера за бизнес; той навлязъл и в тази област чрез корпорацията си „Гълф Ойл“. През 1910 г. семейното му богатство възлизало на над два трилиона долара в сегашни пари.

Като човек Мелън бил затворен и мълчалив. Онези, които го познавали отблизо, разправяли за понякога язвителния му хумор и заразителен смях, който се чувал извънредно рядко. Имал малцина приятели, но такива, които му останали верни до живот. Още от млад бил достатъчно проникателен, за да оцени стойността на политическото влияние, и станал огромен спонсор на Републиканската партия. През 1920 г. един от най-близките му приятели, Филандър Нокс, сенатор от Пенсилвания, убедил новоизбрания президент Уорън Хардинг да назначи Мелън за министър на финансите. Той останал на този пост от 1921 до 1932 г., при три президентски администрации. Откакто Калвин Кулидж обявил, че *работата на Америка е да прави бизнес*, страната определено процъфтявала. Държавните разходи и данъците били намалени, бюджетните излишъци ставали все по-големи. През 20-те години на века Америка се превърнала в световен banker, а Мелън държал кормилото на националната финансова система. Всички го смятали за непогрешим. Борсовият срив от 1929 г.

променил тази представа, а Голямата депресия сложила край на царуването му. Франклин Рузвелт със своя Нов курс ненавиждал всичко и всички, свързани с Мелън и неговата политика. Рузвелт бил до такава степен отвратен от него, че го обвинил в укриване на данъци, но в крайна сметка Мелън бил оневинен през 1937 г., три години след смъртта си.

През дългата си кариера Мелън успял да постигне изумителни неща. Като финансист отстъпвал само на Дж. П. Морган. Като индустриалец бил равен на Карнеги, Форд и Рокфелер. Създал пет компании в списъка „Форчън 500“ и основал фондация, която до ден-днешен продължава да раздава милиони долари годишно във вид на дарения за всякакви каузи. Но най-голямото му постижение предстояло да бъде разкрито.

И това бе нещото, с което Хауъл бе подмамил Ким. Кореецът бе налупал стръвта и бе поискал още, след като бе научил от друг имейл, че тайното наследство на Мелън не може да бъде лесно намерено.

Достатъчно е да се каже, че Мелън е бил колкото безскрупулен, толкова и блестящ. Знаел е как се взема и държи власт. Но е бил и късметлия. Управлявал е икономиката във времена, когато нещата са вървели добре. Политиката му на ниски данъци и по-малка държавна намеса е проработила. Съчувствам ви за ситуацията, в която сте изпаднали, Питър от Европа. Аз самият от доста време не подавам данъчни декларации. Искрено вярвам, че законът не изисква това от мен. Не мисля също така, че американските компании са длъжни да плащат корпоративен данък. Жалко е, че държавата ги дои по този начин. Моят адвокат се опита да докаже на процеса срещу мен, че данъкът, който ми искат, е незаконен, но за съжаление, доказателства за това може би вече не съществуват. Ето защо аз избягах, като съветвам и вас да се криете занапред. Това е най-безопасният курс на поведение. Така можем да продължим да търсим. Изучавам въпроса от доста време насам и съм убеден, че съм прав. Доказателства има. Останете нащрек и нека държим

връзка. Един ден може и да открием онова, което търсим.
Да благодарим на Бог, че има интернет.

Ким си каза, че Андрю Мелън му напомня донякъде собствения му баща. Студен, прагматичен, безчувствен, концентриран изцяло върху едно-единствено нещо. За Мелън това е било правенето на пари. А за баща му? Неограничената, неоспорена от когото и да било абсолютна власт — способността да контролира без съпротива живота на десетки милиони хора.

Длъжен бе да признае, че това е силен афродизиак. Както и възможността да докаже, че баща му не е прав. Той очакваше с наслада деня, когато полубрат му щеше да изпадне в немилост, когато лакеите с военни униформи щяха да го умоляват да ги поведе. Нямали доверие в него, така ли? Ами че той щеше да ги разстреля, до един. Защото един ден щеше да постигне онова, за което никой в Северна Корея не можеше да мечтае. Никой, включително баща му.

Той не беше книжен тигър. В планините на Северна Корея живееха много тигри, кафяви, на широки черни ивици. Според едно предание преди много години тигърът и мечката искали да се превърнат в хора. Бог им казал да живеят заедно в една пещера сто дни, като се хранят само с чесън и див пелин. Мечката прекарала там нужното време и станала жена, но тигърът не издържал на чакането и си тръгнал. Останал си диво животно. Впоследствие мечката, която се превърнала в жена, се омъжила за Божия син и на свой ред родила син, който основал Корея.

Тигрите са смели, безстрашни и царствени животни. Много севернокорейци украсяват вратите на къщите си с изображения на тигри. Някога по време на сватби каретата на булката била украсявана с тигрова кожа, за да запази младоженците от уроки. Жените носели декоративни брошки с тигрови нокти, за да гонят злите духове. Патриарсите на богати родове сядали върху възглавници, избродирани с тигрови мотиви. Тигърът винаги е бил символ на сила и храброст.

Ако говориш за тигъра, той ще ти се яви. А ако искаш да хванеш тигър, трябва да отидеш в пещерата му.

Майка му го беше научила на тези мъдрости. И той знаеше какво бе имала предвид.

Думата *тигър* означаваше и „противник“. Също и „предизвикателство“. Или пък нещо недостижимо. Каква прекрасна жена! Тя го обичаше такъв, какъвто е, за разлика от баща му, който искаше от него да излезе нещо друго. Той бе прекарал целия си живот, изграждайки се като светска личност. Стремеше се да изглежда така, сякаш не се вълнува от политика. Малцина знаеха какво мисли и кой е всъщност. За разлика от семейството си той нямаше да прегръща случайни каузи. Думите му нямаше да предизвикват присмех или да минават незабелязани. По пътя, по който бе тръгнала понастоящем, Северна Корея щеше да завърши зле — било с преврат, било с революция или просто с упадък от неефективност.

Той щеше да сложи край на тази поредица от провали и подигравки. И да стане нещо, от което светът с право ще се бои.

Вашингтон, окръг Колумбия

Стефани и Хариет седяха една срещу друга на заседателната маса; пред всяка имаше по един екземпляр от „Заплахата на патриота“, които им бе оставил министърът на финансите.

— Ще имам дълъг разговор с нашия колега в Алабама — каза Хариет. — Той никога не е споменавал, че този беглец от закона е бил и писател.

— А ти никога не си споменавала нищо за Ким или че от финансите са искали конкретно Котън при предаването на парите.

— Което, както вече казах, беше голяма грешка от моя страна.

— Сигурно разбираш, че мълчанието ти е изложило Котън Малоун на излишна опасност.

— Винаги ли се държиш толкова безочливо с шефовете си?

— Само когато излагат на опасност хората ми.

— Уверявам те, извлякла съм си поука — усмихна се Хариет.

Във Вашингтон приближаваше полунощ, което означаваше, че в Италия скоро щеше да се съмне. Люк им бе докладвал, че Котън ще го чака в 7 сутринта. Щяха да използват момента, когато всички започнеха да слизат от кораба.

Стефани прелисти страниците пред себе си; предговорът към книгата обещаваще „смайващи и плашещи разкрития“. Един бърз поглед към съдържанието ѝ даде представа за отделните глави. „Исторически липси на перспектива“, „Възможно ли е съдилищата да са толкова глупави?“, „Едно предупреждение към данъчните власти“, „Политически въпроси, на които никой не иска да отговори“.

— Това е нещо като манифест на неплащащия данъци — каза тя. — В което има логика, ако се имат предвид проблемите на Хауъл с правосъдието. Но датата на регистриране на авторските права е след тази на признаването му за виновен. Той е писал книгата като беглец от закона.

Отделни страници бяха отбелязани с кламери. Тя отвори на една от тях и се зачете в маркирания пасаж:

Сред загадките на 20-те години на миналия век е как Андрю Мелън е успял да се задържи като министър на финансите в течение на близо единайсет години при трима различни президенти. Една от теориите се основава на факта, че Мелън е първият държавен служител, активно използвал данъчните служби като оръжие срещу политическите си противници. Редовно са провеждани данъчни ревизии с цел тормоз и сплашване на политически опоненти. Понякога са повдигани углавни обвинения, както и граждански дела в административните съдилища, всичките предназначени за оказване на натиск върху враговете на Мелън. Вероятно е бил толкова ловък в отмъстителността си, че дори президентите са се бояли от него. Една съвременна аналогия би ни насочила към Дж. Едгар Хувър, който съумява да запази контрола си върху ФБР в течение на шест администрации. Някои казват, че за това са допринесли печално известните тайни досиета, създадени от него. Също както при Хувър, дейността на Мелън е предизвикала поредица от разследвания, като са се чували дори призови за отстраняването му от поста, но не се е стигнало до никакви съществени последици.

Една конкретна история обаче се повтаря упорито. Може би тя обяснява повече от всичко друго дълголетие на Мелън като финансов министър. През февруари 1913 г. Филандър Нокс приключвал мандата си на държавен секретар. Месец по-късно новият президент (Удроу Уилсън) трябвало да назначи неговия приемник. През 1916 г. Нокс бил избран за сенатор от щата Пенсилвания. Впоследствие се кандидатира за президент на изборите през 1920 г., но бил отстранен при номинациите на Републиканската партия, след което се включил активно в изборната кампания на Уорън Хардинг. Нокс и Мелън били близки приятели, и двамата от Питсбърг. Нокс бил човекът,

който убедил Хардинг да назначи Мелън за министър на финансите. Новоизбраният президент, както и повечето американци, никога не бил чувал за Мелън, който до момента се стараел да не привлича общественото внимание. Отначало Нокс го описал на Хардинг като „банкер от Питсбърг, ползващ се с добро име в Пенсилвания“ и допринесъл активно с големи суми за избирането на Хардинг. Кое то може би се оказало решаващият критерий. Мелън бил номиниран за поста и встъпил в длъжност през март 1921 г. Някои казват, че преди смъртта си Нокс предал на Мелън важна тайна, която била главната причина за неговото дълголетие на поста.

— Никога преди не бях чувала тази история — каза Хариет.

— Кое то означава, че може да е изцяло плод на въображението му. Четох становището на Апелативния съд. Служебният му защитник се опитал да пледира с някакви налудничави аргументи, в смисъл че Шестнайсетата поправка към Конституцията не била законна. Министърът е прав. Хауъл е побъркан на тема конспирации. Привиждат му се неща, които просто не са се случили.

— Започвам да се питам какво всъщност се е случило.

Стефани кимна в знак на съгласие. И двете продължиха да четат.

Би било редно да се запитаме: защо ли му е трябвало на Филандър Нокс да дава на Андрю Мелън нещо, с което Мелън би могъл да навреди на Съединените щати. Нещо, което би му донесло незаслужени политически предимства. Всички източници описват Нокс като предан патриот, отдал целия си живот в служба на страната си. Член на три президентски администрации: два пъти като министър на правосъдието (при Маккинли и Теодор Рузвелт) и веднъж като държавен секретар (при Тафт), той на три пъти е избран и пряко от народа за сенатор от щата Пенсилвания. Подобна кариера може да се смята за успешна по всички разумни критерии. Но явно за Нокс тя

не е била достатъчна. Болезнено амбициозен, той е ламтял за президентския пост.

За съжаление, както го описва един негов съвременник, Нокс „искаше да се рее като орел, но имаше крила на врабец“. Макар и оценяван като блестящ интелект, с острия си език и надменност той не успява да си създаде много приятели. Друг съвременник казва за него: „Службата му беше отлична, без да се отличава с каквото и да било“. Репутацията му почти не излиза от границите на Питсбърг, където е любимец на заможния градски елит. Хора като Андрю Карнеги, Хенри Фрик и самия Мелън го смятат за свой приятел. Когато обаче президентът Хардинг го пренебрегва при подреждането на новия си републикански кабинет през март 1921 г., той не скрива огорчението си. Все пак остава на служба в Сената като представител на Пенсилвания до смъртта си седем месеца по-късно.

— По всичко личи, че политиката по онова време не е била много различна от сега — каза Хариет. — Сенатът и днес е пълен с хора, които се стремят към президентския пост.

— И ти ли беше сред тях?

— Аз бях изключение. Винаги съм искала да бъда министър на правосъдието.

— Защо точно това?

Шефката ѝ повдигна рамене.

— Времето ми в Сената бе приключило, а исках да се чуе и моят глас при избора на мой приемник, затова ми се стори разумно да се преместя тук за последната година от кариерата си. Това позволи на губернатора да назначи мой заместник, който да довърши мандата ми на сенатор. За щастие, той ме послуша и избра подходящ човек.

— Но ти не разполагаш с много време на сегашния пост.

Хариет се усмихна.

— Не се знае. Може пък да извадя късмета на Нокс или Мелън и следващият президент да ме задържи.

Стефани се усмихна и двете отново насочиха вниманието си към ръкописа.

Самият Мелън никога не е говорил или писал как е успял да се задържи в правителството толкова дълго време, но след смъртта му някои бивши сътрудници излизат с предположения. Те припомнят историята за създаването на Националната галерия, при което Мелън дарява и милионите за построяването ѝ, и огромната си колекция от произведения на изкуството (която сама по себе си струва още много милиони). Рузвелт, който мрази Мелън, не е особено щастлив от неговата благотворителност, но като президент няма избор. Да откаже би изглеждало колкото дребнаво, толкова и глупаво — две черти на характера, които Рузвелт не би си позволил да покаже публично. Десетилетия след смъртта на Мелън някои от най-близките му сътрудници започват да шушукат за неща, които той е използвал в максимална степен за политическото си облагодетелстване.

През ноември 1936 г. Мелън вече знае, че умира. Навръх Нова година се среща с Рузвелт в Белия дом, придружаван от най-близкия си приятел Дейвид Финли. Впоследствие Финли ще стане първият уредник на Националната художествена галерия и президент основател на Националния фонд за опазване на историческото наследство.

От него научаваме, че Рузвелт и Мелън са разговаряли насаме около петнайсет минути. Финли записва в дневника си, че Мелън е излязъл от срещата „в приповдигнато настроение, в каквото никога преди не го бях виждал“. Когато го попитал защо, неговият ментор отговорил: „Дадох на президента една бележка, която бях написал. Той я смачка на топка и я захвърли в другия край на стаята. Интересно ще е обаче да видим какво в крайна сметка ще направи с нея“. Финли се опитал да изкопчи още информация, но Мелън отвърнал загадъчно: „Дадох му

нещо, с което да се занимава. В крайна сметка ще открие какво съм му завещал. Няма да се съдържи и ще го потърси. И ще бъде прав. Тайните ще бъдат запазени, а аз ще съм доказал правотата си. Защото, колкото и да ме мрази и да не е съгласен с мен, той ще постъпи точно така, както искам“.

— Във Вашингтон Финли се превръща в икона — каза Хариет. — Бащата на движението за опазване на историческото наследство. Той се бори за спасяване на европейските съкровища. Той създава специализирания отряд за издирване и връщане в родината им на плячкосаните от нацистите културни паметници след Втората световна война.

Стефани бе чувала за репутацията на Финли като човек, бъдещ и заслужаващ доверие. В никакъв случай не фанатик. Което придаваше още по-голяма важност на историята на Хауъл.

Те продължиха да четат отбелязаните пасажки.

Финли и Мелън са особено близки. Двамата работят заедно в Министерството на финансите. През 1924 г. Финли написва книгата „Данъчното облагане — работа на всички“, която излиза от името на Андрю Мелън. В нея са изложени възгледите на Мелън за данъчната система. Книгата придобива огромна популярност. През 1927 г. Финли е вече най-близкият сътрудник на Мелън, пише речите му, помага му при формулиране на официалната политика на Министерството на финансите, както и при управление на частната му колекция от произведения на изкуството. Мелън умира през 1937 г., малко след започване на строежа на Националната галерия. Галерията отваря врати през 1941 г., а Финли е неин директор и уредник. Трудове на хора, запознати отблизо с галерията, сочат, че Мелън продължил да управлява дейността ѝ в най-дребни детайли, дори от гроба. Финли, който остава лоялен на своя ментор и след смъртта му, изпълнява стриктно неговите указания.

— Божичко! — въздъхна Хариет. — Звучи като филм на Оливър Стоун.

Стефани се усмихна.

— И е също толкова недоказуемо. Пълно с мъгляви позовавания на неназовани източници. В което няма нищо чудно. Натъквала съм се на далеч по-странни неща, които са се оказвали истина. Затова съм се научила да не съдя прибързано.

— И това ли е поука, която трябва да запомня?

— Просто си твърде отскоро на този пост. Докато аз съм се занимавала с уникални неща през годините. За мен фактът, че бивш министър на финансите може да е принудил Рузвелт да му върши мръсната работа, не е толкова необичаен.

Двете откриха последния обозначен пасаж.

Малко се знае за случилото се след онази среща през декември 1936 г. Дали Ф. Д. Р. се е вслушал в нещо, казано от Мелън, официалните протоколи мълчат. Има сведения обаче за вътрешно разследване в Министерството на финансите, проведено в началото на 1937-а. В документи, с които се сдобих след подаване на няколко заявки на основание на Закона за свобода на информацията, се споменава въпросното разследване, наредено лично от Ф. Д. Р. За съжаление, други документи ми бяха отказани (имали гриф „секретно“), а някои от онези, които получих, бяха с множество заличени пасажки. Какво ли съдържат, че десетилетия след написването им трябва да се пазят в тайна? От малкото данни, стигнали до нас, знаем, че Рузвелт имал някои съмнения относно новото графично оформление на долларите банкноти от 1935 г. и поискал да знае дали Мелън е изиграл някаква роля в процеса. За съжаление, нито един от документите, до които успях да се добера, не хвърля светлина по въпроса. Мелън умира през август 1937 г., когато вниманието на Рузвелт е съсредоточено върху излизането на страната от Депресията и засилващите се противоречия в Европа. Няма никакви

данни, че от този момент нататък Рузвелт изобщо се е връщал на темата за Андрю Мелън.

Един коментар обаче е достигнал до наши дни. Не на Рузвелт, а на Дейвид Финли. В своя личен дневник, публикуван през 1970 г., Финли си припомня последния си разговор с Мелън броени дни преди смъртта на своя ментор. Финли придружавал Мелън при едно пътуване с кола от апартамента му във Вашингтон до Юниън Стейшън. Влакът щял да го откара на север до Лонг Айланд и къщата на дъщеря му, където смятал да прекара следващите няколко седмици, за да се поосвежи. За съжаление, там го застигнала и смъртта.

РАЗГОВАРЯХМЕ ЗА 20-ТЕ И ЗА ВРЕМЕТО, КОГАТО БЯХМЕ ВЪВ ФИНАНСИТЕ. ТОЙ БЕШЕ ТОЛКОВА ГОРД С УСПЕХИТЕ СИ. ПОД НЕГОВО РЪКОВОДСТВО АМЕРИКА БЕ ПОСТИГНАЛА ГОЛЯМ ПРОСПЕРИТЕТ. ВСЕ ОЩЕ ОТКАЗВАШЕ ДА ПРИЗНАЕ, ЧЕ ДЕПРЕСИЯТА Е БИЛА ПО НЕГОВА ВИНА. „ТОВА ИЗОБЩО НЯМАШЕ ДА СЕ СЛУЧИ — КАЗА МИ ТОЙ, — АКО ХУВЪР МЕ БЕШЕ ПОСЛУШАЛ.“ Гледахме към основите на Националната галерия. Макар да не го знаех тогава, това беше последният му поглед към неговото творение. Стана дума за срещата му с президента преди няколко месеца. Аз го попитах дали историята със смачкания лист хартия има продължение. Той поклати глава и ми каза, че тайната му е останала неразкрита. „Президентът още не се е заинтересувал, но рано или късно ще го направи“ — каза ми той. След това продължихме пътуването си в мълчание. Когато стигнахме до гарата, последните му думи прозвучаха като обобщение на живота му, или поне на начина, по който гледаше на себе си: „Аз съм патриот, Дейвид. Никога не го забравяй“.

Венеция

Малоун отвори очи. Пулсираща болка разцепваше главата му. Той не пиеше и никога през живота си не бе изпадал в махмурлук, но по описанията на свои познати предположи, че усещането е нещо подобно. Но къде беше той? И тогава си спомни. В каютата на Ларкс. В дясната си ръка държеше нещо. Той примигна, за да отърси паяжините от клепачите си, и видя спринцовката.

Лежеше на килима, а Ларкс беше все така в леглото си. Мъртъв. От съседната стая се процеждаше светлина. Десният крак го болеше. Нещо остро бе пробило кожата, и той предположи, че е иглата от същата спринцовка. Левият му крак беше натъртен след падането от хеликоптера. Той разтърка слепоочията си и се надигна от пода. Каквото и да го бе повалило, беше бързодействащо и оставяше неприятни следи в организма. Погледна часовника си. 5:20 сутринта. Беше прекарал няколко часа в безсъзнание.

Изправи се на крака, като се подпираше на стената. Дрехите му бяха изсъхнали, но още воняха на тиня от лагуната. Определено беше успял да се забърка в нещо доста неприятно. А на всичкото отгоре сам си го бе изпросил, приемайки предложението на Стефани. Разтърси глава, опитвайки се да разпръсне мъглата в мозъка си, и си позволи една минута почивка от усилието.

После долови някакво движение зад отворената врата. Нечия сянка премина по пода, предшествайки появата на собственика си. Който се оказа жена. Слаба, с тънка талия и дълга права златисточервеникава коса, обрамчваща лице на средна възраст. Три тъмни лунички образуваха триъгълник върху иначе безупречно гладката кожа на бузата. Сините ѝ очи бяха замъглени от недоспиване — разбираемо, предвид на ранния час — но иначе изглеждаше съсредоточена и нащрек. Изражението на лицето ѝ, цялото ѝ излъчване беше на човек, когото Малоун бе срещал толкова много пъти, че сам не можеше да ги преброи. На служител от правоохранителните органи.

— Казвам се Изабела Шефър — каза тя. — От Министерството на финансите.

— Имаш ли значка?

— А ти?

Той бръкна в джобовете си и се престори, че търси.

— Ами... май не. Но предполагам, че знаеш кой съм.

— Котън Малоун. Навремето си бил в правосъдието, в прословутия отряд „Магелан“. А сега си пенсионер.

Той долови сарказма й.

— Нещо против?

— Просто искам да знам какво прави тук книжар от Копенхаген, освен че съсипва всичко, което съм успяла да свърша от три месеца насам.

И това беше ново. Нито Стефани, нито Люк бяха споменали каквото и да било за други участници в забавлението. Той се запита дали изобщо знаеха. Нямаше да е първият случай, в който лявата ръка няма представа какво върши дясната. Той посочи леглото със спринцовката.

— Кой го уби?

— По всичко изглежда, че ти.

— Да бе, тъй да бъде.

— А кой казва, че е убит?

— Това също не е зле. Приемаме, че е така. Човекът просто си е умрял.

— Ти май не разбираш, а? Тук аз задавам въпросите, а ти отговаряш.

— Шегуваш ли се? На старшинство ли ще си играем? Ти си просто министерски служител далече от дома и далече извън обсега на вашата юрисдикция.

— А ти кой си, по дяволите? Някакъв жалък книжар. Ти пък каква юрисдикция имаш тук?

— Член съм на Международната асоциация на антикварите.

— Виждам, че наистина нищо не ти е ясно. Аз те заварвам тук в компанията на труп, хванал в ръка спринцовка, която, не се съмнявам, е причинила смъртта му.

— А ти се случи наблизо и реши да наминеш?

— Върша си работата. Освен това видях, че вратата е открената и подпряна с резето.

— Сигурно разбираш, че всичко е нагласено. Който и да е убиецът на Ларкс, е искал да бъде заварен при него. — Той подхвърли спринцовката върху леглото. — Явно си ме чакала да се събудя. Бас държа, че съм приспан със същото вещество, с което е убит Ларкс. Вероятно някакъв вид приспивателно. В крака ми има дупка, през която убиецът ме инжектира с него.

— Проверих и я открих — кимна тя.

— По дяволите, чувствам тялото си осквернено. Та ние с теб едва се познаваме. Какво искат финансите от Ларкс?

— Изнесъл е копия от класифицирани документи. Искаме да си ги получим обратно.

— Сигурно са важни. — Малоун хвърляше въдицата напосоки, но жената не клъвна и той я попита: — От самото начало ли си на този круиз?

Не си спомняше да я е виждал. А щеше да я забележи. В интерес на истината, Котън Малоун си падаше по червенокоси.

— Тук бях — отвърна тя. — Чаках удобен момент да арестувам Ларкс. Което щеше да стане утре при слизането му от кораба. За съжаление, сега е мъртъв, а документите са изчезнали.

— Били са в черната кожена чанта, така ли?

— Предполагам — кимна тя. — Старият глупак никъде не мърдаше без нея.

Тя наистина бе пътувала с кораба.

— Трябва да се обадя на шефката ми.

— Не си давай труда — ухили се тя. — Моят шеф вече се е свързал със Стефани Нел. Затова си с мен, а не в следствения арест.

Най-после малко междуведомствено сътрудничество. Финанси и правосъдие. Отново заедно.

— Искам аспириин — заяви Малоун.

Тя си бе свършила работата. Овладяване и контрол на ситуацията. Но той реши да пробва още веднъж.

— Какви са тия документи? Защо са толкова важни?

— Да кажем, че съдържат информация, която правителството на САЩ не иска да бъде публично разгласявана.

— Искаш да кажеш, че Уикилийкс са пропуснали нещо?

— Така изглежда.

— Защо не му ги взе, докато можеше? Защо е трябвало да чакаш?

Но той усещаше, че жената е приключила с отговорите.

— Трябва да си ходиш — каза тя.

— Не споря. Но един душ и нови дрехи ще ми дойдат добре за начало.

И едно бръснене, добави наум той. Лицето и шията го сърбяха от наболата брада.

— Вярно, смърдиш. Къде си бил?

— Имах бурна нощ в града.

— Знам за предаването на парите, както и че си бил изпратен на сушата да наблюдаваш.

Тя действително беше добре информирана. Повече от него дори.

— Да кажем само, че срещата не мина според плана.

— В такъв случай наистина си върви и остави това на нас.

Нелош съвет всъщност.

— Ами Ларкс?

Тя се пресегна и взе спринцовката от леглото.

— Не е наш проблем. Както казах, човекът просто си е умрял.

Той си припомни объркването и тревогата отпреди няколко часа — една жена бе излязла изпод леглото, след като бе забила игла в крака му.

— Между другото, ти така и не ми показва значката си.

Тя стоеше срещу него с прилепналите си тъмни джинси и копринена риза с дълъг ръкав — комбинация, която особено подходеше на светлата ѝ кожа и червеникавата коса. Беше привлекателна по начин, наподобяващ Катлийн Търнър или Шарън Стоун. Хубава жена, но не и разглезена от съзнанието за красотата си. При това самоуверена. Не смяташе за нужно дори да имитира добронамереност. Той видя неохотата, с която бръкна в задния си джоб и извади значката с щампован надпис: МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИТЕ. СПЕЦИАЛЕН АГЕНТ. Отстрани в портфейла имаше и служебна карта с името ѝ: ИЗАБЕЛА ШЕФЪР.

— Доволен ли си? — попита тя.

Той кимна и се усмихна; нито за момент не си бе помислил, че тя е жената, която го бе нападнала. Не. Онази беше друга. Някакъв нов

играч.

— Разбира се — продължи Изабела, — в теб няма документ за самоличност освен магнитната карта от каютата, която ти е била нужна, за да те допуснат на борда. Значи си тръгнал без портфейл, без документи, без каквото и да било доказателство кой си и какъв си. Но допускам, че така е трябвало.

— Толкова е освежаващо да си имаш работа с професионалист.

Малоун се провря покрай нея и тръгна към вратата.

— Да не съм те видяла повече — извика тя след него.

Без да се спира, той подхвърли през рамо:

— Не бой се. Няма да ме видиш.

Изабела изпрати Малоун с поглед, докато излизаше от каютата на Ларкс; вратата се затвори зад гърба му с метално щракване. За щастие, тя се беше събудила още в 4 сутринта. Когато бе стигнала до каютата на Ларкс, бе забелязала открехнатата врата, подпряна отвътре с резето. Малоун беше прав: това си беше жива покана. Вътре бе открила Ларкс и Малоун, видимо упоен. Не го бе излъгала — на левия му крак имаше дупчица от убождане. Не беше трудно да се досети и кой е виновникът. Ким Чен Ин. Кой друг би могъл да бъде? И Ким, и Малоун бяха прекарали целия круиз на борда, като и двамата следяха отблизо Ларкс. Малоун лично; Ким — чрез невъзмутимата си дъщеря.

Ама че бъркотия.

Ким очевидно знаеше за Малоун. Изабела не го бе излъгала. Бившият агент беше прецакал няколко месеца упорита работа. Тя старателно бе стояла на разстояние през цялото пътуване, като си бе слагала перуки и други дегизировки. И все още не знаеше защо Малоун е на кораба. Бе докладвала за присъствието му още преди десет дни, но от министерство не ѝ бяха казали нищо, освен да държи Ларкс под око, да се оглежда за Ким и да наблюдава Малоун. Най-много я притесняваше обстоятелството, че не беше открила черната кожена чанта в стаята на Ларкс. За последен път бе видяла стареца да я държи на коленете си по време на вечеря. Беше предположила, че нещо трябва да се случи днес при слизането им от кораба. Нейният служител вече бе проверил. Резервацията за обратния полет на Ларкс беше чак вдругиден.

Тя не обичаше изненадите, особено онези, които объркваха внимателно съставените ѝ планове. Подготовката беше ключът към успеха на една операция. А тя се беше подготвила напълно. Тази операция си беше нейна и само нейна. Лично министърът на финансите я бе изпратил. Дори прекият ѝ началник не знаеше къде е и какво върши. За пръв път бяха поискали от нея да подпише декларация за конфиденциалност, с която се задължаваше да не разкрива нищо от

онова, което би могла да научи, под страх от затвор. Очевидно залогът беше безпрецедентно висок.

Дано все пак този Малоун се махнеше от тук. Имаше си предостатъчно грижи покрай смъртта на Ларкс и покрай факта, че Ким беше още жив. Ларкс и Ким бяха свързани помежду си. Тя знаеше това от подслушването на телефоните им и от следенето на електронната им поща. Всъщност Ким беше платил самолетните билети на Ларкс и круиза му, като идеята беше американецът да му уреди среща с Анан Уейн Хауъл. Нейните инструкции бяха да ги наблюдава, след което да прибере на сигурно място откраднатите документи. Които сега най-вероятно се намираха в ръцете на Ким. И то благодарение на Малоун.

Тя поклати глава. Цял живот бе очаквала този шанс. Нима се бе разминала с него?

* * *

Стефани вдигна глава, когато вратата на заседателната зала се отвори. Влезе Джо Леви, сам.

— Е, добре — каза Хариет. — Прочетохме всичко, което си отбелязал.

Той седна при тях на масата.

— Преди около два месеца от АНС засеки изходящ електронен трафик от Северна Корея, който се отнасял изцяло до Ким Чен Ин. Стефани, ти се оказа права. Човекът има репутация на идиот. Единственото, което го интересува, са пиенето и хазартът. Но изведнъж се превръща във важна фигура и Пхенян започва да съсредоточава вниманието си върху него. Говорят се разни небивалици, като конкретно се споменава книгата на Хауъл. По всичко личи, че и Ким се интересува от нея.

— Не бях забелязала такова нещо — каза Стефани. — А чета бюлетините на АНС всеки ден.

— Аз ограничих достъпа. Сводки на тази тема се доставят само на финансите.

Тя знаеше, че всеки клон на американското разузнаване може да поиска приоритет, ограничавайки разпространението на даден вид

информация само до служители от определен отдел или агенция. Но това беше рисковано.

Ако никой друг не знае онова, което знаеш ти, а е желателно да го знае, ясно е кой следва да поеме вината за евентуален провал. И все пак това беше ежедневие, понякога с единствената цел да се попречи деликатна информация да стане публично достояние и да стигне до медиите.

— Нека да позная — каза Хариет. — Ограничил си достъпа, защото името на Пол Ларкс се е споменавало в разговорите.

Той кимна.

— Това не бива да излиза от тук.

— А защо Ким се интересува от Хауъл и Ларкс? — попита Стефани.

— По всичко личи, че историята започва с Ким и Хауъл. След това Хауъл свързва Ким с Ларкс. Ние се намесихме късно и сме пропуснали доста предишни разговори, но знаем, че Ким се опитва да докаже една стара теория за Андрю Мелън. Хауъл пише за нея тук, в книгата си.

— Теория за какво? — попита Хариет.

— За един стар дълг на нашата държава.

И двете зачакаха обяснението на министъра на финансите.

— Доста е... сложно. Повече, отколкото имам намерение да навлизам в темата засега. Да кажем само, че вашата операция по издирването на Хауъл ми попречи да огранича щетите, причинени от Ларкс с изнасянето на онези документи и споделянето им с Хауъл и Ким.

— Какви щети? — попита Хариет.

— Не мога да дам подробности. А не е и важно с оглед на това, което искам от вас за момента. Достатъчно е да ви кажа, че досега няколко пъти сме се явявали пред този съд и сме си издействали заповеди за наблюдение на Ким, Ларкс и Хауъл. Те обичат да разменят имейли помежду си.

— Ларкс и Хауъл са американски граждани — каза Хариет. — Юрисдикцията на този съд се разпростира само върху чужденци.

Може би още една причина министърът на финансите да заобиколи Министерството на правосъдието в заявките си за издаване на заповеди за наблюдение.

— И двамата взаимодействат с чужд гражданин, с което застрашават националната ни сигурност. Следователно попадат в юрисдикцията на съда.

— Ким и Ларкс са контактували открито и целенасочено, така ли? — попита Хариет с тон на адвокат.

Леви кимна.

— Много пъти, макар Ларкс да не си дава сметка, че разговаря именно с Ким. Мисли, че насреща му е южнокорейски бизнесмен, живеещ в Европа, чиито компании са неправомерно обложени с данък от Съединените щати. Няма представа за истинската самоличност на Ким, или поне така ни се струва.

Нещо човъркаше отвътре Стефани.

— Вие сте знаели, че във Венеция се готви обир, нали така? Това е било работа на Ким. Искал е да задигне дващестте милиона. Но не сте ни казали нищо и сте изложили моя човек на голям риск.

— Знаехме, че Ким ще посегне към парите — кимна той.

Това истински я вбеси.

— Ние не пращаме хората си слепешката в подобни ситуации. Никога.

Министърът на финансите не отговори.

— Каквото и да става — каза тя, — дано поне да е важно.

— Представа нямаш колко е важно.

— И какво искаш от нас? — попита Хариет.

— Да се оттеглите. Оставете на мен случая.

Хариет поклати глава.

— Стига с тия игрички, Джо.

Стефани бе чувала и преди този тон.

— Това, с което си се захванал, не е по силите ти.

— Но е по твоите, така ли?

— Затова разполагам с отряд „Магелан“. Точно по тяхната част е. Поемаш безумни рискове, говориш ми с недомлъвки, избягваш въпросите ми. Нямам избор. Ще отнеса въпроса до Белия дом.

Стефани погледна часовника си и се досети какво става във Венеция.

— Круизният кораб в този момент стоварва пътниците.

— Обади се на хората си — каза Хариет. — Информирай ги за ситуацията.

Вратата на заседателната зала се отвори рязко. Влезе някакъв мъж. Висок, широкоплещест, с гъста посивяла коса, облечен с риза без вратовръзка, отгоре с характерно пилотско яке с избродиран отляво на гърдите герб на президента на Съединените щати.

— Добър вечер — каза Дани Даниълс.

Венеция

Малоун се чувстваше по-добре. Душ, бръснене и нови дрехи — толкова му трябваше, за да се почувства нов човек. Времето, прекарано в безсъзнание, всъщност му бе помогнало да преодолее умората. Беше отпочинал и готов за действие. Дошъл бе на круиза с малко багаж — само една пътна чанта, праметната през рамо, и предишната вечер не я бе изнесъл пред вратата на каютата си, както ги бяха инструктирали. Щеше да си я носи сам. Но най-напред смяташе да се довери на вътрешното си чувство.

Той излезе от каютата и се запъти към средата на кораба, като зае позиция един етаж над главното фоайе, откъдето щяха да си тръгват пътниците. Атриумът беше висок няколко етажа; три стилни асансьора със стъклени стени превозваха хора нагоре-надолу. В кръг във фоайето бяха подредени масичките на един от многото барове, както и всичките гишета за обслужване — събрани на едно място, достъпни и удобни. Още в първия ден от пътуването си бе забелязал Ларкс да сменя долари за евро на едно от тях.

Запита се какво ли правеше Касиопея в този момент. Липсваше му. Тя беше от малкото хора, в чието присъствие се чувстваше истински добре. Имаше много познати и сътрудници, но малцина близки приятели. За това беше виновна отчасти предишната му работа, отчасти личностните му особености. Свикнал бе да си бъде самодостатъчен. Може би донякъде се дължеше на факта, че беше едно дете. Кой знае? Бившата му съпруга ненавиждаше навика му да се затваря в себе си. Докато с Касиопея беше различно. Тя също ценеше самотата. Двамата си приличаха много повече, отколкото всеки от тях бе склонен да признае. Жалко, че се бяха разделили. Той нямаше намерение да я търси повече. Беше опитал веднъж, но тя ясно му бе заявила позицията си. Всеки следващ ход трябваше да бъде от нейна страна. Упорство ли беше това? Може би. Гордост? Положително. Но Малоун никога не бе просил внимание от когото и да било и нямаше

намерение да го прави. Не бе извършил нищо нередно. Проблемът беше у нея. И все пак тя му липсваше.

Погледна часовника си. 7:45 сутринта. Затъмнените стъкла на прозорците смекчаваха ярката слънчева светлина. По мостчето слизаха пътници и се насочваха през остъклен тунел към круизния терминал, където ги очакваха багажът им и италианските митнически власти. От другата страна имаше автобусни спирки, плаца за таксите и бетонен кей с моторни лодки, готови да ги откарат до града или до летището. Повечето от пътниците щяха да си тръгнат от тук по вода. Круизният терминал се намиреше в най-западната точка на Венеция, точно до изкуствения провлак, свързващ града с континента. Зоната наоколо беше единственото място в града, където се допускаха автомобили. Ако вътрешното му чувство не го лъжеше, трябваше да е готов във всеки миг да се отправи в неизвестна посока.

По радиоуредбата обявяваха реда за отвеждане на пътниците до брега. Той си намери място на горния етаж, близо до витото стълбище за главното фоайе, откъдето да наблюдава движението на човешката маса. От кораба по мостчето се точеше върволица от хора, повечето възрастни туристи. Сезонът и цената на билета не бяха подходящи за семейства с деца. За сметка на това каютите бяха пълни с пенсионери с престижни професии, които ходеха на няколко круиза годишно. Малоун не вярваше, че някога ще дойде и неговият ред да се пенсионира. И какво щеше да прави? Колкото и да му бе неприятно да си го признае, работата му липсваше. Преди три години идеята да напусне „Магелан“, да се откаже от офицерското си звание във военноморския флот и да се премести в Дания му се бе сторила твърде привлекателна. Решил бе да забрави миналото и да гледа напред. Но нещата не се бяха случили точно както бе очаквал. Бедите не го напуснаха, кризите се редуваха една след друга. От някои неприятности нямаше как да избяга, в други се бе набъркал доброволно. И сега отново работеше срещу заплащане. Както в доброто старо време.

В момента разчиташе на комбинация от няколко фактора. Първо, че все някой бе взел черната кожена чанта от каютата на Ларкс. Второ, че въпросният някой я бе задържал заедно със съдържанието ѝ. Трето, че който и да бе той, се намиреше все още на борда. Четвърто, че този някой не подозираше, че и друг се интересува от чантата. И, пето, че

щеше да бъде достатъчно самоуверен, за да слезе от кораба с нея в ръка.

Вероятността всичко това да стане клонеше към нула, но беше единственият му шанс, затова стоеше зад колоната и гледаше съсредоточено надолу. Каквото имаше да се случва, щеше да се случи тук и сега. От мястото, което си бе избрал, се разкриваше гледка към цялото фоайе и той забеляза Изабела Шефър, заела позиция до едно от гишетата.

А ето я и нея.

Черната кожена чанта с характерните сребърни токи и бял монограм с инициалите ЕL отстрани беше праметната през рамото на млада жена с дълга черна коса, която подтичваше припряно към мостчето за слизане. Той видя, че агент Шефър от Министерството на финансите също я бе забелязала и незабавно тръгна по петите ѝ.

Нищо лошо. Той нарами пътната си чанта и заслиза надолу по парадното стълбище.

Ким седеше на една от масите в бара, близо до изхода за мостчето, и наблюдаваше туристите. Хана беше застанала на няколко метра встрани и също ги гледаше. Дватама явно се бяха наговорили нито за миг да не се появяват заедно през цялото пътуване. Първоначално идеята беше той и Ларкс да се срещнат насаме и едва тогава да се свържат с Хауъл. През първите няколко дни от круиза той се бе опитвал да се свърже с каютата на Ларкс по вътрешния телефон, но не бе получил отговор на нито едно от позвъняванията си. Затова Хана се бе превърнала в негови очи и уши и наблюдаваше неотлъчно стареца, докато двамата чакаха своя шанс. Когато Ларкс му каза, че чантата е поверена другиму, първата му мисъл беше, че може би ще я види отново при слизането на хората от кораба.

Той отпиваше от кафето си, докато множеството се точеше пред погледа му. Обикновен пътник, чакащ реда си да слезе на брега. За негов късмет, на борда имаше две групи корейци — едната дори се виждаше в другия край на фоайето — нетърпеливи като всички останали да си тръгнат. Лесно можеше да мине за един от тях. Запита се какво ли бе станало с онзи американец, Малоун. Не бе забелязал суматоха на кораба, както става, когато някой умре. Доколкото можеше

да прецени, Ларкс беше още в леглото си, мъртъв, и никой не подозираше за него.

И тогава я видя, после забеляза, че и Хана я е видяла. Черната кожена чанта. На рамото на млада жена. Как ѝ беше името? Йелена? Той улови погледа на дъщеря си и кимна. Тя тръгна веднага.

Изабела беше във възторг. Добрите неща се случват на добри хора и тя смяташе, че е живото доказателство за това. Тъкмо когато бе решила, че с кариерата ѝ е свършено, инстинктът ѝ се бе отблагодарил. Документите, които търсеше, бяха пред очите ѝ, в същата черна кожена чанта, която Ларкс бе разнасял със себе си в продължение на дни и която сега висеше от рамото на непознатата млада жена.

Време бе да довърши започнатото преди дни. Малоун беше прав. Би могла по всяко време да предприеме нещо срещу Ларкс. Но в задачата ѝ влизаше също да установи мащаба на проблема, затова бе оставила на бившия служител от Министерството на финансите пространство за дишане. Кое то се бе оказало твърде широко. Но сега тя бе на път да поправи грешката си. И всичко щеше да бъде наред. Единствената възможна пречка бе Малоун, който доказваше с присъствието си, че междувременно някой в родината им се бе заинтересувал от случая. Но доколко? За щастие, не беше неин проблем. Други щяха да мислят по въпроса.

Тя последва младата жена, докато слизаше по мостчето, и влезе след нея в обширното, прилично на склад пространство, където багажът на пътниците бе групиран според цветовете на разпознавателните етикети. Обектът на нейния интерес явно пътуваше без багаж, защото подмина суматохата около куфарите, като се спря само за миг, колкото да покаже паспорта си на граничната проверка, после излезе от сградата.

Изабела я последва, като използваше тълпата за прикритие. И двете завиха надясно, в противоположната посока на автобусите и такситата и се насочиха към бетонния кей с моторниците и водните таксите. Дузина леки съдове се поклащаха в очакване на пътници. Глъч от кратки команди, главно на италиански, бързи жестове и протегнати услужливо за помощ ръце се опитваха да привлекат вниманието ѝ. Утрото беше ясно и слънчево, въздухът — хладен и

свеж. Жената току поглеждаше към водата, очевидно търсеше някого. Нови и нови лодки прииждаха от всички страни, подскачаха по вълните, боричкаха се за място до кея.

Изабела не възнамеряваше да допусне жената да ѝ се изплъзне. Тя реши да действа, като си запроправя път с лакти през тълпата, приближавайки се към целта. Беше на една ръка разстояние и се готвеше да прегради пътя ѝ, когато изневиделица от лявата ѝ страна се появи мъж с червена бейзболна шапка, нахлупена ниско над очите. Беше нисък, по джинси, с лилав пуловер и маратонки.

Тя го зърна само за миг, преди той да я блъсне с цялата тежест на тялото си и да я хвърли във водата.

Вашингтон, окръг Колумбия

2:05 ч.

Стефани не се изненада особено от появата на Дани Даниълс. Всяко нещо в този човек внушаваше усещане за непредвидимост. Общителен по природа, той винаги се беше отличавал с дързост и безцеремонност, като държеше да поема лична отговорност за всичко. Тя се питаше понякога какво ли щеше да прави след приключването на втория си президентски мандат, далече от светлините на прожекторите. За човек като Дани слизането от сцената не беше добро нещо.

Той седна при тях на масата.

— Хубавото на нощта е, че човек може да влиза и излиза от Белия дом, когато си иска. И никой копче не може да му каже.

— Добър вечер и на вас — каза тя.

— Учудвам се, че си толкова сърдечна с мен — усмихна се той.
— Очаквах да те заваря вкисната.

— Значи вие сте разрешили неправомерното проникване в масивите на отряда?

— Не бях аз. Джо извърши всичко лошо на своя глава.

Стефани забеляза, че министърът на финансите не се радва особено да види шефа си, и реши да се възползва от ситуацията.

— Нали си давате сметка, че ваши агенти изложиха на риск живота на Котън? Възможно е да са искали дори да попадне под кръстосан огън, за да ни забавят.

— Аха, разбирам. Страшно тъпо. Затова съм и тук. Двамата с министъра ще си поговорим по въпроса. — Той хвърли гневен поглед през масата. — На четири очи. След което ще обсъдим какви, по дяволите, ги вършите в Европа от десет дни насам.

Джо Леви не каза нищо. Едно от предимствата да си на върха е, че над теб е само Бог.

— Люк и Котън трябва да знаят какво става — каза тя. — Тъкмо смятах да позвъня.

Тя бе сменила повредения си мобилен телефон с един от двата резервни, които винаги пазеше за непредвидени случаи; този си го държеше вкъщи.

— След малко. Сега трябва да поговорим. Затова съм тук вместо в леглото си. — Даниълс се обърна към министъра на финансите и размаха пръст пред лицето му. — Помолих те за нещо съвсем просто. Малко информация по една сравнително мъглява тема. И преди да се усетя, ти вече провеждаш международно разследване в нарушение на установената процедура, като рискуваш живота на агенти, които дори не работят за теб. Държа да знам защо. Имаш ли да кажеш нещо по въпроса?

— Разбира се, каквото пожелаете.

— А, така ли? Каквото пожелая значи? Първият ми въпрос е: защо не ми каза истината още в началото?

Леви не отговори.

— Господин президент — каза Хариет, — аз си мислех, че Конгресът е негоден за каквото и да било, но това тук не пада по-долу.

— Прозвуча доста обидно — намръщи се Дани. — Но те разбирам. За пръв път се потапяш в мръсотията на разузнаването... от страната на изпълнителната власт. Нещата изглеждат леко по-различно. Ние не разполагаме с лукса на комисиите в Конгреса да преиграваме мача в понеделник сутрин. Ние сме на терена, във вихъра на играта, докато тя се случва, и трябва да вземаме решенията си в движение.

— Винаги е за предпочитане да се играе с план — обади се Стефани.

Президентът каза:

— Джо, върви да си гледаш работата. Аз ще поговоря насаме с двете дами. — Той помълча и добави: — След което ние с теб ще си проведем нашия разговор.

Министърът на финансите излезе от залата.

— Той е бизнесмен — промърмори президентът, след като вратата се затвори. — Нищо не разбира от разузнаване.

— Но вие разбирате — заяви Стефани. — И вие сте шефът.

Единствено тя можеше да му държи безнаказано такъв тон. Преди време, при друга критично важна операция, двамата бяха открили, че изпитват чувства един към друг. Едно от онези неочаквани

разкрития, които човек е най-добре да запази за себе си. Бракът на семейство Даниълс беше приключил, двамата бяха останали заедно само за пред обществеността. Между тях нямаше гняв и огорчение, просто разбирането, че след приключване на втория си мандат Дани Даниълс щеше да бъде свободен мъж. Тогава можеха да мислят и за уреждане на формалностите.

Но не и преди това.

— Вината е моя — каза той. — Но Котън е добре, нали?

Тя кимна.

— Не мога да кажа същото за двайсет милиона долара и за девет загинали.

— Само преди два часа ми съобщиха, че Ким щял да се пробва да прибере парите. Джо бил решил да запази тази подробност за себе си. Вие би трябвало да бъдете предупредени за всички рискове.

— А защо не бяхме? — попита Хариет.

— Точно там е работата. Мисля, че Стефани е права. Възможно е Джо съзнателно да го е премълчал.

Това признание я изненада.

— А какво всъщност иска Ким? — попита Стефани.

— Много е сложно.

— И Джо все това повтаря — каза Хариет.

Стефани посочи с пръст купищата листове на масата.

— Чели ли сте „Заплахата на патриота“?

— От кора до кора. И авторът в никакъв случай не е глупак.

— Той е осъден за укриване на данъци — каза Хариет.

— Така е. Но някои от нещата, които казва, звучат много логично.

Президентът бръкна в джоба на якето си, извади банкнота от един долар и я постави на масата.

— Погледнете на гърба.

Стефани я обърна. Върху държавния печат на САЩ се виждаха някакви линии.

— Аз ги начертах — каза президентът.

Тя се загледа в шестоъгълната звезда.

— Какво значи това?

— Виж при кои букви свършват двата триъгълника.

Тя направи, каквото ѝ бе казал.

A S O N M.

— Това е анаграма — каза президентът. — На думата *масон*.

— Едва ли мислите сериозно, че тук са замесени масони — каза Хариет. — Колко пъти съм чувала, че те били тайната власт в тази страна! Пълни глупости.

— Съгласен съм. Но при съединяването на тези букви се образува думата *масон*. Това е факт. Като същевременно те описват шестоъгълна звезда.

— Звездата на Давид — промърмори Стефани.

— Доста странно съвпадение, не мислиш ли?

— Откъде се сетихте за това? — попита Стефани.

— От класифицираните документи, които Пол Ларкс е копирал. Там се споменава друга доларова банкнота с начертани на нея линии. Ларкс е разказал за нея на Ким и Хауъл.

— А откъде знаете това?

— Вчера прочетох секретните документи, които се пазят в Министерството на финансите. Същите, от които Ларкс е направил копия. Освен това АНС ми представи транскрипции от телефонни разговори между Ким и Хауъл. Каквото и да си мисли Джо Леви за мен, аз нито съм в неведение, нито съм идиот.

Но тя все още беше озадачена.

— За какво въобще става дума?

— Преди няколко месеца получих писмо от една авторитетна еврейска организация. Ставаше дума за човек на име Хаим Саломон. Някоя от вас чувала ли е това име?

И двете не бяха. Тогава президентът им разказа една интересна история.

Саломон бил родом от Полша, но през 1772 г. емигрирал в Ню Йорк. Бил евреин, със солидно финансово образование, владеел няколко езика и станал частен banker, търговец на ценни книжа и член на стоковата борса. Към 1776 г. в американските колонии живеели около 3000 евреи. Саломон бил активист на еврейската общност, борел се за политическо равенство. Освен това бил и патриот, който от самото начало подкрепял Революцията. През 1778 г. дори бил арестуван от британците като шпионин и осъден на смърт, но успял да избяга от Ню Йорк в крепостта на бунтовниците Филадельфия, където възобновил кариерата си на финансист.

Американската революция се финансирала от неясни източници. Няма нито редовно събиране на данъци, нито публични заеми. Не съществувала фискална система за събиране на приходи, а хазната, доколкото изобщо можело да се нарече така, била празна. Непрекъснато имало нужда от пари за продоволствие, муниципии, храна, облекло, лекарства, за заплати на войниците. Всеки щат трябвало да отговаря за военнослужещите, които изпращал да се бият, но това рядко ставало на практика. Членовете на Континенталния конгрес също страдали от недостиг на пари, конете им редовно били пускани на свобода да пасат, защото на гледачите, които трябвало да се грижат за тях в конюшните, не било плащано с месеци. Континенталната валута не се приемала почти никъде, хората я смятали за хартия без стойност. Безпаричието било най-силният съюзник на Короната; много лоялисти твърдели, че Революцията ще затихне, когато колонистите не са в състояние повече да изхранят армията си.

През 1781 г. Хаим Соломон привлякъл вниманието на Робърт Морис, който отговарял за финансите на новосъздадената конфедерация от тринайсет щата. Той бил нает от Морис да посредничи при разплащането с менителници от името на новосформираното американско правителство. В допълнение към това той лично отпуснал безлихвени заеми на мнозина от отците основатели и на офицери от войската. Станал banker и ковчезник на

Франция — един от най-важните съюзници на Америка, като обръщал френски менителници в американска валута, с което финансирал френските войници, биещи се на страната на Революцията. Същите услуги предоставял и на Холандия и Испания, осигурявайки средства за испанския посланик, след като всякакви постъпления от Испания били осуетени в резултат от британската блокада. През периода 1781–1784 г. името на Соломон се появява близо сто пъти в дневника на Робърт Морис. Много от тези споменавания гласят просто: Изпратих да повикат Хаим Соломон.

Хаим Соломон предоставил на новото американско правителство заеми на обща стойност 800 000 долара, без които Революцията щяла да пропадне. Без някога да е обличал униформа или размахвал сабя, той имал огромен принос за нейния успех. Умрял в мизерия през 1785 г., едва 45-годишен, след като похарчил цялото си състояние за своята нова родина. Оставил жена и четири деца. Документацията, свързана с отпуснатите от него заеми, била предадена от вдовицата му на ковчезника на щата Пенсилвания. Но тези облигации и сертификати се загубили. Никаква част от заемите не била изплатена. Един от синовете му многократно повдигал въпроса пред държавата между 1840 и 1860 г. Със свои решения от 1813, 1849, 1851 и 1863 г. Конгресът се обявил за поне частично изплащане. През 1925 г. Камарата на представителите дори излязла с препоръка за компенсация на наследниците му.

Но тази препоръка така и не била изпълнена.

— Семейството му в течение на повече от век е правило опити да си получи парите — каза президентът. — Но те така и не били върнати. До ден-днешен дълговете на държавата към Соломон остават неизплатени. Официалното оправдание е, че липсват убедителни документни доказателства за тяхното съществуване.

— Звучи логично — обади се Хариет.

— Само дето е пълна глупост. През двайсет и пета година Конгресът е искал да изплати дължимото на наследниците. Препоръката била минала през съответната комисия, но така и не стигнала до пленарна зала. Защо? Защото тогавашният министър на финансите погребал идеята. Той се казвал Андрю Мелън.

За Стефани парченцата започваха да се наместват.

— Индексирани спрямо инфлацията между хиляда седемстотин осемдесет и първа и хиляда деветстотин дващсет и пета година, онези осемстотин хиляди, отпуснати в заем от Саломон, стават милиард и триста милиона — каза Дани. — Но това е твърде опростена мярка, защото не отчита реалната стойност на заема за онова време. Ако приложим метода за изчисляване на цената на човешкия труд, а именно колко е трябвало да работи един наемен работник през хиляда деветстотин дващсет и пета година, за да си купи същите стоки, които през хиляда седемстотин осемдесет и първа са стрували осемстотин хиляди, излиза осем милиарда и половина. Целият федерален бюджет за финансовата хиляда деветстотин дващсет и пета е възлизал едва на десет милиарда, при четиристотин милиона дефицит. Сега разбирате защо Мелън е отхвърлил идеята за връщане на парите. Ако е трябвало да се разплати изцяло с наследниците, държавата би фалирала.

— Защо това трябва да има значение и днес? — попита Стефани. — Съединените щати имат активи за трилиони долари, а и сумата положително може да бъде предоговорена.

— Днес дългът възлиза на седемнайсет милиарда, изчислен по метода на инфлацията, а по метода на цена на човешкия труд е някъде към триста и трийсет милиарда.

— Пак казвам: тази сума подлежи на предоговаряне, което не е непреодолима пречка. И положително не си струва това, което се случва в момента.

— В книгата си Хауъл прави предположението, че Андрю Мелън или е открил, или някой му е подхвърлил документацията, която уж била изгубена от ковчежника на Пенсилвания. Той я е укрил и я е използвал като лост за влияние върху трима президенти на САЩ. Така е успял да се задържи толкова дълго на поста си.

— Определено звучи правдоподобно — каза тя. — Само дето няма как да знаем дали е истина.

— Всъщност бихме могли да научим истината. В писмото, което получих, се настоява да разследвам въпроса с дълга към Саломон. Подателите смятат, че наследниците заслужават да получат нещо. С което съм съгласен. Затова помолих Министерството на финансите да проучи казуса. Задачата бе възложена на Пол Ларкс. След което настана Второто пришествие.

— Ларкс е открил доказателства за дълга?

— Мисля, че да. Мисля също, че се е натъкнал на нещо още по-голямо.

— Ами защо просто не проверите? Всичките тези хора работят за вас.

— Не е толкова просто. Искам вас двете в екипа ми. Бог ми е свидетел, че финансите не стават за тая работа. Искам моят А отбор да се заеме с нея.

— Привиквате ни от резервната скамейка значи — реагира остро Стефани. — И то точно когато резултатът не е в наша полза.

— Винаги се справяте най-добре, когато се включвате по средата на мача.

— При мен ласкателства не работят — заяви тя, но после устните ѝ се разтегнаха в усмивка.

— Но и не вредят. — Той я погледна право в очите. — Стефани, тази задача е различна. През последните четирийсет и осем часа се случиха много неща. Имам лошо предчувствие. Двамата с Джо Леви ще проведем решителен разговор. И той няма да ви създава повече проблеми. Но от Котън Малоун очакваме отговори.

Тя знаеше какво трябва да каже.

— Смятайте въпроса за уреден.

Той насочи пръст към нея.

— Това исках да чуя. Но първо вие двете трябва да изслушате нещо. След това, Стефани, искам да ме заведеш някъде. Хариет, ти си дотук.

— Няма проблем. Имам си достатъчно работа. Нали затова държим отряд „Магелан“.

Но Стефани държеше да знае подробности.

— Защо трябва аз да ви водя някъде?

— Защото Тайните служби няма да допуснат кой да е да ми бъде шофьор.

Венеция

Ким слезе по мостчето от кораба и последва Малоун в зоната за получаване на багажа. Хана беше напред, почти до жената с черната кожена чанта; и двете бяха вече отвън, под лазурното небе и златистите лъчи на утринното слънце, и си проправяха път по оживения бетонен пристан към водните таксите. Около тях бързаха хора, скачаха в лодките, подаваха си багаж, чуваха се отсечени команди, които се изпълняваха начаса. Преди да слезе от кораба, Ким се бе позабавил малко във фоайето и тогава бе видял Малоун да слиза по стълбището и да тръгва по мостчето. Очевидно планът им да го изоставят в каютата при Ларкс, докато го открие персоналът, не бе сработил.

Дали и той дебнеше жената с кожената чанта? За да разбере, Ким се смеси с тълпата и последва от разстояние американеца.

Преструвайки се на турист, Малоун очевидно наблюдаваше младата жена с чантата. Хана бе останала назад и малко вляво от него, на кея, който продължаваше още двайсет метра напред, после завиваше под прав ъгъл и продължаваше още трийсет метра към лагуната. Целият пристан с лодките и водните таксите се намираще в края на един изкуствен залив, в който бе хвърлил котва круизният кораб. Той знаеше, че Хана ще последва жената в лодката, която избере, каквото и да ѝ струваше това. По протежение на пристана нямаше парапет; лодките бяха спрели близо една до друга по цялата му дължина.

Някаква жена се препъна и падна в морето. В суматохата Ким не видя как стана. Хората се засуетиха, но не можеше да се направи кой знае какво, понеже кеят се издигаше на два метра над повърхността на водата. Жената изплува между лодките, един от лодкарите ѝ се притече на помощ. Това кратко отклоняване на вниманието го накара да изпусне целта си от поглед.

Огледа тълпата. И изведнъж жената с чантата се появи пред очите му. Тя за малко не се блъсна в него, бързайки в обратната посока,

към круизния терминал.

Малоун, който следеше неотлъчно младата жена и Изабела, видя как мъжът с бейзболна шапка и лилав пуловер се блъсна умишлено в Шефър и я събори във водата. Всичко стана за по-малко от секунда — достатъчно, за да извади Министерството на финансите от играта и да привлече вниманието му върху самоличността на нападателя. Анан Уейн Хауъл. Извън съмнение. Образът на мъжа се бе запечатал в съзнанието му. Макар да носеше шапка, за да скрива лицето си, Малоун бе видял достатъчно, за да е сигурен, че е той.

Шефър изплува от водата; изглеждаше невредима.

Без да губи време, жената с кожената чанта смени посоката и тръгна обратно към терминала. Да я последва? Или да тръгне след Хауъл? Инструкциите му бяха да открие Хауъл. Жената му се бе сторила средство за постигане на целта. Той претърси с поглед тълпата и откри Хауъл, който се провираше между пътниците от кораба; бейзболната шапка я нямаше, рядката черна коса беше сресана настрани.

Извинявайки се, Малоун си запробива път с лакти през хората, скупчени около водните таксита. За момент го забави купчина багаж, която се товареше на едно от тях. Хауъл се бе отдалечил на повече от петдесетина метра напред и се движеше по края на дългия пристан към лагуната. Една моторница се приближи към него и той скочи в нея. Лодката зави рязко наляво и пое навътре в морето.

Чу се изсвирване. После второ.

— Старче!

Той се извърна. Люк Даниълс му махаше от руля на същата лодка, с която бе дошъл и предишната вечер. Две водни таксита преграждаха пътя му към кея. Малоун скочи на носа на първото, после притича по ниския дъсчен покрив, предпазващ пътниците от слънцето и от водните пръски. От там скочи на второто и повтори процеса. Люк го чакаше до кърмата; Малоун се засили и се приземи до него.

— Тъкмо навреме — извика той. — Знаеш какво да правиш сега.

— И още как.

Люк измъкна моторницата от задръстването на заден ход, направи остър десен завой и даде газ.

Изабела беше едновременно гневна и засрамена. Бяха я блъснали нарочно в морето. И, което беше още по-лошо, жената с чантата сигурно отдавна се бе изпарила. Някакъв италианец я бе издърпал на лодката си. Бе поседяла на палубата, но бързо се бе съвзела и бе скочила обратно на кея.

По дяволите, по дяволите, по дяволите. Новобранска грешка. От желание да свърши по-бързо работата, бе спряла да мисли като федерален агент. Нещо по-лошо. Документите сигурно бяха изчезнали завинаги.

* * *

Ким остави жената с чантата да го подмине, без дори да поглежда към нея. Продължи да крачи напред и видя как падналата във водата жена бе издърпана на една от лодките. Спря се, погледна назад и забеляза Хана, вече по петите на обекта.

Той се смеси с тълпата и се запъти към спирката на автобусите и плацата за сухоземни таксита, накъдето бяха тръгнали жената с чантата и Хана. Не бе видял какво се бе случило с онази, другата, за да падне във водата, но в инцидента нямаше нищо чудно. На кея нямаше парапет, а наоколо се мотаеха твърде много хора. Жената с кожената чанта продължаваше да крачи бързо напред. По тротоара нямаше много хора, затова проследяването ѝ можеше да се окаже проблематично.

И тогава видя Хана, застанала до група туристи.

— Къде отива? — прошепна на корейски той, без да откъсва очи от отдалечаващата се фигура.

Възможностите не бяха много. Най-вероятно се беше запътила към града. Веднага след круизния терминал започваше пешеходната зона, която съставляваше 99% от площта на Венеция. В другата посока беше провлакът за сушата, така че не бе изключено наблизко да я чака кола. На половин километър северно пък беше железопътната гара. Жената пресече улицата и зави наляво.

И той разбра. Фериботите. Терминалът се виждаше на стотина метра по-нататък.

— Нямаме избор — каза той. — Не се отделяй от нея.

Хана се взря мълчаливо в него. Той често се питаше какво ли всъщност мисли. Говореше толкова рядко и така внимателно подбираше думите си, че човек трудно можеше да разбере какво точно ѝ е в главата.

Дали го мразеше? Или го обичаше? Или се боеше от него? Той никога не ѝ повишаваше тон, никога не се отнасяше грубо с нея. Цялото му държание, изражението на лицето му показваха единствено привързаност. И тя му се отплащаше, изпълнявайки безпогрешно и непрекословно всичките му желания. Както подобава на една дъщеря.

Той ѝ кимна. И тя тръгна.

Вашингтон, окръг Колумбия

Стефани беше изумена от лекотата, с която президентът си служеше с компютъра. Дани Даниълс не се славеше като особено сведущ по техническите въпроси.

— Уроци ли вземате? — попита го тя.

Той бе включил лаптопа, бе отворил нужните му програми, след което бе извадил от джоба си флашка и я бе поставил в порта.

— Не съм чак дотам невеж — отвърна той. — Скоро ще бъда бивш президент. Никой няма да се интересува от мен. Ще трябва да се грижа сам за себе си.

— Нали получавате доживотна охрана от Тайните служби? — попита Хариет. — Сигурна съм, че и те ще помагат.

Тя се надигна да си върви, но Дани я помоли да остане още няколко минути.

— Няма да имам охрана — отвърна той. — Ще последвам примера на Буш-старши и ще откажа. Чакам с нетърпение да бъда оставен на спокойствие.

Стефани се съмняваше в това. Този човек не беше роден за пенсионер. Целия си живот бе прекарал в светлините на прожекторите. Беше навлязъл в политиката на местно равнище в селските райони на Тенеси, от там се бе преместил в губернаторската резиденция, в Сената и накрая в Белия дом. За десетилетията, прекарани в служба на обществото, бе преодолял безброй кризи, една след друга. Беше блестящ именно в моменти на криза, както Стефани нееднократно бе имала възможност да се убеди. И обичаше да взема решения. Добри или лоши. Правилни или погрешни. Но ги вземаше. И то сам.

— Всички знаем за записите на Никсън в Белия дом — каза той. — Но по времето на Никсън номерът бил вече остарял. Защото всичко започва с Франклин Делано Рузвелт.

Той им разказа за президентската кампания през 1940 г. Рузвелт искал безпрецедентен трети мандат, но популярността му спадала и

републиканският кандидат Уелнър Уилки сякаш бил на път да го изпревари. Имало проблеми с преиначени цитати във вестниците, главно на хора, присъствали на безбройните съвещания в Овалния кабинет. Затова един от стенографите предложил идея: помещението да се оборудва с микрофони, които да записват всичко. Така нямало после да има спорове кой какво точно е казал. По онова време се експериментирало с ново записващо устройство с безкрайна лента, което можело да запамети цял ден разговори, така че да може да се възпроизведат незабавно.

— Прадядото на съвременния диктофон — каза президентът. — Една такава машина била подарена на Белия дом. Инсталирали я в заключено с катинар помещение до Овалния кабинет. Микрофонът бил скрит в настолната лампа върху бюрото на Рузвелт. Той използвал системата в продължение на четири месеца, от август до ноември четирийсета. Записвал пресконференции, лични срещи, случайни разговори. Тези записи останали скрити за широката публика чак до седемдесетте.

Стефани не пропусна уточнението. За *широката* публика.

— Но някои хора са знаели.

Даниълс кимна.

— Записите се съхранявали в библиотеката „Франклин Рузвелт“ в Хайд Парк, щата Ню Йорк. Пратих там един човек и той откри нещо интересно. Качил съм информацията на флашка.

— И защо го направихте?

— Защото едно и едно винаги прави две. Тази доларова банкнота ме предизвика да се поровя малко. Приемете, че съм любопитен човек, и слава богу. Това любопитство е спасявало кожата ми повече пъти, отколкото мога да преброя.

Тримата бяха сами.

— На двайсет и трети септември хиляда деветстотин и четирийсета Рузвелт си поприказвал в Овалния кабинет с един от агентите на Тайните служби. Казвал се Марк Типтън. Бил един от тримата, които охранявали денонощно президента на осемчасови смени. Типтън и Рузвелт били станали много близки. Толкова близки, че президентът му поверил специална задача.

Дани почука с пръст по тъчпада.

— Чуйте това.

Ф. Д. Р.: Трябва ми помощта ти. Ако можеш да се справя сам, щях да го направя, но не мога.

Типтън: Разбира се, господин президент. Каквото наредите.

Ф. Д. Р.: Става дума за нещо, което онзи проклетник Андрю Мелън остави при мен навръх Нова година през трийсет и шеста. Бях забравил за него, но Миси ми напомни онзи ден. Тогава аз го смачках на топка и захвърлих, но тя го намери и запазила заедно с това...

Кратка пауза.

Типтън: Кой е начертал линиите върху банкнотата?

Ф. Д. Р.: Господин Мелън сметна за нужно да го направи. Виждаш ли чертите, които пресичат пирамидата? Образуват шестолъчна звезда. Буквите на върховете са анаграма на думата масон. Искам да откриеш какво означава това.

Типтън: Ще бъде изпълнено.

Ф. Д. Р.: Мелън ми каза, че думата е препратка към исторически факт. Каза ми, че хората в миналото са знаели, че един ден ще се появи такъв като мен, аристократ тиранин. Как ненавиждам такива гатанки! Би трябвало да не обръщам внимание на тази тук, но не мога. И Мелън го знаеше. Затова ми я остави, за да ме побърка. Наредих на Министерството на финансите да разследва значението на този символ и на буквите около печата, но никой не може да измисли обяснение. Искях да знам дали буквите са били подредени съзнателно по този начин, когато печатът е направен през хиляда седемстотин осемдесет и девета. И това никой не може да каже. Знаеш ли какво си мисля? Мелън случайно е забелязал разположението на тия букви и се е възползвал от това за целите си. Той си беше такъв. „Най-хитрият богат злодей“. Така му викаха. И бяха прави.

Типтън: Някаква заплаха ли виждате тук, сър?

Ф. Д. Р.: Точно това си помислих в началото. Но минаха четири години, а нищо не се случи. Затова се питам дали Мелън просто не е блъфирал.

Типтън: Защо изобщо да си губим времето?

Ф. Д. Р.: Миси казва, че не бива да си затваряме очите. Мелън не беше празен блъфьор. Може и да е права. Тя обикновено е права, знаеш, само да не ни чуе, че ѝ го признаваме. Хартийката, дето я

смачках, е у нея. Въпросния ден, след като Мелън си тръгна, тя дошла в кабинета ми и я вдигнала от пода. Господ здраве да ѝ дава. Добра секретарка е. Хвърли ѝ един поглед, Марк, и ми кажи какво мислиш. Смята се, че написаното било свързано с две тайни от миналото на тази страна. Които щели да доведат до моята гибел. Така рече Мелън. Знаеш ли кое беше последното, което ми каза тоя дърт пръч? Че щял да ме чака. Представяш ли си каква наглост? Да каже на президента на Съединените щати, че щял да го чака.

Типтън: Да чака какво точно?

Ф. Д. Р.: Това трябва да разберем.

Няколко секунди и двамата мълчаха.

Ф. Д. Р.: Цитира ми и лорд Джордж Байрон: „Съвпадение с фактите, макар без обяснение“. От „Дон Жуан“. Искам от теб да разбереш какво значи всичко това.

Типтън: Ще се постарая.

Ф. Д. Р.: Знам, че ще направиш всичко възможно. Искам да си остане между нас. Проучи въпроса, но за всичко докладвай само на мен.

Дани извади флашката.

— Има и други записи, от различни дати, подобни на този. Повечето са на случайни разговори със сътрудници, нищо интересно от историческа гледна точка. Не е имало никаква причина да ги записва. Уредниците на библиотеката ми казаха, че непосредствено преди този разговор в Овалния кабинет се провела пресконференция. А пресконференциите се записвали задължително. Те предполагат, че след това служителите просто са забравили да изключат уредбата и този разговор наред с много други е бил записан случайно.

— А защо го е крил? — попита Хариет.

— Всъщност нищо не е било скрито. Записите са намерени случайно в библиотеката през седемдесет и осма. Там ги съхраняват в архиви с ограничен достъп, недостъпни за широката публика. Този запис сам по себе си нищо не значи, ако човек не знае това, което знаем ние.

Стефани бе изслушала записа с подчертано внимание. Гласът на Рузвелт беше звучен, с богат тембър и перфектна артикулация. В

частните си срещи той говореше практически по същия начин, както и при официалните си речи. Това, което току-що бе чула, беше непринуден, приятелски разговор с близък сътрудник. Но тук определено имаше съзаклятнически привкус. Мозъкът ѝ трескаво обработваше информацията.

— Всичко започна — заговори Даниълс — с желанието ми да поправа една несправедливост. Тази история със Саломон не ми даваше покой. Възложих на Пол Ларкс да проучи нещата. Той беше дългогодишен служител в държавната администрация, нямах причина да не му вярвам. Само че изведнъж нещо му стана. Почна да фантазира за някакви конспирации, как Саломон бил измамен, данъкоплатците били измамени. Стана неуправляем, накрая Джо се принуди да го пенсионира. Докато разберем какво става, той вече си пишеше с Ким Чен Ин и онези в Пхенян пощръкляваха. После се намесихте вие двете да търсите Хауъл, който също е свързан с Ларкс. Абсолютен цирк!

— Който стигна до вниманието на президента на Съединените щати — каза Стефани.

— Именно. Но ние не сме съвсем на тъмно. Ако свържем този запис и книгата на Хауъл, стигаме до извода, че през декември трийсет и шеста, в навечерието на Нова година, Мелън е оставил на Рузвелт смачкан лист хартия и банкнота от един долар. Знаем също, че малко след това Министерството на финансите е започнало цялостно разследване на промяната в дизайна на банкнотите от хиляда деветстотин трийсет и пета година. Преди това върху доларовите банкноти не е фигурирал държавният печат на САЩ. Той е добавен през трийсет и пета по личното нареждане на Рузвелт. Както изглежда обаче, Мелън се е възползвал от това решение на президента. Безспорен факт е, че линиите, начертани върху пирамидата, изписват думата *масон*.

Имаше и още нещо. Стефани го усещаше по гласа му. Очите им се срещнаха; тя се бе научила да разбира погледа му, който в случая казваше: *Не сега. Не тук*. В същото време той каза:

— Държа да знам как ще се развият нещата във Венеция. Междувременно обаче имам да ви съобщя една хубава новина. Човекът на записа, който току-що чухте, Марк Типтън, отдавна е покойник. Но синът му е жив. На седемдесет и четири години е, вчера

го открихме. Казва се Едуард и двамата с теб отиваме при него. Да си поговорим.

Стефани реши да попита:

— Къде?

— У тях.

— И защо се съгласихте?

— Защото е единственият начин да чуем онова, което има да ни каже.

Венеция

Моторницата с Малоун и Люк се носеше през лагуната. Малоун се бе обадил на своя по-млад колега от каютата си, за да го осведоми за смъртта на Ларкс, за присъствието на Изабела Шефър и за жената с кожената чанта.

— Планирали са добре бягството си — каза Люк. — Здравата изпързалияха финансите.

— Успя ли да откриеш нещо за тази Шефър?

— Двамата с теб си приличаме по нещо. И на двамата ни се носи славата на лоши момчета. Изабела играе по правилата. За нея всяко нещо е или добро, или лошо. Вижда нещата в черно и бяло, в живота ѝ няма място за сиво. Толкова е перфектна, че ти лази по нервите. При нас в специалните части имахме няколко такива. Ужасни досадници. Заради тях човек може спокойно да си умре.

— Нещо повече за Шефър?

— Дочух, че малко агенти я искали за партньор. Проблеми с характера.

— Този, който я бутна във водата, беше Хауъл.

— И аз го зърнах за момент, докато бягаше. Нагло копеленце. Явно е знаел за жената чудо.

— Лесно измисляш прякори.

— Този не съм ѝ го измислил аз. Така я наричат във Вашингтон. Зад гърба ѝ, разбира се.

— Нали разбираш, че Хауъл е знаел повече от нас?

— Да, това е ясно. Но хубавото в цялата история е, че май за нас не знае нищо.

— Искам така да си остане. Не се доближавай прекалено много до него.

Бяха на двеста-триста метра от брега, от южната страна, на път към Канале Гранде и площад „Сан Марко“. Плитък пролив със скалисто дъно отделя Венеция от Джудека — тясната ивица земя с

форма на банан на няколкостотин метра от главния остров. Трафикът беше натоварен. Моторници и по-тромавите *вапорети* кръстосваха във всички посоки, въздухът ехтеше от рев на двигатели и плясък на разбиваща се в корпусите вода. Преди десет дни круизният кораб бе минал оттук, а пътниците се бяха наслаждавали на спиращата дъха гледка. Осем дни по-късно той се бе върнал обратно по същия път.

Вляво бароквата грамада на „Санта Мария делла Салюте“ се извисяваше над входа на Канале Гранде. Но лодката на Хауъл не взе острия завой към канала. Вместо това продължи право на изток, подминавайки импозантните кули и камбанарии на Венеция. Примижал на ярката слънчева светлина, Хауъл видя Двореца на дожите с двете знаменити колони от червен и сив гранит пред него. Върху едната беше стъпил крилатият лъв на евангелиста свети Марко, сегашния покровител на града; върху другата бе статуята на свети Теодор, неговия предшественик. Зад тях площад „Сан Марко“ гъмжеше от безброй посетители. Други се разхождаха покрай брега в непрестанна процесия.

Лодката на Хауъл зави наляво и забави ход. Люк повтори маневрата, като се държеше на дистанция.

— Ще хванат някой от каналите — каза той.

Навлязоха в канала, който излизаше на Канале Гранде точно под Моста на въздишките и водеше право на север, към вътрешността на града.

— Трябва да внимаваме — каза Люк. — Може да ни забележат.

Каналът нямаше и десет метра на ширина; от двете страни се издигаха високи каменни сгради, белязани от патината на времето. Някога дворци на привилегирания венециански елит, сега те бяха разделени на апартаменти, преустроени в хотели, музеи и магазини, което не им пречеше да си остават сред най-скъпите имоти на планетата. Венеция не беше гора от небостъргачи, кранове, надлези и тунели. Времето и историята владееха този град.

— Знам, че не си от приказливите — каза Люк, докато бавно се придвижваха напред. — Но съм длъжен да те попитам. Какво стана с Касиопея? Успокои ли се?

На Малоун наистина не му се говореше по въпроса. Но Люк бе видял всичко с очите си в Юта и беше наясно с отношенията им.

Затова той му каза истината:

— Касиопея я няма вече.

— Съжалявам. Знам колко боли.

Малоун сви примирено рамене. Може би единственото хубаво нещо, излязло от тази история, беше съзнанието, че чувствата му са още живи. Бе изпитал привличане, жажда за интимност, дори любов. А сега? На тяхно място бяха дошли разкаяние и копнеж.

— Защо просто не го закопчаем този тип? — попита Люк, като сочеше с пръст напред. — И да приключваме?

— И това ще стане. Но първо искам да погледам малко.

— Май си намислил нещо, а?

— Ларкс не умря случайно. Снощният обир не беше случаен. Нещо ми казва, че между двете има връзка.

— И как стигна до това логическо заключение?

— След много години ровене в подобни лайна.

— Нашата мисия има за цел единствено залавянето на Хауъл.

— От къде на къде? Ще трябва да разбереш, новобранец, че на терена можеш да вършиш каквото си искаш. За разлика от госпожица Шефър аз направих кариерата си, нарушавайки правилата.

— Харесва ми начинът ти на мислене — усмихна се Люк.

Лодката на Хауъл се скри зад завоя. Люк и Малоун продължиха бавно след нея. Насочваха се право на запад, към края на острова, където се намираше круизният терминал. Защо ли никой не се изненада?

Ким пресече улицата и закрачи към фериботния терминал. От там тръгваха кораби за други части на Италия, за Гърция и Хърватия. Фериботите приличаха повече на круизни кораби, предлагащи всички удобства, включително самостоятелни каюти за пътниците.

Жената с черната чанта влезе в терминала и Хана забърза напред. Ким продължи да крачи невъзмутимо, без да показва никакви признаци на нетърпение. На два-три пъти погледна през рамо, но не забеляза някой да ги следи. Единствено го притесняваше Малоун. Бе го видял как скача от лодка на лодка. Третата го бе откарала в неизвестна посока. Много му здраве и на добър час. Сега Ким можеше да се съсредоточи върху непосредствената си задача.

Багажът им беше останал в круизния терминал и трябваше да си го приберат. Но най-напред трябваше да определят следващата си дестинация. За щастие, в багажа нямаше нищо незаменимо. Личните вещи бяха последната му грижа. Той се бе заел да промени собствения си живот и света. Да извърши невъзможното, както обичаше да казва Уолт Дисни. За целта бе готов да инвестира толкова време и пари, колкото беше нужно, и по дяволите баща му и дядо му. Един ден повече от петстотин статуи щяха да бъдат издигнати в негова чест. Освен това нямаше да се налага да балсамират тялото му и да го излагат в стъклен саркофаг. В продължение на векове при самото споменаване на името му хората щяха да свеждат глави. Щеше да стане най-великият вожд на Северна Корея. Дядо му, баща му и неговият полубрат щяха отдавна да са забравени. Когато станеше всичко това, обединението с Юга щеше да е детска игра. Нещо повече — Югът щеше да моли за това обединение и той на драго сърце щеше да удовлетвори молбата. Колко щастлив щеше да бъде, когато демилитаризираната зона престанеше да съществува и последният американски войник напуснеше родината му! Което, ако всичко се развиеше според плана му, беше неизбежно.

Той влезе в терминала и веднага забеляза Хана на едно от билетните гишета. Когато приключи, тя се приближи до него и му подаде два билета. За Задар, Хърватия. Фериботът тръгваше в 9:30 ч. Часовникът му показваше 8:50.

— Ще ида да взема багажа — каза той. — А ти не изпускай обекта от поглед.

Малоун веднага се ориентира къде са. Бяха се движили в сравнително права линия през северната част на Венеция, последва лек завой и пред тях се появи Канале Гранде. Хауъл зави рязко вдясно. Люк го последва. Лодките увеличиха скоростта и навлязоха в следващия завой на широкия канал, който се виеше като змия от север на юг и после отново на север; вдясно от тях остана железопътната гара на острова. От отсрещния ѝ край започваше изкуственият провлак към континента, по който минаваха влакове и автомобили. Лодката на Хауъл заобиколи терминала и навлезе в лагуната, но само след стотина метра направи остър ляв завой, после още един. Озоваха се откъм

задната страна на главната сграда; няколко ферибота бяха закотвени в редица пред по-малките сгради зад нея.

— Направи голям кръг — каза Люк. — Предполагам, за да се убеди, че няма опашка.

— Именно.

— Явно тия типове не са чак толкова добри. Ние през цялото време сме зад тях.

Люк не последва лодката на Хауъл в лагуната. Нямаше нужда. От мястото си виждаха всичко. Хауъл скочи от лодката на малък пристан.

— Свали ме тук — каза Малоун.

Намираха се на стотина метра от терминала. Трябваше да побърза, за да не го изгуби. И да види кой ферибот ще вземе.

— Пази ми чантата — каза той.

— Искаш ли си пистолета?

Малоун поклати глава.

— Ако се наложи да се кача на някой кораб, ще трябва да мина проверка за сигурност. По-добре да съм без оръжие. Ще ти звънна да ти кажа какво става. Междувременно, опитай се да откриеш агент Шефър и да разбереш какво си е наумила.

— Слушам! — козирува Люк.

Малоун скочи на брега и изтича нагоре. След пет минути беше вече на фериботния терминал. Забави крачка, колкото да успокои дишането си, и влезе вътре. Имаше много хора. Погледът му се местеше от лице на лице. Отвън стояха на котва четири ферибота. И четирите доста големи. И тогава забеляза Хауъл на опашката за билети. Осветена табела над гишето показваше, че това беше фериботът за Задар, Хърватия. Малоун пристъпи напред. Когато Хауъл стигна до гишето, за да си купи билет, той наостри уши, но чу само „Задар“. Фериботът беше директен, без прекачване. На светещата табела отгоре пишеше, че тръгва след двайсет минути. Малоун зае мястото си на опашката. Когато дойде и неговият ред, си купи билет също за Задар.

За дванайсет години служба в отряд „Магелан“ нито веднъж не бе ходил в Хърватия. Ето че и за там му се отвори път.

Ким теглеше куфара с колелца зад себе си. На няколко метра от него Хана правеше същото. Двамата се запътиха към мостчето, за да се качат на ферибота за Задар. Около два следобед щяха да стъпят на сушата. Хана бе съобщила да резервира самостоятелна каюта, макар да нямаше никаква опасност Хауъл да ги разпознае или свърже с каквото и да било. Досега Ким никога не се бе показвал или използвал истинското си име пред него или Ларкс.

Жената с черната кожена чанта вече се беше качила на борда. Ким и Хана се готвеха да направят същото, когато двама мъже привлякоха погледите им. Единият беше Анан Уейн Хауъл. Ким го познаваше от сайта. Другият беше онзи американец. Малоун. И двамата се бяха насочили към кораба.

Ким и Хана забавиха крачка и се скриха зад една от широките колони.

— Това повдига много въпроси — промърмори той.

Хана мълчаливо кимна. Току-що ситуацията се бе променила. Документите и Хауъл бяха отново в играта.

— Хайде, миличка. Късметът май ни се усмихна.

Вашингтон, окръг Колумбия

Стефани шофираше, Даниълс беше отзад. Отначало той бе настоял да седне лично зад волана, но тя го бе разубедила. Втора кола с двама агенти от Тайните служби ги следваше на близка дистанция. Доста странно пътуване, меко казано, но върховният главнокомандващ не бе оставил никакво място за съмнение. Беше си наумил да се срещне с Едуард Типтън, при това без обичайната суматоха около президентските кортежи. Стандартната процедура изискваше общо тринайсет автомобила, плюс три местни патрулни коли за отклоняване на движението. Кортетът включваше две идентични президентски лимузини, бронирани джипове за Тайните служби, военен съветник, лекар, неголям отряд командоси, екип за реагиране на опасни вещества, коли за придружаващите журналисти и свързочен автомобил. Най-отзад се движеше линейка. Целият антураж образуваше дълга черна колона с мигащи светлини, която предизвикваше всеобщо внимание. Не и сега обаче. Двете коли се движеха необезпокоявано. Помагаше им и това, че отдавна минаваше полунощ, пътищата бяха пусати и нищо не им пречеше да се измъкнат незабелязано от Вашингтон на път за тихите предградия на Вирджиния с техните стари къщи и обилна зеленина.

— Тайните служби имат една любима история, която често разказват — каза Даниълс. — За Клинтън в Манила през деветдесет и шеста. Малко преди тръгването на кортежа агенти в една от колите, оборудвана с подслушвателни устройства, засекли радио трафик, в който се повтаряли думите *булка* и *сватба*. Помислили си, че *сватба* може да е кодова дума за терористична атака, затова променили маршрута, който включвал минаване по мост. Клинтън бил бесен, но не отменил решението им. Разбира се, когато агентите отишли да огледат моста, открили взривни устройства. Клинтън се разминал с голямо премеждие. Неотдавна ми бе напомнено за късмета му.

— И все пак ти позволиха да дойдеш?

— Страхотно, нали? Казах им, че едва ли някой би си дал труда да убива човек, който скоро и без това ще излезе в пенсия. Така ми харесва. В камерен състав. Чакам с радост пенсионерския живот.

— Да бе! — каза тя. — Ще побъркаш всички около себе си.

— Включително и теб?

Тя се усмихна при мисълта за такава възможност, после попита:

— Как откри сина?

— След като чух записа, се поразрових в архивите. Тайните служби пазеха досието на Марк Типтън. Бил добър агент. Награждаван за отлична служба. Починал преди двайсет години. Синът му живее наблизко, ние установихме контакт и открихме истинска златна мина.

Тя знаеше какво значи това. Началникът на президентската канцелария Едуин Дейвис бе извършил всички проверки.

— Къде е Едуин?

— Помолих го да ми направи услуга. Последните няколко дни му отворих доста работа.

— Той ли откри записите в Хайд Парк?

— Мда... Като куче е, попадне ли на следа, не я изпуска.

— И каква услуга ти върши посред нощ?

— Изпълнява президентската воля. Скоро ще се появи и той. Но това с Типтън трябваше да го свърша сам.

— Само че не си сам.

— Гледам на теб като на част от мен.

Такива думи можеха да се изричат единствено насаме, в затвореното пространство на кола, в която нямаше други пътници. Между тях двамата никога не се бе случвало нищо, което би могло да мине за непристойно, но тя чакаше с нетърпение бъдещето и възможностите, които то щеше да им донесе.

Откриха къщата. Няколко стаи на долния етаж светеха. Мъжът, който им отвори, беше нисък, с хлътнали бузи, сплъстена коса и изпъкнали вени на ръцете. Но усмивката му изглеждаше искрена, а по лицето му не се четеше умора.

Представиха се взаимно.

— Благодаря ви, че приехте да се срещнем в този час — каза президентът. — При това без предизвестие.

— За мен е чест президентът на Съединените щати да ми дойде на крака...

— Нямата вид на кой знае колко впечатлен — засмя се Дани.

— Аз съм стар човек, господин президент. Преживял съм какво ли не. Баща ми през целия си живот е охранявал президенти. Вече от нищо не се впечатлявам особено. За ваш късмет, съм нощна птица. Не спя по много. Баща ми беше същият.

Домът му беше уютен и гостоприемен с потъмнелия си от времето дървен под, очукани мебели и изтънели килими. По стените и полицата над камината имаше безброй снимки. Никъде не се виждаше компютър или смартфон; единствената съвременна вещ беше големият телевизор с плосък екран. Вместо това навсякъде имаше рафтове, отрупани с книги; само на масичката до фотьойла имаше четири томчета, поставени едно върху друго. Човекът си падаше леко старомоден.

Типтън се дотътри до стола с изкривените си от артрит колене.

— Когато шефът на канцеларията ви се появи вчера да ми каже, че ще дойдете, никак не се изненадах. Баща ми ме беше предупредил, че един ден и това може да се случи.

— Баща ви явно е бил мъдър човек.

— Служил е при Хувър, Рузвелт и Труман. Истински близък обаче е бил само с Рузвелт. Като инвалид той постоянно е имал нужда от някого да му върши дребни услуги.

Тя веднага разбра. Неща, които не е трябвало да излизат наяве.

— Чухме записа на онзи разговор между баща ви и Рузвелт в Овалния кабинет.

— Вчера господин Дейвис също ми даде да го чуя. Предполагам, че това е причината за посещението ви.

Тримата поседяха мълчаливо известно време.

— Познахте на влизане, господин президент. Не гласувах за вас, и двата пъти.

Дани вдигна рамене.

— Решението си е ваше. На мен не ми пречи.

— Но искам да ви кажа, че в крайна сметка се оказахте свестен човек — усмихна се Типтън.

— Моето време приключва.

— Нормално. Президентите идват и си отиват.

— Докато държавните служители остават, нали?

— Така казваше и баща ми.

— Защо не искахте да говорим в Белия дом? — попита Дани.
Старецът вдигна рамене.

— Баща ми ми беше казал: ако някой някога поиска да говорите за това, направете го така, че никой да не разбере. Съмнявам се, че в Белия дом нещо, каквото и да било, остава незабелязано.

— Там е като аквариум, всичко се вижда отвсякъде.

— Знаете ли какво се е случило в деня, когато Рузвелт е починал? — попита Типтън. — На дванайсети април четирийсет и пета?

— Знам само това, което пише в учебниците.

— Има неща, които не ги пише в тях. Неща, известни само на хората, които са били там. Рузвелт е бил в Уорм Спрингс, Джорджия, на кратка почивка. Баща ми е бил с него.

Марк Типтън наблюдаваше как д-р Брюн привършва ежедневиия преглед на президента и го чу да пита пациента си:

— Как се чувствате днес?

— Ако не броим леката болка в шията, по-добре от обичайното.

Рузвелт наистина изглеждаше по-добре, отколкото преди няколко дни. Не толкова уморен. Лицето му, напоследък восъчнобледо, беше придобило цвят. Но страните му оставаха все така хлътнали, продължаваше да губи тегло. Едва ли имаше повече от 70 килограма.

— Ще подам ежедневиия доклад до Белия дом.

— Пиши им, че още не съм умрял — заяви президентът и се усмихна по своя характерен начин.

Но всички съзнаваха, че Ф. Д. Р. бавно си отива и никаква сила на земята не можеше да спре този процес. Предишния ден Брюн, военен кардиолог, бе казал тихо, за да не го чуе президентът, че сърцето, белите дробове и бъбреците му всеки миг ще откажат. Кръвното му налягане не се побираше в скалата на апарата. Сърдечният удар беше неизбежен. Ала илюзията трябваше да се поддържа. Преумора беше диагнозата, която и Рузвелт, и страната трябваше да чуят. Нищо, което малко почивка да не може да излекува. Но Типтън знаеше, че тези приказки не могат да заблудят никого, най-малко от всички Рузвелт. Той бе прекарал достатъчно време с него, за да познава издайническите знаци. Като например

това, че ако президентът се осмелеше да излезе навън, сърдечното помахване с ръка към многобройните почитатели ставаше все по-немощно. Понякога изобщо го нямаше. В миналото Ф. Д. Р. никога не си бе позволявал да не обръща внимание на хората. Освен това по време на тази почивка президентът видимо избягваше топлия басейн на санаториума, където в миналото с такава наслада бе обичал да се потапя.

Брюн си тръгна и Рузвелт посегна за цигара, затъкна я в цигарето и го стисна между зъбите си. Намери кибрит и драсна клечка, но ръката му така трепереше, че не можеше да поднесе пламъка. Типтън искаше да му помогне, но знаеше, че не бива да се намесва. Видя как Рузвелт отвори чекмеджето на бюрото пред себе си и подпря лакът на него, после отчасти го затвори, за да закрепят ръката си неподвижно. Треперенето се беше усилило. Още един лош знак.

Рузвелт с наслада вдъхна няколко пъти от дима. Беше с вратовръзката си от Харвард и с моряшка пелерина, готов да позира няколко часа за масления си портрет. Художничката беше приятелка на Люси Ръдърфорд. Двете бяха дошли с кола от Южна Каролина и Рузвелт се радваше на компанията им. С Люси се познаваха отдавна; връзката между тях беше причината с Елинор да живеят отделно. Още през 1919 г. Рузвелт ѝ бе дал дума да сложи край на тази афера, но не бе изпълнил обещанието си. А за всички беше ясно, включително и за Типтън, че Люси му доставяше радост, от която той не искаше да се лиши.

— Марк, какво е времето навън? — попита Ф. Д. Р.

— Пореден горещ пролетен ден в щата Джорджия.

— Точно каквото ни трябва, нали? Ела по-близо, искам да ти покажа нещо.

Малкият Бял дом беше обикновена дървена къща, изградена от местни борови трупи и облицована с боядисани в бяло дъски. Ширината на фасадата ѝ беше по-малка от дължината на Пулмановия вагон, с който президентът бе дошъл до тук. Имаше три спални, две малки бани, кухня и антре, всичките разположени около централен салон, от който се излизаше на задната веранда. Обзаведена беше семпло и уютно, с ръчно тъкани килими и груби чамови мебели. Наблизо имаше две отделни къщички за гости и за

прислугата. До имението водеше неасфалтиран път. Рузвелт лично бе избрал мястото — на върха на един хълм — и бе настоявал на спартанското обзавеждане, като сам бе скицирал разположението на стаите.

На бюрото Типтън отново видя доларовата банкнота с червените знаци, заедно със същия смачкан лист хартия, който бе видял през 1940-а. До тях имаше бележник. Той забеляза, че първите няколко реда бяха изписани с твърд, равен почерк, но впоследствие ръката на президента се бе уморила и долната половина на страницата беше запълнена с едва четливи драскулки. Още една последица от треперенето на ръцете.

— Преди да дойдат дамите за портрета ми — каза той, — искам ние с теб да си поговорим.

Двамата си блъскаха главите с тази загадка още от 1940 г., когато Рузвелт за пръв път се бе обърнал за помощ към него. Типтън бе сторил всичко по силите си, заинтригуван от предизвикателството на Андрю Мелън, но историята не беше силната му страна и гатанката си оставаше все така нерешена. Най-вече защото президентът не му разрешаваше да се обръща за помощ към външни лица.

— Я бутни ковчега насам — каза Рузвелт.

Напоследък често говореше за смърт, главно на шега, но все пак това беше нещо ново за него. Когато пристигнаха в Уорм Спрингс преди две седмици, с тях бе дошъл голям дървен сандък, пълен с книги, който Ф. Д. Р. неизменно наричаше „ковчега“.

— Попрочетох това-онова — продължи Рузвелт. — Знам, че буквите на доларовата банкнота образуват думата масон. Опитвах всякакви други комбинации, но това е единствената дума, която може да се изпише с тях. И така, нека бъде масон. Би ли ми подал ей онази книга, най-отгоре?

Типтън вдигна посоченото томче от върха на купчината.

„Животът на един американски патриот“ от Джордж Мейсън.

— Това трябва да е той — каза Рузвелт. — Мелън ми каза, че този смачкан лист хартия е препратка към историята, оставена от човек, който е знаел, че такъв като мен рано или късно ще се появи. Аристократ тиранин. Мелън определено искаше да ме обиди с тези

думи и Бог ми е свидетел, че успя. Но той настояваше, че това е само отправна точка. Отвори на страницата, която съм отбелязал. Виж подчертания пасаж.

Типтън направи каквото се искаше от него.

Мейсън бил един от тримата делегати на Учредителното събрание, който отказал да подпише Конституцията. Казал, че проектът — така както е приет — дава „опасна власт“, която накрая ще премине в „монархия или тиранична аристокрация“. Мейсън обявил: „По-скоро бих отсякъл дясната си ръка, отколкото да сложа подписа си под Конституцията — такава, каквата е“.

— *Така и не я подписал — продължи Рузвелт. — Твърдял, че Конституцията не защитава индивида, и се боял, че правителството ще злоупотребява с дадената му власт. Разбира се, после била приета Декларацията за правата и поправила всичко това. Но, подобно на Мейсън, и Мелън не одобряваше начина, по който упражнявах властта си. Той действително използва тези думи: Аристократ тиранин. И ми каза да започна търсенето от Мейсън. Ужасно много гатанки са навързани тук, Марк, но аз си мисля, че Джордж Мейсън е човекът. Него имаше предвид Мелън. — Рузвелт вдигна нагоре смачкания лист хартия. — Толкова се радвам, че Миси го е запазила.*

Двайсет и една години Миси Леханд беше личната секретарка на Рузвелт. Злите езици твърдяха, че е била и нещо повече — една от многото му „лични познати“, както ги описваха Тайните служби. За съжаление, Миси бе починала миналия юли.

— *Казвам ти, Марк, трябва да се съсредоточим върху Джордж Мейсън. Той е отправната ни точка. Този ковчег е пълен с книги и мои бележки. Искам да прибереш всичко, което се съдържа в него, включително доларовата банкнота и тази хартийка. Достатъчно дълго са били у мен.*

— *А може ли да попитам, сър, защо това е така важно за вас?*

— *Преди не беше. Всъщност изобщо не ме интересуваше. Но войната скоро ще свърши. Скоро всичко ще е минало. Депресията вече*

приключи. Отново си стъпихме на краката. Установявам, че все повече мисля за бъдещето и какво ще ни донесе то. Мелън беше толкова уверен, че тази смачкана хартийка ще възвести края ми. Той дори го каза: моята гибел. Искаше да губя време да търся отговора, но аз не го направих. Сега, когато нещата започват да се успокояват, просто съм любопитен. Какво ни остави да търсим тоя кучи син? Кое е толкова важно? Той спомена нещо за две тайни. Искам да знам кои са те. Така че захващай се за работа.

— Ще бъде изпълнено, сър.

Откъм всекидневната се чуха гласове.

— Изглежда, дамите са пристигнали за поредния ми сеанс. Чувам, че после щяло да има пикник, готвели голяма тенджерка от любимата ми яхния с бамя.

— Това трябваше да е изненада.

Рузвелт се изсмя гърлено.

— Знам. Затова ще си траем.

Той допуши цигарата, после поправи пелерината на раменете си.

— Хайде, закарай ме при тях. Не можем да караме дамите да ни чакат.

— Два часа по-късно в мозъка му се пукнал капиляр и малко след това Рузвелт починал — каза Типтън.

— Какво му е оставил Мелън? — попита с развълнуван глас Дани. — Какви две тайни?

Стефани също нямаше търпение да научи истината.

— Нямам представа. Баща ми така и не научи нищо повече. А въпросният сандък с книги е от много време в къщата ми.

— И никой не се е поинтересувал от него? — попита Дани.

Типтън поклати глава.

— Никой, затова татко допускаше, че освен него не е имало други посветени в задачата. Смачканото листче обаче е друга история. Хенри Моргентау дойде при баща ми няколко дни след погребението на Рузвелт. Той очевидно знаеше всичко за извършеното от Мелън. Вероятно президентът лично му бе казал.

Историята беше позната на Стефани. Моргентау бе служил като министър на финансите през почти целия дванайсетгодишен период на Рузвелтовото президентство. Беше може би най-близкият приятел и съветник, който Рузвелт някога бе имал.

— Моргентау попита баща ми за смачкания лист. Искаше да знае къде ли може да се намира. И татко му го даде. Той не попита нищо за книгите в сандъка, нито за банкнотата от един долар.

— Може ли да видим тази банкнота?

— Помислих си, че ще поискате, затова я извадих.

Типтън разтвори най-горната книга от купчинката на салонната масичка и подаде на Дани стара избеляла банкнота.

Тя видя начертаните с мастило линии, образуващи шестолъчна звезда, и петте букви по върховете ѝ, които изписваха думата *масон*. Много приличаше на онази, която Дани ѝ бе показал.

— Според баща ми Мелън лично начертал тези линии и после дал банкнотата на Рузвелт — каза Типтън. — Виждате, че е автентична, издадена през трийсет и пета година. Вече няма такива в обращение.

Тя веднага забеляза основната разлика. Над думата *ЕДИН* нямаше отпечатано *УПОВАВАМЕ СЕ В БОГ*. Този надпис бе добавен чак през 1950-те.

— Баща ви успя ли изобщо да научи нещо за тази банкнота? — попита Дани. — Някакви подробности?

Типтън поклати глава.

— Някакви предположения за смачкания лист хартия?

— Каза ми само, че написаното нямало никакъв смисъл. Няколко реда случайни числа.

Стефани веднага се досети.

— Шифър!

— Така мислел и Рузвелт — кимна Типтън.

— Защо не са наели специалист да го разбие?

— Президентът не искал да намесва когото и да било освен баща ми. Поне така му бил казал. Едва по-късно баща ми си даде сметка, че и Моргентау е бил посветен отчасти в историята.

— Тези числа биха могли да означават шифър, който работи чрез заместване — каза тя. — Такива са се ползвали много между двете световни войни. Числата обозначават букви, които образуват думи. Но трябва да имаме ключа, от който е изведен този шифър. Оригиналния документ. Без него шансът да го разбием е нищожен или направо нулев.

— Къде е ковчегът? — попита президентът.

Типтън посочи с пръст.

— В килера до антрето.

— Имате ми представа за какво става въпрос? — попита Дани.
— Дори най-малка?

Типтън поклати глава.

— След като Рузвелт починал и Моргентау прибрал смачканата хартийка, баща ми не се занимавал повече с това. Историята заглъхнала, никой не се интересувал повече от нея. Баща ми просто прибрал сандъка с книгите. След смъртта му всичко остана при мен. И до вчера никой не беше повдигал въпроса.

— Не е нужно да ви казвам, че...

Типтън вдигна ръка и прекъсна президента.

— Толкова време съм пазил всичко в тайна, че нищо не ми пречи и занапред да го правя.

Стефани имаше още въпроси, но настъпилата тишина бе нарушена от тихо почукване на вратата. Някой от агентите, заели позицията отвън? Типтън се надигна от стола си и отвори.

Първо влезе Едуин Дейвис, началникът на президентската канцелария. Беше приблизително на нейната възраст, облечен с обичайния си тъмен костюм, гладко избръснат и свеж, както винаги. Нищо по лицето му не показваше, че е среднощ. Като я видя, той ѝ намигна с тънка усмивка. Двамата бяха преживели много заедно и бяха близки приятели. Дейвис се обърна към шефа си и каза:

— Той е тук.

Тя хвърли бърз поглед към президента.

— Когато уреждах тази среща, попитах господин Типтън дали мога да ползвам кабинета му за още един поверителен разговор и той любезно се съгласи.

— Аз си лягам, господин президент. Моля, загасете лампите и заключете вратата на излизане.

— Непременно. Още веднъж, благодаря ви за съдействието.

— Моят баща би очаквал това от мен.

С тези думи старецът им обърна гръб и се заизкачва по стълбите нагоре.

Следващият, който се появи на входната врата, беше преминал петдесетте, с азиатски черти на лицето. Гъстата му черна коса беше дълга и старателно подстригана. Носеше шит по поръчка костюм и лъснати до блясък обувки от естествена кожа.

Тя познаваше този човек. Беше посланик. На Китайската народна република.

Венеция

Изабела беше застанала до гишетата за паспортна проверка. Тълпи от пътници продължаваха да се точат от терминала, влачещи куфари след себе си. От нея капеше вода, беше едновременно засрамена и гневна. За щастие, мобилният ѝ телефон беше специален водоустойчив модел. Не бе успяла да зърне лицето на мъжа, който я блъсна във водата, само дрехите му. Не изгаряше от желание да провежда разговора с Америка, но се налагаше. Министърът на финансите очакваше доклада ѝ, след като ѝ бе дал да разбере, че очаква от нея единствено пълен успех.

— Документите са изчезнали, така ли? — попита той, когато тя свърши да говори. — Това ли искаш да ми кажеш?

— Допускам, че сме били разпознати и този, който ме блъсна от кея, е работил в екип с жената.

— И ние дори не знаем коя е тя?

— Появи се едва през последните няколко часа. Но ако трябва да правя догадки, бих казала, че е приятелка на Анан Уейн Хауъл.

Тя бе чела транскрипциите на засечените телефонни разговори между Ларкс, Хауъл и Ким. Макар Ким да се бе представял под чуждо име в контактите си с двамата американци, от АНС го бяха идентифицирали по гласа. Първоначалният план на министъра беше да използват пътуването като перфектна възможност да приключат с тази история, без да се притесняват от защитните механизми на американската Конституция. Разузнавателните операции в чужбина не се интересуват от правила, а само от резултати.

— Това не е добре, Изабела. Надявам се, че го разбираш.

Тя също мразеше провалите.

— Ларкс не е убит без причина. Най-вероятно Ким го е направил. Малоун се е натъкнал случайно на трупа и Ким се е опитал да го отстрани, като същевременно го изкара виновен за смъртта на

Ларкс. Хубавото в цялата история е, че според мен документите не са и у Ким. Така че вероятно той сега е в безизходица.

— Документите, Изабела, са причината да си там. Те са единственото нещо, което ни интересува. Съжалявам за смъртта на Ларкс, но той сам си избра съдбата. Получи това, за което се бе спазарил. От нас се иска да открием документите и да ги приберем на сигурно място.

Тя беше единственият агент, на когото бе възложена мисията. Всичко зависеше от нея.

— След като веднъж открих следата, ще я откроя отново.

Няколко секунди в слушалката се чуваше само мълчание.

— Е, добре, действай. Но имай предвид, че скоро в играта ще се включи и друга агенция.

Тя веднага се сети коя.

— Отряд „Магелан“?

— Именно. Ти си нашият единствен агент на терен, Изабела. Положението трябва да бъде овладяно. Постъпи, както прецениш за нужно.

Връзката прекъсна.

Дявол да го вземе, каква бъркотия! Докато преди трябваше да мисли само за Ларкс и Ким, сега около нея се беше оформила цяла менажерия. Как би могла да знае със сигурност кой кой е и кое какво?! Трябваше да се ориентира слепешком, а това никога не е добре за крайния резултат. Който можеше да бъде само един: успешен. Това очакваше от нея шефът, това трябваше да получи.

Баща ѝ и дядо ѝ бяха работили за ФБР; тя знаеше, че дядо ѝ е бил сред най-доверените сътрудници на Хувър. Във вените ѝ течеше полицейска кръв. Не можеше дори да си представи, че би могла да се занимава с нещо друго. Това беше една от причините да е все още сама. Мъжете никога не я бяха вълнували и понякога тя дори се питаше дали това не означава и още нещо. Но и жени не я вълнуваха. Единствено работата ѝ, тя беше нейният афродизиак. В служебното си досие нямаше нито една забележка; извършила бе безброй арести, повечето от които бяха довели до осъдителна присъда. Разследвала бе крупни банкови измами, присвоявания, корупция в държавната администрация, безброй случаи на укриване на доходи.

Беше на трийсет и шест, но изглеждаше по-възрастна, което само я радваше. Работила бе много през живота си, но бе имала и доста късмет. Някои хора ѝ завиждаха, това го знаеше със сигурност. Още от първия ден се бе амбицирала да успее и резултатите говореха сами за себе си. Някои от най-големите данъчни измамници в историята на САЩ сега се намираха зад решетките благодарение на нея. Само преди няколко години тя бе събрала лично повечето от доказателствата за гигантския скандал с Обединената швейцарска банка, който доведе до мащабни проблеми в швейцарските правила за банковата тайна. Там не бе допуснала грешка. Операцията бе преминала перфектно. Тя мразеше хора, които мамеха правителството. За нея укриването на данъци беше вид държавна измяна. Правителствата съществуваха, за да дават закрила на хората, а хората бяха длъжни да им се отплащат с лоялност. Нарушаването на това взаимно доверие, кражбата от държавата беше равносилна на обявяване на война.

Правото си е право, казвал дядо ѝ. Когато излязъл в пенсия, лично Дж. Едгар Хувър дошъл да стисне ръката му. Снимка от тази среща висеше на стената на кабинета ѝ във Вашингтон. Един ден, когато дойдеше нейното време да се пенсионира, може би президентът на САЩ щеше да я почете по същия начин.

— Съжалявам, че те разочаровах — прошепна тя, обръщайки се мислено към дядо си, който бе починал още преди раждането ѝ.

После се опомни и с усилие на волята се опита да потисне обзелото я вълнение.

В отсрещния край на залата забеляза млад мъж с джинси, черна тениска и светло яке. Движеше се с пружинираща стъпка на атлет и когато се приближи до италианския паспортен контрол, показва служебна значка. Нямаше и трийсет години. Беше с късо подстригана руса коса и широка блестяща усмивка върху гладко избръснатото лице. Приличаше на военен и се опитваше да влезе в терминала, но служителят на гишето не го пускаше.

След кратка препирня мъжът най-после надделя и продължи пътя си навътре. Определено беше американец, а по наперената походка и каубойските ботуши можеше да се предположи, че е от южняшката разновидност. Тя познаваше този тип, представители на класическия американски мъжкар.

Новодошлият пристъпи право към нея.

— Госпожица Шефър? — провикна се той. — Аз съм Люк Даниълс.

— Това трябва ли да ми говори нещо?

Той се разсмя.

— Виждам, че докладите не лъжат. Доста си намахана.

Тя бе чувала какво се говори за нея. Двайсет и двама партньори за единайсет години. Нито един не се задържа дълго, но и нито един не си бе вършил работата така, както тя.

— Що за значка показва там?

— Такава, дето може да ти спаси задника.

Интересен отговор. Е, добре, успя да задържи част от вниманието ѝ.

— Видях днес как падна като гюле във водата — каза той. — Анан Уейн Хауъл те блъсна.

Сега вече мъжът разполагаше с цялото ѝ внимание.

— И знам къде се намира Анан Уейн Хауъл в момента.

— Хауъл е най-малкият ми проблем — заяви тя.

— Всъщност той е единствената ти следа. Всички останали ги няма вече.

Имаше интуиция, това поне трябваше да му се признае. Или блъфираше.

— Мога да ти покажа верния път — заяви той. — Но ще си платиш.

Към южняшкия му чар се прибави широка усмивка, която я раздразни. Но тя запази това за себе си и попита:

— Чие е удоволствието да бъде твой работодател?

— Това опит за любезност ли е? Не го очаквах. Чувал съм, че не си особено симпатична личност.

— Или съм просто придирчива.

— Може да се каже и по друг начин, но не ми се иска да си разваляме отношенията от самото начало. Аз самият никога не купувам прасковите най-отгоре на сергията. Твърде много хора са ги опипвали. Онези отдолу са по-твърди.

Хареса ѝ, че младежът не си придава важност. Очевидно беше в по-добра позиция и явно си даваше сметка за проблемите ѝ. Но това не го караше да се държи предизвикателно или надменно с нея. Нещо повече: изглеждаше искрено заинтересован да сключат сделка. Колко

ли знаеше? И дали в задълженията му влизаше да изкопчи колкото се може повече информация от нея?

— Все още не си отговорил на въпроса ми — настоя тя. — За кого работиш?

— За отряд „Магелан“.

В което нямаше нищо изненадващо. Освен че действаша бързо.

— С Малоун ли си?

— Боя се, че трябва да си го прибера обратно.

— Не си е отишъл сам, така ли?

Той поклати глава.

— Старото куче не се подчинява на команди.

— Каква е цената, която трябва да платя, за да науча местоположението на Хауъл?

— Искам да знам какво става. Но точно, без шикалкавене. Иначе се оправяй сама. Но знай, че никога нищо няма да откриеш без мен. Кокошките избягаха от курника.

Тя си помисли, че може да разкрие достатъчно, за да погали самочувствието на този каубой, без да застраши каквото и да било.

— Чувал ли си името Хаим Саломон?

Той поклати глава. И тя му разказа за дълга, междувременно набъбнал на стотици милиарди долари.

— Значи това се съдържало в онази черна чанта? — попита я той, когато свърши. — Доказателство за стар борч?

Тя кимна.

— Сериозен при това.

И зачака. Беше негов ред да говори.

Вирджиния

Стефани се мъчеше да си припомни всичко, което бе чувала за китайския посланик.

Скромнен произход, светкавично издигане, докторат по икономика. Баща му, дребен държавен чиновник, бе настоявал от сина да излезе нещо повече. Амбицията за личен успех беше навлязла, наред с капитализма, трайно в китайската култура. Стефани бе чела доклади, описващи въпросния дипломат като човек с бърз ум и остър език.

Но в тях се казваше и друго: че той никога не си бе позволявал да оспори властта на Комунистическата партия по какъвто и да било въпрос. Което обясняваше, повече от всичко друго, присъствието му на това място в този момент. Обстоятелството, че му бе поверен заветният пост посланик в Съединените американски щати, далече от очите и ушите на официален Пекин, показваше, че се ползва с безграничното доверие на режима.

В отношенията на Америка с Китай определено имаше затопляне, откакто Ни Йон беше избран за лидер. Стефани, Малоун и Дани Даниълс бяха изиграли ключова роля в издигането му на поста. Но азиатската държава си оставаше объркваща плетеница от древни обичаи и мрачни тайни. Доколкото Стефани можеше да си спомни, това беше първата лична среща на Дани с посланика. Ако преди това бе имало и други, от тях не бяха останали никакви докладни за вътрешна употреба, каквато беше обичайната процедура с държави като Китай. Самият факт, че посланикът изобщо се бе съгласил на тази среща и че бе предприел среднощно пътуване от Вашингтон до дома на някакъв напълно непознат, показваше важността на събитието.

След неизбежните здрависвания и запознанства Дани заяви:

— Благодаря ви, че се отзовахте тази вечер. От вчерашното ви обаждане по телефона разбирам, че имаме общ проблем.

— Простете, господин президент, но аз помолих да разговарям с вас на четири очи.

— Споделите, че разполагате с информация за Северна Корея и Ким Чен Ин. Тази дама е напълно запозната с проблема, така че трябва да чуе онова, което имате да кажете. Тя ще движи нещата от моя страна, а не разполагаме с много време.

Посланикът помисли, после сякаш прие довода на Дани и кимна.

— Съгласен съм, време няма. През последните месеци наблюдаваме тревожни равнища на гласов трафик от Северна Корея, свързани с Ким Чен Ин. Някои хора са в паника от самото му споменаване.

— Ние засичаме същото — каза президентът. — Предполагам, причината да сте тук е, че се споменава и вашата страна.

Посланикът отново кимна.

— За нас Северна Корея винаги е била източник на главоболия. Опитваме се да им помагаме, все пак са наш съсед. Но това е страна, която разумът като че ли избягва.

Дани се разсмя.

— Меко казано. Но поне вашите две страни са съюзници. Вие мразите нас. Защо тогава сте толкова загрижени?

— Отношенията ни с Пхенянь не са същите, откакто признахме санкциите на световната общност.

Организацията на обединените нации отдавна оказваше натиск върху Северна Корея заради ядрените ѝ опити. Нямахме място за съмнение, че страната разработва бомба, а това не се харесваше на никого. Преди броени месеци Китай най-после се бе присъединил към икономическите санкции, доказвайки за пореден път промяната във външнополитическата си ориентация.

— Давам си сметка — продължи посланикът — за огромното уважение, което моят министър-председател изпитва към вас. Тук съм по негово лично нареждане. Присъединяването ни към международните санкции дойде неочаквано за Северна Корея. Любимият вожд дал да се разбере, че не е доволен от нас. Естествено, повече от това той не е в състояние да направи, защото без нас е загубен. Ние сме единственият му останал търговски партньор.

Стефани бе чела поверителния анализ на ЦРУ. Китайците бяха подписали решението за международни санкции, за да умилостивят

света, но тайно бяха продължили да доставят на Северна Корея храна, лекарства и промишлени стоки.

— Освен това сме давали на Северна Корея големи кредити — каза посланикът. — Любимият вожд се изживява като велик строител. Изгражда лунапаркове, жилищни комплекси, направи си дори ски курорт. Неотдавна му отпуснахме триста милиона долара за нов мост през река Ялу. Предоставихме му и средства за автомагистрали и железопътни линии. Смятаме, че е в наш общ интерес страната да остане стабилна.

— Да не говорим за концесията за добив на магнезит, цинк и желязо, която си уредихте.

Тя се изненада от задълбочените познания на президента по въпроса. Дани Даниълс можеше да е всякакъв, но в никакъв случай не беше глупав.

— Търговията върти света — каза посланикът. — Трябваше и ние да получим нещо срещу нашата щедрост.

Президентът се усмихна.

— И така, защо е тази загриженост? Явно Любимият вожд ви е в малкото джобче. Къде е проблемът?

— Ким Чен Ин не изпитва към нас подобна лоялност.

Уместна забележка. Стефани реши да се намеси:

— Господин посланик, Ким едва ли е в състояние да навреди особено на когото и да било. Според докладите той пие твърде много, играе комар и се интересува от жени повече, отколкото от политика. Откакто баща му почина, не се е връщал в Северна Корея. Това са цели дванайсет години. Той е извън играта. Какво би могъл да постигне на практика?

— Смятаме, че възнамерява да свали от власт своя полубрат, за да докаже на покойния си баща, а и на себе си, че не е — както го бяха обявили — неспособен да свърши каквото и да било.

— Но на него ще са му нужни средства, за да го постигне — настоя тя. — А той ги няма.

— Ние не сме толкова убедени в това. Ето и причината да съм тук днес. Искам да ви задам един въпрос, на който досега не успяваме да си отговорим. Министър-председателят се надява, че ще бъдете честни и откровени в отговора си.

Двамата с Дани мълчаха и чакаха.

— Какво има в миналото ви, което така живо интересува Ким Чен Ин? От прихванати разговори знаем, че Ким се е свързал с бивш служител на вашето Министерство на финансите, Пол Ларкс, и с един беглец от американското правосъдие, мъж на име Анан Уейн Хауъл. Те си говорят за някаква голяма измама и несправедливост в миналото на вашата страна. За какво става дума?

Стефани също държеше да научи отговора на този въпрос.

— Мога да ви кажа единствено, господин посланик — започна Дани, — че не е изключено да изскочи нещо, което да причини неприятности на всички ни. Едва през последните дни разбрах за него. Ето защо не съм в състояние, поне засега, да ви дам повече подробности.

— Не можете да предложите нищо?

— Не и засега.

Стефани се питаше точно какво и колко знае Дани.

— По всичко изглежда, че Ким организира завръщането си — продължи посланикът. — Иска да се отърве от своя полубрат и да възстанови правата си на единствен наследник. За да постигне тази цел, вероятно се готви да навреди както на Съединените щати, така и на Китай. Поставя си амбициозни цели, трябва да му се признае. Ако успее, ще постигне онова, за което никой Ким досега не е могъл да мечтае: категорична победа над нашите две държави.

Тя долови тревогата в гласа на дипломата, който явно се нуждаеше от още информация.

— Има обаче нещо, което мога да ви кажа — обади се президентът. — Преди няколко часа Ким се е опитал да задигне двайсет милиона долара. Парите са били източени чрез схема за застрахователна измама; всяка година подобна сума се изпращала до Любимия вожд като подарък за рождения му ден. Наши хора били на място и видели как парите били унищожени при хеликоптерна катастрофа. Всичко това става във Венеция. Ким се намира там точно в този момент заедно с Хауъл, беглеца, когото споменахте преди малко.

— И онзи, бившият служител на Министерството на финансите, Ларкс. Който е мъртъв — обясни посланикът, колкото да намекне, че и китайската страна не е съвсем на тъмно. Самата Стефани бе научила това преди два-три часа при второто обаждане на Люк Даниълс. —

Имаме хора там, на място — добави той. — По всичко личи, че трупът на Ларкс е открит в каютата му. Не се знае причината за смъртта.

— Какви хора имате там? — попита президентът.

Стефани също се интересуваше от това, защото присъствието им можеше да се превърне в проблем. Дани беше във върхова форма, импровизираше, налучкваше, убеждаваше. Беше като някаква кръстоска между Линдън Джонсън — с неговия плътен глас и силови методи, и Бил Клинтън — с южняшкия чар и обезоръжаваща мъжественост. Членове на Конгреса се оплакваха вече с години от неспособността си да му откажат каквото и да било. Той се придържаше към една стара, изпитана формула: отплащай се на приятелите и наказвай враговете. И двете вършеше с ентузиазъм.

Въпросът на вечерта обаче бе: на чия страна щеше да застане Китай.

— Вие смятате да ликвидирате Ким, нали? — попита Дани.

— Ние не. Но в Пхенян имат други планове. Просто чакат Ким да открие тайната, каквато и да е тя. И после да се възползват от нея за свои цели.

— И да я използват, за да изнудват и нас, и вас.

Посланикът кимна.

— Сега разбирате сериозността на нашия общ проблем. Който и да спечели в тази битка между корейските братя, и двете ни държави са в опасност.

— Изгоненият брат, макар опозорен и в немилост, не бил чак толкова загубен, колкото си мислехме всички — каза Дани. — Това поне вече е сигурно. Имаме една поговорка в Тенеси: *Дори слепият ловец все някога уцелва нещо.*

— И ние имаме подобна мъдрост: *С време и търпение черничевият лист се превръща в копринена роба.*

За известно време в стаята настана мълчание. Всичко в държанието на китайския посланик издаваше едновременно съдържаност и безпокойство. Накрая Стефани се обади:

— В този момент най-добрите ни хора са във Венеция и работят по случая.

— Също и севернокорейците. — Посланикът се обърна към Дани. — Моля ви да имате предвид, господин президент, че Китай не изпитва никаква неприязън към Съединените щати. Ние нито

започнахме, нито сме искали този сблъсък. Запазването на сегашната стабилност в отношенията между нашите две държави е от полза за всички. Но Ким Чен Ин е друга работа. Той е загадка за нас. Затова нека се надяваме, че ще успеем да го спрем.

С тези думи посланикът стана и им пожела „лека нощ“. Дани не се опита да го задържи. Очевидно си бяха казали достатъчно. Входната врата се затвори и в стаята отново настана тишина; лампите светеха приглушено. Едуин Дейвис бе изчакал посланика отвън, за да го върне във Вашингтон.

Едва когато чува колата да потегля, тя заговори:

— Сигурно разбираш, че те лъже.

— Разбира се. Китайците също са по петите на Ким. И сега положително имат хора на място, готови да се намесят. Но няма да го направят, докато не разберат какво е надушил. Пекин не може да пропусне този шанс и няма да го пропусне, колкото и добра воля да има уж между нас.

— Което поражда въпроса: защо да ни предупреждават.

— Ясно е защо. Първо, между нас действително има добра воля и те не желаят да я нарушават. И, второ, той държеше да знае дали си струва усилията.

— Вярно ли е това?

— По-вярно не може да бъде. Само че аз няма да повторя грешката на Джо Леви. Котън и Люк трябва да знаят срещу какво се изправят.

— И срещу какво се изправят?

Стефани видя, че той разбира въпроса ѝ. Нямахте предвид някакви истории за шпиони и потенциални убийци. А нещо съвсем конкретно. Типично по американски.

— Ще ти кажа — отвърна той. — Но първо се обади в Италия.

Адриатическо море

Малоун седеше до един от прозорците, гледащи към водата. Продълговатият ресторант беше пълен с хора, във въздуха се носеше миризма на бъркани яйца и горчиво кафе. Фериботът приличаше повече на презокеански лайнер, с над 300 каюти, салони, барове, фойета, дори кино. На долните палуби имаше място за над сто камиона и леки автомобили. Отвън се виждаха сините води на Адриатика. Корабът се носеше плавно на изток, към бреговете на Хърватия. През цялото време той не се бе отделял от Хауъл — качил се бе веднага след него и оттогава не го изпускаше от очи. На борда имаше няколкостотин души, пръснати по многобройните палуби, но Хауъл бе дошъл направо в ресторанта и си бе напълнил чиния с храна от блок-масата.

Кое то не беше лоша идея. Малоун го бе последвал и сега закусваше сандвич, банан и портокалов сок. Не беше ял от предишния следобед. В което нямаше нищо необичайно. Навремето, докато беше на редовна служба като федерален агент, бе свикнал да не се храни с дни. Напрежението и стресът караха стомаха му да се свива. Същото беше и във военния съд, когато се явяваше на дела като обвинител. За щастие, с отминаването на кризата си възвръщаше и апетита. В момента обаче нещата около него отново се затягаха. Беше открил Хауъл, следователно жената с черната кожена чанта едва ли бе останала някъде далече. Във Венеция тя и Хауъл бяха тръгнали в различни посоки, явно за да объркат евентуалния преследвач. Разбира се, Малоун не вярваше Хауъл да подозира, че вече две различни организации — Министерството на правосъдието и това на финансите — се интересуват от него. И все пак номерът явно работеше, доколкото той и Хауъл бяха сега тук, а от финансите не се виждаше никой.

Сякаш по поръчка в този момент жената с черната кожена чанта се появи в далечния край на ресторанта, пресече го и седна до Хауъл. Дватама се целунаха. Малоун въздъхна облекчено сред тракането на

прибори и човешка глъч, после продължи да се храни, видимо безразличен към всичко около себе си. Към шума от масите се добавяше монотонният тътен на дизеловите двигатели и той с мъка се съдържаше да не притвори очи.

Телефонът му избръмча. На екрана се появи надпис: НЕИЗВЕСТЕН НОМЕР. Той реши все пак да отговори, както би направил всеки. Беше Стефани.

— Номерът ти не се изписа — учуди се той.

— Обаждам се от стационарен телефон — обясни тя.

— Виждам едновременно Хауъл и документите — прошепна той.

— Разказвай — подкани го тя.

Той я постави набързо в течение на случващото се.

— В един момент ще имаш компания — прекъсна го тя.

После му разказа за Ким Чен Ин, изпадналия в немилост някогашен наследник на севернокорейския режим, и за връзките му с Хауъл и Ларкс. Накрая му предаде и разговора с китайския посланик.

— Подозираме, че и китайците, и севернокорейците имат за цел да се доберат до Хауъл и до документите. Какво ще кажеш да прибереш и него, и чантата на сигурно място, преди да са те изпреварили?

— Като си помисля, че отначало ме бяхте наели за обикновена бавачка...

— Не се бой — обади се мъжки глас. — Ще се погрижа да ти увеличим хонорара.

Дани Даниълс.

— Вие двамата винаги ли сте заедно? — попита Малоун. — Поне така ми изглежда, когато говорим по телефона.

Дани се засмя.

— Искаме от теб да ни донесеш документите. Всъщност те са ни по-важни от Хауъл. Така че, ако се налага да избираш...

— Да се надяваме, че няма да се наложи.

— Не мисля, че има по-подходящ човек от теб за тази мисия.

— Само гледайте племенникът ви да не се обиди.

— Предимствата на опита пред младостта. Просто и ясно.

— Китайците ли стоят зад кражбата на парите? — попита Малоун.

— Не, това си беше работа на Ким — каза Даниълс. — Не е искал полубрат му да получи подарък за рождения си ден тази година. Но тия пари не са загуба за нас.

Инстинктът и този път не бе подвел Малоун. Нещата определено бяха свързани.

— Директен подход ли да използвам, за да прибера документите, или по-дискретен?

— Изборът е твой — отвърна Стефани. — Просто ги прибери, а също и Хауъл, ако можеш. Кажи му, че на китайците много по-малко им пука за физическата му безопасност, отколкото на нас. Държат го на мушка. А във федерален затвор поне ще остане жив.

— Нека му предложим сделка — обади се Даниълс. — Кажи на Хауъл, че ако слуша, лично президентът ще го помилва.

— Това си е сериозен стимул — отбеляза Малоун.

— Говедата отиват в кланицата с по-голяма готовност, когато им размахваш сено пред муцуните.

— Ще го имам предвид.

Малоун затвори и се върна към закуската си. На ферибота имаше безжичен интернет и той извади смартфона си, за да събере повече информация за Ким Чен Ин. В същото време хвърляше по едно око на Хауъл и жената.

Името му беше познато, но не си спомняше много подробности. Прочете, че в момента Ким е на петдесет и осем години. От една стара статия научи, че когато го хванали да влиза незаконно в Япония, установили, че е избрал твърде странна самоличност — представял се за доминикански монах на име Пан Сион. Което означавало Дебелата мечка. Доста подходящо с оглед на физиката му. От всички негови снимки, които намери в нета, се виждаше, че теглото винаги му бе създавало проблеми. Имаше още двама братя. Сегашният Любим вожд беше най-младият; имаше и един среден, който обаче никога не бе имал сериозни претенции към властта, понеже баща им винаги го бе смятал за твърде женствен. Единственият публичен коментар на Ким за сегашното севернокорейско ръководство датираше отпреди десет години и не беше никак ласкав: „Властовият елит, управлявал страната, ще запази контрола си. Аз обаче имам съмнения дали лице само с няколко години подготовка за лидер е годно да поеме властта“.

В друга, по-нова статия се описваха дългогодишните програми на Северна Корея за разработване на балистични ракети и ядрени бойни глави. Страната си оставаше обект на международни санкции и отвсякъде бе подложена на натиск да прекрати ядрените си опити, включително в последно време и от главния си съюзник — Китай.

След това откри забавен репортаж в „Ню Йорк Таймс“ от предишното лято, описващ сценично представление, предавано на живо по телевизията в цяла Северна Корея. Артисти с костюми на Тигъра, Мини Маус, Мики и други герои на „Дисни“ дефилирали пред Любимия вожд и свитата му от ръкопляскащи генерали с парадни униформи. Лично Мики Маус дирижирал оркестър от жени цигуларки с прилепнали черни рокли. На големи екрани зад изпълнителите се прожектирали сцени от филми на „Дисни“ със съответния музикален фон. Впоследствие говорител на „Дисни“ заявил, че целият този оригинален и защитен с авторски права материал бил използван без разрешение на киностудията. Говорело се, че оркестрантките на сцената били подбрани лично от Любимия вожд, който бил замислил *грандиозен план за исторически прелом в областта на литературата и изкуствата.*

Малоун се усмихна. Каква ирония.

Единият брат — порицан и лишен от власт заради интереса си към западната популярна култура; другият — възползващ се от същата тази култура в опит да укрепи популярността си. Стана му ясно защо Ким Чен Ин толкова презира своя полубрат. Но нищо от прочетеното не обясняваше какво точно се разиграва в момента около него. Виждаха се отделни парчета от мозайката, но не и цялостната картина.

Той доизяде закуската си и пресуши чашата с портокалов сок. Хауъл и жената си седяха на масата. Тъкмо се канеше да тръгне към тях и да приключи с тази история, когато в ресторанта влезе непознат мъж. Имаше заоблено чело и кръгла месеста глава, забита върху шишкаво, безформено тяло. Лицето му беше широко и лукаво, без врат и брадичка. Ако се махнеха дизайнерската риза, светлият панталон и спортното сако — които положително биха стояли по-добре на закачалките си, отколкото на този индивид — и се заменяха с безличната зелена униформа с куртка, закопчана догоре, щеше да се получи класически севернокорейски функционер.

Ким Чен Ин.

Венеция

Изабела се бе преоблякла и бе изсушила косата си. Багажът ѝ беше във водното такси, до кормчията, заедно с двете пътни чанти, които Люк Даниълс бе метнал на борда. Пътуваха към летището. На излизане от круизния терминал Люк бе провел кратък телефонен разговор. След което я бе информирал, че не само Хауъл, но и Ким, както и жената с документите се намират понастоящем на ферибота за Задар, Хърватия, и трябва да пристигнат там след около три часа.

Точно каквото искаше да чуе. Следата, за кратко време изстинала, отново беше гореща. Самочувствието ѝ се бе възвърнало, мислеше позитивно, владееше положението. Ето защо си уреди набързо чартърен полет, с който да пресекат Адриатика и да бъдат готови за пристигането на ферибота. Единственото нещо, което Даниълс бе пропуснал да спомене, бе откъде знае всичко, което ѝ бе казал.

И тя го попита.

— Малоун е на ферибота — усмихна се той. — Сложихме на Хауъл проследяващо устройство, след като те бутна във водата, и то ни отведе до него.

Бяха сами в кабината, която побираше десетина души. Водното такси газеше дълбоко и ревът на двигателите заглушаваше разговора им.

— Може би все пак е добре, че Малоун не се подчинява на заповеди — сви рамене тя.

Иначе сега щеше да се намира в изходна позиция и три месеца работа да са отишли на вятъра.

— Този Хаим Саломон... — каза Люк. — Действително ли е толкова важен?

Нямаше да загуби нищо, ако му разкажеше повече по темата.

— Бих казала, че да. Континенталният конгрес бил разорен, без злато и сребро, а по онова време парите трябвало да бъдат обезпечени

с реални гаранции. Всяка колония си печатала свои банкноти, но се разразила хиперинфлация. Цените се покачвали стремглаво, търговците отказвали да приемат континентални долари. Страната отчаяно се нуждаела от френския заем, но той така и не идвал. Вместо това дошли френски книжни пари и наводнили американския пазар. С тях се плащало на войниците, воюващи с нас.

Тя обясни на Люк как Хаим Саломон пръв си дал сметка за ползата от тези книжни пари и започнал да ги изкупува. Но това било съпроводено с риск. Ако Американската революция се проваляла, банкнотите щели да изгубят всякаква стойност и Саломон нямало да може да си възстанови инвестицията.

— Но той вярвал в каузата — заяви тя. — И с делото си финансирал Континенталната армия. Инвестирал цялото си състояние, за да изкупи въпросните банкноти. След което отпуснал кредити на Конгреса, главно от собствените си средства. Очаквал да му бъдат изплатени след приключване на военните действия, но починал през хиляда седемстотин осемдесет и пета година, преди това да се случи.

— След което вдовицата му била измамена и не получила нищо?

— *Измамена* е силна дума. Тя представила документи за дължимите суми и поискала да ѝ бъде платено, но документите някак си изчезнали. А без тях нямало как да докаже какво ѝ се дължи. Въпросните документи липсват от хиляда седемстотин осемдесет и пета.

Моторницата заобиколи северозападния ъгъл на Венеция и се насочи към международното летище.

— По време на Американската революция Саломон и Джордж Вашингтон се сблизиха. Вашингтон бил благодарен на Саломон за всичко, което вършел, и когато войната приключила, го попитал какво би желал да получи в отплата. Човекът бил скромен и казал, че не иска нищо за себе си, но би пожелал нещо за американските евреи. И така, години по-късно, вече като президент след смъртта на Саломон, Вашингтон се погрижил в печата на Съединените щати да се включи елемент, с който се отдава почит на евреите. Имаш ли банкнота от един долар?

Той намери такава в портфейла си и ѝ я подаде.

Изабела я обърна и забодя пръст от дясната страна, над познатия орел, стиснал с крак тринайсетте стрели.

— Погледни тук, над птицата. Тринайсет звездички. Забелязваш ли нещо?

С върха на пръста си тя очерта два триъгълника.

Шестолъчна звезда.

— Звездата на Давид — каза тя. — Подаръкът на Вашингтон за Хаим Саломон.

Той беше изумен.

— Как не съм забелязал това преди?!

— Малко хора са го забелязали. Но видиш ли го веднъж, гледаш все в него. Като онази бяла стрелка в логото на „Федерал Експрес“.

Изабела забелязваше вълнението му. Тя също се бе развълнувала, когато за пръв път бе чула това.

— Предполагам, че историята не е била сред любимите ти предмети в училище?

— Никак даже не си падах по нея. Не беше за мен.

— На Пол Ларкс му било възложено от министъра на финансите да разследва някои деликатни въпроси, свързани с Хаим Саломон и иска на наследниците му. Президентът лично бил поръчал това разследване. Ларкс се натъкнал на някаква информация, но за жалост, всичко по-важно било прочистено от Андрю Мелън през двайсет и пета година, когато Конгресът за пореден път обсъждал дали да одобри изплащането на въпросния дълг. Следващото разследване, поръчано през трийсет и седма от Рузвелт, потвърдило, че най-вероятно Мелън е прибрал полиците на Саломон.

— Което доказва, че понастоящем правителството на САЩ дължи на наследниците му триста и трийсет милиарда?

— Нещо такова.

— Не разбирам. Как би могло това да интересува човек като Ким Чен Ин? Е, добре, да кажем, че дължим някому триста и трийсет

милиарда долара. От това не бива да се прави международен въпрос.

Тя имаше нужда да спечели доверието му.

Намери ги тия документи, Изабела!

Нямаше как да разочарова шефа си.

— Ларкс има копия от поверителни документи...

— Разбирам. Но оригиналите са си все така при вас. Не е дошъл краят на света, я.

— Всъщност е. Тези копия са важни, особено ако знаеш какво държиш в ръцете си. Не искаме да ги подхвърлят разни хора. А пък Анан Уейн Хауъл, при целия си фанатизъм, може би знае какво точно означават.

Тя се запита колко ли време Люк Даниълс бе работил с отряд „Магелан“. Според онова, което бе чувала, там наемаха само най-добрите. Стефани Нел, дългогодишната ръководителка на звеното, беше жива легенда. Навремето тя сама бе обмисляла да кандидатства за място в отряда. Дълго време едно от изискванията бе кандидатът да има юридическо образование, но в последните години то беше отпаднало. Може би Стефани щеше най-сетне да я забележи. Да се прехвърли в международния шпионаж — това би било добър ход. Тя бе успяла да вкуси от тръпката при няколко предишни мисии.

Даниълс я гледаше усмихнато.

— Ти май наистина ме смяташ за идиот.

Тя не отговори.

— Чувам какво ми казваш. Но дали ти чуваш аз какво ти казвам? Да си даваш толкова зор за някакви копия? Глупости. Но хайде, от мен да мине: оставям те да запазиш за себе си онова, което не искаш да ми кажеш. Поне за още известно време. Защото за момента то няма никакво значение.

Тя продължаваше да мълчи.

— Челюстта ли ти се схвана? — попита той. — И на мен ми се случва понякога. Един съвет: не се пробвай да пробуташ измишльотините си на Котън. Той е...

На лицето ѝ за миг се изписа объркване, което не убягна от погледа му.

— Малоун. Той е жесток. Аз? Аз съм направо сладур в сравнение с него. Докато той има нулева толерантност към разни глупотевини. Не го дразни.

— Ще запомня.

Тя замълча, докато Люк преобръщаше доларовата банкнота в ръцете си.

— Това със Звездата на Давид е направо изумително — каза той. — За малко да ме преметнеш.

— Казах ти самата истина. Има много изумителни неща в банкнотата от един долар. — Тя реши да му подхвърли още една пикантна подробност. — В последните години дизайнът на банкнотите от десет, двайсет, петдесет и сто долара също е изменен. Добавени са много нови елементи и елементчета, за да затруднят фалшификаторите. Чувал ли си за Закона за бюджетното финансиране?

Той поклати глава.

— Раздел трети от въпросния закон изрично забранява на Министерството на финансите и на Монетния двор да използват каквито и да било бюджетни средства, за да изменят дизайна на банкнотата от един долар. — Тя посочи с пръст зелената хартийка на масата. — Тя си остава такава, каквато е.

Изражението на лицето му питаше: *Защо?* И тя му пусна следващата въдица:

— Това е само част от онова, което сме дошли да научим тук.

Адриатическо море

Ким се наслаждаваше на анонимността си. Нито Хауъл, нито приятелката му имаха и най-малка представа за самоличността му. Оживеният ресторант беше пълен с непознати хора, ако не се броеше мъжът, седнал на маса до прозореца в отсрещния край.

Малоун. Американецът бе успял не само да избяга от заложения капан, но и да се добере до тук. Вероятно Хауъл го бе довел, понеже Малоун бе изчезнал при проследяването на жената с черната кожена чанта. Хана беше застанала до един от баровете на двайсетина метра от него и отпиваше от бутилката с минерална вода.

Способността му да се ориентира бързо в обстановката и да различава действащите лица беше наследена от годините, прекарани в едно тоталитарно общество, където никой не се доверяваше на никого. А елементът на изненада, приспаната бдителност на противника си оставаше най-ефективният механизъм за контрол върху ситуацията. Семейството му, заемащо върха на политическата пирамида, бе свикнало да се оглежда за неприятности надолу, под себе си, никога нагоре. Но това не означаваше да забравиш най-близките си. Баща му бе езекутирал брата на собствения си баща, прачичото на Ким, обявявайки го за враг на народа. Навремето, като младеж, той не проумяваше причините за това. Но с годините мисълта, че най-голямата заплаха може да идва от собственото му семейство, бе придобила все по-ясни очертания.

И неговият полубрат беше живото доказателство.

Най-близките му роднини обаче не бяха лоши хора. Децата му бяха отраснали и всички, с изключение на Хана, бяха създали семейства. Доколкото му бе известно, никой от тях не се занимаваше с политика. Синовете му бяха бизнесмени, дъщерите — майки или учителки. Всички живееха в Северна Корея. Не общуваше с никого от тях, откакто бе напуснал страната. Изпадането му в немилост сякаш бе изчислено така, че да го раздели с децата му. Единствено Хана му бе

останала лоялна докрай, без да го съди, винаги на разположение. Тя му напомняше за майка си. Двамата не бяха женени. Беше една от многото му любовници. В това отношение се бе метнал на баща си и дядо си. Жените бяха негова слабост. Не можеше да се сдържа. Беше се запознал с майката на Хана преди двайсет и пет години, още преди да изпадне в немилост; привлякла го бе с красотата си. Съпругата му не се оплакваше от неговите залитания, доволна от богатството и привилегиите, които ѝ носеше бракът с официалния наследник на властта. Кое не ѝ попречи да го напусне след скандала и да остане в Корея. За което Ким не ѝ се сърдеше. Животът му с нея беше безумно скучен, погубваше таланта му, отнемаше му енергията.

Докато наблюдаваше Хауъл и жената, която според Ларкс се казвала Йелена, заключи, че двамата имат връзка помежду си. Леките докосвания на ръцете, непринуденият разговор — всичко сочеше интимна близост. Изглеждаха изцяло отдадени един на друг, а и доволни, че нещата се развиват по план. И така, какъв трябваше да бъде следващият му ход? Можеше да постъпи по няколко начина.

Йелена взе решението вместо него. Тя стана, целуна набързо Хауъл по устните и се отдалечи, оставяйки кожената чанта на масата. Може би отиваше до тоалетната? Или някъде другаде? Това нямаше особено значение. За момента двамата не бяха заедно. Той улови погледа на Хана. И видя, че тя знае точно какво се иска от нея.

Малоун наблюдаваше внимателно Ким Чен Ин, чийто интерес явно бе привлечен от Хауъл и жената. Длъжен бе да допусне, че Ким познава както него, така и Хауъл — кой друг от пътниците на круизния кораб би се сетил да го натопи за смъртта на Пол Ларкс?

А сега накъде? Отговорът му се представи от само себе си: жената с кожената чанта стана от масата и с решителна крачка тръгна към тоалетните. След което Ким пристъпи към масата на Хауъл и седна на освободения стол.

— Господин Хауъл, двамата с вас никога не сме се срещали лично, но се познаваме. Аз съм Питър от Европа.

Ким видя, че на Хауъл му бяха нужни няколко мига, за да регистрира самоличността му.

— Да, писали сме си имейли — усмихна се накрая той. — Какво правите тук?

— Търся вас.

Хауъл приличаше досущ на снимката си от интернет сайта. Около 35-годишен, добре сложен, с оредяла черна коса. В биографията му от същия сайт се посочваше, че има диплома по политически науки. Не се казваше нищо за трудов стаж и Ким допусна, че човекът не бе постигнал кой знае какво в кариерата си, освен че случайно се бе натъкнал на най-хитроумното оръжие за масово поразяване, съществувало някога.

— Как ме открихте? — попита Хауъл; в гласа му се долавяше безпокойство.

— Пол Ларкс ме улесни. Допускам, че от него ме знаете като *Кореца*.

В очите на Хауъл проблесна изненада; той посегна към кожената чанта на масата и понечи да се изправи.

— Това не би било много умно.

— Да го духаш — грабна чантата Хауъл.

— Държа Йелена. — Хауъл замръзна на мястото си. — Тя е моя пленница.

Хауъл погледна натам, накъдето бе тръгнала жената.

— Именно. Тя току-що излезе. Но моите сътрудници са я прибрали на сигурно място. Сега животът ѝ е във ваши ръце.

Говореше тихо, като не изпускаше от поглед слушателя си. Назоваването на Йелена по име целеше да покаже на Хауъл, че освен всичко е и добре информиран. Но той не бе забравил и Малоун, който положително ги наблюдаваше от другия край на помещението. Хауъл се отпусна тежко на мястото си.

— Така е по-добре — усмихна се Ким и даде на Хауъл няколко секунди, за да се съвземе от шока. — Трябва да ви кажа, че съм разочарован от двамата ви с Ларкс. Платих ви да дойдете тук, като идеята беше, че исках среща и с двамата ви. Мислех си, че имаме общи идеали. Но после научих, че ме смятате за човек, незаслужаващ доверие. Някакъв чужденец.

— Това не ви засяга. Аз не съм предател.

— Вие сте просто човек, който си мисли, че правилата не важат за него.

— Те не важат за никого.

— Смятате ли, че сте прав, господин Хауъл? Истина ли е това, което казвате? Трябва да знам със сигурност. Ние наистина имаме общи идеали. Искане ми се да вярвам на това, което ми казвате.

— Вие американски гражданин ли сте? — попита Хауъл. — Плащате ли данъци? Нашите закони важат ли за вас?

Ким поклати глава.

— Не, и на трите. Излъгах ви за проблема си. Но само защото наистина искам да разбера какво точно знаете.

— И какво ви интересува то?

— Според мен всеки, който би желал да помогне на каузата ви, би трябвало да бъде третиран като приятел. Съмнявам се, че имате много съюзници. Доколкото знам, сте осъден престъпник, беглец от американското правосъдие. И си позволявате да съдите мотивите ми?

По-младият мъж се наведе напред и прошепна:

— Нищо няма да ти кажа.

Явно се бе овладял. Предишната му нахаканост се бе възвърнала заедно с дързостта, която със сигурност го бе накарала да предпочете изгнанието. Ким реши да сложи картите на масата.

— В такъв случай тя ще умре.

— Ще поискам помощ от екипажа. Ще те предам на властите.

— И аз теб. Ти обаче подлежиш на арест и екстрадиране в Съединените щати, а Йелена ще се намира на дъното на Адриатика с вързани за краката тежести.

Вече се виждаше, че Хауъл осъзнава сериозността на ситуацията, в която се бе озовал.

— Какво искаш?

Ким посочи с пръст кожената чанта.

— Да прочета, каквото има вътре. После двамата с теб ще си поговорим отново.

Фериботът се плъзгаше на изток по гладките води на Адриатика.

Ким нямаше време за мъките и колебанията, обзели Хауъл. Затова взе решението вместо него: пресегна се и грабна чантата.

— Чакай ме тук.

Вирджиния

Стефани се чувстваше по-добре, откакто агентите ѝ бяха уведомени за потенциалната заплаха. Бе казала истината на Джо Леви: никога не си позволяваше да излага на опасност живота на хората си без нужда. След като приключи разговора си с Котън, тя се бе обадила на Люк, който току-що се бе свързал с очите и ушите на Министерството на финансите — агентка Изабела Шефър.

— Би трябвало да изискам от финансите да я отзоват — заяви президентът.

Бяха само двамата в кабинета на Ед Типтън. Скоро щеше да съмне. Тя беше уморена, имаше нужда от сън, но бе свикнала да живее на адреналин. Президентът беше известен като нощна птица.

— По-добре не го прави — каза тя. — Тази жена има десет дни преднина спрямо нас. Можем да се възползваме от онова, което знае.

Той не възрази. Поседя известно време мълчаливо, сякаш преценяваше наум някаква идея, която току-що му бе хрумнала. Тя бе провела и двата си разговора от домашния телефон на Типтън. Дани я бе уверил, че домакинът им не би имал нищо против. Но тя бързо схвана ситуацията.

— Китайците вече знаят, че и аз съм в играта.

— Което означава, че ще те наблюдават и подслушват.

Или, другояче казано: внимавай с мобилните телефони. В тях няма нищо сигурно.

— Оня проклетник Франклин Рузвелт — въздъхна Дани. — Той е виновен за всичко. Най-големият късметлия в историята.

— Бил е сакаг...

— Но това не го е спряло. Най-големите му успехи идват след детския паралич. Преди това е бил просто един от многото разглезени богаташки хлапаци, единствено дете, на мама синчето. През целия си живот е правил само това, което е искал. Не е бил наясно със значението на думата „не“.

Тя знаеше сравнително малко за Рузвелт. Баща му починал, когато бил на осемнайсет, и майка му останала единственият авторитет в живота му. Като млад бил привлекателен, остроумен и амбициозен, използвал парите и връзките на семейството си, за да се изкачи нагоре в политиката. В което нямало нищо лошо — всеки на негово място би постъпил по същия начин. Но то не му попречило да загуби два пъти избори, преди да се разболеет от детски паралич през 1921 г. От този момент нататък резултатът му станал 6:0. Два мандата губернатор на Ню Йорк. Плюс четири като президент на САЩ.

— Чел съм много за Франклин Делано Рузвелт — продължи Дани. — Не си бях давал сметка, че той всъщност не е бил особено умен, а в училище е минавал направо за посредствен. Говорел повече, отколкото слушал, а и нямал нищо против да поизкриви истината, когато не му изнасяло. Учителите нямали високо мнение за него. Познанията му по финанси и икономика клонели към нула. И за какво му било нужно да учи? Семейството му било богато и по двете линии. Всичко му се доставяло наготово. Дядо му по майчина линия продавал опиум на Китай. Можеш ли да си представиш какво би направила днешната преса, ако надуши подобно нещо?

Тя се запита за смисъла на тази тирада, която някак не се връзваше с представата ѝ за Дани.

— Първите му два президентски мандата били провал — продължи той. — Безработицата през трийсет и девета, след шест години негово управление, била по-висока, отколкото през трийсет и първа, преди да го изберат. Акциите на борсата били ударили дъното. Ами националният дълг? Това е най-голямата му заслуга. Дългът на Съединените щати нараснал през трийсетте години на миналия век повече, отколкото за предишните сто и петдесет. Единственото, от което разбирал, било да печата пари, да ги харчи и да печата още. Ако не беше Втората световна война, щеше да си остане с двата мандата и сега никой нямаше да си спомня за него. Войната спаси Америка, не Рузвелт.

— Но е дал на хората надежда — прекъсна го тя.

— Стефани, той просто е свирил на тънката струна, казвал им е онова, което са искали да чуят. Символизирал е знамето, Бог и майчинството. В днешно време медиите щяха да го смелят на кайма. Гафовете му по важни въпроси щяха да захранват вечерните сатирични

шоута по телевизията. Вместо това е имал късмета да живее във време, когато никой не е смеел дори да спомене, че е инвалид. Пресата е била не просто доброжелателна, тя изобщо не се е интересувала от него. Спомни си само, че цялата му предизборна кампания през четирийсета година се е основавала на обещанието да не намесва Америка във войната. След което, през четирийсет и първа, едва положил клетва за трети път, прави лендлийза с британците. Това ненамеса ли е? Ние им доставяме военно оборудване, те го вземат и се бият с него. Колко време според теб е очаквал германците да изтърпят това? Ако Япония не беше нападнала Пърл Харбър, Хитлер със сигурност щеше да ни удари. Но така и не се е намерил репортер да му зададе неудобните въпроси. Рузвелт се е ползвал с пълен медиен комфорт.

— Откъде се взе тази тема? — попита тя. — Какво общо има тук Франклин Рузвелт?

— Бил е твърде самоуверен, държал се е менторски с хората и ги е унижавал. И това не го казвам аз. Това са думи на Дийн Ачесън, който е работил за него и го е наблюдавал лично. И сега, десетилетия по-късно, сме изправени пред резултатите от неговата арогантност.

Тя все още нищо не разбираше.

— Човекът е проповядвал морално лидерство, а е имал повече любовници, отколкото е можел да преброи. Сега обсъждаме Кенеди и Клинтън и техните любовни афери. Но те са аматьори в сравнение с него. Той е изневерявал всеки ден на жена си. А един мъж, способен на това, няма никакъв проблем да измени и на родината си. Решил е да обяви война на Андрю Мелън просто защото е могъл да го направи. Но е загубил битката, и то жестоко. Подценил е Мелън. Старецът не е бил глупак.

— Не беше докрай искрен с посланика — подметна тя. — Не му каза какъв е проблемът. А ти знаеш, нали?

— И той е един двуличник. Китай иска онова, което Рузвелт е трябвало да открие.

— И би ли ми казал какво е то?

— Знаем, че Мелън е дал нещо на президента при срещата им през трийсет и шеста година. Положително онази страница с шифъра, който е трябвало да бъде разгадан. Вероятно Мелън е притежавал някои документи, които биха навредили на Съединените щати. И вероятно са се отнасяли до Хаим Саломон. През трийсет и седма било

проведено някакво вътрешно разследване в Министерството на финансите. Това също го знаем. Ларкс е направил копие от доклада. Има копия и от други секретни документи.

— Тези документи в момента са в ръцете на Котън. Чу го какво каза.

— Това донякъде ме успокоява. Не искам да попаднат у когото не трябва.

Най-после името Хаим Саломон й прозвуча познато.

— В центъра на Чикаго, до реката, има една голяма бронзова композиция. Джордж Вашингтон, Робърт Морис и Хаим Саломон. Виждала съм я.

Той кимна.

— Издигната е там през четирийсет и първа. Рузвелт ги наричал *Великия патриотичен триумвират*. Това е един от малкото паметници в чест на Саломон. Сега е забравен, но явно е бил важна фигура навремето. Дявол да го вземе, да не се окаже, че дължим на наследниците му триста милиарда!

— Но и ти, и аз знаем, че едва ли става дума за това в случая.

— Така е. През трийсет и шеста дългът вече е възлизал на много милиарди и е щял да причини сериозен проблем. Също и през двайсетте години, когато Мелън за пръв път се е натъкнал на тази информация. Всеки опит да бъде изплатен тогава е щял да доведе до фалит на държавата. Да не говорим за срама. И така, Мелън, верен на себе си, използвал информацията в своя полза и успял да се задържи на власт чак докато Депресията обезсилила възможностите му за шантаж и Хувър се отървал от него.

— Това едва ли е всичко.

— Не е.

Бяха прекарвали доста часове в къщата на Типтън и Стефани усещаше, че е най-добре да продължат разговора насаме в колата.

— Не е ли време да тръгваме? — попита тя.

Дани стана.

— Трябва да се прибера в Белия дом, преди хората да са се раздвижили. — Гласът му беше глух и уморен. — Ето за какво става въпрос, Стефани. Мелън е организиран своеобразен лов на вещици. Нещо, което, по думите му, щяло да означава *края на Рузвелт*. За начало му предоставил шифъра, но президентът, какъвто си бил

арогантен и самонадеян, смачкал листа и го захвърлил. Сега знаем, че смачканият лист все още е съществувал през четирийсет и пета година, при смъртта на Рузвелт, след което бил даден на Моргентау в Министерството на финансите.

Тя успя да чуе и премълчаното.

— Но го е нямало сред документите, които си чел вчера.

Той поклати глава.

— Точно така, нямаше го.

Което пораждаше няколко други въпроса. Тя реши да ги запази за себе си, поне засега, и вместо това попита:

— Защо Мелън би си дал труда да укрива нещо толкова потенциално опасно и после да предлага на Рузвелт начин да го открие? Ако толкова е мразел президента, можел е просто да го използва и да приключи с тази история.

— Финли го е написал ясно в дневника си. Мелън бил патриот. Мразел Франклин Рузвелт, а не Америка. Укрил онова, с което разполагал, после дал на врага си ключ към загадката, но само колкото да го изтормози. Той всъщност *искал* президентът да открие нещото. Ако наистина е било толкова опасно, колкото твърдял Мелън, Рузвелт положително щял да го унищожи. И никой нямало да пострада, само че Мелън щял да накара Рузвелт да му играе по свирката. За мъже с тяхното его това би било достатъчно удовлетворение. В днешно време не вършим ли същото? Тормозим противниците си чрез медиите, в интернет, в социалните мрежи. Караме ги да се гърчат, колкото да ги побъркаме.

Тя не се съмняваше и за миг, че Дани говори от личен опит.

— Само че Мелън надценил собствената си важност — заключи тя. — Президентът не се хванал на въдицата му.

— Не и веднага, както вече ни обясни Типтън. Както изглежда, към деня на смъртта си, девет години след тази случка, Рузвелт вече бил решил да ѝ обърне внимание. Проблемът за нас е, че въпросното нещо е все още някъде и чака враговете ни да го открият първи. — Той помълча замислено, после попита: — Ти наистина ли смяташ, че написаното на онзи лист е шифър?

— Със сигурност изглежда така. И би било напълно логично.

— Тогава трябва да го намерим.

Адриатическо море

Малоун проследи с поглед Ким, докато кореецът излизаше от ресторанта с черната кожена чанта. Какво трябваше да направи сега? Да го последва? Да остане на място? Лицето на Хауъл беше изкривено в тревожна гримаса. Очевидно случващото се в момента бе нещо, което не беше очаквал и с което не можеше да се справи. Ким нямаше къде да се скрие на ферибота и Малоун реши да остане при Хауъл и да види какво може да изкопчи от него. Стана от мястото си, прекоси салона и седна до него.

— Кой сте пък вие, по дяволите? — изглежда го Хауъл подозрително. После се сети и направи гримаса. — Ах, мамка му! От федералните служби. Кой по-точно? Данъчните? ФБР?

— Нито едните, нито другите. Просто човек, който може да ти помогне. Какво стана току-що?

— Целият свят ли знае с какво се занимавам? Ти пък как ме откри?

Започваха да привличат внимание.

— По-тихо, ако обичаш. Не се прави на толкова отворен. Какво искаше Ким?

— Коя е Ким?

— Не коя, а кой. Мъжът, който беше с теб току-що. Ким Чен Ин.

— Кой е пък той?

— Някой, с когото не е здравословно да си мериш оная работа.

— Да ме арестуваш ли си дошъл?

— Това беше първоначалният план, но нещата се промениха. Пол Ларкс е мъртъв. — Малоун разбра, че Хауъл не знаеше това. — Ким го уби.

Хауъл изглеждаше едновременно ядосан и уплашен.

— Нещата излизат извън контрол. Сигурно не ми вярваш, но аз нямам никаква представа кой е този кореец. Пишихме си, но той използваше псевдоним. Какво иска от мен?

— Всъщност ти вярвам. Държа само да разбере какво има в тази чанта.

— Слушай... как се казваш все пак?

— Котън Малоун.

Хауъл го изгледа учудено.

— Кой ти измисли това име?

— Дълга история, а нямаме време. Отговори на въпроса.

— Този Ким взе за заложник гаджето ми. Йелена. Каза, че ще я убие, ако не му предам чантата. Тя няма нищо общо. Запознахме се в Хърватия. Там се бях скрил. Тя просто ми правеше услуга. Ларкс ми беше купил билета за круиза, но аз го смених на нейно име.

Малоун се съмняваше, че Ларкс му е купил каквото и да било. Най-вероятно Ким бе финансирал цялото начинание като начин да събере всички действащи лица на едно място.

— Какво има в чантата?

— Доказателства за конспирация, която може да постави Америка на колене.

— Твърде дръзко твърдение.

— За кого работиш?

— За Министерството на правосъдието.

— Не мога да допусна нещо да се случи на Йелена. Тя не го заслужава. Той каза, че ще се върне, след като прегледа документите.

Малоун фиксира Хауъл с поглед и повтори за последен път:

— Каж ми какво има в чантата.

Ким влезе в каютата, която Хана бе наела. Беше с две легла и малка баня с душ. И двамата пътуваха под чужда самоличност с фалшиви паспорти, купени в Макао. На него му доставяше удоволствие да се движи необезпокояван по света, а и сега фалшификатите бяха с далеч по-високо качество, отколкото навремето, когато безуспешно се бе опитал да влезе в Япония. Освен това никой не му обръщаше внимание.

— Как е нашата гостенка? — попита той.

Хана посочи леглото, върху което се намираше жената, упоена със същия наркотик, както преди това Малоун и Ларкс. Ким бе установил, че е много по-лесно да се пренасят лекарства, отколкото

оръжие. Никой не си даваше труда да ги забележи. Много хора в последно време пътуваха с цели аптеки в багажа си.

— Не създаде никакви проблеми — каза Хана.

Намираха се два етажа под ресторанта, към носа на кораба. Той видя, че Хана е забелязала чантата в ръцете му, и се усмихна на общия им успех.

— Време е да видим дали си струваше.

Малоун слушаше обясненията на Хауъл, че Шестнайсетата поправка към Конституцията е приета като пряка последица от едно решение на Върховния съд от 1895 г., според което данъците върху доходите на населението трябвало да се определят пропорционално в съответствие с чл. I, алинея 2 от Конституцията. Това означавало, че жителите на по-рядко населените щати плащали по-висок данък върху доходите си, за да може техният дял в общия бюджет на страната да се изравни с този на щатите с по-голяма гъстота на населението. Тази изначална несправедливост била замислена още от отците основатели, които не били привърженици на преките данъци. Пропорционалното данъчно облагане било прието като начин за тяхното избягване. И вършело работа. Преките данъци не се харесвали на Конгреса.

Но в началото на XX в. нагласите се променили. Позлатената епоха предизвикала ясно разделение на обществото на „имащи“ и „нямащи“. Социалните вълнения станали ежедневие и идеята за данък, който да „издои богатите“, придобила популярност сред либералите както в Демократическата, така и в Републиканската партия. Няколко пъти демократите прокарвали в Камарата на представителите законопроекти за увеличаване на данъците върху по-високите доходи, но всеки път тази мярка била торпилирана от консервативното републиканско крило в Сената. Оттогава на републиканците излязло прозвището „партия на богатите“.

И то им останало. Предизвиквайки безпокойство за успеха им на бъдещи избори.

През април 1909 г. демократите внесли нов законопроект за национален подоходен данък, като целта била да поставят натясно републиканците, като ги принудят да признаят публично подкрепата си за богатите. Разбира се, никой не очаквал законопроектът да мине, а

дори това да станело, оставал фактът, че преди петнайсет години събирането на данъци по начин, различен от пропорционалния, било обявено за противоконституционно. Но за всеобщо изумление Теодор Рузвелт и още неколцина либерално настроени републиканци подкрепили мярката. Тогава републиканците консерватори изпаднали в паника. Ако застанели срещу законопроекта, официално щели да бъдат обявени за „партия на богатите“. А ако го подкрепели, щели да загубят политическата си база — същите тези богати. Затова решили да играят по тъч линията.

През юни 1909 г. президентът републиканец Уилям Тафт изненадал демократите с предложението си за Шестнайшета поправка. В момента, в който станало ясно, че демократите ще прокарат законопроекта за подходящия данък, републиканците решили да поставят въпроса за одобрение от самите щати. Нещо повече: ако поправката бъде одобрена, тя щяла да елиминира съпротивата на Върховния съд срещу подходящите данъци, да отмени изискването за пропорционалност и да позволи една и съща данъчна ставка да бъде приложена върху цялата територия на страната. Републиканската стратегия изглеждала блестящо на хартия, доколкото поправката практически нямала шансове да мине през Конгреса, а дори да минела, три четвърти от щатите щели да я отхвърлят.

Но стратегите грешали. Сенатът подкрепил поправката със 77 на 0 гласа, а Камарата на представителите — с 318 на 14. След което щатите започнали един по един да я ратифицират, докато на 12 февруари 1913 г. държавният секретар Филандър Нокс я обявил за „действителна“.

— Когато първият подоходен данък бил одобрен през хиляда деветстотин и тринайсета година, ставката била едва един процент от първите двайсет хиляди долара и седем процента от доходите над петстотин хиляди долара. В днешни пари това би означавало един процент от първите двеста деветдесет и осем хиляди долара и седем процента от разликата над седем милиона четиристотин и шейсет хиляди. Към трийсет и девета година едва пет процента от населението били длъжни да подават данъчна декларация. Днес това правят над осемдесет процента.

Хауъл звучеше като истински фанатик, прибъгващ до цифри, за да защити позицията си.

— Редът на събиране на данъци се променил през четирийсет и трета година, когато Франклин Рузвелт обложил всички надници и заплати. Данъците започнали да се удържат направо от заплатите, преди да е настъпил падежният срок за данъкоплатеца. Тогава системата се променила от облагане на богатите към поголовно облагане.

Хауъл отново огледа салона. От Ким нямаше и следа.

— Притеснявам се за Йелена — каза той.

— Продължавай. Уверявам те, че тя е добре. Засега.

Ким разтвори чантата и извади дебел свитък листа, захванати с черна метална щипка. Поне няколкостотин страници, всичките фотокопия, с изключение на една. Той ги прелисти и се зачете напосоки. Отделните документи бяха защипани с кламер или скоба.

Един привлече погледа му.

МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО

ПРАВЕН ОТДЕЛ

ДОКЛАД

24 февруари 1913 г.

**Относно: Ратифицирането на 16-ата поправка
към
Конституцията на Съединените щати**

Той знаеше за тази поправка от книгата на Хауъл. Неин автор бил главният юридически съветник на държавния секретар. Към нея имало препратки в други документи — това също го знаеше от книгата — но самият доклад никога не бил показван публично. Явно е бил потулен в секретния архив на Министерството на финансите, до който се бе добрал Ларкс.

Усети как го обзема вълнение. Една от причините да се довери на Хауъл бе твърдението му, че докладът съществува. И ето че сега го държеше в ръцете си.

Малоун се опитваше да прецени до каква степен може да има доверие на събеседника си.

— Аз изобщо не те познавам — изохка Хауъл. — Не знам защо разговарям с теб. Три години се крия от властите.

— Не ти се сърдя, че не ми вярваш. Прав си. Бях изпратен тук, за да те върна в Америка. Но нещата се промениха. Ларкс е мъртъв, а приятелката ти здравата е загазила. Затова, ако искаш да си помогнеш, говори.

— Винаги ли си толкова симпатичен?

— Днес повече от обичайното.

По-младият мъж поклати глава.

— Написах книгата си на базата на откъслечни факти и твърде много догадки. Признавам си. С това разполагах. Бях чул за случката с Мелън и Рузвелт още преди години. Една от онези градски легенди, с които е пълна американската история. Предполага се, че Мелън е имал доказателства за нелегитимността на Шестнайсетата поправка. А също и за това, че Америка дължи огромна сума пари на наследниците на човек, който ни е дал заем по време на Революцията.

— И това е причината да не плащаш данъци?

— Именно. Това, което правят, е незаконно. Направих си сайт и се опитах да разглася онова, което бях научил, но си спечелих единствено посещение от данъчните. Един ден пристигнаха и преобърнаха дома ми наопаки. О, да, имаха заповед за обиск, но не търсеха нищо конкретно. Беше само предупреждение.

— Имали са законово основание, ти не плащаш данъци.

— Знам. Повдигнаха ми обвинения и ми спретнаха процес по бързата процедура. Явих се на първото заседание и след като се убедих, че делото е фарс, изчезнах, преди да ме бяха признали за виновен. Което и направиха, но в мое отсъствие. Оттогава се укривам.

— Не ти ли взеха паспорта още с повдигане на обвиненията?

Хауъл поклати глава.

— Онези дебили дори не ме попитаха имам ли паспорт, а пък и аз не им казах. Бях си го извадил преди няколко години за един круиз из Карибите. Свърши ми добра работа, когато реших да избягам. Тръгнах с кола от Алабама, добрах се до Мексико и от там просто изчезнах от радара. Накрая се озовах в Хърватия. Казах си, че едва ли някой ще се занимава с някакъв дребен длъжник на държавата.

Явно Хауъл не си бе направил добре сметката.

— А кога се появи Пол Ларкс?

— Той се свърза с мен чрез сайта ми. Оказа се вярно, че държавата дължи пари на наследниците. Няколко месеца преди това на Ларкс му било възложено да установи дали има документни доказателства за дълга към Хаим Саломон. Нарездането дошло лично от президента. Ларкс не открил кой знае какво по въпроса, но стигнал до заключението, че най-вероятно Мелън е прочистил архива на Министерството на финансите от доказателства за дълга още през двайсетте години на миналия век. След което в същите класифицирани документи се натъкнал на информация за Шестнайсетата поправка. Изпаднал в шок. Ларкс беше особняк. Леко смахнат. За държавен служител не изпитваше особено топли чувства към работодателя си. Дразнеше го това, че правителството можело да се окаже замесено в данъчна измама, започнала още от тринайсета година. Поискал среща с министъра на финансите, но шефът му казал да забрави, че изобщо е виждал нещо такова. Това допълнително го побъркало. Слава богу, че преди да го уволнят, успял да копира доста неща от архива. И ми ги донесе сега.

— Защо точно на теб?

— Открил книгата ми онлайн, прочел я и ми каза, че разполагал с нещо, което можело да докаже тезата ми. Смущавал го фактът, че хора като мен ставали обект на съдебна разправа и били вкарвани в затвора. А особено го бе раздразнило обстоятелството, че собственият му шеф му бил наредил да забрави всичко. Разправи ми с какво разполага, което наистина запълваше някои празноти в написаното от мен. Ларкс беше прав. Не е редно това, което върши правителството.

— А какво общо има тук Ким?

— С мен ли? Абсолютно нищо. Аз го смятах за поредната жертва на данъчните власти. Беше ми се представил като Питър от Европа.

Двамата разговаряхме онлайн за обичайните неща. Данъци, затвор, такива работи. Единствено с Ларкс съм навлизал в подробности.

Малоун си каза, че Ким е манипулирал едновременно и Хауъл, и Ларкс. Поощрявал ги е да се свържат един с друг и същевременно е черпел информация и от двамата.

— Накрая Ларкс спомена, че се познавал с някакъв кореец — продължи Хауъл. — Но аз така и не направих връзката. И защо да я правя? Той ми каза, че кореецът искал среща. Аз за нищо на света не бих се върнал в Щатите, но той ме успокои, че това не било проблем, самият кореец бил в чужбина. И така, Ларкс предложи да плати пътуването и ми запази билет. Аз просто смених резервацията си на името на Йелена. След като поговорихме още малко, двамата с Ларкс се разбрахме да не намесваме чужденци. Да се справим сами. Така или иначе, трябваше да се срещнем, затова се възползвахме от този круиз. Виж, не трябва ли все пак да предприемем нещо? Да потърсим Йелена? Тя е в беда...

— Корабът е голям, а те няма къде да отидат, докато не стигнем пристанището.

В съзнанието на Малоун картината започваше да се оформя, но все още липсваше едно парче.

— От финансите изпратиха тук свой агент, жена, да прибере тези копия. Ти я блъсна във водата от кея във Венеция. Откъде знаеше за нея?

— Не съм знаел. Просто забелязах, че се беше залепила за Йелена, затова я обезвредих. Нямах представа коя е.

— Е, добре. Кажи ми сега онова, което още не си ми казал. И не ме лъжи. Опитах се да ти го обясня, но ти май не схващаш. Аз съм единственият ти приятел.

Той забеляза, че Хауъл започваше да осъзнава този факт.

— Сред донесените от Ларкс документи има един, който според него бил особено важен. Единственият, който не е копие, а оригинал. Точно него исках да видя. И заради него Ларкс дойде да се срещнем.

Малоун зачака.

— Смачкан лист хартия. Предполага се, че Андрю Мелън го е дал на Франклин Делано Рузвелт.

МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО

ПРАВЕН ОТДЕЛ

ДОКЛАД

24 февруари 1913 г.

Относно: Ратифицирането на 16-ата поправка
към
Конституцията на Съединените щати

Преди време Държавният секретар се обърна към Правния отдел с молба да се установи дали уведомленията за ратификация от отделните щати на предложената 16-а поправка към Конституцията са надлежно оформени и ако бъде установено, че са в необходимата форма, Правният отдел да подготви съответното съобщение, което да бъде направено от Държавния секретар в съответствие с Раздел 205 от Кодекса с федерални закони. Преди единайсет дни Правният отдел изпрати на Държавния секретар подробен доклад относно проблеми, констатирани в процеса на ратификация на 16-ата поправка. Без да повтарям какво се казва в него, ще се огранича да попитам защо не се предприемат никакви действия по отношение на съдържанието му. Струва ми се, че ситуацията изисква нещо много повече от сегашното мълчание предвид сериозното естество на повдигнатите въпроси (поради която причина бе включен и примерът с Кентъки). Въпреки това, вместо да разпорежи по-нататъшно разследване, Държавният секретар сега иска разяснение от правна

гледна точка относно правомощията му да обяви конституционната поправка за ратифицирана. Върховният съд никога не е обсъждал конкретно този въпрос, но по делото „Фил срещу Кларк“ постановява, че

Онова, което се изискваше от президента, бе просто да изпълни един акт на Конгреса. Не да твори закони. А само да изпълни волята на законодателната власт за определяне и обявяване на събитието, при което нейната изразена воля да влезе в сила.

Същият принцип се отнася и до Държавния секретар по отношение на обявяването на предложената поправка за ратифицирана. Конгресът го е овластил да обяви „изразената воля“ на щатите по отношение на предлаганата поправка. Държавният секретар е единственият член на администрацията, който може да осъществи този правен акт. Как точно ще го направи, може да реши единствено той. Историята обаче е пълна с уроци.

Що се отнася до всички конституционни поправки, одобрени (или отхвърлени) от 1787 г. насам, във всеки отделен случай Държавният секретар е декларирал, че необходимият брой щати са уведомявали Департамента за своето одобрение или неодобрение. И тази декларация никога не е била оспорвана от който и да било съд.

Ким спря да чете.

Ето го доказателството, че през 1913 г. е имало съмнения относно валидността на Шестнайсетата поправка към Конституцията, точно както бе предположил Анан Уейн Хауъл. Знаеше, че поправката е обявена за действителна — той провери в книгата на Хауъл — на 25 февруари 1913 г., един ден след изпращането на документа, който държеше в ръцете си, до държавния секретар. Но както отбелязваше Хауъл в книгата си, с това свое действие държавният секретар бе казал само, че поправката е „действителна“, а не че е „надлежно ратифицирана“. Нюанс, разбира се, но важен. Може би държавният секретар бе прибягнал до него след получаване на писмените съображения на Правния отдел?

Но какво гласяха тези съображения?

В документа се премълчаваха всякакви подробности, като вместо това се правеше препратка към друг документ, предхождащ го с единайсет дни. Той прехвърли целия свитък, но не откри копие от въпросния документ. Затова пък намери доклад от министъра на финансите Хенри Моргентау до президента на Съединените щати с дата 26 януари 1937 г. Този доклад също се споменава в книгата на Хауъл. Като още един непотвърден факт.

Сега потвърждението беше тук.

В изпълнение на издадената президентска заповед графичното оформление на банкнотата от 1 долар бе променено през 1935 г. Внесените промени са, както следва: върху лицевата страна синята цифра 1 бе променена в кафява и смалена по размер; сивата дума ЕДИН вдясно бе премахната; печатът на Министерството на финансите бе смален, а отгоре бе насложен надпис ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ; а към печата бе добавен стилизиран надпис ЕДИН ДОЛАР. Обратната страна също бе изменена с включването на Държавния печат на Съединените щати. По Ваша изрична молба (както е отбелязано на следващата страница) печатът е изобразен откъм обратната си страна вляво и откъм лицевата вдясно.

Ким обърна страницата и разгледа изображението на банкнотата. Рузвелт изрично бе поискал двете страни на печата да бъдат поставени по този конкретен начин.

Approved but use "The Great Seal" of the United States
A
J. W. R.
J. W. R.

В документа се обясняваше, че обратната страна на държавния печат, както е изобразен на променената банкнота от 1 долар, представляваше пустинен пейзаж, в центъра на който се издигаше недовършена пирамида от 13 стъпала, а над нея бе поставено всевиждащото око на Провидението. В основата на пирамидата бяха гравирани римските числа MDCCLXXVI, обозначаващи 1776 г. В горната част на печата бе изписана латинската фраза ANNUIT COEPTIS, която означаваше „Бог закриля нашето дело“. В основата на печата имаше полукръг с цитат от Вергилий: NOVUS ORDO SECLORUM, „Новият ред на столетията“, намек за настъпващата Американска ера. Наниз от тринайсет перли се спускаше встрани, към ръба на банкнотата.

Върху лицевата страна на държавния печат бе изобразен белоглав орел, символът на Съединените щати. Над главата на орела тринайсет малки ярки звездички бяха групирани в голяма шестолъчна звезда. Пред гърдите му имаше издигнат хералдически щит с тринайсет ивици, наподобяващи тези на американския флаг. Звездите и ивиците символизираха тринайсетте първоначални щата в съюза. В човката си орелът държеше девиз: E PLURIBUS UNUM — „От много — един“. В ноктите на левия си крак бе стиснал тринайсет стрели, а в десния — маслиново клонче с тринайсет листа и тринайсет маслини. Заедно те символизираха взаимно противостоящите сили на мира и войната. Още един наниз от тринайсет перли се спускаше встрани, към ръба на банкнотата.

Специално внимание бе обърнато на въпроса Ви относно наличието на скрито послание в Държавния печат. Фактът, че с прекарването на линии между буквите А М S O N на обратната страна на печата не само се образува шестолъчна звезда, но и че с въпросните букви може да се изпише думата МАСОН, няма обяснение. Държавният печат на Съединените щати е правен в течение на 13 години, от 1776 до 1789. Разгледани и отхвърлени са били много проекти. Печатът е богат на визуална символика, особено с повтарящата се употреба на числото 13. Но всичко това е целяло да придава на дизайна патриотичен привкус, възторг от новосформираната държава Съединени американски щати. Няма открити никакви доказателства за каквито и да било тайни послания, включени в първоначалния замисъл.

Най-новата промяна в оформлението на банкнотата от един долар се извърши през периода от края на 1933 до края на 1934 година, в изпълнение на Вашата заповед. Участваха много служители на Министерството на финансите, повечето от които са били назначени през годините, когато Мелън е бил министър, но не са установени никакви опити от негова страна да повлияе върху промените.

Останалите копия от документи се отнасяха до графичното оформление на банкнотата от 1935 г., като съдържаха обосновки за едно или друго художествено решение. Нищо от това не изглеждаше особено интересно.

И тогава Ким се натъкна на друг доклад. По-нов. Написан през последните деветдесет дни. От Пол Ларкс до сегашния министър на финансите.

Задар, Хърватин

Изабела слезе от малкия самолет, Люк Даниълс вече я чакаше долу на пистата. Беше свалил слънчевите си очила; по време на полета им през Адриатика времето се бе влошило чувствително. Ведрото слънце на италианското утро бе затъмнено от плътната черна завеса на атмосферен фронт, настъпващ откъм Балканите, придружен от съществено застудяване.

Полетът беше кратък и лек. По негови изчисления бяха изпреварили Малоун с около час. Фериботният терминал беше на десетина километра, върху тесния полуостров, на който се намираше и старият градски център на Задар. Изабела никога преди не бе идвала в Хърватия; задграничните ѝ пътувания се ограничаваха главно до Централна Европа и Англия и бяха винаги по работа. Тя не знаеше почивка. Беше натрупала толкова дни неизползван отпуск, че вече не ги броеше. Стигна се дотам прекият ѝ началник да ѝ напомня да си ги вземе, но засега тя предпочиташе да не го прави.

— Видях някакви таксите от другата страна на летището, докато се снижавахме — каза Люк. — Трябва да имаш предвид, че китайците и севернокорейците може да са изпратили хора по следите на Ким. Така че бихме могли да се натъкнем на тях.

— А как са разбрали къде е Ким?

— Най-вероятно те също са го следили — вдигна рамене той. — Просто бъди нащрек.

— Винаги съм нащрек.

— Да бе, като във Венеция. На кея.

— По-добре ли ти стана, като го каза?

— Ами... да. Но хайде сега сериозно. Какъв опит имаш в справянето с групи за мокри поръчки? Това не са ти някакви разглезени гражданчета, които не искат да плащат данъци. Тия хора ще те пречукат като нищо.

Тя го изгледа в упор.

— Знам как се използва пистолет. Мога сама да се погрижа за себе си.

— Мадам, дори представа си нямате... — засмя се той.

— Просто ме следвай — каза тя. — И всичко ще бъде наред.

— Имам новина за теб. Котън Малоун не изпълнява заповеди.

— Котън Малоун не отговаря за тази мисия. Аз отговарям.

— И откога това?

Мъжката грубост си беше един от рисковете на професията. В последно време обаче и женската бе започнала да изправя грозното си лице. Последните й двама партньори се бяха случили жени, и двете напълно откачени. И двете си бяха поставили за цел да изпъкнат в този мъжки според тях свят. Поемаха рискове. Правеха грешки.

Изабела мразеше самото понятие *мъжки свят*. Жените също можеха да успяват. Тя беше живото доказателство за това. Бе избрана да работи директно за министъра на финансите в строго секретна мисия. Единственото, което се искаше, бе да играе по правилата, да прави каквото й кажат и да постига резултати. Това винаги носеше дивиденти независимо от пола. Всичко около мисията й бе обяснено в най-малки подробности. И тя го бе разбрала. Залогът беше голям, но тя знаеше какво трябва да се направи, и по дяволите този южняшки каубой и онзи пенсионер. Отговорността беше нейна. И точка.

По време на полета тя бе успяла да научи това-онова за Люк Даниълс. От Вашингтон й бяха писали, че е бивш военен, от специалните части, с отличия, изкарал седем задгранични мисии. Вече близо две години работеше за отряд „Магелан“ и, за негов късмет, се падаше племенник на президента на Съединените щати. Кое го смъкваше с няколко степени надолу в нейните очи. Никой не й бе помагал да се изкачи по йерархическата стълбица и тя презираше връзкарите.

— Трябва да се доберем до фериботното пристанище — отсече тя. — Преди да ни застигне бурята.

Малоун чакаше обяснението на Хауъл.

— Ларкс ми беше казал за някакъв оригинален документ, който бил намерил в архивите на Министерството на финансите. Смачкан лист. Щом чух това, всичко ми стана ясно. Знае се, че Мелън се е

срещнал с Рузвелт през декември трийсет и шеста, вечерта срещу Нова година. Това е записано в дневника на Дейвид Финли, един от най-близките приятели на Мелън, публикуван през седемдесетте. Срещата била за уточняване на последните подробности по Националната галерия, но Мелън подал на Рузвелт и лист хартия, който президентът смачкал на топка и запратил на пода.

— Смяташ, че е същият лист?

— Ако не е, би било адски странно съвпадение.

Малоун не знаеше какво да възрази на това.

— На листа са изписани произволни числа. Ларкс го беше сканирал и ми го прати по имейла.

— Значи е в имейл акаунта му или в домашния му компютър?

Хауъл поклати глава.

— Старецът беше пълен параноик. Каза ми, че бил пратил имейла от другаде. Не ми даде подробности, а и аз не го питах. Всичките ми имейл акаунти са под различни имена. Във всеки един от тях има запазено копие. Някакъв шифър е, но не успях да го пробия. Искях да видя оригинала, затова той ми го беше донесъл. Намира се в чантата, която кореецът току-що ми откъсна.

Което повдигаше въпроса как Малоун бе допуснал Ким да си тръгне. Указанията на Стефани и на президента бяха съвършено ясни. Да прибере документите.

— В чантата има и документ на Правния отдел от хиляда деветстотин и тринайсета година. Ларкс и от него ми беше изпратил сканирано копие. Много важен документ, защото казва на държавния секретар, че може да постъпи по свое усмотрение относно обявяването на дадена конституционна поправка за валидна. Споменава се и предишен доклад. И именно той според мен е главното доказателство. В него се излага проблемът. Но Ларкс така и не успял да го открие в архивите.

Малоун разбра.

— Смяташ, че Мелън я е взел?

— Много е възможно.

— Откъде, дявол да го вземе, знаеш всичко това? Както изглежда, важната информация е засекретена. Как успя да сглобиш пъзела?

— Най-напред почетоx в интернет. По темата за тази Шестнайсета поправка се намират всякакви щуротии. В продължение на десетилетия всякакви хора са се опитвали да убедят съдилищата, че подоходният данък е противоконституционен. Бил ли е Охайо щат по времето, когато е ратифицирана поправката? Някои казват, че не. Аз твърдя обратното. Бил е. Други твърдят, че поправката не отменя изрично противоречащите ѝ текстове на Конституцията, следователно е невалидна. Кое то е абсурдно. Трети казват, че подаването на данъчна декларация нарушава Петата поправка, която защитава индивида срещу самоинкриминиране, или че представлява „вземане“, което не може да се приложи без „справедливо обезщетение“. Имаше дори един, който бе излязъл с аргумента, че Шестнайсетата поправка била противоконституционна, понеже противоречала на Тринайсетата, забраняваща „принудителния труд“. Оригинално, но налудничаво. Не е това начинът.

— Ти юрист ли си?

— Не, по дяволите. От тях полза няма. Аз съм просто човек, който е чел адски много по темата. Прочети няколкостотин книги за едно и също нещо и ще разбереш колко малко знаят тъй наречените „експерти“.

— И така, кой е начинът да се спечели тази битка?

— Чуй какво открих в Тенеси.

Хауъл му разказа за един свой приятел, който преди месец отишъл в Ноксвил, Тенеси, за да проучи щатските архиви. Избрали щата на произволен принцип, като един от 42-та, за които се предполагало, че били ратифицирали Шестнайсетата поправка. В декларацията от 1913 г. държавният секретар Филандър Нокс отбелязвал, че Тенеси ратифицирал поправката на 7 април 1911 г. Документите показвали, че самата поправка била предадена на губернатора на 13 януари 1911 г. На 25 януари в щатския сенат било внесено за гласуване проекторешение за ратификацията.

— И тук — каза Хауъл — се натъкнахме на проблем. В конституцията на Тенеси има текст, според който, за да бъде ратифицирана каквато и да било конституционна поправка, е нужно щатският законодателен орган да е бил избран след внасянето на поправката. Не ме питай защо е приет такъв текст. Знам, че е

необичаен. Но към момента е имал законова сила в щата. Бил е част от конституцията им все пак. Но те го игнорирани, все едно го е нямало.

След което Хауъл обясни как законодателният орган на Тенеси нарушил собствения си процедурен правилник, който повелявал законопроектите да се прочитат по веднъж в три отделни дни в Долната камара на щатския Конгрес и ако бъдат приети, да бъдат внесени за обсъждане в Сената.

И обратното.

— Нищо подобно не било сторено с решението за ратификация. И, което е още по-важно, по онова време конституцията на Тенеси забранявала на законодателния орган да дава на властите каквито и да било допълнителни правомощия за облагане с данъци населението на щата. Въпреки това те го направили, предоставяйки на Конгреса правото да облага с федерален данък доходите им в нарушение на принципа за пропорционалност. Това определено било нещо ново. За капак на всичко няма никакви писмени следи, че Сенатът действително е гласувал ратификацията. Никакви. Нула. А как тогава е била одобрена поправката? И кое е дало основание на държавния секретар да впише Тенеси в графата на щатите, отговорили с „да“?

Юристът в Малоун вече се питаше каква ли вратичка е използвана, за каква ли сламка са се хванали тогавашните законодатели, за да оправдаят тези пропуски. Не се сецаше за такава. Законодателните промени се приемат в съответствие със закона. Пропускането или игнорирането на която и да било част от процедурата би било фатално. А при предложена конституционна поправка? Там всичко под 100 процента беше равно на нула.

— Чуй и това — продължи Хауъл. — В архивите на Тенеси няма дори лист от оригиналната документация по случая. Всичко е изчезнало. Моят приятел сглобил картината по вторични източници с помощта на някаква услужлива чиновничка, която знаела как да се оправя в тези стари архиви.

— Значи нищо тук не ти върши работа.

— Нищичко — поклати глава Хауъл. — А ми трябва доказателства. Мисля, че онзи другият доклад, който Ларкс не е успял да открие, е моят билет към свободата. Преди да ме обявят за виновен, бях подал над петдесет молби до федералните власти по Закона за свобода на информацията. Повечето от нещата, които ми

предоставиха, бяха безполезни, но от време на време се появяваше и нещо смислено. Въпросният мой приятел оттогава е посетил и други столици на щати, като навсякъде в архивите е констатирал едно и също. На някои места стоят част от оригиналните документи, но най-често тях ги няма. Сякаш някой нарочно си е поставил за цел да прочисти архива. На места дори си личи как цели страници са изрязани с бръснач от протоколните книги.

Малоун остави информацията да отлежи в съзнанието му. Нещата започваха да придобиват смисъл. С което проблемите му се увеличаваха.

Ким прочете доклада, който Пол Ларкс бе изпратил до министъра на финансите на САЩ. Вътре пишеше:

Разгледах внимателно цялата документация, имаща отношение към искове за суми, дължими на наследниците на Хаим Саломон. Изглежда, че документите за отпуснатите заеми са предадени от вдовицата на Саломон през 1785 г. лично на ковчезника на Пенсилвания. В крайна сметка въпросните документи са се озовали в ръцете на Александър Хамилтън, който, по всичко изглежда, не е предприел никакви действия във връзка с тях. Документите остават в националния архив до втората половина на XIX в., след което са върнати в Министерството на финансите заедно с още няколко хиляди архивни единици. Но понастоящем те не фигурират в архивите на министерството, независимо дали като класифицирани, или не. А без действителните документи по сделката, надлежно подписани от страните, няма как да се прецени валидността на каквото и да било иск от страна на наследниците на Хаим Саломон за връщане на дължими суми.

Сред оскъдните документи, споменаващи наличието на дълг към Саломон, обаче се съдържа и обезпокоителна информация относно Шестнайсетата поправка към

Конституцията. Специално държа да отбележа един доклад от Правния отдел до държавния секретар Филандър Нокс, в който изрично се казва, че са налице проблеми с процеса на ратификация. Конкретно се споменава щатът Кентъки. Ето защо, с цел проверка на валидността на написаното, аз лично отидох във Франкфорт и се запознах с наличните документи в щатския архив. Разследването ми установи, че решението за ратификация на Шестнайсетата поправка, прието от щатския Конгрес (първо четене — 25 януари 1910 г.; второ — 10 февруари с.г.), както и разгледаното от Сената (първо четене — февруари 1910 г.; второ — 11 февруари с.г.) са формулирани по различен начин. Още потрвожен е фактът, че окончателният вот по ратифицирането в щатския Сенат (11 февруари 1910 г.) е приключил при резултат 9 гласа „за“ срещу 22 „против“. Само че в доклада, изпратен от щатските власти на Кентъки до държавния секретар, е отразен резултат от 27 „за“ срещу 2 „против“. Невероятното е, че макар и отхвърлено, предложението за ратификация е стигнало от Сената до бюрото на губернатора. Но върху него е наложено вето (11 февруари 1910 г.). Повторно предложение за ратификация така и не е обсъждано от законодателния орган на щата Кентъки. Ветото никога не е било отменяно. И въпреки това щатът Кентъки се брой за ратифицирал Шестнайсетата поправка на 8 февруари 1910 г. Моето посещение в щатския архив извади на бял свят още един обезпокоителен факт. Много от оригиналните документи липсват. Няма протоколи от заседания на Камарата на представителите и на Сената, действителните решения за ратификация, както и ветото на губернатора. Онова, което успях да науча, е от неофициални вторични източници.

За мен е очевидно, че Кентъки може би никога не е ратифицирал Шестнайсетата поправка. Този факт е доведен до знанието на държавния секретар Нокс, който до 1913 г. явно не е направил никакви постъпки да разследва случая. Нокс по всяка вероятност е игнорирал и предишно

становище на Правния отдел, в което се излагат и други проблеми. Този конкретен документ, който вероятно е с дата 13 февруари 1913 г., не бе открит във вашите архиви. Препоръчвам да се предприеме пълно и подробно разследване по случая.

Ким вдигна поглед към Хана.

— Струва ми се, скъпа, че може би открихме част от онова, заради което сме тук.

Той извади единствения оригинален документ сред всички копия. Един смачкан лист хартия.

Преди да прецени Ким като заплаха, Ларкс му бе казал за някакъв смачкан лист с изписани по него числа. Някакъв код, който според Хауъл президентът Франклин Рузвелт бил получил от Андрю Мелън. Дали това беше същият лист? *Ключът*? Така според Ларкс го бил описал Хауъл. Но какво друго би могло да бъде?

— Мислила ли си как ще напуснем кораба? — попита я той.

Тя кимна. И започна да му излага плана си, докато той я слушаше. В леглото жената на име Йелена все още беше полузашеметена от транквиланта, който ѝ бе инжектирала Хана.

Но тя носеше със себе си и стимуланти.

— Събуди я. Трябва да я вземем с нас — каза Ким. — Може да ни потрябва.

След като прехвърли мислено всички възможни ходове, Малоун се спря на онзи, който му се струваше най-лесен. Допускаше, че Ким се е скрил в една от многото каюти на кораба. Не би представлявало проблем да открие точно в коя. Сто евро и всеки от стюардите щеше да му даде нужната информация. Разбира се, Ким едва ли бе направил резервацията на свое име, но колко ли корейци на средна възраст имаше на борда? Някой със сигурност го беше видял, може би дори му бе помогнал с багажа. И той щеше да открие въпросния някой. Ако ли не, просто щеше да чака на мостчето при слизане.

— Ларкс определено е бил загазил — казваше в този момент Хауъл. — Отишъл в Кентъки и попаднал на проблем; същото направил и неговият приятел в Тенеси. Липсвали оригинални документи. И когато докладвал за това, получил нареждане да забрави всичко, което е видял и научил. Само че старецът не се отказал. Накрая го принудили да подпише декларация за конфиденциалност и тихомълком го пенсионирали. Не е имал избор: или това, или губи пенсията си.

— Но е разказал всичко на теб.

Хауъл кимна.

— И ми беше донесъл доказателствата, за да направя нещо по въпроса.

Монотонният грохот на двигателите отслабна и корабът забави ход. Малоун вече бе видял хърватския бряг през прозорците; приближаваха крайната точка на пътуването си.

— Скоро ще хвърлим котва — каза той.

— Какво планираш?

Добър въпрос, но той не искаше Хауъл да знае плановете му.

— Ако ми казваш истината, ще се погрижа тя да не бъде погребана.

— И това трябва да ми подейства успокояващо?

Малоун се запита дали да му каже за обещаното помилване от президента, после реши да запази засега това за себе си. В този момент

мощна сирена разцепи въздуха. Пътническият салон забръмча от уплашени гласове. Разнесе се груб метален глас: *Fioco! Fioco!* Пожар.

Ким крачеше напред. Хана вървеше след него и придържаше през кръста упоената жена, която едва пристъпваше. Бяха решили да оставят багажа си на огнената стихия. Личните вещи бяха най-малката им грижа. Беше важно да се махнат от кораба, преди да е хвърлил котва; Ким стискаше в ръце черната кожена чанта заедно с една пътна чанта, в която бяха лаптопът му и някои неща от първа необходимост.

Още с качването им във Венеция Хана бе огледала палубите, за да са готови, в случай че се наложи да се спасяват с бягство. Преди да напуснат каютата, бяха запалили чаршафите, хавлиите, мебелите, дори ненужните си дрехи. Скоро пожарът набра сила. Той се възхищаваше на изобретателността ѝ. Каква перфектна тактика за отвличане на вниманието!

Бяха се качили две палуби по-нагоре, където се намираха спасителните лодки. Компактни и построени на модулен принцип, те бяха по около пет метра дълги, изцяло затворени, боядисани в бяло и яркооранжево. Спускането им ставаше със скрипци, които се командваха от палубата. Достъпът беше лесен.

Прозвучаха пожарни сирени. Ким погледна към брега. Задаваше се буря. От плътните облаци заплющяха първите дъждовни капки; режещият източен вятър вдигаше бели зайчета по вълните. Намираха се на няколко километра западно от Задар, току-що бяха подминали групичката крайбрежни острови, образуващи естествена преграда между залива с пристанището и откритото море. Той пристъпи към един от пултовете за спускане на спасителните лодки, по които присветваха лампички, явно задействани от противопожарната аларма. Имаше надписи на италиански и английски език. Покрай тях по палубата тичаха хора, никой не ги забелязваше. Ким натисна един от бутоните, до който имаше надпис ТОВАРЕНЕ. Лебедката се извъртя навън, после скрипците свалиха лодката до нивото на палубата. Хана въведе жената в затворената каюта. Той ги последва. Очаквал бе вътре да има контролен пулт като онзи на палубата и не се излъга — същите лостчета, бутони и лампички.

Фериботът бе забавил ход и стоеше почти неподвижен във водата.

Ким натисна бутона СПУСКАНЕ и лодката бързо заслиза надолу.

В момента, когато килът докосна развълнуваната повърхност на морето, той натисна ОСВОБОЖДАВАНЕ и лодката се отдели от ферибота.

Хана положи жената върху една от лъскавите пейки с високи облегалки. Интериорът на лодката беше просторен, имаше място за може би двайсетина души. После Хана натисна един бутон и двигателят запали. Тя даде газ и завъртя руля. След миг вече бяха далече.

Малоун даде знак на Хауъл да го последва. Тази аларма не бе задействана случайно. Целият корпус на кораба се затресе; винтовете бяха превключили на заден ход и фериботът забавяше скорост. Чуваха се отсечените команди на екипажа, призоваващи към запазване на спокойствие. Той излезе на палубата. Покрай него тичешком премина един от моряците и той го попита на италиански какво е станало.

— Долу има пожар.

— Йелена — прошепна Хауъл.

Малоун кимна. Пожарът най-вероятно беше свързан с нея. В този момент някакво движение до кърмата привлече погледа му. Една от спасителните лодки се спускаше по въжетата си към водата. Никой не бе давал команда за напускане на кораба. Той хукна нататък и стигна до мястото точно когато лодката докосна водната повърхност и някой запали двигателя. Страничният люк беше отворен; в този момент една ръка отвътре се протегна да го затвори, за момент се мярна лице.

Ким Чен Ин.

— Ти не ми ли каза, че нямало къде да иде? — обади се Хауъл.

— Явно съм сгрешил.

Малоун вдигна очи към останалите лодки. Защо не? След като веднъж номерът беше минал... Хауъл прочете мислите му.

— Не тръгвам никъде без Йелена! Няма да я оставя тук.

Малоун не беше в настроение за пазарлъци.

— Ако не искаш по лесния начин, знам и труден.

Което си беше истина. Ако се наложеше, беше готов да пребие Хауъл и да го качи в безсъзнание на лодката. По-младият мъж усети, че няма избор, и кимна. Малоун го подкара към една от висящите лодки и се спря пред контролния пулт. Откъм носа на кораба се виеха кълба дим. Наоколо тичаха уплашени пасажери. Отнякъде се появи униформен член на екипажа и му изкрещя на италиански да се маха от лодката. Той не му обърна внимание и я свали до равнището на палубата, после даде знак на Хауъл да скочи вътре. Униформеният си проби път през тълпата, праметна ръка през шията на Малоун и го стисна в сгъвката на лакътя си.

Малоун нямаше време за глупости и заби лакът в ребрата на нападателя си. После още веднъж. Хватката през шията му се охлаби. Той се извърна и с дясно кроше запрати униформения по гръб на палубата. Неколцина пътници коленичиха около него да го свестяват. Малоун използва суматохата, за да скочи в лодката, затръшна люка и заключи отвътре. После намери вътрешното контролно табло и натисна бутона СПУСКАНЕ.

Лодката заслиза бързо надолу и се озова сред вълните. Малоун освободи въжетата и запали двигателя.

Докато Люк Даниълс плащаше на шофьора, Изабела слезе от таксито. Нужни им бяха почти двацет минути, за да изминат късото разстояние по задръстените от коли улици. Пътните им чанти бяха оставени на гардероб на летището. Щяха да стигнат и до тях. Сега основната им грижа беше фериботът.

Задар беше град на контрасти. Докато предградията бяха модерни, с бизнес паркове и търговски комплекси, Старият град беше изпълнен с църкви, паметници и римски останки. Историческият му център — плетеница от ниски сгради с червени керемидени покриви между дебелите крепостни стени — се намираше върху полуостров с правоъгълна форма, свързан със сушата чрез тесен провлак. Докато самолетът се снижаваше за кацане, тя забеляза, че градът е защитен откъм открито море с естествена преграда от малки продълговати острови, ориентирани успоредно на бреговата линия. Имаше много естествени пещери и тесни, вдадени навътре заливчета. Бяха застанали извън стените на крепостта, на самия връх на полуострова, където

хвърляха котва корабите. Бурята, от която се бе страхувала, вече бушуваше с пълна сила; всичко беше обвито в сивкава водна пелена. Голите клони на близките дървета потрепваха на вятъра. На около два километра от брега тя забеляза ферибот и чу сирена.

— Има пожар — извика Даниълс.

От предния отсек на кораба се виеше дим, вятърът бързо го отнасяше встрани. Нещо не беше наред. Видяха как една от спасителните лодки се спусна във водата и потегли.

— Хващам се на бас, две срещу едно, кой може да е в тази лодка.

— Какво искаш да кажеш?

— Това е Ким, който бяга. Трябвало е да се чупи от кораба, преди да е хвърлил котва.

— Как е задигнал лодката? Едва ли е възможно.

— Толкова ли си наивна? Или просто глупава. Сега там ситуацията е: всеки за себе си. Правиш каквото можеш.

— Аз не постъпвам така. Никога не съм го правила, никога няма да го направя.

Той поклати глава, отвратен. Още една спасителна лодка се спусна във водата.

— Знам и тази кой я е свил — ухили се Даниълс и бръкна в джоба си за мобилния телефон.

Вятърът завихряше дъжда на призрачни вихрушки над залива. Студът щипеше лицето ѝ. Трябваше да намерят подслон, но Люк Даниълс не мърдаше от мястото си; погледът му беше прикован в двете оранжеви лодки, които поеха на север, отдалечавайки се едновременно и от ферибота, и от града. Когато отсреща отговориха, той включи апарата на високоговорител, за да чува и тя.

— Котън, ти ли си в едната лодка?

— Аз съм. Ким е в предната.

— Ние сме на брега — каза Даниълс. — На пристанището. Жената чудо е с мен.

Освен презрителното му отношение особено я раздразни прякорът, за който знаеше, че колеги от финансите използват по неин адрес.

— Документите са у Ким — каза Малоун. — Не може да го оставим да се изплъзне. Там има един оригинал, който трябва да приберем.

Тя долови важността на онова, което Малоун бе успял да научи; ставаше все по-трудно да се ограничи обхватът на пораженията.

— Може и да не успея да го настигна — каза Малоун. — Тия корита не са направени за бързо каране. Можеш ли да го проследиш по суша?

Даниълс плъзна поглед по неравната брегова ивица, която продължаваше на север. На около три километра по-нататък се виждаше защитено с вълнолом пристанище за яхти. Тя също го видя. А по протежение на брега, докъдето стигаше погледът, се виеше асфалтов път, отделен от морето с широка плажна ивица.

— Няма проблем, старче. Ще те чакам там.

Вирджиния

Стефани шофираше на връщане от дома на Ед Типтън. Както ги бе помолил домакинят, те бяха загасили лампите и бяха заключили входната врата след себе си. Дани ѝ бе поискал назаем 20 долара и ги бе затиснал под телефонния апарат, за да плати за проведените международни разговори. На нея това ѝ се стори странно, но типично за него. Дани Даниълс не обичаше да дължи нещо на когото и да било.

Сега той пътуваше на задната седалка заедно с дървения сандък, който бяха намерили в килера. Беше включил една от лампите за четене и ровичкаше вътре. Отблясъкът от лампата ѝ пречеше да вижда назад, но тя не се решаваше да го помоли да я угаси. Колата с двамата агенти от Тайните служби ги следваше на малка дистанция. След по-малко от час щеше да съмне. Странно, не се чувстваше никак уморена. Беше преминала този етап преди няколко часа и караше на автопилот.

— Пълно е със стари книги — обади се Дани. — Повечето са за Джордж Мейсън. Но намерих и това.

Той протегна ръка и между двете облегалки ѝ показва тънко томче с твърди корици. „Данъчното облагане — работа на всички“. Автор: Андрю Мелън.

— Не знаех, че пишел и книги — каза тя.

Книгата изчезна обратно между облегалките.

— Знам за тази. Вчера Едуин ми я преразказа.

— Двамата сте си отворили доста работа. Нямах ли държава за управляване?

Той прихна.

— Всъщност тя се управлява сама. Особено когато си просто фигурант. На никого не му дреме какво мислиш.

Тя обаче не се лъжеше лесно.

— Освен ако не ги накараш да им задреме...

— В издателското каре пише, че книгата е издадена през хиляда деветстотин двайсет и четвърта година от „Маккилън“. Според Едуин

истинският ѝ автор бил Дейвид Финли, близък сътрудник на Мелън, но че в нея са и мисли на самия Мелън.

Тя го чу да прелиства страниците. Президентът зачете на глас:

Проблемът на правителството е да определи данъчните ставки така, че да носят максимум приходи в хазната, като в същото време не тежат прекалено много на данъкоплатеца или на търговското дружество. Една разумна данъчна политика трябва да отчита три фактора. Трябва да носи достатъчно приходи на държавата; трябва да намали, доколкото е възможно, данъчното бреме за онези, които са най-малко способни да го понасят; и същевременно трябва да премахне всякакви влияния, забавящи стабилното развитие на индустрията и бизнеса, от които в крайна сметка зависи в голяма степен нашият просперитет. Нещо повече: една трайна система на данъчно облагане трябва да бъде приемана не просто за година-две напред заради последиците, които може да има за определена група данъкоплатци, а да бъде разработена така, че да отговаря на условията за един дълъг срок с оглед крайния ѝ ефект върху благоденствието на страната като цяло.

Това са принципите, върху които е изградена данъчната политика на Министерството на финансите, като всяко изменение на данъчната система, което не отчита тези основополагащи принципи, ще се окаже палиативно и след време ще трябва да бъде заменено със система, основаваща се на икономически, а не на политически съображения. Няма причина към въпроса за данъчното облагане да не се подхожда от делова, надпартийна гледна точка. Данъчната реформа не бива да се превръща в партийна или класова игра, а трябва да се разработи от хора, които внимателно са разучили материята в нейните по-широки аспекти и са готови да препоръчат такава политика, която в крайна сметка да отговаря на интересите на страната.

Никога не съм гледал на данъчното облагане като средство за поощряване на една група данъкоплатци и наказване на друга. Ако подобна гледна точка някога поеме контрол над нашата публична политика, то нашите традиции и свободи, справедливостта и равните възможности, които са отличителните характеристики на американската цивилизация, ще изчезнат и на тяхно място ще се появи класово обусловено законодателство с всички присъщи нему злини. Онзи, който се стреми да увековечи предразсъдъците и класовата омраза, прави лоша услуга на Америка. Опитвайки се да прокара или да спира закони, насъсквайки едни данъкоплатци срещу други, той показва пълно неразбиране на тези принципи на равенство, върху които се гради нашата страна.

— Лесно е да се види за какво е била войната между Мелън и Рузвелт — каза Дани. — Класовата борба е била оръжието, с което Рузвелт е извоювал четирите си мандата в Белия дом. Разигравал е тази карта при всяка възможност. Но това е било хитър ход. В Америка е имало много повече „нямащи“, отколкото „имащи“, а бройката печели избори.

Личеше си, че има още нещо, което не му дава мира. Вече цяла нощ.

— Мелън е бил прав — каза той. — Повишаването на данъчните ставки не увеличава приходите в хазната. На практика става точно обратното. Богатите просто намират законова пролука, за да избегнат по-високите данъци и да си запазят парите. И кой би могъл да ги упрекне! От друга страна, всеки път когато сме намалявали данъците, приходите са се увеличавали. Хардинг. Кулидж. Хувър. Кенеди. Рейгън. Буш. При всички се е получило така.

— Какъв е проблемът? — попита го накрая тя.

— Моят министър на финансите ме излъга. Едуин е открил, че наред с всички онези копия Ларкс може да е откраднал и оригинален документ. Джо Леви никога не е казал дума за това. Бас ловя, че Моргентау е засекретил онзи смачкан лист хартия, който е получил от

Марк Типтън. Онзи същият, който Мелън дал на Рузвелт, а Пол Ларкс го задигнал от Министерството на финансите.

— И сега той се търкаля някъде по широкия свят и може да попадне в ръцете на хора, които сигурно ще намерят начин да пробият кода. Попитай министъра на финансите дали е излъгал. Джо е твой подчинен. Ако започне да увърта, уволни го.

Той угаси лампата за четене.

— Там е работата. Не мисля, че той го прави, за да ми навреди. Всъщност се опитва да ме защити.

— От какво?

Тя се отклони към изхода за междуцатската магистрала и когато излезе на главния път, увеличи скоростта; фаровете на придружаващия автомобил ги следваха неотстъпно на няколко метра.

— От онзи смачкан лист хартия — каза той.

И тя знаеше, че е прав.

— Нямам намерение да уволнявам човека, защото се е нанизал сам на меча си. Трябва да прочетеш цялата книга на Хауъл.

Тя бе доловила достатъчно от смисъла ѝ, прелиствайки я в сградата на съда.

— Той е луд на тема подоходен данък. Явно си има доста проблеми с Шестнайсетата поправка.

— Ето за какво става дума — каза Дани. Гласът му беше приглушен, сякаш идваше някъде отдалече. — Нашият национален дълг понастоящем е шестнайсет трилиона. Само лихвите по него са двеста милиарда годишно. Оня ден намерих един интернет сайт, който отброява с точност нарастването на дълга, числото се променя всяка секунда. Седях и гледах като хипнотизиран. Това нещо скача с милион долара в минута. Представяш ли си? Направо да се побърка човек...

— И ти просто седиш и гледаш, а?

Той се засмя.

— Ефектът е хипнотизиращ.

Тя се усмихна. Понякога Дани Даниълс се държеше като голямо дете.

— Деветдесет процента от парите, с които изплащаме този дълг, идват от един източник — каза той.

Тя знаеше откъде. От подоходния данък.

— Представяш ли си това да се окаже незаконно? — Той щракна с пръсти. — Няма ги вече деветдесетте процента, които пълнят хазната. Изчезват. Ей така.

Тя бе наясно с последиците, но се почувства длъжна да каже:

— Могат да бъдат заменени.

— Наистина ли? Конгресът трябва да приеме поредна поправка към Конституцията, след което трийсет и осем щата трябва да я ратифицират. Това ще отнеме доста време, а през това време дългът ще продължи да си расте с по милион долара на минута. И, между другото, няма да можем да получим и цент кредит, за да си покрием дефицита, понеже никой няма да ни уважава. Дори да приемем нов подоходен данък, никога няма да можем да наваксаме. Ще се натрупат нови трилиони дълг и държавата ще фалира. И още нещо: ами ако сме знаели през цялото време, че Шестнайсетата поправка е невалидна, но сме си затваряли очите и сме събирали данъци? Това е измама, ще трябва да отговаряме за трилиони долари, присвоени незаконно от хората.

— Това е малко пресилено, не мислиш ли?

— Не съм толкова сигурен. Имам лошо предчувствие, Стефани, а съм свикнал да вярвам на предчувствията си. Мисля си за китайците и за севернокорейците. И за Ким. Какво иска той? И се сещам, че най-големият ни кредитор е Китай. Дългът ни към тях е 1,2 трилиона долара и също нараства с всяка минута. Какво мислиш ще стане, ако обявим дефолт по този дълг?

Тя знаеше какво. Китайската икономика щеше да се срине.

— Смяташ ли, че Ким търси начин да събори нашата система за подоходно облагане?

— Чу какво каза посланикът. За разлика от Любимия вожд Ким не дължи нищо на Китай. И не би имал нищо против да им разкаже играта. Посланикът беше уплашен. Видях страх в очите му, чух го в гласа му. Опитваше се да го прикрие, но беше уплашен.

Тя също бе доловила известно притеснение, забелязала бе някои изтървани фрази в хода на разговора, усетила бе намек за колебание, където не би трябвало да има такова. Колата се носеше с голяма скорост по магистралата; до сутрешните задръствания оставаше още много време. Небето изсветляваше и порозовяваше. На изток иззад хоризонта се подаваше късче ярко слънце.

— Това наше мръсно бельо — промърмори той. — Каква воня само се носи от него! Но благодарение на Пол Ларкс може да ни излезе късметът да го проветрим. Ти усещаше, че нещо ме мъчи. Познах по очите ти в Министерството на финансите. Това е то. Нашата ахилесова пета.

Известно време пътуваха мълчаливо, и двамата дълбоко замислени.

— Не можем да допуснем това да се случи — каза накрая Дани.

— След като те оставя в Белия дом, ще се чуя с Люк и Котън.

— Направи го. Трябва да знам какво са успели да открият по тяхна линия.

В далечината се извисяваше осветеният купол на Капитолия. След още няколко минути щяха да са пред Белия дом.

— Преди да стигнем — обади се Дани от задната седалка, — има още някои неща, които трябва да знаеш. И за които не можех да говоря пред Хариет.

Хърватия

Изабела тичаше след Люк Даниълс в дъжда по хлъзгавия паваж и се питаше какво ли бе имал предвид, казвайки на Малоун: *Ще те чакам там*. Отговорът дойде, когато Даниълс вдигна ръка пред едно такси. Когато колата спря, той отвори шофьорската врата, измъкна мъжа иззад волана, просна го на мокрия асфалт и й направи знак да се качва. Тя се поколеба.

— Хубаво, стой си тук. И без това ми лазиш по нервите — извика той.

По дяволите! Трябваше да се подчини. Тя се затича, заобиколи колата отпред, отвори дясната врата и се вмъкна вътре. Той хвана волана, включи на скорост и даде газ. Колата потегли със занасяне по мократа настилка.

— Никога ли преди не си крала автомобил?

— Не мисля, че съм.

— Добре дошла в моя свят — ухили се той.

— Нали разбираш, че онзи шофьор ще повика полиция?

— Да се надяваме, че докато ни открият, отдавна ще сме далече от тук.

Движеха се по шосето, заобикалящо Стария град, извън крепостните стени, успоредно на дългия кей, и се насочиха към провлака, свързващ полуострова със сушата. Тя си каза, че от там най-вероятно щяха да хванат крайбрежния път към пристанището за яхти, накъдето бяха тръгнали Ким и Малоун. Опитваха се да стигнат преди тях и Люк караше бясно, изпреварваше коли и минаваше през кръстовища, без да спира, нарушавайки всички правила за движение. С което привличаше твърде много внимание. Съпровождаше ги хор от клаксони и писък на спирачки.

— На теб явно не ти е за пръв път? — попита тя, като се опитваше да изглежда спокойна, но стискаше с две ръце седалката под себе си.

Той завъртя волана рязко вляво. Поеха на север по крайбрежното шосе.

— Имам известен опит...

Таксито беше мръсно и очукано ауди купе. Вътре вонеше на цигари и тя откряна леко прозореца, за да влезе малко въздух.

— Не отделяй поглед от залива — каза ѝ той.

Дъждът продължаваше да барабани по колата; предното стъкло беше почти непрогледно през водната пелена. През следите от чистачките тя успя да различи ферибота. От двете оранжеви спасителни лодки не се виждаше и следа, но малък нос, издаден в залива, закриваше част от гледката. Трябваше да го подминат, за да видят останалото. Люк Даниълс също разбираше това. И даде още газ.

Ким стоеше прав до Хана. Тя отдели лодката от ферибота и я насочи към брега. Дъждът плющеше, което беше и хубаво, и лошо. Бурята им осигуряваше отлично прикритие, но наред с това беше превърнала залива във вряща супа. Заложницата им все така лежеше на пейката, без да мърда. Черната кожена чанта беше провесена през рамото му. Трябваше да открият място, където да слязат на брега, за предпочитане с по-малко хора наоколо, а от там винаги можеха да намерят такси или друг вид транспорт, който да ги откара до най-близкото летище или железопътна гара.

Спасителната лодка се движеше бавно напред. Чистачките едва смогнаха да поддържат видимостта през предното стъкло. Той пристъпи до прозореца вляво и различи очертанията на един от многото острови, образуващи естествена преграда пред залива. Отдясно се виждаше бреговата ивица на Хърватия. А през задния прозорец Ким забеляза друга лодка, която се движеше в тяхната посока. Американецът. Кой друг?

Малоун стискаше здраво руля. Спасителната лодка подскочаше като коркова тапа. Беше построена така, че да стои изправена, но това не я правеше стабилна във водата; двигателите ѝ бяха конструирани за дълъг пробег, но не и за да развиват скорост. Той и Ким се намираха в напълно идентични съдове, така че, ако отпред не забавеха ход, той

нямаше никакъв шанс да ги догони. Но поне можеше да ги следва от дистанция и точно това имаше намерение да направи. Надяваше се само, когато Ким стигнеше до брега, Люк да го очаква вече там. В морето се чувстваше като у дома си, а и никога не бе страдал от морска болест. Но по всичко си личеше, че от Хауъл няма да излезе мореплавател. Подскачането и люлеенето му се отразяваха зле.

— Изкарай си главата навън през люка — каза му той. — Дишай чист въздух и не изпускай Ким от поглед.

Воят на вятъра се усили с отварянето на люка. Ледени капки дъжд се посипаха вътре. Малоун не знаеше нищо за местната география, знаеше само, че се движат на север, през залив, обграден отвсякъде от суша. През този сезон времето би трябвало да е спокойно и ясно. Не и днес. Чу зад гърба си Хауъл да се дави и да повръща. Котън караше с пълна газ и изцеждаше от лодката всичко, на което беше способна. Кое не беше кой знае какво. Но поне се движеха в правилната посока.

Ким се върна при Хана. Бе взел решение.

— Трябва да забавим лодката, която ни гони — каза той. — Почти сигурно в нея е господин Малоун, но който и да е, трябва да му намерим занимание. За щастие, разполагаме с нещо, което да ни послужи.

Погледът му се насочи към жената, която още лежеше на пейката.

— Време е да се отървем от нея.

Той отвори страничния люк, повдигна отпуснатото тяло и го пренесе до отвора. В сегашното си състояние — с отслабени мускули и рефлекси, притъпени от упойката — жената едва ли щеше да заплува. Но ако се удавеше, това щеше да им свърши още по-добра работа за отвличане на вниманието.

Той я хвърли във водата с главата напред.

Малоун забеляза как от предната лодка във водата падна човешко тяло.

— Видя ли това? В морето има човек и не дава признаци на живот.

Надяваше се, че Хауъл няма да се досети. Но той не беше глупак.

— Това е Йелена, Малоун. Само тя е! Падна във водата!

Малоун разбираше, че Ким му предлага избор, което всъщност не беше никакъв избор и Ким го знаеше. Той завъртя руля вляво.

— Още по-наляво! — изкрещя Хауъл. — Течението ще я отнесе!

— Ела насам! — извика Малоун.

Хауъл притича и застана до него.

— Дръж кормилото и подавай газ. Придържай лодката близо до нея.

Малоун скочи във водата.

Ким често поглеждаше назад и видя мъжката фигура, която скочи във вълните, докато другата лодка се отклоняваше от курса си и забавяше ход.

— Това ще му отвори достатъчно работа, докато стигнем до брега.

Сушата от дясната им страна постепенно ставаше по-равна, с по-малко сгради, повече борови гори и пусти плажове. След това равната част свърши и той забеляза поредния горист нос, после още вода и в далечината — отново брегова ивица.

— Ето там. Заобиколи този участък и карай към сушата.

Изабела виждаше и двете лодки в залива; едната беше доста по-напред. После видя как от първата лодка нещо се подаде навън и падна във водата. Човешко тяло. Втората забави ход, някой скочи от нея в бурното море. Първата лодка продължи невъзмутимо пътя си. Бяха заобиколили носа, който ѝ закриваше гледката, и сега тя виждаше целия залив. Първата лодка току-що бе подминала следващия издаден навътре нос и се насочваше към материка.

— Можем да го спипаме — каза Даниълс. — Идва право към нас.

Напредваха все така бързо; и в двете посоки по шосето почти нямаше движение. Предното и страничните стъкла бяха замъглени, а

климатикът произвеждаше повече шум, отколкото топлина. Между поривите на вятъра тя успяваше да зърне за по някой кратък миг хаоса наоколо. Изведнъж ново усещане привлече вниманието ѝ. Примигващи червени светлини. И вой на сирена. Гонеше ги полицейска кола.

— Нямаме време да се занимаваме с тях — извика Даниълс.

— Те може би са на друго мнение.

— Първо трябва да ме хванат.

Той даде още газ и колата полетя напред по правата отсечка. И тогава забелязаха в далечината още червени светлини; полицейски коли бяха преградили шосето. Тя преброи общо шест. Това обясняваше липсата на насрещен трафик. Приближаваха се с голяма скорост към барикадата, която вече беше на по-малко от километър. До колите бяха застанали униформени мъже с насочени оръжия.

— Какво, ще се забиеш в тях ли?

Още половин километър. Тя изчакваше да види какво ще направи Даниълс. Триста метра. Изведнъж предното стъкло сякаш оживя, превръщайки се в паяжина от хиляди лъскави нишки. Някой бе стрелял по тях. Вече не се виждаше нищо. Усетил безполезността на замисъла си, Даниълс удари спирачки и завъртя волана докрай вдясно. Задницата на колата занесе и поне още стотина метра се пързалиха на една страна по мокрия асфалт. Накрая спряха. Настана тишина, нарушавана единствено от потропването на дъжда по ламаринения покрив.

Мъжки фигури обкръжиха колата, крещейки на език, който тя не разбираше. Не беше и нужно.

— Здравата я закъсахме — обобщи ситуацията той.

И този път по изключение тя беше съгласна с него.

Вашингтон, окръг Колумбия

7:25 ч.

Стефани остави Дани в Белия дом, после потегли към „Мандарин Ориентал“ — хотела, в който винаги отсядаше, когато имаше път насам. Пътната ѝ чанта я чакаше в стаята, доставена от служител на Министерството на правосъдието, който я бе посрещнал при пристигането ѝ от Атланта преди няколко часа. Един от пиколата ѝ помогна да качи до горе дървения сандък с книги и тя му даде голям бакшиш.

Един горещ душ и нещо за хапване щяха да ѝ дойдат добре. Тя мина най-напред през банята да се освежи и взе асансьора за ресторанта на осмия етаж, където сервираха закуска. Искаше и да чуе какво става във Венеция. Вече няколко часа нямаше никакви сведения оттам. Последно знаеше, че Люк Даниълс пътува за Хърватия с жената от Министерството на финансите, а Малоун се е качил на ферибота с останалите действащи лица, включително чантата с документи. Може би бяха извадили късмет и нещата се намираха под контрол. Но тя се бе научила да не разчита на късмета, а на себе си.

В този момент девет от дванайсетте ѝ агенти бяха изпратени със задачи в различни части на земното кълбо. Вече бе възложила на заместника си оперативен контрол върху осем от тях. Люк Даниълс бе оставила за себе си. Котън беше свободен радикал, единственият външен изпълнител, работещ понастоящем за нея. Понякога отрядът ползваше и такива, но все по-пестеливо. Тя предпочиташе да контролира изцяло хората си. Котън беше изключение и понякога това ѝ създаваше проблеми. Само че тя никога не би му го казала в очите. Нямаше нужда. Той го знаеше.

Дани ѝ бе препоръчал да прочете книгата на Хауъл, освен това искаше подробен доклад всеки път когато пристигнеха новини от чужбина. Ето защо сега, за да убие времето, тя се възползва от съвета му и свали от мрежата „Заплахата на патриота“. Преди да напусне

сайта, тя прегледа и оставените общо 43 читателски мнения, даващи на книгата средна оценка 4 звезди. Повечето харесваха оригиналността на представените идеи, макар някои да ги смятаха за леко пресилени. Неколцина го обсипваха с хвалебствия, но звучаха като анархисти, а почти всички бяха против подходния данък. Е, че кой е „за“?

Тя реши да седне във фоайето и да чете. В предговора към книгата се казваше, че Хауъл не е юрист, но е прекарал години в изучаване на федералния подоходен данък. Авторът приканваше всеки един от читателите му да оспори неговите твърдения и да анализира сам изводите му. Дебатът е здравословен, беше писал той на едно място. Което си беше вярно.

Тя хвърли поглед на съдържанието и реши да мине напред, към главата, в която Хауъл развиваше хипотезите си за възможността Шестнайсетата поправка да не е надлежно ратифицирана. Още в първия абзац той чистосърдечно си признаваше, че не разполага с доказателства, след което заявяваше:

През последните две десетилетия много от хората, протестиращи срещу подходния данък (в това число и аз), твърдят, че Шестнайсетата поправка всъщност не е част от Конституцията. Следователно подходният данък е незаконен. Валиден ли е този аргумент? Някои от протестиращите са направили задълбочени проучвания, констатирайки, че различни версии на поправката — така както са ратифицирани от отделните щати — съдържат незначителни текстови неточности. В някои версии думата „щат“ не е с главна буква, в други „доход“ е в единствено число, а не в множествено: „доходи“. Един щат е използвал понятието „възнаграждение“ вместо „трудово възнаграждение“; друг е написал „облага доход“ вместо „налага данък върху доход“ и т.н., и т.н. Възниква въпросът: Ако изискуемият минимален брой щати не са гласували един и същ текст на предложената Шестнайсета поправка, дали въпросната поправка може да се смята за ратифицирана?

Въпросът, нека признаем, е уместен. Когато Конгресът или щатският законодателен орган приема закон, двете камари трябва задължително да одобряват един и същ текст. Иначе няма закон. Вместо това тук имаме два отделни вота по две различни версии на въпросния закон. По подобен начин, ако всички щати не са гласували абсолютно идентичен текст, би могло да се твърди, че не са ратифицирали една и съща Шестнайсетата поправка. Има известна логика в това заключение, макар съдилищата неизменно да постановяват, че малките отклонения в текстовете на различните версии не са чак толкова съществени. Същите тези съдилища твърдят обаче, че всеки щатски законодателен орган, предприел някакви действия по отношение на поправката, е правил това с намерението или да я ратифицира, или да я отхвърли **точно както е била предложена от Конгреса**. Когато са гласували, те са изхождали от разбирането, че с гласа си одобряват или отхвърлят Шестнайсетата поправка, **както е предложена от Конгреса**. Всеки съдия, занимавал се някога с темата, е на мнение, че „текстът на поправката — така както е изложен в различните щатски документи за ратификация — е само за справка. Всякакви неточности в текста не съставляват предложения за неговото изменение при ратификацията му; те са просто неволни грешки, които не бива да омаловажават намерението на щатския законодателен орган да ратифицира поправката във вида, в който е предложена“.

Друго решение, използвано от съдилищата, за да оборят доводите на протестиращите срещу подоходния данък, е за определящото значение на официалното обявяване (от съответното упълномощено лице) на датата на влизане в сила на конституционната поправка. През 1913 г. държавният секретар е бил лицето, упълномощено да определи дали поправката е била надлежно ратифицирана (днес тази функция се изпълнява от началника на Държавния архив на Съединените щати). Съдилищата, макар и да имат правомощия да тълкуват

Конституцията и законите, смятат, че нямат компетентността да определят кога започва да се прилага дефинитивният текст на Конституцията заедно с поредната поправка. През 1922 г. Върховният съд постановява по делото „Лезър с/у Гарнет“, че когато държавният секретар удостовери, че дадена поправка към Конституцията е била ратифицирана, никакъв съд няма правомощията да проверява истинността на това твърдение. Разбира се, въпросното съдебно решение идва девет години след като Филандър Нокс удостоверява ратификацията на Шестнайсетата поправка. Но същият принцип е бил приложен през 1913 г. И така, какво би станало днес, ако има предложена за ратификация поправка и 3/4 от щатите не я ратифицират, но началникът на Държавния архив игнорира действителността и я обяви за ратифицирана? Според Върховния съд съдилищата нямат право да оспорят това очевидно погрешно действие. Здравият разум казва: разбира се, че би трябвало да го оспорят. Което само по себе си поражда въпрос.

И последната теза, която съдилищата използват, за да оборят доводите на протестиращите срещу подходящия данък, е: Шестнайсетата поправка съществува от над 100 години, спазвали са я и са я прилагали съдилища, включително Върховният съд на САЩ, по безброй много дела, следователно е валидна. Както заявил веднъж един съдия: „Макар това само по себе си да не е достатъчно, за да спре едно съдебно разследване, то е убедителен аргумент по въпроса за валидността“. Нека да продължим тази теза до логическото ѝ заключение. Ако един закон е изначално нелегитимен и въпреки това е бил приет, дали простият факт, че той съществува от дълго време, е достатъчен, за да го легитимира? Очевидно не.

Ето каква е действителността: съдилищата просто не искат да чуват, че Шестнайсетата поправка може да е невалидна. Последниците от едно такова заключение биха били толкова ужасни, че те отказват изобщо да си ги представят. Затова съдиите са си изработили своя

собствена изкривена логика, с която да парират в зародиш всякакви опити за оспорване на поправката. Проблемът е, че техните доводи не издържат на по-сериозен анализ. И когато дойде денят някой да е в състояние да представи реално доказателство не само за липсата на ратификация на поправката, но и за изначална невалидност на декларацията за влизането ѝ в сила, издадена от държавния секретар през 1913 г., съдилищата няма да имат друг избор, освен да се съобразят с тях.

Ето и още нещо за завършек. Някои твърдят, че дори Шестнайсетата поправка да не е била надлежно ратифицирана, от това не следва, че Конгресът не може да наложи подоходен данък. Което е вярно. Конгресът пак може да наложи подоходен данък, но това би трябвало да е пропорционално по смисъла на член I, алинея 2. Разбира се, това никога няма да стане. Страхове на отците основатели по отношение на „преките данъци“ не са отминали. Точно обратното — днес те са по-силни от всякога. Никакъв състав на Конгреса не би одобрил подоходен данък, който да се различава драстично по ставка в зависимост от местоживеенето на данъкоплатеца.

Нека не забравяме и онази „ужасна подробност“, от която всъщност се боят съдилищата. Да си представим за миг, че Шестнайсетата поправка е изначално невалидна и че през 1913 г. държавният секретар е подозирал някаква нередност и въпреки това я е обявил за „действителна“. Това по дефиниция би било документна измама, от която би следвало не само моменталното прекратяване на действието на поправката, но и би поставило федералното правителство в позицията на длъжник на своите граждани, от които неправомерно е присвоило десетки трилиони долари във вид на незаконни данъци. Предвид тази възможност не е никак трудно да видим защо съдилищата толкова държат на валидността на поправката.

Тя спря да чете.

Всичко написано от Хауъл звучеше абсолютно логично. Аргументите му бяха смислени, последиците — ясно очертани. Някои от тях отразяваха страховете, които Дани бе споделил в колата. Сега вече разбираше защо е толкова угрижен. Явно и той беше чел книгата. Тя се опита да си припомни още нещо, което Федералният апелативен съд бе написал в решението си по делото на Хауъл веднага след като бе заявил, че „за да надделее позицията на Хауъл, бихме изисквали, след като нещата са отишли толкова далече, необорими доказателства за неконституционност в процеса на ратификация“. Тя чукна с пръст по клавиатурата на лаптопа си, намери в интернет становището на първоинстанционния съд и прочете последния пасаж:

Хауъл (чрез служебно назначения си съдебен защитник) засега не е привел такива, ако не броим дръзкия извод, че поправката е неправомерно ратифицирана. Никакви данни не са представени в подкрепа на това твърдение, нито пък Хауъл се позовава на каквито и да било авторитетни фактологически и законови източници с правна сила за съда (или за държавния секретар Нокс през 1913 г.), доказващи, че Шестнайсетата поправка е ненадлежно ратифицирана. Накратко, Хауъл отказва да поеме върху себе си тежестта на доказването, че Шестнайсетата поправка е противоконституционно ратифицирана.

Но дали търсеното от Хауъл доказателство не се намираше в една черна кожена чанта, която в този момент пресичаше Адриатика на път за Хърватия? Очевидно и Китай, и Северна Корея, и Ким Чен Ин бяха на мнение, че в нея има нещо важно.

Дани беше прав. Сегашната криза беше определено различна. Тя също имаше лошо предчувствие.

Хърватия

Ким поглеждаше през задния прозорец, доволен, че другата лодка бе изостанала далече назад, за да окаже помощ на давецата се жена. Радостта му се допълваше от факта, че неусетно се беше спуснала мъгла, която заедно с продължаващия дъжд щеше да им осигури отлично прикритие. Държаха се на около петстотин метра дистанция от бреговата ивица; лодката им с мъка си пробиваше път през вълните. И той, и Хана бяха сякаш имунизирани срещу морска болест и танцуващата под краката им палуба.

— Трябва да установим къде сме — каза ѝ той.

Определено се намираха някъде северно от Задар. Той бе видял пристанищния град на хоризонта още при бягството им от кораба. Движеха се успоредно на сушата, зад скалистите острови, характерни за адриатическия бряг. Бурята обаче идваше откъм изток и не даваше признаци на отслабване. За щастие, бреговата ивица се виждаше. Покрай плажовете, отвъд разбиващите се вълни, се редуваха курортни комплекси и всевъзможни други сгради.

Черната кожена чанта, все така повесена през рамото му, беше плътно затворена. Не биваше дъждът да повреди каквото и да било вътре. Нужно му бе време, за да прегледа внимателно всичко, без да бърза. Да се насочат право към летището или някоя жп гара вече му се струваше крайно неразумно. Малоун беше наблизил, може би разчиташе и на помощ. Една стая в някой от курортните хотели по крайбрежието щеше да им дойде добре.

Той различи в далечината няколко сгради, скупчени плътно една до друга, а до тях — пристани за лодки. И посочи с пръст.

— Ето къде ще спрем.

Малоун усети как ледената вода се затваря над него; изпита физическа болка, дъхът му спря, силата му го напусна. Изплува на

повърхността — вълните наоколо бяха високи по метър и половина — и затърси с поглед Йелена. Но нея я нямаше. Пое си дъх и се гмурна обратно с мощни замахания на ръцете. Дрехите му се бяха превърнали в опасен баласт, но той не се отказваше. Изплуваше и се гмуркаше, оглеждаше се за най-малката следа. Запита се дали жената не е била предварително упоена. Явно това беше предпочитаното оръжие на Ким. В такъв случай тя не би могла да плува и минута.

Успокой се! — заповяда си Малоун.

— Йелена! Йелена! — Гласът му напразно се опитваше да заглуши вятъра.

Бореше се с паниката. От годините си във военноморския флот познаваше усещането за безнадеждност, което изпитва човек, оставен да се носи без посока наред развълнувано море. Бушуващата буря само усилваше това чувство; от ледената вода краката му бяха започнали да изтръпват и той зарита яростно, за да не замръзне. Отнякъде се появи и мъгла. Видимостта беше едва петнайсетина метра. Надяваше се Хауъл да държи здраво руля и да го следва неотклонно във водата. Ако не, теченията щяха да го отнесат, както бе станало с Йелена. Изведнъж от мъглата, вдясно от него, изплува силуетът на спасителната лодка.

— Тук съм! — извика той с цяло гърло.

Лодката зави и заобленият ѝ нос се насочи към него; чистачките работеха с пълна сила. Една вълна заля лицето му; ледени кинжали го пронизаха през очните ябълки чак в мозъка. Между две загребвания той вдигна ръка във въздуха. Но Хауъл очевидно го бе видял и се приближаваше бавно към него. Нямаше да е лесно. Хауъл се подаде през отворения люк. Очите им се срещнаха. Малоун поклати глава.

— Не... Не! — извика Хауъл.

Вятърът отнесе гласа му встрани. По лицето на младия мъж се изписа ужас. Малоун се издърпа с ръце на борда. Цялото тяло го болеше, дишаше тежко. Хауъл се сви в другия край на тясната кабина и закри очи с ръце; по бузите му се стичаха сълзи.

Малоун поемаше жадно въздух, докато съдържанието на кислород в кръвта му се стабилизира. Мускулите му бяха вцепенени от студа; в устата си още усещаше вкус на солена вода. Под дървените пейки имаше одеяла; той извади едно и се зави с него. Погледна навън

през прозорците. Не се виждаше нищо освен мъгла. И нито следа от Ким.

През живота си Изабела бе арестувала много хора, но никога не ѝ се бе случвало да бъде отвеждана от полицията с ръце отзад на гърба. Местните полицаи не бяха никак дружелюбни, докато ги измъкнаха от таксито. И двамата с Люк Даниълс благоразумно си бяха държали устите затворени. Каквото имаше да се изяснява, щеше да почака, докато се скрият някъде от дъжда. Тя трябваше да говори с хора доста нагоре в йерархията, и то от двете страни на Атлантика.

Закараха ги обратно в Задар, до една четириетажна сграда в центъра, чиито прозорци гледаха към полуострова и Стария град. Докато пътуваха нататък, тя забеляза, че фериботът бе пристигнал и вече беше на пристана; от комините не излизаше дим. Двамата с Люк бяха на задната седалка на полицейската кола, отпред имаше двама полицаи.

— Когато се измъкнем от тук — прошепна му тя, — с теб си казваме „довиждане“.

— Тъкмо си помислих, че между нас започва нещо красиво... — изгледа я той.

— С тази твоя пуешка самонадеяност допусна Ким да ни се измъкне под носа.

— Лошият ни късмет му помогна да се измъкне. Аз направих всичко по силите си.

Единствената ѝ надежда беше Малоун да е успял някак да спре Ким. Онези документи не биваше да се загубят.

Колата спря на паркинга, но преди двамата полицаи да слязат, отнякъде тихо иззвъня мобилен телефон. Звънът му наподобяваше далечни църковни камбани. И на двамата им бяха прибрали телефоните при ареста, но този не беше нейният.

— Това е за мен — прошепна Даниълс.

Полицаят на предната седалка вдигна апарата до ухото си.

— Люк? Ти ли си?

Телефонът беше поставен на високоговорител и двамата чуха гласа на Малоун.

— Кой се обажда? — попита полицаят.

— А ти кой си, по дяволите?
— Policija.

Малоун си даде сметка, че гласът по телефона не е на Люк Даниълс, и макар да не бе особено на „ти“ с хърватския, бързо схвана какво му се казва.

Полиция.

Реши да си придаде важност:

— Тук е Котън Малоун, от Министерството на правосъдието на САЩ. При вас ли са агент Даниълс и агент Шефър?

Изабела чу какво казва Малоун и видя, че полицаят разбира всяка дума. Двамата униформени се спогледаха, като явно се питаха какво да отговорят. Накрая този, който държеше телефона, отговори:

— Да, и двамата са тук. Арестувани.

— По какви обвинения?

— Кражба на автомобил. Агресивно шофиране. Заплаха за обществената безопасност.

— Това са американски федерални агенти, изпратени тук със специална мисия. Бих ви посъветвал да се свържете незабавно с посолството на Съединените щати.

— Не сме длъжни да изпълняваме заповедите ви. Освен това откъде да знам кой сте и дали казвате истината?

— Ще видите кой съм, като дойда.

Арогантността му допадна на Изабела. Право в очите, без заобикалки. Даниълс ѝ бе казал, че Котън Малоун е човек с нисък праг на толерантност. Но двамата полицаи не изглеждаха особено впечатлени. И прекъснаха разговора.

Малоун пхна телефона в джоба си, хвана руля и подаде газ. Казаното от полицая си имаше и обратната страна. Той също не знаеше с кого е разговарял. Тъкмо сега не бе в състояние да мисли и за това.

Мъглата ги обвиваше отвсякъде, поривите на вятъра не отслабваха, дъждовните капки плющяха като шрапнели по предното

стъкло. Ако Люк и Изабела бяха изпаднали в беда, това означаваше само едно: документите вече бяха у Ким, а той бе изчезнал безследно. Те също трябваше да изчезнат. Бяха откраднали спасителна лодка, а междуременно фериботът бе хвърлил котва в пристанището и случаят беше предаден в ръцете на полицията. Нямахме време за разпавии. Стефани щеше да се оправи впоследствие с местните власти — все пак това ѝ беше работата. А неговата бе да открие Ким и онези документи. На ферибота си бе направил грешно сметката, оставяйки севернокореяца да му се измъкне. Разбира се, тогава нямаше как да знае колко важно щеше да се окаже всичко и колко нагъл щеше да бъде Ким. Сега единственият му шанс бе Хауъл, който седеше като вцепенен на пейката.

Малоун с мъка се ориентираше в падналия мрак; носът на моторницата подскачаше като коркова тапа по вълните.

— Трябва ми помощта ти.

— Той я уби! Просто я изхвърли навън и я остави да се удави.

Нямаше време за упреци и самосъжаление.

— Твой ред е да му отмъстиш. — Тонът му не търпеше възражение и Хауъл схвана това.

— Естествено! Ще го направя. Сега всичко е зложено на карта. Собствената ми свобода се намираше в тази чанта.

— Може и да не ти потрябва.

— Какво искаш да кажеш?

Хана беше застанала неподвижно в класната стая, точно както се искаше от нея. Още от първия ден всички бяха приучени да стоят изправени, да се покланят на Учителя и никога да не вземат думата, освен ако той не се обърне лично към тях. Училището приличаше на постройката, в която живееха двете с майка ѝ — безличен бетонен паралелепипед с мръсни найлони вместо стъкла на прозорците. Учителят стоеше на подиум пред черната дъска. Облечен беше с униформа и носеше пистолет на кръста. Тя не знаеше как се казва, но това не беше и важно. От нея се изискваше единствено послушание. Четирийсетте ученици бяха разделени на две групи — момчетата отляво, момичетата отдясно. Тя познаваше само някои по име. Правилата в лагера не насърчаваха близки приятелства, а събирането на групички беше строго забранено като застрашаващо дисциплината.

— Трябва да отмиете греховете на майките и бащите си — казваше им Учителят. — Затова залягайте здраво.

По-голямата част от деня им минаваше в натяквания за тяхната безполезност за обществото. Учебните занятия започваха в 8 сутринта. Отсъствия не се допускаха. Само преди седмица Хана бе помогнала на болната си съученичка Сън Хи да стигне до училището, превеждайки я през целия лагер. Сън Хи беше, кажи-речи, единствената ѝ приятелка, макар тя да не беше сигурна в точното значение на тази дума. Ако означаваше, че ѝ е приятно да са заедно, то наистина бяха приятелки. Когато Учителят даваше на класа малко свободно време да се поцвят от въшки, двете със Сън Хи се пощеха взаимно. Между занятията, когато Учителят им разрешаваше да поиграт на „камък, ножица, хартия“, двете винаги играеха една с друга. И двете бяха родени в лагера, т.е. бяха Вътрешни. На Вътрешните деца се разрешаваше да ползват имена, колкото да се различават помежду си. Всичко останало — личност, характер, наклонности — беше забранено. И въпреки това Сън Хи я

привличаше — ако не с друго, то с възможността да бъде с някого на нейната възраст. С някого, който да не е майка ѝ. Простите контакти между затворници не бяха забранени, доколкото спомагаха за изкореняване на дисциплинарните нарушения.

Занятията неизменно започваха с чонгва. Хармония. Това беше времето, през което Учителят ги мъреше за всичките им прегрешения от предишния ден. Като за пореден път им напомняше какви социални паразити са. Само че този път поводът не бяха греховете на родителите им, а техните собствени.

Хана беше на девет години и полака-лека се бе научила да чете и пише. Всяка година получаваха от училището по една тетрадка. За молив използваша подострена пръчка с обгорен връх. Упражненията по писане се изчерпваха с пространни обяснения за липсата ѝ на старание. За четене използваша правилника за вътрешния ред на лагера, който трябваше да знаят наизуст. Днес Учителят изглеждаше особено ядосан. Ругаеше ги разпалено, но никой не смееше да се обади. Ако ги попиташе нещо, най-добре за всички бе да отговорят със стандартното: „Днес ще се старая повече“.

— А сега, внимание! — изкрещя Учителят.

Тя знаеше какво следва. Внезапно претърсване.

Едно по едно децата заставаха пред него и той ги опипваше през дрехите, после преравяше джобовете им. У никого не откри нищо в нарушение на правилата освен у Сън Хи, която носеше в джоба си пет мухлясали царевични зърна.

— Кучка такава! — кресна Учителят. — Крадеш храна. Тук режем ръцете на крадците.

Сън Хи стоеше пред него, разтреперана като лист, но не смееше да отвори уста, понеже не ѝ бе задал въпрос. Учителят държеше петте почернели зърна в разтворената си длан.

— Откъде ги взе?

Това беше въпрос. И изискваше отговор.

— От... нивата.

— Дръзнала си да откраднеш?! Долно нищожество! Никаквица. Въобразяваш си, че можеш да крадеш?

Думите излизаха като картечни откоси от устата му. Дясната му ръка на два пъти посегна към пистолета на кръста, но засега

оръжието беше в кобура. Разстрелите бяха ежедневие в лагера, макар досега да не се бяха случвали в училището.

— Вижте това нищожество — обърна се Учителят към класа.
— Заплюйте го!

Всички се подчиниха на заповедта, включително Хана.

— На колене! — заповяда Учителят на Сън Хи.

Приятелката ѝ коленичи на пода.

Всички деца бяха облечени с едни и същи черни панталони, обувки и ризи, раздадени им преди година. Оттогава дрехите им се бяха превърнали в дрипи, едва покриващи кожата.

— Повтори подточка трета от лагерно правило номер три — заповяда Учителят на Сън Хи.

— Всеки, който краде... или укрива... каквито и да било хранителни продукти... ще бъде разстрелян незабавно.

— А ти какво си направила? — попита Учителят.

— Наруших... това... правило.

Хана усети страха в гласа на приятелката си. Никой от учениците не помръдваше, всички стояха изправени и неподвижни.

Укриването на храна се смяташе за едно от най-тежките престъпления в лагера. Това им се набиваше в главите от момента, в който проговаряха, наред с факта, че всеки, нарушил това правило, подлежи на най-строго наказание. Склонността към кражба беше още един от пороците, които бяха наследили с продажните гени на своите родители. Безполезността ражда безполезност.

Учителят посегна към показалката си — същата, която използваше в клас. Дясната му ръка замахна във въздуха; тънката дървена пръчка се стовари върху главата на момичето.

Сън Хи се строполи на пода.

— Ставай! — изрева Учителят.

Сън Хи бавно се изправи на крака, зашеметена от удара. Последва втори. После още един. Лицето ѝ беше изкривено от страх и болка, но от устата ѝ не излезе и звук. Залитна отново да падне, но Учителят я улови и продължи да я налага с пръчката, като се целеше само в главата ѝ. По скалпа ѝ се появиха цицини. От носа ѝ шурна кръв. Рамото ѝ беше извито на една страна, лакътят ѝ забит в ребрата, хилавото ѝ телце се огъваше като тръстика на вятъра, очите ѝ бяха изцъклени. Тя залитна напред. Учителят продължаваше

да я налага, стиснал зъби, изкривил уста в демонична усмивка, с очи, блеснали от омраза и презрение. Накрая охлаби хватката и тялото на момичето се свлече на пода.

Известно време той я наблюдаваше втренчено, задъхан от усилието. После отиде до отворената врата и захвърли петте зърна плесенясала царевица на вятъра. Покашля се, сякаш бе преглътнал нещо гнусно, и каза на класа:

— Никой да не е смял да ги пипне.

Сън Хи лежеше на пода — безжизнена, кървяща, с подпухнало, печално лице. Там остана целия ден, докато учениците усвояваха учебния материал.

При всяко разочарование Хана се сецаше за Сън Хи. Приятелката ѝ бе починала преди четиринайсет години. Тя вече не се съмняваше, че ѝ е била именно това. Приятелка.

Никой от класа не спомена повече Сън Хи. Сякаш изобщо не бе съществувала. Никой не оспори и наложеното ѝ наказание. Всички разбираха, че е било неизбежно. Тъга и съжаление бяха чувства, за чието съществуване тя научи едва след излизането си от лагера. Вътре, между телените мрежи, от значение бе единствено физическото оцеляване. Никой от затворниците не съдеше останалите за каквото и да било. Нито пък някой дръзваше да съди надзирателите или Учителя.

От този ден нататък тя се промени. Макар едва на девет, се зарече никой никога да не я бие с дървена пръчка. И никога повече да не заплюва приятел. Дори това да ѝ струва живота. Разбира се, винаги можеше да се самоубие. Много избираха този път, особено Външните, родените на свобода. Но впоследствие всичките им роднини биваха сурово наказвани за тази дързост, което — в нейния случай — я правеше още по-изкусителна. Самата мисъл, че майка ѝ щеше да си изпати заради нея, ѝ се струваше неустойимо привлекателна. Но да се самоубиеш в лагера не беше никак лесна задача. Някои се хвърляха в шахтите на мините. Други избираха отровата. Най-бързият начин беше да се затичаш към оградата и да чакаш надзирателите да те застрелят. Но най-лошото, което можеше да се случи, бе опитът да не успее. Това означаваше още тежък труд, глад, побои и изтезания.

В деня, когато умря Сън Хи, Хана все още не знаеше нищо за живота извън лагера. Но реши да научи. Как? Нямаше представа. Щеше да намери начин. Престъпленията на майка ѝ не бяха нейни престъпления. Сън Хи бе откраднала пет царевични зърна от глад. Учителят не беше прав. Надзирателите не бяха прави. Този ден, едва деветгодишна, тя престана да бъде дете.

— *Толкова си умна — казваше ѝ Сън Хи.*

— *А ти толкова послушна.*

— *Това означава името ми. Послушание и радост. Майка ми ме е нарекла така.*

— *Харесваш ли майка си? — питаше я тя.*

— *Разбира се. Тук сме заради греховете на баща ми.*

Тя никога не забрави Сън Хи, момиченцето със сопотивия нос и вечно ухилената, пълна със слюнка уста. Майката на Хана я бе нарекла при раждането ѝ Хюн Ок, или „умна“. Но тя ненавиждаше всичко свързано с майка си и никога не ползваше това име. Надзирателите и Учителят ѝ викаха кучка, както на всички останали жени. Тя си харесваше прякора, който ѝ бе измислила Сън Хи, когато им разрешаваха да поиграят в гората или да се изкъпят в реката, преди онези пет царевични зърна да променят живота им завинаги.

Хана Сен. Означаваше „първа победа“; тя така и не разбра защо Сън Хи бе избрала да я нарича така. Но името ѝ харесваше и си го запази, макар никога да не го използваше пред майка си.

Два пъти през живота си ѝ се бе наложило да избира. В деня, когато умря приятелката ѝ, и в деня, когато баща ѝ я откри. И двете събития бяха довели до необратими решения. И двете решения бяха специални, понеже тя лично ги бе взела. Идваше време за трето. Кое то тя също щеше да вземе лично, сама.

Вашингтон, окръг Колумбия

Стефани продължаваше да чете „Заплахата на патриота“. Книгата се оказа всъщност твърде интересна, разсъжденията на автора обосновани, предположенията — ясно разграничени от изложените факти. Хауъл излагаше възраженията си срещу Шестнайсетата поправка с лекота, на която би могъл да завиди всеки адвокат. Аргументите му представляваха внимателно подбрана смес от легенди, исторически факти, спекулации и хипотези. Всичко това ѝ стигаше, за да иска да научи повече. Особено за Андрю Мелън, който очевидно беше в сърцевината на интригата. Припомни си някои пасажки за Мелън и Филандър Нокс, които бе прочела в сградата на съда. Дватамата били близки приятели и Нокс дори успял да убеди Уорън Хардинг да назначи Мелън за свой министър на финансите. Тя откри един текст, отбелязан с листче, и прочете думите, които бяха заинтригували и нея, и Хариет Енгъл.

Някои казват, че преди смъртта си Нокс предал на Мелън важна тайна.

На следващите страници това твърдение се доразвиваше в раздели, които Джо Леви не бе отбелязал като важни за прочитане.

Филандър Нокс бил по-скоро пешка, отколкото топ или офицер. Възможностите му за маневриране по политическата шахматна дъска били ограничени до едно квадратче на ход. Успехът му идвал от вършенето на онова, което искали други. Той самият имал амбицията да стане президент, но така и не успял да я реализира. Няколко въпроса по отношение на него все още чакат своя отговор.

Първо, дори да допуснем, че може и да е имало проблеми с процеса на ратификация през 1913 г., защо Нокс е игнорирал сигналите за това и е обявил Шестнайсетата поправка за „действителна“? Нокс е бил републиканец. Неговият шеф, Тафт, е бил президент от Републиканската партия, като самата поправка е предложена от Тафт и одобрена от доминиран от републиканци Конгрес. Нека си припомним, че през 1909 г. идеята била поправката да бъде погребана, било в Конгреса или после, в процеса на ратификация. Но Конгресът приел с подавяващо мнозинство текста, а щатите започнали един по един да я ратифицират.

Към 1913 г. обществените настроения в страната вече решително клонели наляво. Прогресивните сили били на мода и всякаква подкрепа за заможните елити била равносилна на политическо самоубийство. Всичките трима кандидат-президенти през 1912 г. — Тафт, Теди Рузвелт и Удроу Уилсън — подкрепяли ратификацията. Изборите били спечелени от демократа Уилсън, а републиканците претърпели решителен разгром. Към февруари 1913 г., когато Нокс вече работел по ратификацията на поправката (една от основните му задачи като държавен секретар), последното нещо, което нацията желала да чуе, било за възникнали проблеми. Подобно разкритие „в дванайсет без пет“ можело да се изтълкува дори като мръсен номер от страна на републиканците. Но дори Нокс да обявял поправката за невалидна, демократите, които през 1913 г. вече били на власт, щели да я внесат отново, да си я приемат и да я предложат за ратифициране, като при това си присвоят всички заслуги за прокарането ѝ. И така за републиканците нямало да произтече нищо положително от оспорването на ратификацията.

Биографите на Нокс отбелязват, че той се радвал да се окаже в центъра на вниманието. От законова гледна точка еднолично бил решил бъдещето на Шестнайсетата поправка, като я запазил. Но в последния момент някакво подобие на съвест може би надделяло — вместо да я обяви

за „ратифицирана“, както бил редът при всички предишни, а и бъдещи поправки на Конституцията, той използвал странния израз „действителна“. Какво искал да каже с това? Да намекне за истината? Никога няма да разберем. Знаем само, че през 1920 г., по време на кратката си кампания за републиканската номинация на президентските избори, той на няколко пъти споменал, че бил „спасил партията през 1913-а“. Това твърдение обаче никъде не е обяснено.

Вторият висящ въпрос произтича по естествен начин от първия: ако нещо от горното е вярно, то защо му е било на Нокс в крайна сметка да разкрива какво е извършил? Отговорът може би се крие в начина, по който Хардинг игнорирал Нокс. Към март 1920 г., когато Хардинг вече бил положил клетва, Нокс, макар и все още действащ сенатор от Пенсилвания, бил изпълнен с горчивина. Разумно е да се предположи, че в даден момент той е споделил със своя приятел Андрю Мелън за случилото се през 1913 г. Като новоназначен министър на финансите Нокс предполагал, че Мелън ще е в течение на проблемите с подоходния данък. Може би просто е разчитал на неговата благосклонност? Или просто се е опитвал да си придаде важност? Както и да е, Филандър Нокс починал на 21 октомври 1921 г., а с него си отишла и последната възможност за по-нататъшни обяснения.

Разбира се, тя знаеше неща, за които Хауъл дори не подозираше. Разполагаше с информация, която запълваше празнотите и превръщаше някои предположения във факти. И определено беше съгласна с Дани. Министърът на финансите криеше нещо. Но какво? И колко ли страшно можеше да бъде? Тя прелисти до края на книгата и прочете последния абзац.

Обвиненията срещу мен не са нещо необичайно. Хиляди хора биват подвеждани под отговорност и осъждани за неподаване на данъчна декларация, укриване

на данъци или данъчна измама. Много от тях са получили ефективни присъди, в това число и аз. Но какво ще стане, ако спекулациите се окажат истина и Шестнайсетата поправка действително е опорочена? Ами ако този факт е бил известен още в момента, когато Филандър Нокс е обявил поправката за „действителна“? Нашето правителство си има своите тайни и това само по себе си не е тайна за никого. Но понякога мантията на секретността се използва единствено за постигане на политически предимства или прикриване на грешки. Линдън Джонсън се опита да го направи с Виетнам. Никсън — с „Уотъргейт“. Рейгън — с аферата „Иран-контри“. Разбира се, всички тези опити се провалиха и в крайна сметка истината излезе наяве. Какво ще каже историята за Шестнайсетата поправка? Дали казаното дотук изчерпва всичко? Или последната глава тепърва ще се пише? Само времето ще покаже.

Телефонът ѝ избръмча. Беше го поставила на вибрация, за да не привлича внимание, макар че фоайето около нея беше почти празно. На екрана се изписа името на Котън. Най-после! Стефани се изправи, отиде в най-отдалечения ъгъл на салона и застана с лице към стената.

— Слушам те — каза тя.

— Пълна бъркотия.

Не това бе желала да чуе.

— Имаме много проблеми — продължи Малоун. — И всичките гадни.

Хърватия

Изабела седеше в килията с Люк Даниълс. Бяха минали два часа, откакто полицаите ги бяха прибрали на топло от проливния дъжд. През цялото това време тя не бе казала повече от няколко думи. Нито пък Даниълс, който лежеше със затворени очи на съседната желязна пейка. Но на нея не ѝ беше до почивка. Единственото, което занимаваше съзнанието ѝ, бе как да се измъкне от тук и да тръгне отново по следите.

Още с пристигането им тя бе помолила местните да ѝ позволят да ползва мобилния си телефон, но те бяха отказали. От краткия разговор с полицаия в колата Малоун вероятно бе заключил, че здравата бяха загазили. И сега сигурно щеше да изпрати помощ. Никога преди не бе изпадала в подобна ситуация, затова сега не ѝ беше съвсем ясно как ще се измъкне. Но по всичко личеше, че Даниълс не споделя тревогите ѝ. Тя стана от пейката, пристъпи към него и го раздруса.

— Какво, по д... — промърмори той, събуждайки се от дрямката си.

— Хъркаш.

— Не е вярно — надигна се той и разтърка очи.

— Щом казваш.

Той погледна часовника си.

— Бързаш ли за някъде? — попита го тя.

— Не, ваше височество. Просто очаквам всеки момент нещо да се случи.

— Би ли обяснил?

— Не — усмихна се той.

— Реши да се направиш на Фитипалди, затова сме тук сега.

— А ти откъде си чувала за Фитипалди? Той от двацет и пет години не се състезава. Ти на колко си?

Тя не му отговори. Вместо това попита:

— Защо просто не нае таксито да ни закара докъдето трябваше? Защо ти трябваше да го крадеш? И после да караш като откачен? Можеше да убиеш някого.

Той се облегна на стената.

— Върви си у дома, извади калкулатора и продължавай да гониш хора за укрити доходи. Тая работа тук не е за теб.

— Ама я върша — озъби се тя. — При това, без да предизвиквам скандали. Не е нужно.

Той я изгледа недоверчиво.

— Де да не беше. Но понякога се налага. Да се надяваме, че Ким не се е измъкнал.

Беше прав. Документите трябваше да се намерят. Такива бяха нарежданията, които бе получила. Но за целта трябваше да открие Котън Малоун. Кое то не изглеждаше никак лесна задача. А благодарение на този фукльо, седнал срещу нея в килията, Малоун бе единственият им шанс да се измъкнат от тук.

Зад решетките се отвори метална врата и в преддверието влезе мъж с мокър от дъжда костюм. Беше на средна възраст, оплешивял, с неподстригани мустаци и папийонка. Нямаше придружител; вратата се затвори зад гърба му. Приблужи се до килията и се представи като помощник-аташе в посолството на Съединените щати.

— Идвам от Загреб — каза мъжът.

Даниълс се изправи.

— Крайно време беше. Имаме работа да вършим.

— Обвиненията срещу вас са доста сериозни. Хърватите искат да ви изправят пред съда.

— Аз пък искам да спечеля лотарията, но нито едното, нито другото ще стане.

— Няма полза от зъбене — отбеляза мъжът.

Тя не можа да устои и се обади:

— Да го бяхте видели, когато напълно откачи...

Даниълс се изсмя.

— Много си сладка. Вижте, ние сме изпратени тук с мисия, аз съм от Министерството на правосъдието, тя от финансите. Информирани ли сте?

Техният спасител кимна.

— О, да. Имам инструктаж лично от държавния секретар. Възложено ми е да ви изкарам незабавно от тук.

— Защо тогава разговаряме през решетките?

— А какво става с Котън Малоун — поиска да знае тя. — Знаете ли нещо за него?

Мъжът кимна.

— Току-що прекарах половин час в компанията му.

Това наистина я заинтригува. Поне Малоун беше някъде наблизо.

— Къде е той?

— В Американския център. Намира се в Градската библиотека, недалече от тук.

Той обясни, че въпросният център представлява няколко стаи с книги и дивидита за американския начин на живот, история и общество. В Хърватия имало няколко такива, като първият бил изграден тук, в Задар. Библиотеката предоставяла помещения с ток, вода, телефон и интернет връзка, както и местен координатор. От посолството били закупили телевизор, дивиди плейър и няколко компютъра.

— Това е начин местните хора да научат за нас от първа ръка, всеки сам за себе си. Аз лично спомогнах за стартирането на тази програма.

— Виждам, че се гордеете с работата си — кимна Даниълс. — Но можете ли да ни измъкнете от тук?

Мъжът кимна.

— Разбира се. Господин Малоун ми каза да ви отведе право при него, в библиотеката.

Нещо в думите му я смущаваше.

— Казахте, че държавният секретар ви се е обадил лично?

Той кимна и извади от джоба си мобилен телефон.

— На личния ми номер! Беше вълнуващо, да си призная. Посолството е на два часа път от тук, в Загреб, но аз вече пътувах насам по друга работа. Държавният секретар ми каза първо да се свържа с господин Малоун и да го отведе в библиотеката, после да дойда за вас.

Тонът му беше сух и делови — нещо, което ѝ допадаше. Но прямотата му явно дразнеше Даниълс. Кое то също ѝ допадаше.

— Обвиненията срещу вас са свалени изцяло — обясни пратеникът. — На шофьора на таксито ще купим нов автомобил, като ще му платим и нещо отгоре за морални щети. За щастие, няма пострадали, което прави ситуацията много по-лесна за разрешаване.

— А телефонът ми?

— О, добре че ми напомнихте.

Той извади два апарата от джоба на самото си и им ги подаде през решетките.

— Ето ги, и двата.

— Трябва да се обадя — каза Даниълс.

— Тук не работят — отбеляза мъжът. — Полицейски участък, нали разбирате.

— Тогава ни изкарайте по-бързо.

Изабела беше на същото мнение. Колкото по-скоро се отървеше от Даниълс, толкова по-добре. Сега, когато вече знаеше къде се намира Малоун, можеше и сама да отиде при него. С малко късмет документите щяха да са у него или поне да ѝ каже къде да ги търси.

— Ей сега ще дойдат полицаите да отключат килията — каза мъжът.

— Благодаря ви — отвърна тя и дори се усмихна. — С господин Даниълс не сме създадени за такава близост. Нямам търпение да се махна.

— Но това е невъзможно — заяви пратеникът.

Тя забеляза, че тази забележка е привлякла вниманието и на Люк.

— Какво искате да кажете? Ще я оставите да си тръгне, разбира се.

— Наредено ми е да вземем с нас и госпожица Шефър. Тя никъде няма да ходи сама. Това са нарежданията, които получих.

— От кого? — поиска да знае тя.

— Държавният секретар ми каза, че указанията идват лично от президента на Съединените щати.

Вашингтон, окръг Колумбия

Стефани разглеждаше документите в затворено помещение в присъствието на министъра на финансите. На масата пред нея бе събрано всичко, от което се предполагаше, че Пол Ларкс е направил копия.

— Джо, би ли ми обяснил защо всичко това се води секретно? Ами че тук няма нищо важно!

Той вдигна рамене.

— Уместен въпрос. Но решението да бъде засекретено не е от мен и не е от вчера. Предполагам, че хората, които са го взели, са имали причини да го направят.

— Това ли е всичко, което Ларкс е взел?

— Да. Всичко е тук — кимна той.

Тя знаеше, че я лъже. Котън я бе посветил в онова, което бе научил по своя линия, включително за наличието на доклад от 1913 г. от Правния отдел, както и на оригиналния смачкан лист хартия, който Пол Ларкс бе задигнал. Нито докладът, нито смачканият лист бяха тук.

— Джо, ще допусна, че се мъчиш да помогнеш. Че случващото се в момента, каквото и да е то, е толкова лошо, че ти се опитваш да защитиш президента и страната. — Тя помълча за миг, после добави: — Само че ме лъжеш.

Той долови заплахата в тона ѝ.

— Какво още знаеш?

— Моят човек на терена е научил доста неща.

— Далеч повече, отколкото моите очи и уши.

Тя зачака.

— Положението е зле — промърмори той. — Много зле. Може да се окаже, че имаме проблем с Шестнайсетата поправка. Написаното от Хауъл в онази книга е изумително близо до истината.

— Разкажи ми за оригиналния лист, който Ларкс е откраднал. Онзи с шифъра.

- В него е проблемът.
- Искам да науча повече.
- Ела с мен — стана от стола си той.

Двамата излязоха от стаята и поеха по дълъг коридор. Стигнаха до двойна врата с надпис ВХОД ЗАБРАНЕН. Коридорът беше оживен; беше вторник сутрин и работният ден бе започнал. След разговора си с Котън Стефани бе излязла от хотела и бе дошла право тук. Докладът ѝ до президента щеше да почака, докато научеше повече. Котън се бе оказал прав: нещата при него се бяха объркали напълно. При нея също ситуацията се влошаваше бързо.

Може би имаше начин тя да се промени. Зад двойната врата имаше по-малко хора. Стефани никога преди не бе стъпвала в тази част на сградата. В Министерството на финансите бе идвала само веднъж, доколкото си спомняше. Допреди тази история министерството практически не бе представлявало интерес за отряд „Магелан“. Тайните служби се занимаваха с повечето от секретните им операции. Министърът я отведе до друга врата, която отвори с личния си ключ. Влязоха в малко работно помещение с маса и няколко стола. По рафтовете имаше грижливо подредени папки, но тук-там се въргалияха и отделни листа хартия. До масата имаше шредер.

— Ето го сегашното ми работно място — каза той. — Тук съм още откакто Ларкс пусна котката от чувала. Тук се намира всеки лист хартия от нашите архиви, който има дори най-бегло отношение към проблема. Всичко това е събрано от моята агентка Изабела Шефър, която сега е в Италия.

Тя пристъпи към масата. Той затвори вратата и я заключи отвътре.

— Проблемът е, че не разполагаме с копие от оригиналния лист хартия, който е задигнал Ларкс. След като замина за Европа, ние иззахме домашния му компютър и преровихме пощата му. Не открихме нищо. Три седмици подслушвахме телефонните му разговори. Знаем, че е имал обширна кореспонденция с Хауъл преди това. За важността на този смачкан лист знаем единствено от един доклад на Хенри Моргентау до Рузвелт. Него поне го имаме. Открихме го в едни папки с класифицирани документи, които Ларкс не бе преглеждал. И слава богу! Ако се бе сетил да надникне и там, сега нямаше да знаем нищо.

— Агентката ти обаждала ли се е скоро?

Той поклати глава. Тогава Стефани му разказа за случилото се в Хърватия и как лично бе помолила Белия дом да се намеси. Едуин Дейвис бе договорил нещата с хърватското правителство, а държавният секретар бе изпратил свой представител в Задар, за да уреди освобождаването на двамата агенти.

— Госпожица Шефър е имала прекеждие — продължи тя. — Помолих Белия дом да ѝ нареди да не се отделя от нашия човек. Надявам се, че нямаш нищо против. Стори ми се по-разумно да ги държим заедно.

— Естествено — кимна той. — Разбирам те. Сега ти командваш парада.

— Не напълно. Все още не знам какво знаеш ти.

— А сигурна ли си, че искаш да го знаеш?

Тя нямаше избор.

— Разкажи ми.

Той се пресегна, вдигна един лист от масата и ѝ го подаде. Тя видя, че е доклад от министъра на финансите Хенри Моргантау до Франклин Рузвелт с дата 5 декември 1944 г. Най-отгоре с големи букви пишеше:

СТРОГО СЕКРЕТНО! ДА СЕ ДОСТАВИ ЛИЧНО НА ПРЕЗИДЕНТА!

Открих отговора на въпросите, които ми поставихте предишната седмица. Мои агенти разпитаха сегашни и бивши служители на Министерството на финансите — хора, работили там през 20-те години. Открихме, че през 1925 г. бившият министър Мелън се заинтересувал от възможността да бъде заведен финансов иск от наследниците на Хаим Саломон срещу Съединените щати. По онова време Конгресът обсъждал някаква форма на изплащане на дълга и отправил официално запитване до Министерството на финансите относно всякаква документация по случая, която би могла да се съхранява в неговите архиви. Оказало се, че такива документи има. Те били извадени от архива и връчени лично на министър

Мелън, след което не били върнати и местонахождението им остава неизвестно до ден-днешен. Ако желаете, бих могъл да Ви информирам лично относно иска на семейство Саломон. С оглед деликатното естество на материята предпочитам да не изказвам нищо в писмен вид.

Оставам дълбоко обезпокоен относно онова, което ми споделихте за действията на министър Мелън на 31 декември 1936 г. Задачата, която Ви е поставил, не е само обидна, а граничи с държавна измяна. Страната ни е във война и ние не можем да допуснем нищо да застраши нормалното функциониране на държавната власт. Жизненоважно е в момент като този да изглеждаме силни и решителни. Забележката на Мелън, че Ви оставя нещо, което може да Ви „донесе гибел“, буди тревога. Особено смущаваща е анаграмата от пет букви върху доларовата банкнота, която ми показахте. Дали е съвпадение? Ако да, изглежда, че Мелън е единственият, който го е забелязал. Но споменаването на „аристократа тиранин“ не е никак трудно за дешифриране. Аз съм учил история и знам, че тези думи за пръв път са изречени от Джордж Мейсън, делегата от Вирджиния, един от малкото, отказали да подпишат Конституцията във Филадельфия. Което обяснява и думата масон — или „Мейсън“, изписана от шестолъчната звезда. Смачканият лист хартия с числа, който ми показахте, определено е някакъв код. Бих Ви предложил да го дадем за анализ на нашите криптографи. Възможно е липсващите документи по случая „Саломон“ да са онова, което министър Мелън е искал да откриете. Чувал съм, че те може да причинят на Америка не само финансови щети, но и огромно неудобство. Както вече споменахте, Мелън Ви е казал, че онзи лист засяга „две“ държавни тайни. Каква би могла да бъде другата, аз не знам. Моят съвет е да тръгнем по следите и да видим къде ще ни отведат.

Стефани попълваше тихомълком белите полета в онова, което вече знаеше. Очевидно Рузвелт бе обсъждал случая „Мелън“ и с други хора освен своя доверен агент от Тайните служби Марк Типтън. Това не я изненадваше. Тя знаеше, че Рузвелт бе имал навика да възлага една и съща задача на няколко души, забранявайки на всеки от тях да я обсъжда с когото и да било. Това му бе давало възможност да види проблема от различни гледни точки. Онази вечер Ед Типтън бе споменал, че Рузвелт бил насочил вниманието си към Джордж Мейсън. И действително, дървеният сандък се бе оказал пълен с книги за Мейсън. Сега тя разбираше какво бе предопределило интереса на президента към делегата от Вирджиния.

— Хенри Моргентау мразел Мелън — каза Леви. — И с цялото си сърце и душа подкрепял Рузвелт в неговата данъчна война срещу бившия министър на финансите. Разбира се, накрая това излязло солено и на двамата.

— Урок, че така не бива да се прави.

— Знам, Стефани. Аз също обичам игрите. Но сега не сме четирийсет и четвърта година. Светът е различен. Страната не е същата. Рузвелт е имал война на главата си, но починал само шест месеца след този доклад. После историята била забравена.

Тя обаче усещаше, че това не е всичко.

— Какво има, Джо?

Той ѝ подаде лист кафеникава хартия. Оригиналният доклад до държавния секретар с дата 24 февруари 1913 г.

— Ларкс го е открил и е направил копие. Той не фигурира сред документите, които представих вчера на президента, нито сред онези, които ти бях показал на теб. Случаят „Саломон“ е едно, това тук е съвсем различна история. Втората тайна, за която намерих Мелън.

Тя прочете написаното на листа.

— Тук става дума за притеснения около Шестнайсетата поправка. Конкретно се споменава щатът Кентъки.

— Който Ларкс посетил. И открил, че Кентъки може би изобщо не бил ратифицирал поправката, но въпреки това Нокс издал удостоверение за ратификация от името на този щат.

Тя размаха листа във въздуха.

— А другия доклад? Онзи, който бил изпратен единайсет дни преди това и в който се изказвали още по-сериозни опасения?

— Не е тук — поклати глава той. — И това е самата истина.

Тя отново размаха листа.

— Имаме ли някакви доказателства, че Моргентау изобщо е виждал този доклад?

— Дори да го е виждал, той не споменава нищо за него в който и да било от документите, достигнали до наши дни. Но в онази епоха откриването на каквото и да било в държавния архив е отнемало седмици ровене на ръка. Лесно е било да се загуби това или онова.

— Може би не е искал да знае.

— Възможно е. Но няма сведения, че изобщо е търсил. Вниманието му е било насочено главно към историята със Саломон; може би си е давал сметка, че има и друго, но нищо не показва, че е проявил интерес. Пак повтарям: те са били заети изцяло с войната, а после Рузвелт е починал. Аз проверих и някои други неща. Юристът, написал този доклад през хиляда деветстотин и тринайсета година, е подал оставка и е починал три месеца след изпращането му.

— Сега ми кажи какво е онова толкова ужасно нещо, заради което си готов да рискуваш длъжността и кариерата си?

— Откакто Ларкс прочете този доклад, сякаш му влезе трън в задника. Отиде в Кентъки и там откри проблема, което не му помогна да се успокои. Аз му казах да забрави за случая и повече да не се занимава, но той не мирясваше. Накрая изпратих Изабела Шефър в Кентъки и в още три щата. Тя откри навсякъде подобни проблеми. Спорни процедури, неспазване на правилата, липсващи оригинални документи. Повече от достатъчно, за да се постави под съмнение ратификацията на поправката от тези три щата. Дотогава Ларкс беше напълно превъртял и настояваше за пълно официално разследване. Нямахме как да стане. Затова аз го разкарах и му запуших устата, като обявих всичко за държавна тайна.

— А без доказателства той би бил поредният хахо, вярващ в конспирации.

— Така си мислех. Но старецът ни е изпреварил и си е извадил копия. После разбрахме, че е задигнал и онзи оригинал, запазвайки най-доброто доказателство за себе си. Лист хартия с написани на него произволни числа...

— Смачкан...

Той вдигна глава и я погледна изненадано.

— Откъде знаеш това?

— В момента е у Ким Чен Ин.

По лицето на Джо Леви се изписа шок.

— Стефани, аз не смятам, че поправката е била надлежно ратифицирана. Може да се окаже невалидна, може изначално да си е била такава. Мисля, че Мелън е знаел това и го е използвал в своя политическа изгода.

А пък тя знаеше останалото.

— Но този факт не е трябвало да види бял свят. Трябвало е да си остане тайна между Мелън и Рузвелт.

Юристът в нея вече пресмяташе последиците. Дани беше прав. Ако човекът, удостоверил ратификацията на Шестнайсетата поправка, е бил предупреден, че процесът може да е опорочен, и въпреки това е издал удостоверението, това би представлявало документна измама. Кое то на свой ред означаваше, че всеки цент данъци, събран въз основа на неправомерно приетата Шестнайсета поправка към Конституцията, подлежеше на връщане по съдебен ред. Милионите съдебни дела щяха да съсипят американската икономика. Не само това — събирането на приходи в хазната щеше да бъде прекратено, докато не се намереше заместител, определен по съответния законов ред. Да кажем, пряк данък, наложен по пропорционалната система? Или нова поправка, допускаща събирането на законен подоходен данък, различен от пропорционалния? Имаше възможности. Но за да бъдат приети, бе нужно време, а дотогава правителството на Съединените щати щеше да се лиши от 90 процента от приходите си.

— Ким иска да използва това, за да ни атакува — заяви Леви. — И е в състояние да го направи. Да ни унищожи без нито един изстрел. Като на практика обърне срещу нас собствената ни юридическа система. И така ще постигне онова, с което Северна Корея ни заплашва от десетилетия. А ние им се смеем. Какво са те? Някаква незначителна държавица на другия край на света. Но я си представи щетите, които би могъл да причини.

Кое то обясняваше и внезапния интерес на китайците. Над един трилион долара несъбираеми дългове щяха да навредят сериозно и на тях. Тя бе принудена да си признае, че операцията беше хитро замислена. Находчиво. И те изобщо нямаше да усетят какво им се

готви, ако няколко щастливи съвпадения не бяха насочили вниманието им в правилната посока.

— Сега разбираш защо се опитвах да попреча на случая да се разчуе — каза той. — Ако президентът знае каквото и да било, става съучастник в заговора. А сега има възможност да отрича.

— Разбирам, Джо. — Тя посочи с пръст шредера. — Разчистваш архива, значи?

— Всичко трябва да стане на конфети — кимна той. — Трябвало е да стане още отдавна.

— Не още — спря го тя. — Окей? Нека да приключим първо с тази история. Междувременно това си остава между мен и теб.

— Ами Ким? Ако онзи смачкан лист хартия е у него, той би могъл да открие какво е завещал Мелън на Рузвелт.

— Би могъл, но Ким има един проблем. Намира се на шест хиляди километра от тук, в Хърватия, а онова, което търси, не е там. Номерът е да го задържим далече достатъчно дълго, за да го открием преди него.

— Но той държи единствения ключ към загадката.

— Може и да не е точно така — усмихна се тя.

Оставаше и онзи, *другият* проблем. А нали финансите и правосъдието бяха съюзници...

— Джо, ще ми трябва помощта ти, за да сложим край на това.

Хърватия

Малоун чакаше в градската библиотека на Задар — сива едноетажна сграда, която през 20-те години на миналия век, както му бяха казали, служела за офицерски клуб на италианските военни. След неотдавнашния основен ремонт и трите ѝ крила бяха свързани със стъклени коридори, в пресечната точка на които се намираше кафенето. Библиотеката гледаше към полуострова със Стария град. Отвъд стъклените стени мъглата се беше разпръснала, но дъждът продължаваше да вали, макар и поотслабнал. В далечината се виждаха очертанията на ферибота, все още на котва в северния край на полуострова.

Малоун бе успял да изкара спасителната лодка на брега и я бе изоставил на един плаж, недалече от хотелите в северната част. Изборът му на място бе ограничен от мъглата и продължаващата буря, но важното за него бе да стъпи на твърда земя и да тръгне отново по петите на Ким.

Разговарял бе със Стефани и я бе осведомил за всичко случило се напоследък, включително и че Люк и Изабела Шефър може би се нуждаят от помощ. Не се съмняваше, че междувременно тя се бе погрижила да я получат.

Проблемът му бяха Хауъл и Ким. Когато Стефани му позвъни обратно, той ѝ докладва къде с Хауъл бяха слезли на сушата. Двамата изчакаха, докато накрая не пристигна някакъв странен тип с папийонка, който им показа служебна карта от Държавния департамент и ги откара право в библиотеката, като през цялото време им обясняваше защо го прави.

В едно от крилата имаше отдел с книги — биографии, романи и всякакви други печатни издания — представящи Америка. Имаше и три компютъра, свързани с интернет, за които пратеникът им бе обяснил, че са на тяхно разположение.

Това се бе случило преди близо час. Хауъл се бе усамотил в ъгъла, разстроен заради Йелена. Малоун също беше натъжен от случилото се и гледаше замислено ятата птици, които кръжаха над залива в търсене на храна. На запад, където се събираха небето и водата, воднистосивата морска шир преливаше в кафеникава мъгла.

Той усети зад себе си движение и се обърна. Пратеникът се бе върнал с Люк Даниълс и Изабела Шефър.

— Мога ли вас двамата да ви оставя сами за пет минути, без да ви арестуват? — попита ги той.

— Вината е изцяло негова — заяви Изабела и посочи Люк.

Не беше трудно да ѝ повярва.

Малоун им разказа за всичко случило се на ферибота и добави:

— Не успяхме да открием Йелена. Ким я изхвърли през борда, за да спечели време.

— Не трябваше да умира — обади се Хауъл. — Тя нямаше нищо общо.

— Докато ти не я намеси — каза Изабела. — Ти я изпрати на този круизен кораб.

Очите му се разшириха.

— За да вземе едни документи от някакъв побъркан старец. Откъде можех да знам, че и севернокорейците са в играта?

— Така става, когато си буташ носа където не ти е работа.

— Остави го на мира — намеси се Малоун. — Приятелката му току-що загина.

— Не си ми началник — озъби се Изабела, после посочи с пръст Хауъл. — А ти отиваш право в затвора.

— Всъщност никъде не отива. Ще бъде помилван от президента.

— Какво?!

Малоун вдигна рамене.

— Защо не позвъниш на Дани Даниълс да го попиташ? От него лично знам, че на този човек нищо няма да му се случи. Край. Така че млъквай.

Хауъл го гледаше изумено.

— Какво иска той от мен? Помощта ми? Или да си затварям устата?

Малоун кимна.

— Това тук е по-сериозно от неподаването на данъчна декларация. И ти би трябвало да го разбираш по-добре от всеки друг. Мисля си и че дължиш нещичко на Ким Чен Ин.

— Прав си, дявол да го вземе — изправи се Хауъл. — Какво искаш от мен?

На младежа не му липсваше хъс, браво.

— Беше ми казал, че имаш сканиран доклада и страницата с числата.

Хауъл кимна.

— Намират се в сигурен имейл акаунт под фалшиво име.

— Можеш ли да влезеш в него от тук?

Хауъл кимна. Малоун посочи един от компютрите.

— Действай.

Когато Хауъл седна и започна да чука по клавиатурата, той се обърна към Люк.

— Ким има достатъчно парченца от пъзела, за да сглоби части от него. Но му убягва най-важното. Бас държа, че не вижда цялата картина. Затова ни е нужен Хауъл. Ние знаем неща, които Ким не знае, и което е най-важното...

— Той е тук, а тук нищо не може да открие — добави Люк.

— И ако можем да го задържим сега, нещата остават под контрол — кимна Малоун.

— Но вие допускате, че Ким работи сам — намеси се Изабела. — Ами ако е поставил свои хора в Щатите, които само чакат знак от него?

— Моят слънчев лъч, озаряващ душата ми! — възкликна Люк. — За съжаление, този път е права. Няма как да знаем.

— Аз пък се хващам на бас, че няма хора. Нищо в този тип не го характеризира като екипен играч. Затова допускам, че Ким е само с онази жена, която заби спринцовката в крака ми. — Малоун се обърна към Изабела. — Имаш ли представа коя би могла да е тя?

— Хана Сен. Дъщеря му. Беше на круиза, задачата ѝ бе да следи Ларкс. Както и твоята.

Той ясно долови премереното оскърбление в думите ѝ: действително бе пропуснал да забележи тази подробност.

— Само по телевизията добрият винаги усеща, че и някой друг наблюдава плячката му. На кораба имаше три хиляди души. Много

лица за запомняне. А и нека не забравяме, че точно ти отпусна каишката на Ларкс.

— Смяташ ли, че не го знам? Окей, вие сте професионалистите. Аз съм аматьорката, която оплеска всичко.

На него му бе нужна помощта на тази жена, затова реши да не я притиска твърде много.

— Това е едната гледна точка по проблема. Другата е, че ти позвъни по горещата линия, докато течеше пиеската. Всеки от нас го е правил. Понякога работи, понякога не. Тъй че хайде сега да не се шашкаме толкова, а да довършим започнатото.

— Намерих го! — извика Хауъл.

И тримата се скупчиха около компютъра, докато той бе вперил поглед в екрана; на него се виждаше снимка на смачкан лист хартия с четири реда числа:

869, 495, 21, 745, 4, 631, 116, 589, 150, 382, 688,
900, 238, 78, 560, 139, 694, 3, 22, 249, 415, 53, 740,
16, 217, 5, 638, 208, 39, 766, 303, 626, 318, 480, 93,
717, 799, 444, 7, 601, 542, 833

Както и подозираше Малоун, това беше някакъв шифър. Стефани му бе съобщила всички подробности, които бе узнала до момента, както и че от него зависи решението на загадката.

Той се зарови в паметта си: *Аристократ тиранин. Джордж Мейсън. История. Мейсън започва битката си. Цитат от лорд Байрон. Съвпадение с фактите, макар без обяснение. И Мелън рече, че ще чака Рузвелт.*

Това бяха все неща, които Стефани му бе казала. Привидно произволни елементи, но със скрита връзка помежду си.

— Знам какво е това — обади се Изабела.

Малоун беше любопитен да чуе какво има да каже.

— Напомня ми за шифъра на Бийл. Чувал ли си за него?

Той поклати глава.

— Говори се, че някъде около хиляда осемстотин и двайсета година група мъже открили съкровище в планините Блу Ридж в щата Вирджиния. Един от тях се казвал Томас Бийл. По някаква причина те

решили да го заровят обратно в земята и обозначили мястото с три страници с числа. Единият от трите шифъра е разгадан. Другите два остават мистерия до ден-днешен.

— А ти откъде знаеш това? — попита я Люк.

— Имам и извънслужебни интереси. Винаги съм се увеличала по тайни кодове. — Тя посочи с ръка един от свободните компютри. — Може ли?

— Разбира се — кимна Малоун.

Изабела седна и с няколко почуквания по клавиатурата намери изображение на трите страници с шифъра на Бийл.

Беше права. Страниците бяха много подобни на тази, която имаха. Произволни числа, изпълващи ред след ред.

115, 73, 24, 807, 37, 52, 49, 17, 31, 62, 647, 22, 7, 15, 140, 47, 29, 107, 79, 84,
56, 239, 10, 26, 811, 5, 196, 308, 85, 52, 160, 136, 59, 211, 36, 9, 46, 316, 554,
122, 106, 95, 53, 58, 2, 42, 7, 35, 122, 53, 31, 82, 77, 250, 196, 56, 96, 118, 71,
140, 287, 28, 353, 37, 1005, 65, 147, 807, 24, 3, 8, 12, 47, 43, 59, 807, 45, 316,
101, 41, 78, 154, 1005, 122, 138, 191, 16, 77, 49, 102, 57, 72, 34, 73, 85, 35, 371,
59, 196, 81, 92, 191, 106, 273, 60, 394, 620, 270, 220, 106, 388, 287, 63, 3, 6, 191,
122, 43, 234, 400, 106, 290, 314, 47, 48, 81, 96, 26, 115, 92, 158, 191, 110, 77,
85, 197, 46, 10, 113, 140, 353, 48, 120, 106, 2, 607, 61, 420, 811, 29, 125, 14, 20,
37, 105, 28, 248, 16, 159, 7, 35, 19, 301, 125, 110, 486, 287, 98, 117, 511, 62, 51,
220, 37, 113, 140, 807, 138, 540, 8, 44, 287, 388, 117, 18, 79, 344, 34, 20, 59, 511,
548, 107, 603, 220, 7, 66, 154, 41, 20, 50, 6, 575, 122, 154, 248, 110, 61, 52, 33,
30, 5, 38, 8, 14, 84, 57, 540, 217, 115, 71, 29, 84, 63, 43, 131, 29, 138, 47, 73,
239, 540, 52, 53, 79, 118, 51, 44, 63, 196, 12, 239, 112, 3, 49, 79, 353, 105, 56,
371, 557, 211, 505, 125, 360, 133, 143, 101, 15, 284, 540, 252, 14, 205, 140, 344,
26, 811, 138, 115, 48, 73, 34, 205, 316, 607, 63, 220, 7, 52, 150, 44, 52, 16, 40,
37, 158, 807, 37, 121, 12, 95, 10, 15, 35, 12, 131, 62, 115, 102, 807, 49, 53, 135,
138, 30, 31, 62, 67, 41, 85, 63, 10, 106, 807, 138, 8, 113, 20, 32, 33, 37, 353, 287,
140, 47, 85, 50, 37, 49, 47, 64, 6, 7, 71, 33, 4, 43, 47, 63, 1, 27, 600, 208, 230,
15, 191, 246, 85, 94, 511, 2, 270, 20, 39, 7, 33, 44, 22, 40, 7, 10, 3, 811, 106, 44,
486, 230, 353, 211, 200, 31, 10, 38, 140, 297, 61, 603, 320, 302, 666, 287, 2, 44,
33, 32, 511, 548, 10, 6, 250, 557, 246, 53, 37, 52, 83, 47, 320, 38, 33, 807, 7, 44,
30, 31, 250, 10, 15, 35, 106, 160, 113, 31, 102, 406, 230, 540, 320, 29, 66, 33, 101,
807, 138, 301, 316, 353, 320, 220, 37, 52, 28, 540, 320, 33, 8, 48, 107, 50, 811, 7,
2, 113, 73, 16, 125, 11, 110, 67, 102, 807, 33, 59, 81, 158, 38, 43, 581, 138, 19,
85, 400, 38, 43, 77, 14, 27, 8, 47, 138, 63, 140, 44, 35, 22, 177, 106, 250, 314,
217, 2, 10, 7, 1005, 4, 20, 25, 44, 48, 7, 26, 46, 110, 230, 807, 191, 34, 112, 147,
44, 110, 121, 125, 96, 41, 51, 50, 140, 56, 47, 152, 540, 63, 807, 28, 42, 250, 138,
582, 98, 643, 32, 107, 140, 112, 26, 85, 138, 540, 53, 20, 125, 371, 38, 36, 10, 52,
118, 136, 102, 420, 150, 112, 71, 14, 20, 7, 24, 18, 12, 807, 37, 67, 110, 62, 33,
21, 95, 220, 511, 102, 811, 30, 83, 84, 305, 620, 15, 2, 10, 8, 220, 106, 353, 105,
106, 60, 275, 72, 8, 50, 205, 185, 112, 125, 540, 65, 106, 807, 138, 96, 110, 16, 73,
33, 807, 150, 409, 400, 50, 154, 285, 96, 106, 316, 270, 205, 101, 811, 400, 8, 44,
37, 52, 40, 241, 34, 205, 38, 16, 46, 47, 85, 24, 44, 15, 64, 73, 138, 807, 85, 78,
110, 33, 420, 505, 53, 37, 38, 22, 31, 10, 110, 106, 101, 140, 15, 38, 3, 5, 44, 7,
98, 287, 135, 150, 96, 33, 84, 125, 807, 191, 96, 511, 118, 40, 370, 643, 466, 106,
41, 107, 603, 220, 275, 30, 150, 105, 49, 53, 287, 250, 208, 134, 7, 53, 12, 47, 85,
63, 138, 110, 21, 112, , 51, 63, 241, 540, 122, 8, 10, 63, 140, 47, 48, 140, 288

— Вторият шифър е разгадан с помощта на Декларацията за независимост — каза тя. — За всяка дума от Декларацията се задава пореден номер, после първите им букви се подреждат според кода. Първото число от шифъра на Бийл е сто и петнайсет. Сто и петнайсетата дума от Декларацията е *учредиха*. Следователно първата буква от кодираното съобщение трябва да е „у“.

Класически шифър със заместване. Прост и лесен, стига да знаеш кой документ е бил използван за „ключ“. Без ключа обаче е

практически невъзможен за разгадаване.

— Ти май току-що си оправда парите — възкликна Люк. — Хора, тази жена като че ли е на прав път.

Малоун се съгласи. Възможно беше да е познала.

— Остава само да открием документа, който Мелън е използвал — каза Хауъл.

Малоун вече работеше по въпроса.

— Ти ми каза, че Ким се бил свързал с теб под чуждо име. Като Питър от Европа. Пазиш ли имейла? — попита той.

— Всичко пазя — кимна Хауъл.

Ким сигурно беше доволен от себе си. Бе успял да се сдобие с крадените документи и да избяга от ферибота. Малоун бе допуснал грешка, давайки му тази възможност, но сега изведнъж откри начин да си възвърне надмощието.

— Оригиналният шифър все още е у Ким — намеси се Изабела.

— Предполагам, че във финансите нямате копие? — попита той.

Тя поклати глава.

— Което обяснява — обади се Люк — защо толкова отчаяно искат да си го получат обратно.

— Не можем да го оставим в ръцете на Ким — отсече тя.

— Повярвай ми, няма да му свърши никаква работа — каза Малоун. — Твърде много неща не знае.

— А онова, което не знаеш, обикновено може да ти навреди — усмихна се Люк.

Именно, помисли си Малоун.

Хана стоеше под душа, обгърната в пара; горещите струи плющяха по кожата ѝ. За нея банята си оставаше лукс. Всеки път, когато завърташе крана, си спомняше лагера. Там никой не се къпеше освен със специално разрешение, и то само когато завалеше дъжд или пък в близката ледена река. Тя дори не осъзнаваше колко ужасен е бил животът ѝ, докато не излезе на свобода. Родените между телените мрежи не познаваха друго. Лагерът беше техният свят. Като дете тя беше ниска и слабичка, с късо остригана коса, стърчаща като бодли на таралеж; главата ѝ беше вечно покрита с мръсно парче белезникав плат, завързано на шията. Още преди да навърши шест години, побоите от майка ѝ се бяха превърнали в ежедневие. И все за храна. Всеки ден майка ѝ ходеше на работа в полето и я оставяше сама. Няколкото залька, предназначени да им стигнат за цял ден, рядко оцеляваха до обед. Още когато ѝ видеше гърба, тя изгълтваше не само собствената си дажба, но и нейната, без да си дава сметка, че така обрича майка си на глад. И защо да ѝ пука? Единствено важно беше да се наяде. Надзирателите насърчаваха такива конфликти и никога не се намесваха, когато затворниците се биеха помежду си. Така само им спестяваха труда, а пък и без това скоро щяха да умрат.

Тя се запита дали е имало момент в живота ѝ, когато не е мислила за лагера. Едва ли. Бяха минали четиринайсет години от тогава, но спомените ѝ не избледняваха.

Тя си припомни деня, в който Сън Хи бе убита. На този ден тя за пръв път се обърна към майка си. Преди това двете почти не бяха разговаряли. Животът им преминаваше в почти пълно мълчание.

— *Защо съм тук?* — *попита отново тя.*

Майка ѝ, както винаги, не отговори.

Двете почти не се различаваха по ръст и тегло. Хана бе пораснала, а майка ѝ се бе смалила. Тя никога не бе усетила в себе си и капка топлина към жената, която я бе дарила с живот. Напротив — мразеше я. И то не толкова заради нещата извън оградата, от които

бе лишена, а заради случващото се вътре. Сън Хи я нямаше вече. И Хана едва сега разбираше какво означава за нея тази загуба. Някакво странно чувство на страх се надигаше в нея след вчерашния ден. Бе наблюдавала как Сън Хи издъхва на пода и за пръв път през живота си се бе почувствала напълно сама.

До стената от сгуробетон имаше подпряна лопата. Майка ѝ всеки ден я вземаше и отиваше с нея на работа. Хана я сграбчи за дървената дръжка и замахна; металната част попадна право в стомаха на майка ѝ. Тя нарочно я бе хванала така, че първият удар да е с тъпата страна. Майка ѝ се хвана за корема и залитна напред. Втори, още по-силен удар с тъпото на лопатата я запрати на пода. Хана остави лопатата и се нахвърли върху майка си, като я сграбчи за косата.

— Да не си посмяла да ме биеш повече! — По гласа ѝ личеше, че не се шегува. — Попитах те защо съм тук? Отговаряй!

Насилието беше единственото нещо в лагера, от което имаше някакъв ефект. Надзирателите редовно прибягваха до него. Убийството на Сън Хи бе доставило на Учителя очевидно удоволствие. По-големите деца тормозеха по-малките. А веднъж, не толкова отдавна, Хана бе принудена да гледа, докато майка ѝ доставяше плътска наслада на един от надзирателите в акт, лишен дори от намек за емоция. След като приключи с майка ѝ, надзирателят я прогони с ритници и тя се отдалечи пълзешком от него като пребитото куче.

Постепенно дишането на майка ѝ се възстанови. Очите ѝ блестяха — не от страх, а този път от нещо друго. Нещо, което не бе забелязвала преди.

— Ти си... Ким.

— Какво е това?

— Това... си ти.

— Обясними или отново ще те ударя.

Майка ѝ се усмихна.

— Ето това е... да си Ким.

Тогава тя не я бе разбрала. После изведнъж всичко се бе променило.

За разлика от майка си тя сравнително рядко бе излизала на полето и нито веднъж не бе пратена в мините. Вместо това започна

работа в един от стъklarските цехове. В лагера се произвеждаха и цимент, керамични съдове и военни униформи. Животът ѝ щеше да бъде също толкова изпразнен от съдържание, колкото този на майка ѝ. Но седмица след смъртта на Сън Хи, докато се връщаше от работа, надзирателите я хванаха, сложиха ѝ белезници и превръзка на очите и я хвърлиха в един джип, който заподскача по неравен път. Въведоха я в някаква сграда и свалиха превръзката от очите ѝ. Намираше се в помещение без прозорци, празно, ако не се смята столът, върху който я бяха сложили да седне. Чувала бе за такива стаи и се запита дали най-после бе дошъл денят, в който щеше да послужи за играчка на надзирателите.

Вратата се отвори и при нея влезе нисък набит мъж с подпухнало лице и черен костюм, приличащ на униформа. Косата му беше късо подстригана, без бакенбарди. Но вместо да я изгледа с каменно лице, мъжът ѝ се усмихна.

— *Аз съм баща ти — каза той.*

Тя го гледаше изумено, без да знае как да реагира. Дали това не беше номер?

— *С майка ти навремето се познавахме. Бяхме влюбени. Но баща ми я прати тук. Аз самият не го знаех до неотдавна. Нито пък подозирах за съществуването ти.*

Тя го гледаше объркано.

— *Поисках да те доведат при мен — каза той. — Как се казваш?*

— *Хана Сен.*

— *Майка ти ли ти даде това име? — усмихна се той.*

— *Не, друг ми го измисли. Но на мен ми харесва.*

— *Ами тогава да бъде Хана Сен.*

— *Ти познаваш майка ми?*

— *С нея бяхме близки — кимна той. — Но това беше преди много години.*

— *Аз съм родена тук.*

— *Знам. Но повече няма да живееш на това място.*

— *Кой си ти?*

— *Ким Чен Ин.*

Тя наистина беше Ким.

Онзи ден баща ѝ я спаси от лагера, но самата идея за благодарност ѝ беше чужда както тогава, така и сега. При тази тяхна първа среща единствената ѝ мисъл бе, че никога повече няма да ѝ се налага да яде изгнило зеле и мухлясала царевица. Нито пък бръмбари, скакалци и водни кончета. Никога повече няма да повръща изяденото и да си го яде повторно в наивен опит да залъже глада. Щяха да ѝ липсват дивото грозде, къпините и другите горски плодове, които откриваше понякога в гъсталаците, но не и плъховете, змиите и жабите, каквито също бе ловувала, за да се нахрани.

— *Ами майка ми? — попита тя.*

— *На нея не мога да ѝ помогна.*

Което всъщност я зарадва. Откакто я бе нападнала с лопатата, двете не бяха разменили и дума, макар да продължаваха да живеят заедно. Държаха се на разстояние една от друга и бяха особено предпазливи, защото нямаше съмнение, че по всеки повод са готови да се наклеветят взаимно пред надзирателите.

— *Аз съм важен човек — каза баща ѝ.*

— *Можеш ли да командваш хора? Като надзирателите?*

Той кимна.

— *Никой тук не би дръзнал да оспори нещо, казано от мен.*

— *В такъв случай искам да направим нещо за мен.*

Той изглеждаше доволен, че го моли за услуга.

— *Искам един човек да бъде наказан, задето причини зло на приятелката ми.*

— *Какво е направил?*

Тя му разказа за Сън Хи и добави:

— *Искам да си изпати за това. Ако си толкова важен, колкото казваш, ще го направим.*

Два часа по-късно тя бе въведена в друга стая без прозорци. Учителят висеше надолу с главата, окован за глезените, а протегнатите му ръце едва докосваха пода. Всичката му кръв се бе стекла в главата, дрехите му миришеха на урина.

— *Какво искаш да направя с него? — попита баща ѝ.*

— *Убий го, както той уби Сън Хи.*

— *Така и предполагам, затова помолих за още нещо.*

В стаята влезе надзирател с дървена показалка в ръка.

Струите от душа все така обливаха тялото ѝ, а ароматът на сапунена пяна успокояваше нервите ѝ. Религията беше забранена в лагера, а баща ѝ не вярваше в нищо. Същото можеше да се каже и за нея. Родените вътре вярваха единствено в собствените си сили. Този последен ден в лагера тя бе стояла и наблюдавала безучастно как показалката се стоварва по черепа на Учителя. Всеки удар отекваше звънко в празното помещение. За разлика от Сън Хи, която бе мълчала по време на побоя, Учителят квичеше от болка като кученце. По кожата му се появиха цепнатини, от тях по пода капеше кръв. Отначало той се съпротивляваше, после се примири и умря.

— *Ти си важен човек — каза тя на баща си.*

— *Аз ще бъда следващият ръководител на тази страна.*

Следващите четиринайсет години тя бе станала свидетел на възхода му, а после и на неговото падение. Той я бе извел от лагера, бе я взел със себе си и когато замина за Макао. Тя получи образованието си най-напред в Северна Корея, после в частни училища в Китай, където се запозна със световната история извън лагерните мрежи. И някои от нещата, които научи, я изпълниха с изумление.

Преди години 2,5 милиона души бяха загинали в битка, която светът наричаше Корейската война. Северът бе нахлул в Юга, като войната бе завършила без победител. Днес милиони севернокорейци гладуваха; страната беше до такава степен изолирана и проядена от корупция, че никоя друга държава не искаше да има нищо общо с нея. Баща ѝ се беше родил комунистически принц, бе израсъл в лукс и бе учил в чужбина, а в същото време десетки хиляди човешки същества бяха умирали всяка година от недохранване. С времето тя бе разбрала, че произходът и кръвните връзки определят всичко в Северна Корея. Както и властта.

Баща ѝ се бе издигнал до генерал с четири звезди в Корейската народна армия, макар да не притежаваше никакъв опит за подобна длъжност. В лагера тя не бе чувала нищо за собствената си страна, за света и неговите лидери. Едва след като я извадиха от там, през краткото време, докато посещаваше държавни училища, тя научи, че Америка била злото. Южна Корея била още по-голямо зло, а Северна Корея — обект на завист за целия свят. За разлика от всяко друго дете извън телените мрежи в лагера тя никога не бе носила в себе си снимка на Любимия вожд, нито на неговия баща или на бащата на бащата.

Затворниците бяха толкова маловажни, че не си струваше дори да им се промиват мозъците. Животът ѝ преминаваше в постоянно напомняне за греховете, които бе поела с гените си. След което изведнъж ѝ се каза, че тя всъщност е част от държавното ръководство, част от системата, осъдила толкова много хора на съществуване зад телените мрежи. Дойде ѝ твърде много. Тя така и не забрави лагеристите. Нито за миг.

Пред очите ѝ нейният баща току-що бе убил беззащитен старец, след което бе хвърлил упоена жена в морето, за да се удави. За него чуждият живот нямаше никакво значение. По това династията Ким с нищо не се отличаваше от надзирателите или от Учителя. Нейният праядо бе създал лагерите, които продължаваха да работят при властта на нейния чичо. Стотици хиляди човешки същества се намираха зад телените мрежи, броят им се увеличаваше всеки ден. Семейството ѝ бе убило Сън Хи; те едва ли биха били по-виновни за смъртта ѝ, ако лично я бяха удряли с показалката. И тя нито за миг не се съмняваше, че ако се докопа до властта, баща ѝ ще продължи да действа така. Сега той твърдеше друго, но Хана знаеше истината. Защото той беше Ким.

Тя се изкъпа и спря водата; тялото ѝ беше чисто и безупречно. Парата я обвиваше отвсякъде, влажните мраморни стени на банята бяха топли. Постоя известно време гола, от кожата ѝ капеше вода. Едно нещо ѝ беше ясно. Тя не беше Ким.

За нея имената съдържаха някаква особена магия, може би защото през първите девет години от живота ѝ не бяха означавали почти нищо. Затова бе положила усилия да проучи името на баща си и бе констатирила, че Чен е „храброст“, а Ин — „скъпоценен камък“. Но баща ѝ нямаше нищо общо и с двете.

Нейното собствено име беше друга работа. Хана Сен. Първа победа. И то ѝ посочи пътя.

Ким привърши обяда, сервиран в стаята му преди половин час. Бе случил на добър хотел — направо луксозен, с изглед към залива, предлагащ равнище на обслужване, каквото можеше да се очаква от категорията му.

След като изоставиха спасителната лодка, двамата с Хана се бяха добрали до малко предградие, северно от Задар, откъдето взеха такси. Шофьорът им бе препоръчал хотела и ги бе докарал до вратата. През цялото време Ким бе стискал здраво черната кожена чанта. Като цяло планът им за бягство бе проработил перфектно. Беше се отървал от американеца, документите бяха у него, готов бе за следващия си ход.

Хана си вземаше душ; той имаше нужда да направи същото. Беше навлякъл мек халат от гардероба, защото дрехите им бяха дадени за пране. Трябваше да си купят нови, но това можеше да почака за по-късно днес или утре. Апартаментът им беше най-големият в хотела, с две спални, две бани и просторна всекидневна. Големи френски прозорци водеха към тераса с изглед към морето. Денят беше мразовит, макар вятърът да бе отслабнал, а мъглата се бе вдигнала до тънка слоеста облачност. В залива все така се гонеха разпенени вълни.

Документите от чантата бяха разстлани върху масата — трофей, задигнат направо от секретните архиви на Министерството на финансите във Вашингтон. Той знаеше, че най-важен е единственият оригинален лист сред тях. Жалко, че не бе успял да поговори малко повече с Хауъл. Беше намислил да изцеди от него информация под заплахата да навреди на любовницата му. За съжаление, вече не разполагаше с този лост, нито пък със самия Хауъл. Ето защо се налагаше да стигне сам до истината.

В пътната чанта носеше лаптоп, който сега беше свързан към безжичната мрежа на хотела. След бърз преглед на новините от деня се натъкна на тревожна новина от Северна Корея: шестима висши правителствени служители били арестувани, съдени и признати за виновни в „опит за отхвърляне на обществения строй чрез престъпен

заговор с използване на подмолни методи с крайна цел овладяване на върховната власт в партията и държавата“. Съзаклятниците били обявени за „най-гнусните национални предатели на всички времена“. И шестимата били екзекутирани незабавно. Той прочете списъка с имената им и констатира, че четирима бяха негови източници на информация, които редовно бе ползвал. Един от тях го бе осведомил за превода на парите през Венеция. Това не можеше да е съвпадение. Неговият полубрат беше по следите му.

Ким бе очаквал последици от кражбата на парите, но не толкова скоро. По какъв начин в Пхенян бяха проследили издънката във Венеция? Самият той не бе получил никаква вест от хората, наети да откраднат 20-те милиона, но тяхната съдба не го интересуваше. Освен ако не бъдеха арестувани и разпитвани, нищо не можеше да ги свърже с него. Никой не го бе видял и когато се качваше на ферибота. Нямаше как да стане. Всичко се бе случило толкова спонтанно. Чрез новината за шестимата екзекутирани неговият полубрат изпращаше послание до света. След десетилетия инерция Северна Корея беше като циментирана. Как го бе казал баща му? *Трябва да обвинем в гъста мъгла средата, в която действаме, за да не допуснем враговете ни да знаят за нас каквото и да било.* Следователно, когато пелената от мъгла биваше нарочно повдигана, това би трябвало да означава нещо.

Лаптопът му иззвъня, сигнализирайки за получена поща. Той погледна името на подателя. ПАТРИОТ. Така се подвизаваше Анан Уейн Хауъл. Имаше съхранени стотици съобщения под това име.

Той придърпа лаптопа и отвори съобщението.

Ти ме изостави на ферибота. Допускам, че си духнал с едната спасителна лодка, а онзи американски агент, Малоун, е бил в другата. Той дойде да ме разпитва, след като ти избяга, после на свой ред си тръгна, когато подадоха сигнала за пожар.

Не че ми липсва. Беше дошъл да ме върне в Съединените щати. Предполагам, че ти си причинил пожара. Сега мога да ти кажа, че без мен нищо не можеш да постигнеш. Има неща, които не знаеш. Искам да ми върнеш Йелена жива и здрава. Искам свободата си. Ти

разполагаш с онова, което ми трябва, за да докажа невинността си. Да сключим сделка. Навит ли си?

Ким определено беше навит.

За негова радост, Хауъл очевидно не знаеше за случилото се в морето. В което нямаше нищо за чудене предвид бурята и падналата мъгла. Видимостта беше нулева. Малоун се беше запилял нанякъде, а Хауъл очевидно бе успял да избяга и сега правеше опити да се свърже с единствения човек, който бе в състояние да му помогне.

За съжаление, беше прав. Имаше неща, които Ким още не знаеше, а и нямаше време да ги открива сам. Шестте екзекуции сами по себе си бяха достатъчна причина за ускоряване на процеса. Откриването на историческите и правните подробности около загадката беше едно, но какво щеше да направи с информацията, след като веднъж се сдобиеше с нея — съвсем друго. Щеше да се наложи да маневрира между юристи и журналисти, между медиите и съдебната система. Нямаше да му е лесно да постави Америка на колене, но това вече не изглеждаше чак толкова невъзможно.

Пръстите му заиграха по клавишите. Трябваше да формулира убедителен отговор.

Малоун залагаше на това, че Ким ще реагира като хазартен играч. От малкото, което бе чел за него, и от онова, което бе видял с очите си, той очевидно се смяташе за по-умен от останалите. А подобна арогантност обикновено води до грешки. Затова и Хауъл изпрати на Ким този имейл, възползвайки се от основната му слабост. Амбицията.

Малоун вече разбираше залога. Ким искаше да унищожи Съединените щати, а ако с това успееше да причини неприятности и на Китай — още по-добре. За негова чест, той се бе натъкнал на нещо, което би могло и да проработи. Малоун съвършено сериозно бе казал, че е най-добре да задържат Ким тук, в Хърватия, и да се молят да няма свои хора, очакващи инструкции, отвъд Атлантика. Стефани му бе казала по-рано, че в АНС са получили съдебна заповед да подслушват конкретно телефона на Ким. Както обикновено обаче, всичките

милиони телефонни разговори до и от територията на Съединените щати се следяха. Този път ключовите думи, заложи в софтуера, включваха *подоходен данък, Шестнайсета поправка, Андрю Мелън и Рузвелт*.

— Мислиш ли, че е видял имейла? — попита Изабела.

— И ако го е видял — включи се и Люк, — дали ще налага въдицата?

— Това е единственият му шанс. — Малоун бе абсолютно уверен. — Има неща, които просто не знае.

Бяха все още в Американския център, който беше временно затворен за външни лица. Дрехите му бяха влажни от морската вода. Компютърът звънна. Погледите на всички бяха приковани в отговора на Ким.

Готов съм на сделка.

Рискът, който Ким поемаше, беше огромен, но той си въобразяваше, че е пресметнат и оправдан. Хауъл, беглец от американското правосъдие, едва ли изпитваше особени симпатии към федерален агент като Малоун. Ким също трудно можеше да мине за негов приятел, но пък Хауъл си мислеше, че държи Йелена, а тя поне му беше важна. От него се искаше да поддържа още известно време това впечатление.

На екрана се появи ново съобщение от Хауъл:

Трябва да се срещнем. Ще доведеш и Йелена, за да се убедя, че е добре. Тогава ще ти кажа неща, които ще ти отворят очите. Не знам какво си намислил, нито ме интересува. Но ако изобличиш цялата тази измама, само ще ми помогнеш. Не искам да вляза в затвора. Вложих години от живота си в това разследване, а не всичко, което знам, е написано в книгата. Всъщност най-важното парче от пъзела е вече у теб. Оригиналният лист с числата. Но за да ти свърши работа, трябва да си поговорим.

Изабела бе принудена да признае пред себе си, че замисълът на Малоун е доста хитър. Манипулираше един мошеник, експлоатирайки собствените му страхове и очаквания в негова вреда. По подобен начин самата тя се справяше с данъчните измамници, като ги караше да си мислят, че целта ѝ е да им помогне, докато целта ѝ беше да изкопчи от тях истината. Разследвала бе десетки такива случаи и 93 процента бяха завършили с осъдителна присъда. Подхождаше избирателно, избягваше трудните за доказване случаи и концентрираше усилията си върху истинските престъпници. За съжаление, тук не можеше да си позволи подобен лукс. Трябваше да играе с картите, с които разполагаше.

Люк Даниълс се бе оказал прав. Малоун беше твърд и умен. Тя също.

От Ким се получи нов отговор.

И как предлагаш да стане това?

— Налапа въдицата — ухили се Люк.

Малоун кимна на Хауъл.

— Издърпай го на брега.

Вашингтон, окръг Колумбия

Стефани проведе още два презокеански разговора по служебния телефон, и двата с Котън, после напусна Министерството на финансите през главния вход. Дватамата с Джо Леви се бяха договорили да запазят в тайна всичко, което знаеха, поне още известно време. Леви беше прав. Възможността за отричане оставаше важен фактор, ето защо колкото по-малко знаеше засега Белият дом, толкова по-добре. Всичко им крещеше да внимават. *Стъпвай леко, ходи бавно.*

Много неща се случваха едновременно. Тя знаеше нещо, но не беше достатъчно. Трябваше да научи повече.

От „Заплахата на патриота“ бе запомнила и множеството споменавания на Националната художествена галерия. Хауъл отбелязваше, че Мелън починал през 1937 г., непосредствено след започването на строителните работи. Музеят отворил врати през 1941-ва. Според Хауъл дори от гроба Мелън направлявал проекта. Първият директор, Дейвид Финли, останал верен на бившия си шеф и изпълнявал стриктно всичките му дадени приживе указания. Котън й бе препоръчал да проучи по-дълбоко нещата. Мелън неслучайно бе създал този шифър, така че колкото повече знаеха за него като човек, толкова по-добре.

Телефонно обаждане до галерията я бе отвело до един от помощник-уредниците, млада жена, за която се предполагаше, че е експерт по Мелън. Тя й каза, че преди няколко години най-последно бе излязла първата му биография, като тя самата била съдействала на автора в събирането на данни. И така, докато Котън и Люк движеха нещата от Хърватия, Стефани реши да заложи на свой ред кукичка с малко стръв.

Хиляди пъти бе минавала с колата си покрай Националната галерия, но един-два пъти се бе решила да влезе вътре. Изкуството не беше сред нещата, които особено я вълнуваха. Огромната сграда заемаше целия североизточен ъгъл на Националния мол, фасадата й

гледаше към Конститушън авеню и Капитолия. Отвън беше издържана изцяло в класически стил, с високи портали в двата края, а по средата с величествена колонада в йонийски стил и гигантски купол, който се извисяваше към небето. Хармония и пропорции, изваяни от топъл розовеещ мрамор.

Вътре я упътиха към втория етаж, където откри Каръл Уилямс — приятна на вид жена с късо подстригана черна коса.

— За пръв път си имам работа с разузнавателните служби — каза Каръл. — Уредниците на музеи рядко навлизаме във вашия свят, но чувам, че ви е нужна информация за господин Мелън.

— Един малко по-задълбочен поглед би ми свършил работа — кимна Стефани.

— А мога ли да попитам защо?

— Можете, но няма да ви отговоря. Надявам се, че разбирате.

— Шпионски истории?

— Нещо такова — ухили се Стефани.

Каръл посочи с жест наоколо.

— Определено сте дошли на точното място. Тук, в ротондата, виждате един перфектен пример за влиянието на господин Мелън. Той е искал куполът на сградата да фокусира в себе си погледите отвън, като същевременно балансира масата на страничните крила. Много критики е отнесъл заради това си решение. Тогава се е смятало, че само Капитолият може да има купол. Но тук, вътре, виждате, че е бил прав. Пространството около нас е идеалната пресечна точка на големите зали от двете страни. Естествен център.

Над главите им се издигаше оребрен отвътре купол с декоративни ниши и стъклено око в центъра, напомнящо за Пантеона в Рим. Покривът се държеше върху наредени в кръг дебели колони от зелен мрамор и стени от кремав варовик. В средата шуртеше фонтан.

— Бронзовата фигура във фонтана е на Меркурий, отлята е някъде към края на осемнайсети или началото на деветнайсети век. Била е част от колекцията на господин Мелън.

— Защо използвате думата „господин“, сякаш е още тук?

— Той е тук.

Странен отговор.

— Тази сграда е буквално отражение на неговата личност. Тя е неговият паметник, завещан на страната, и понеже той е плащал

всички сметки, като цяло желанията му са били уважени.

Каръл ѝ заобяснява как Мелън бил посочил архитекта и лично одобрявал всеки проект и скица. Избрал мрамор от Тенеси за фасадната облицовка и голяма част от вътрешното оформление. Искал изложбените зали да са хармонични и не прекалено натруфени, съответстващи на мястото и епохата. Затова използвали гипсови стени за фон на ранните италиански, фламандски и немски творби; тапети от дамаска за по-късните италианци; дъбови ламперии за Рубенс, Ван Дайк, Рембранд и другите холандски майстори; боядисани ламперии за френските, английските и американските художници. Никакви други украшения не се допусkali в галериите, никакви други вещи освен някое и друго канапе за сядане. За нищо на света, настоявал Мелън, сградата не бива да засенчва съдържанието си.

— Имал е набито око — обясни Каръл. — И добър усет за нещата. За него, с всичките му пари, не би представлявало проблем да построи дворец. Но той съзнателно отказал да го направи. Вместо това създал място, където произведенията на изкуството да бъдат подобаващо оценени.

— Вие се възхищавате от него?

— Заради колекцията му? Определено. Заради вкуса му? О, да! Но има други страни на неговата личност, които не са толкова достойни за възхита. В края на краищата той е бил продукт на своето време. Първо, на Позлатената епоха, когато цели състояния били натрупвани в резултат на алчност и безогледна амбиция. После, на двайсетте години — време на просперитет, когато тези състояния или са рухнали, или са се умножили. Господин Мелън е умножил своето стократно.

Нейната домакиня ѝ направи знак с ръка и двете преминаха от ротондата към едната от двете големи зали със скулптури, простиращи се на запад и изток от нея. Отгоре, през сводестия таван, нахлуваха слънчеви лъчи. Статуи бяха подредени в права линия между големите портални врати с фронтони, водещи към нови и нови зали. Посетители крачеха тържествено напред-назад и се спираха да оглеждат експонатите. Стефани забеляза, че пространството е семпло и изчистено и не смазва човек с великолепието си.

— Интересувал ли се е от история? — попита тя.

Каръл кимна.

— Баща му Томас някога казал, че „през краткото пътешествие на нашия живот ние виждаме вълничките и въртопите на повърхността, но не и подводните течения, променящи посоката на движение на океана“. Само историческата наука може да установи причините, които водят до това. Синът също мислел така. Историята била важна дисциплина за него. Книгата му за данъчното облагане все още се смята за значима. Много от нещата, написани в нея, са приложими и до ден-днешен.

Стефани си спомни как Дани ѝ бе чел откъси от книгата, докато пътуваха с колата.

— Не бил привърженик на абсолютната държавна власт — продължи Каръл. — За него по-малко значело повече. Не смятал, че държавата трябва да се грижи за хората, а вярвал, че хората са длъжни да се погрижат за себе си. И това не било признак на жестокост. Той просто ценял личната независимост. За него Новият курс на Рузвелт отнемал именно тази свобода на индивида, тъй като държавата определяла какво се иска от него и какво следва да му се даде. Социални осигуровки, застраховка срещу безработица, минимална работна заплата — той бил против всичко това. Определено бил продукт на епохата. Преди четирийсет и втора година идеи като преразпределение на богатството и социална държава не били популярни.

Спряха в края на галерията пред поредния правоъгълен портал.

— Имал ли е Мелън слабост към определена историческа фигура? Да кажем, Джордж Мейсън?

Лицето на Каръл се озари.

— Откъде знаете? Той много се възхищавал от Мейсън. Иска се кураж да откажеш да подпишеш Конституцията, но Мейсън е държал на своето. Точно онази независимост, която уважавал Мелън. И направил дарение за реконструкцията на Гънстън Хол, наследственото имение на Мейсън във Вирджиния. То е възстановено в оригиналния си вид през хиляда деветстотин и трийсета година и сега е чудесен музей.

Което обясняваше защо Мелън е решил да използва това име за основа на гатанката си. Фактът, че шестолъчната звезда, начертана върху печата на Съединените щати, сочеше с лъчите си пет букви, изписващи името Мейсън, положително беше съвпадение. Но

щастливо съвпадение за Мелън, който го бе използвал, за да измъчи трийсет и втория президент на Съединените щати. И действително бе успял да заинтригува Ф. Д. Р., колкото и последният да бе отричал това. Да го заинтригува достатъчно, за да възложи на един агент от Тайните служби и лично на министъра на финансите да разследват случая. За жалост, Рузвелт не бе доживял да види някакъв резултат от това разследване.

Двете бяха излезли от залата в обширна зимна градина със зелени растения.

— Това също е създадено под влиянието на господин Мелън — каза Карол. — Искал хората да се чувстват освежени и възвисени, а не изморени и отегчени. Затова добавил тези зелени площи, където посетителите да си почиват сред растения и течаща вода.

И тук през сводестия стъклен покрив проникваше слънчева светлина, засилвайки усещането, че се намират на открито, сред природата. Вечнозелени растения протягаха нагоре стебла, високи пет-шест метра. Рози, бегонии и хризантеми грееха с ярки цветове. Всичко беше най-старателно поддържано. Седнаха на една от пейките, подредени с гръб към стената, и Стефани се заслуша в историята за Андрю Мелън.

— Баща му Томас държал всичките му синове да знаят наизуст всеки стих от „Писмо до млад приятел“. Това е стихотворение от Робърт Бърнс. Чели ли сте го някога?

Стефани поклати глава.

— Бърнс го написал през хиляда седемстотин осемдесет и шеста година и го посветил на някакъв младеж, който се готвел да тръгне по широкия свят. В него се дават практически съвети, съчетаващи мъдрост и вяра в себе си. Една строфа е била любима на господин Мелън:

*За да спечелиш нежност
от госпожа Съдба,
ухажвай я прилежно
и с малко хитрина.
Недей я кри тогава,
не се прави на хрисим —*

*тя славен шанс ти дава
да бъдеш независим.*

Тя се усмихна на находчивостта на тези стихове.

— Като десетгодишен господин Мелън рецитирал цялото стихотворение, после двамата с баща му повтаряли на висок глас тази строфа. Бърнс бил посветил стихотворението си на някакъв младеж на име Андрю. Разбира се, това е и малкото име на господин Мелън и съвпадението много му допадало.

Чувайки тази история, Стефани си припомни записа на разговора между Ф. Д. Р. и Марк Типтън. Рузвелт бе казал на Типтън, че Мелън бил цитирал лорд Байрон: „Съвпадение с фактите, макар без обяснение“.

Странно съвпадение, наистина.

— Онази строфа от Бърнс дефинира Андрю Мелън — каза Каръл. — Буквално целият му живот е преминал под знака ѝ.

— Как само се е отнесъл Рузвелт с него! — възкликна Стефани. — Да го преследва като данъчен измамник, и то в края на живота му... Това положително го е съсипало.

— За човек с неговото положение да бъде обрисуван като мошеник и измамник е било нещо ужасно — кимна Каръл. — Всеки ден е трябвало да се явява в съда, а делото се влачило с месеци. Той лично се защитавал срещу всички обвинения и ги оборил. За нещастие, починал, преди съдът да се произнесе.

— Имате ли представа защо Рузвелт го е нарочил?

— По политически причини. Няма друго обяснение. Кой би се наел да защитава един от най-богатите хора в страната срещу президента на Съединените щати? И то в момент, когато половината от населението е без работа? Рузвелт виждал в господин Мелън лесна жертва, удобен начин да вдигне собствения си рейтинг. Без това да му струва каквото и да било.

Само че Рузвелт загубил делото и Мелън минал в атака. Но тази жена едва ли знаеше нещо за това. Стефани си помисли дали да не я поразпита за някои конкретни неща, които Мелън бе обсъждал с Рузвелт, но реши да не рискува. Доказаната връзка с Джордж Мейсън си струваше идването ѝ до тук. Тя си припомни и още нещо от записа

на разговора между Рузвелт и Типтън в Овалния кабинет. *Каза ми, че щял да ме чака. Представяш ли си каква наглост? Да каже на президента на Съединените щати, че щял да ме чака.*

Било през 1936-а, в навечерието на Нова година.

— С какво се е занимавал Мелън през последните месеци от живота си? — попита тя.

В зимната градина влязоха групичка деца. Бяха тихи, но видимо развълнувани. Двама възрастни придружители ги наглеждаха.

— През трийсет и седма той вече се бил оттеглил от бизнеса. Предал бил на други управлението на предприятията си, не се занимавал с обществена дейност, делото за данъците вече било приключило. През това време активно събирал произведения на изкуството, повечето от които са изложени тук. Знаел, че умира. Затова вниманието му било насочено основно към планове за Националната галерия.

— Интересно, защо не я е кръстил на себе си?

— Защото бил умен. Искал галерията да се разраства, да придобива нови и нови произведения от различни източници и си казал, че частните колекционери ще са по-склонни да дарят нещо, ако галерията се води национална, а не на името на конкретен човек. За което бил прав. Ние сме се сдобили с огромен брой произведения на изкуството именно поради факта че сме *национална* галерия.

— А какво е станало след смъртта му? — попита Стефани.

— Последните си дни прекарал в дома на дъщеря си на Лонг Айланд. Ракът вече го бил повалил окончателно, единствената му цел била да види началото на строителните работи. Те започнали през юни, а той починал на двайсет и шести август трийсет и седма година. Няколко дни след това хиляди хора се стекли в Питсбърг на погребението му.

Стефани виждаше, че Каръл Уилямс е искрена поклонничка на Мелън, и призна:

— Наистина е оставил колосално наследство. Страхотно място. На онези деца май също им направи силно впечатление.

— Всяка година имаме десетки хиляди посетители.

— Кога е разбрал, че умира?

Каръл помисли малко, после каза:

— През ноември трийсет и шеста. Веднага му предписали радий и терапия с рентгенови лъчи, което изсмукало силите му.

Което означаваше, че при срещата си с Ф. Д. Р. навръх Нова година Мелън вече знаел, че му остава малко.

Каза ми, че щял да ме чака.

— Били ли сте някога на гроба му в Питсбърг? — попита тя.

— Той не е погребан там.

— Предположих, че след като погребението е било там...

— Цялото семейство почива на едно място. Андрю Мелън, синът, дъщеря му и майка им Нора. Всичките четирима са в обща гробница. Ирония на съдбата, като се има предвид, че приживе не са били особено близки. Господин Мелън и бившата му съпруга се развели трийсет години преди смъртта му, и то не по особено дружелюбен начин. Пол и баща му едва се понасяли. Но в смъртта са един до друг за вечни времена.

Стефани се усмихна на превратностите на съдбата.

— И къде се намира тази семейна сбирка?

— В Ъпървил, Вирджиния. В епископалната църква „Света Троица“. Към нея има малко, обрасло с трева гробище, заградено с каменна стена.

Децата продължаваха да се радват на фонтана. Тя имаше още въпроси, но забрави за тях, когато в зимната градина влезе мъж. Облечен с черен костюм и вратовръзка. Същите дрехи, които носеше в Атланта, ако не я лъжеше паметта. И тръгна право към нея. Беше любителят на пилешко филе.

Хърватия

18:10 ч.

Изабела беше раздвоена по отношение на Котън Малоун. Струваше ѝ се все същият арогантен, самовлюбен алфа-мъжкар, какъвто го бе запомнила. За него тя очевидно беше без значение — първо, защото беше жена и, второ, защото работеше за Министерството на финансите, а не, да речем, за ЦРУ, АНС или някоя друга федерална агенция с юрисдикция извън Съединените щати. Но тя се бе занимавала с този случай дълго преди който и да било от отряд „Магелан“ изобщо да бе научил за проблема, следователно знаеше за него повече от всички тях.

Беше излязла от Американския център и се бе усамотила в кафенето на библиотеката пред чаша зелен чай. Кафе не пиеше, беше ѝ противно, също както наркотиците или цигарите. Чаша вино? Да, това си позволяваше понякога — сама вкъщи, късно вечер след работа. Но не пиеше с колеги или началници, предпочитайки да пази мозъка си бистър в тяхно присъствие. Някои от колегите ѝ се бяха опитвали да я подлъжат да се отпусне. Явно не си даваха сметка, че колкото и да настояваха, тя никога нямаше да бъде „една от тях“.

Заведението беше полупразно, както и самата библиотека в този дъждовен следобед. Тя седеше, сплела пръсти отзад на тила си, вдигнала едното си стъпало на седалката на стола. Погледът ѝ беше прикован в някаква точка отвъд стъклените стени.

По коридора се зададе Малоун. Влезе в кафенето и се насочи право към нея.

— Може ли да седна?

Тя кимна; стана ѝ приятно, че бе попитал.

— Доколкото схващам — каза той, — това е твоят проект. Ти работиш по него от самото начало. И изведнъж се появяваме ние и ти го отнемаме.

— Възложен ми е лично от министъра на финансите. Прегледах секретните дела. Била съм във всички щатски столици, за да проучвам архивите им. Представа си нямаш...

— Всъщност имам. Сега разбирам всичко. Този смачкан лист хартия ще ни отведе до доказателството, че Шестнайсетата поправка към Конституцията е била изначално невалидна. Нещо повече, тя е акт на измама, доколкото правителството е знаело от самото начало, че тя не е надлежно ратифицирана, и въпреки това я е обявило за действителна. Ким ще използва това, за да убие с един куршум два заека: нас и китайците.

Той действително бе стигнал сам до истината. И понеже знаеше всичко, тя се почувства свободна да му каже:

— Виждаш ли, има проблеми, свързани с ратификацията. Положението е сериозно. Аз лично съм се натъквала на тях в щатските архиви. Но разбирам и плана за действие по-нататък. Вие сте големите пушки, а аз съм само жената от финансите...

— Глупости! Ти си обучен агент. При това адски добър, доколкото съм чувал.

— И се оставих да бъда блъсната във водата от един обикновен беглец от закона.

Той се засмя.

— Ако можеше да си представиш какви мизерии са ми погаждали на мен... Освен това аз съм този, който оплеска нещата в случая. Оставих Ким да се докопа до документите.

Което си беше вярно, но му правеше чест, че си го признава.

— Наистина ли президентът е заповядал да бъда с вас? — попита тя.

— Абсолютно — кимна той. — Аз настоях. Нужна ни е помощта ти.

— Люк ме смята за някаква натрапница.

— Да знаеш за мен какво разправя...

— Чувала съм го. Той те уважава безумно. Не си го признава, но то се вижда.

— Казвали са ми, че не те бива особено в четките.

— Но теб очевидно те бива — заяви искрено тя.

— Не съм дошъл, за да те четкам. Това за шифъра на Бийл беше много умно. Имам чувството, че си на вярна следа.

Тя се запита каква ли бе причината за всичкото това скромничене.

— Разговарях със Стефани Нел. Във Вашингтон стават разни неща. Твоят и моят шеф вече работят заедно. Съвместна операция, която тепърва ще се усложнява. И китайците, и севернокорейците са замесени. Искат да се сдобият с това, което е надушил Ким, а него го искат мъртъв. Както ти казах, имам нужда от помощта ти.

Тя вдигна чашата с чай.

— Ще ме пращаш за кафе? Или за вестници?

— Толкова ли е зле положението? — попита той. — Толкова недооценена ли се чувстваш? Мога да ти кажа, че дванайсет години работя в „Магелан“, а там жените са не по-малко добри, не по-малко силни и умни от който и да било мъж. В повечето случаи са и по-добри. Никога не ми се е случвало да се отнасям към жена агент по различен начин само защото е от другия пол. Никога не ми е хрумвало да го направя.

Тя започваше да си мисли, че първоначалната ѝ преценка за него е била погрешна.

— Това, което искам от теб — продължи той, — е да играеш с отбора. Не е задача за вълк единак. Нужни са съвместни усилия, а ти имаш едно предимство, от което аз съм лишен. Ким не подозира за съществуването ти. Нито за това на Люк. Което означава, че на вас двамата се отрежда водещата роля. Ще се справиш ли?

Сега тя вече разбираше защо е дошъл. За да прецени лично дали е годна за мисията. Тя искаше да участва, беше извън съмнение; толкова искаше, че бе готова да се довери на този човек въпреки първоначалните си съмнения.

— Ще се справя.

— Това исках да чуя. Пък съм ти и задължен.

Любопитството ѝ определено беше раздразнено.

— Ти наблюдаваше каютата на Ларкс, докато бях в нокаут. Държеше да си помисля, че си дошла да ми се подиграваш, но всъщност се грижеше да не се върне някой и да ме довърши.

Истина беше. Агентите бяха обучавани да си пазят един друг гърба.

— Благодаря ти — усмихна се той. — А сега ми разкажи за дъщерята на Ким, онази същата, която забрави да споменеш, след като

дойдох в съзнание.

— Разбираш защо запазих това в тайна.

— Аз бих постъпил по същия начин — кимна той. — За теб бях чужд човек, непознат. Просто искаше да ти се махна от главата.

— Казва се Хана Сен. Севернокорейка, между двайсет и двайсет и пет годишна. Черна коса, дребничка, хубава. Не знаем почти нищо за нея, освен че е незаконна дъщеря на Ким, но повечето му деца са такива. Качи се на круизния кораб с баща си и през повечето време не изпускаше Ларкс от очи.

— Аз така и не я забелязах.

— Нямало е как. Тя се държеше на разстояние от баща си, сливаше се с останалите корейци на борда. Аз самата едва ли бих я забелязала, ако нямаш предварителна информация и инструкции да се оглеждам за нея. Имах и снимка.

— Сигурна ли си, че тя е убила Ларкс?

Изабела вдигна рамене.

— Или тя, или Ким. Кой друг би могъл да бъде?

— Севернокорейците имат едни от най-безскрупулните агенти в света. Дръж си очите и ушите отворени, защото могат да дойдат отвсякъде. Гледай да не те убият, окей?

Тя усещаше, че предупреждението му е искрено, и му беше благодарна.

— Ще се пазя. Какво имаш предвид?

Той стана от стола си.

— Допий си чая и се отпусни. В близките часове няма да имаш много време за почивка.

Изабела го проследи с поглед, докато излизаше от кафенето. Мнението ѝ за Харолд Ърл „Котън“ Малоун се бе променило в последните няколко минути. В заведението отново настана тишина и тя се отпусна на стола. Беше се озовала в центъра на международна шпионска операция. Китайци? Севернокорейци? Люк Даниълс се бе оказал прав: положението беше много различно от всичко, с което бе свикнала. И това ѝ харесваше.

Вашингтон, окръг Колумбия

Стефани стана от пейката и се изправи срещу човека от Министерството на финансите. Запази спокойствие и попита:

— Следиш ли ме?

— Бихте ли ни извинили? — обърна се той към Каръл Уилямс.
— Благодаря ви за отделеното време. Ако имаме още въпроси, ще се свържем с вас.

Младата уредничка си тръгна.

— Нова приятелка? — попита той.

— Не е твоя работа.

— Де да беше така. Не ми е приятно да бъда тук, точно както и на теб не ти е приятно да ме виждаш. Още в Атланта ти казах да оставиш нещата на нас.

— А пък аз казах на шефа ти преди един час, че това вече е междуведомствена операция, с която ти нямаш нищо общо.

Говореха тихо, гласовете им се заглушаваха от ромона на фонтана и веселите кръсъци на децата, които продължаваха да тичат около него.

— Какво правиш тук? — попита тя.

— Дойдох да ти кажа някои неща.

Мъжът седна на пейката. Тя нямаше избор, освен да седне до него.

— Днес няма сандвичи с пилешко, а?

— Още ли те е яд за телефона ти?

— За много неща ме е яд. Мислех си, че с Джо Леви имахме уговорка да остави всичко на мен.

— Виж, не убивай вестоносеца. Моят шеф ми каза да те открива...

— Което не беше толкова трудно, като се има предвид, че и без това ме следеше.

— Има нещо такава — изхили се той.

— И какво е толкова важното?

— В Северна Корея се извършват реорганизации. Новината е от последния момент и министърът прецени, че е редно да знаеш.

Той ѝ разказа подробно за шестимата висши правителствени служители, обвинени в държавна измяна и впоследствие екзекутирани.

— Това е ежедневие там — каза тя.

— Чакай да чуеш останалото.

— Кое те кара да се чувстваш толкова важен?

— Приятелите на високи места, за които ти казах при първия ни дружески разговор — вдигна рамене той.

Стефани не се плашеше лесно.

— Казвай.

— Средният брат на Любимия вожд е бил екзекутиран заедно със съпругата и трите си пораснали деца. Двама от синовете му са били женени, така че снахите и четиримата му внуци също са убити. Както изглежда, чистката е тотална.

Очевидно това беше някакъв вид послание от брат за брата. При това твърде бързо. Бяха минали едва двацет часа от загубата на 20-те милиона. През това време в Северна Корея бяха направили анализ на ситуацията, намерили бяха виновните и бяха реагирали съответно. Не беше зле. Елиминирайки средния брат и всичките му наследници, Любимият вожд казваше на най-големия, че останалите му живи племенници са следващите. Доколкото си спомняше, всичките деца и внуци на Ким още живееха в Северна Корея, което ги правеше лесна жертва.

— Официално посочената причина била „държавна измяна във връзка с търговски спор“ — продължи той. — Явно имат предвид загубата на двацетте милиона. Не беше ли твоят агент онзи, който им провали работата?

— Моят човек свърши това, за което бе пратен. Така поне парите няма да се използват за закупуване на компоненти за атомна бомба. По-добре да станат на пепел.

— Спор няма, но аз си мисля, че семейството на средния брат не гледа така на нещата.

— Има ли още нещо? — изгледа го тя.

Той бръкна с ръка в джоба си и извади 20-доларова банкнота.

— Чувам, че се интересуваш от скрита символика и тайни послания, отпечатани върху пари. Ето ти едно, за което може би не знаеш.

Тя го наблюдаваше внимателно, докато прегъваше банкнотата на две по дължина, после левия и десния ъгъл нагоре. Банкнотата придоби формата на къщичка с островръх покрив. Той посочи с пръст творението си.

— Виждаш ли нещо?

— Ето тук — каза той, — над прегъвката, е Пентагонът, в пламъци. На Единайсети септември. — Той обърна банкнотата откъм опаката страна. — А това са Близнаците.

Беше прав. И двете изображения бяха по особен начин въздействащи.

— Случайно ли е това според теб? — попита я той.

— Това нещо като вътрешноведомствен фолклор на министерството ли е? — попита тя.

— Когато работиш през цялото време с пари, се натъкваш на разни неща. Честно казано, доста се стреснах.

— И си дошъл само за да ми го покажеш?

Той поклати глава.

— Не, дойдох да видя реакцията ти.

— На кое?

— Знаем къде се намира Ким в Хърватия.

— И откъде можете да го знаете? — не се опита да скрие изненадата си тя.

— За толкова тъпи ли ни смяташ? АНС продължава да следи мобилния телефон на Ким и пощата му. Успяхме да го засечем. Станал е небрежен или може би отчаян. Зависи от гледната точка.

— И защо ми го казваш?

— Защото твоите хора са на терена и шефът ми реши, че е редно да го знаеш. При това без да го разгласим пред света, като ти се обадим по мобилния телефон.

— Кажи на Джо Леви, че съм му благодарна за новината, но нямам нужда от бавачка.

— Шефът ми ти няма доверие. Залогът е прекалено висок.

— Бих могла да ви арестувам всичките.

— Само че няма да го направиш — изхили се той. — Ще привлече внимание, особено от Белия дом, а ти не искаш това.

Тя не отговори.

— Има още една пикантна новина. Знаеш, че китайците са замесени, но са въвлекли и севернокорейците в тази история. АНС и това е засякла. В Пекин са решили да се подмажат на съседите си от юг и са им разправили всичко, което знаят. Севернокорейците ще свършат мръсната работа, докато китайците само ще гледат отстрани. Това ще им даде възможност да отрекат всякакво участие. Слава богу, всички са тъпи като галоши, но пък, за жалост, са и луди, тъй че никой не може да каже какво ще се случи. Тук не можеш да разчиташ на никого. Нямах кой да ти пази гърба. Играеш соло. Затова шефът ми реши, че малко помощ от стар приятел като мен ще ти дойде добре.

— И когато открия каквото има за откриване, ти ще чакаш в засада, за да го унищожиш?

— Напълно е възможно — вдигна рамене той.

— Къде е Ким?

— Крие се в луксозен хърватски курорт. Хотел „Корчула“. Наел е апартамент. Искаш ли номера?

— Кажи го.

Устните му се изкривиха в дразнеща усмивчица.

— Трийсет и пет-нула-шест. Бас държа, че очакваше да не го знам.

Тя стана от пейката.

— Кажи на шефа си, че предпочитам да ме застрелят китайците или севернокорейците, отколкото ти да ми помагаш. Престани да ми се мотаеш в краката.

— Нямам нищо против. И без това не си ми симпатична.

Тя огледа зимната градина. Децата си тръгнаха. Преброи още шестима души на другите пейки. Две жени и четирима мъже. Никой не обръщаше и най-малко внимание на любителя на пилешко. Тя се почувства доста самотна. Единствените двама агенти, на които можеше да се довери във връзка с тази бъркотия, се намираха в Хърватия. Тук бе принудена да се оправя сама. А щеше да е с вързани ръце, докато Котън не разгадаеше кода. Последното му шифровано съобщение показваше, че е близо до целта.

Тя си тръгна. Любителят на пилешко остана сам на пейката.

Хърватия

Малоун се беше върнал в Американския център при Люк и Хауъл.

— Какво става, жената чудо в екипа ли е? — попита Люк.

— Знаеш ли, тя може да те изненада.

— Зелена е като джоджен, старче.

— Тя е твой партньор в тази мисия. По дяволите, и ти беше млад и зелен, когато за пръв път те зачислиха към мен.

Люк го изгледа изненадано.

— Аз пък останах с впечатление, че беше обратното...

— Помисли ли върху онова, за което говорихме? — обърна се Малоун към Хауъл.

— Не е нужно да се безпокоиш за мен, ще се справя.

— Безпокоя се. Ким уби двама души през последните двайсет и четири часа. Няма да му е никакъв проблем да убие и трети.

— Само да се опита.

— Ето, *това* имам предвид — вдигна пръст Малоун. — Тази самонадеяност ще те погуби, а и на нас не ни помагаш така.

Хауъл като че ли се стресна малко.

— Ако за теб има някакво значение, умирам от страх. Но ще изпълня задачата.

— Това исках да чуя. Страхът е хубаво нещо, стига да е в малки дози. А сега ми разкажи къде се крие.

Преди да излезе, за да говори с Изабела, Малоун бе разяснил плана си на Люк и Хауъл. Трябваше му място, където да разиграе пиеската си. Хауъл му бе предложил едно място дълбоко във вътрешността на Хърватия.

— Соларис е планинско градче, на около два часа път с влак от тук. Йелена е от там. Обикалях наоколо, опитвах се да бъда невидим, и един ден слязох от влака. Запознах се с нея и тя ме покани да остана.

Хауъл обясни, че градчето имало едва няколкостотин жители и се намирало близо до границата с Босна. Някога преобладаващото население в областта било сръбско, но след възстановяването на територията си през 90-те години Хърватия прогонила всички сърби в кампания за етническо прочистване.

— Там още има много празни и разрушени сгради — каза Хауъл. — Градчето е донякъде възстановено, но местната икономика е в криза. Хърватите може и да не са го съзнавали навремето, но са имали нужда от онези сърби.

— Има ли такива, дето са се върнали?

— Много са малко — поклати глава Хауъл.

— Бас държа, че е удобно за скривалище.

— И аз така си рекох. А когато се запознах с Йелена, реших да остана там завинаги.

За момент гласът му прозвуча едва ли не жизнерадостно.

— Откакто Ким налапа въдицата, от теб се иска само да навиваш бавно влакното — каза Малоун. — Казвай му истината. Така по-малко ще ти се налага да мислиш. Когато си в стрес, една лъжа трудно се поддържа. Той ще иска да чуе историята ти, затова му подавай откъслечни детайли, но никога цялата картина.

— Не е ли рисковано? — попита Люк. — Той и без това знае вече твърде много.

Малоун сви рамене.

— Ким няма да ни избяга. Трябва да приспим вниманието му, колкото влакът да стигне до Соларис. Аз ще съм там и ще го чакам. — После се обърна към Хауъл и каза: — Люк и Изабела са твоето подкрепление. Имаме предимството, че Ким не подозира за съществуването им. Но внимавай с дъщерята. Тя е неизвестна величина. Не знаем нищо за нея, освен че обича да бодне хората с игли.

Ако нещата се развиеха добре, щяха да спипат Ким в едно затънтено хърватско градче, на сто и петдесет километра навътре в сушата, откъдето нямаше накъде да мърда. Международните съобщения, доколкото ги имаше, щяха да са несигурни. А и колко корейци би могло да има на такова място? Нямаше нито къде да се скрие, нито щеше лесно да избяга от там. Като цяло превъзходно място за капан.

— И още нещо — добави Малоун. — За нищо на света не му показвай, че знаеш за Йелена. Издадеш ли се, стойността ти за него ще е равна на нула. Ще те убие и толкова.

— Разбирам. Знам как да играя тази игра. Не забравяй, че от три години се укривам от правосъдието.

— А какво ще правим с китайците? — попита Люк.

— Нищо не се знае за тях, но в момента Стефани се опитва да научи дали имат хора тук.

— В тази част на света те използват много наемници — кимна Люк. — Така че никога не се знае откъде ще ударят.

— Това не ми харесва — заяви Хауъл.

— Не е и за харесване — отвърна Малоун. — И китайците, и севернокорейците искат да се докопат до онова, което е у Ким, и не биха се поколебали да убият всеки един от нас, за да го получат.

— Няма да го допуснем — намеси се нов глас в разговора.

Всички се извърнаха и видяха Изабела.

— Това е основната ви грижа с Люк — обобщи ситуацията Малоун. — Оставете на Хауъл да се занимава с Ким. А вие двамата гледайте да не се намесват странични лица. Ако възникнат проблеми, постарайте се да ги парирате своевременно.

Човекът с папийонката се зададе иззад ъгъла и влезе при тях в центъра. Малоун го бе пратил някъде със задача, която явно бе изпълнил. В ръцете си мъжът държеше кожено куфарче.

— Намерил си, така ли? — попита Малоун.

Мъжът постави куфарчето върху масата, отвори го и извади два пистолета. Малоун взе единия и подаде втория на Люк. После мъжът бръкна отново в куфарчето и извади трети пистолет.

— Този е за вас — каза той на Изабела.

Тя го пое и го стисна в ръката си. Пратеникът от посолството им подаде по един резервен пълнител.

— Какво ще направите с Ким, след като го хванете? — попита Хауъл.

Добър въпрос, на който Малоун и Стефани все още не знаеха отговора. Той обаче се досещаше какво би желала тя да се случи. В никакъв случай не можеха да допуснат съдебни дела, които щяха да се превърнат в публична трибуна за Ким. Да го скрият някъде беше както неосъществимо, така и безполезно. Не. Тя би желала той да умре.

Точно както преди месец в Юта, когато имаха работа с друг фанатик. Историята бе завършила добре за Стефани, но не толкова добре за него. Бе загубил близък човек. Но това беше тогава, сега беше друго.

Той направи знак на Хауъл.

— Прати имейла на Ким.

Ким беше облякъл отново дрехите си, изпрани и изгладени от хотела. Хана, също освежена и с чисти дрехи, бе слязла на рецепцията и проверяваше възможностите да си тръгнат. Часовникът му показваше 18:40. Денят се бе оказал твърде напрегнат. Ким бе доста обезпокоен от новината за екзекуциите, към които се бе добавило и убийството на собствения му полубрат заедно с цялото му семейство, широко отразявано от световните медии. Не че той изпитваше някакви топли чувства към когото и да било от роднините си. За него те бяха по същество непознати. Но посланието очевидно беше адресирано до него и той го разбра.

Любимият вожд беше ядосан.

Съдбата на собствените му деца и внуци беше застрашена. Ако досега Ким се бе съмнявал, че те могат да станат обект на преследване, прочетеното този ден в новинарските сайтове разпръсна всички съмнения. Някои наблюдатели бяха обявили цялата тази история с екзекуциите за фалшификат, изфабрикуван от предубедени журналисти. Но всъщност се бе случвало и преди, една от последиците на пълното затваряне на страната от света. Той не се съмняваше, че цялото семейство на брат му е ликвидирано. Така постъпваха в династията Ким. Нищо не биваше да застрашава желязната им хватка върху властта. По-младият му полубрат положително бе знаел за загубата на 20-те милиона. И макар да нямаше нищо общо със случилото се, трябваше да поеме част от вината. Ким нямаше никаква възможност да защити децата и внуците си, пък и, честно казано, не го желаше особено. Те до един го бяха изоставили, след като бе изпаднал в немилост и бяха прехвърлили лоялността си към своя чичо. Време беше да платят за грешката си. И да ги избиеха всички, на Ким му беше все тая.

Лаптопът му иззвъня. Близо половин час бе чакал отговора на въпроса си. *И как предлагаш да стане това?*

Хвани влака в 19:40 от Задар за Книн. Аз ще бъда в него. Вземи и Йелена. Онова, което търсиш, се намира в Соларис. Ще говорим по пътя.

Той натисна бутона за отговор и потвърди, че ще бъде на уреченото място. Вратата се отвори и Хана влезе в апартамента.

— Долу дебнат двама мъже — каза тя. — Сигурна съм, че са дошли за нас.

Ледена тръпка премина по гръбнака му. Битката приближаваше. За щастие, Хана беше с него. Той бе свикнал да ѝ се доверява. Години в лагера бяха изострили подозрителността и инстинктите ѝ за оцеляване. Бурята бе отминала, но времето отвън оставаше противно. Свечеряваше се, освен това имаха по-малко от час, за да хванат влака.

Той я изгледа вторачено.

— Трябва да тръгваме.

Хана беше доволна от факта, че баща ѝ разчита толкова много на нея. По това той се различаваше от майка ѝ. Животът в лагера превръщаше хората в самотници. Никой не можеше да си позволи лукса да мисли и за другите. Смъртта на Сън Хи беше доказателство. Майка ѝ многократно се бе отдавала на надзирателите, надявайки се да спечели закрилата им. Но се бе излъгала. Не получи никаква милост в замяна. Надзирателите не смятаха затворниците за хора. Те бяха просто вещи, с които можеха да се разпореждат както си пожелаят.

Когато баща ѝ я откри, тя вече работеше всеки ден в цеха. Тялото ѝ беше достатъчно развито, за да привлича вниманието на надзирателите, и беше въпрос на време някой от тях да я обладае. Но Хана вече бе решила, че въпросният някой ще плати скъпо за грешката си. За разлика от майка си тя бе готова да го убие или осакати и после да си понесе наказанието, което можеше да бъде само едно: смърт. Е, тази съдба ѝ бе спестена.

Едва когато бе официално призната за член на семейство Ким, към нея започнаха да се отнасят човешки. Страхът по лицата на надзирателите в деня, когато баща ѝ дойде да я вземе, ѝ бе доставил голямо удоволствие. Убийството на Учителя пред очите ѝ — още по-голямо. Бе отнело близо час, но накрая той бе издъхнал. След това тя бе поискала от надзирателите да прережат въжето и да го оставят на мръсния под до края на деня. Също като Сън Хи.

— *Ти си коравосърдечна — каза баща ѝ.*

— *Аз нямам сърце — отвърна тя.*

Той сложи нежно ръка върху рамото ѝ. Хана ненавиждаше да я докосват, но беше достатъчно съобразителна, за да не отблъсне жеста му.

— *Времето ти в лагера приключи — отсече той. — Оттук нататък животът ти ще бъде различен.*

Но тя знаеше, че това не е истина. Знаеше, че дори да си тръгне от лагера, лагерът никога няма да си тръгне от нея. Тя беше

продукт на същото това зло. И също толкова неподдаваща се на промяна, колкото лагерните правила.

Хана излезе от апартамента и тръгна към фоайето. Баща ѝ я бе слушал внимателно, докато му обясняваше какво иска от него, и я бе уверил, че ще изпълни стриктно указанията ѝ. Тя беше почти сигурна, че двамата мъже, които бе забелязала, нямаха представа коя е. Не я бяха виждали преди, в това поне беше сигурна, и си каза, че не бива да им се набива в очи и сега.

Хотел „Корчула“ беше импозантна сграда, наскоро реновирана, с мраморни стени със златни акценти и асансьори с дъбови ламперии. Хана бе проучила доста скъпия ресторант и бе надникнала в онова, което се наричаше Смарагдова бална зала. Фоайето беше просторно, а главната му забележителност бяха три огромни аквариума с тропически риби, над които се полюшваше вечнозелена растителност. Тя излезе от асансьора, заобиколи отдалече рецепцията и сви по късия коридор към тоалетните. Влезе в дамската и видя, че освен нея няма никой. Тоалетните бяха луксозни и стилни като всичко останало в хотела. По протежение на една от стените имаше огромно огледало, а под него — мраморен плот с три мивки. Тя застана пред една от тях, наплиска лицето си, за да отмие обзелото я притеснение, и зачака.

Ким беше проверил. Вечерният влак до Книн беше експрес и спираше само на четири гари. Първите две бяха малко след Задар, а предпоследната, Соларис, на трийсетина километра преди Книн. Пътуването траеше по-малко от два часа. Нямахте избор, освен да отиде. Трябваше да узнае всичко, а Хауъл беше най-прекият му път към целта. Носеше със себе си черната кожена чанта. Надяваше се Хана да осигури бягството им, но в същото време беше притеснен, че бяха успели да ги засекат толкова бързо. Сигурно беше неговият полубрат. Кой друг? А обстоятелството, че го бяха открили, потвърждаваше, че време за губене няма. Преди да уточни последните стъпки към чудодейното си завръщане, Ким трябваше да открие всичко, което оставаше скрито за него, и да научи всичко, което имаше за научаване. За да постигне това, той трябваше да надхитри опонентите си.

Ким взе асансьора, слезе до партера и веднага сви вляво. Влезе във фоайето, премина с бърза крачка покрай трите аквариума и забеляза двамата мъже, които Хана му бе описала. Бяха гладко избръснати европейци с тъмни коси и дълги палта. Те дори не се опитаха да се прикриват — още щом го видяха, веднага станаха, за да му препречат пътя.

Той спря, обърна се и тръгна обратно по късия коридор към асансьорите, свивайки вдясно, както го бе инструктирала Хана. Нямахше нужда да поглежда назад. Знаеше, че са по петите му. Отпред се виждаше двойна врата с надпис „Смарагдова бална зала“ и той се насочи право към нея.

— Стой! — прозвуча мъжки глас на английски.

Той продължи да крачи.

— Казах ти да спреш! — чу се отново гласът.

Ким влезе в залата — огромно помещение, застлано с дебел мокет и висок сводест таван, богато украсен с гипсови орнаменти. Вътре нямаше никой, столовете около кръглите маси бяха празни, единствената светлина идваше от отделни запалени крушки в полилеите. Хана му бе описала перфектно интериора. Той чу как двойната врата се отвори зад гърба му, после отново се затвори.

— Стой на място!

Той се спря и се обърна. Двамата мъже му преградиха пътя. Единият извади пистолет и каза:

— Дай ни черната чанта.

— Питам се, Пхенян ли ви праща?

Преди да успеят да кажат каквото и да било, и двамата извикаха от болка и залитнаха напред. Единият се обърна назад, но краката му се подкосиха и той се строполи до другаря си, който вече лежеше на пода. Зад тях беше застанала Хана с по една спринцовка в двете ръце. Беше изчакала в тоалетната, докато Ким подмами мъжете в тази зала, после се бе промъкнала неусетно зад тях и ги бе повалила със същата упойка, която преди бе приложила на Ларкс и Малоун.

За разлика от останалите му деца, които го бяха предали, тази негова дъщеря беше радост за душата му.

Хана захвърли спринцовките и незабавно се зае да претърсва двамата мъже. Лесно откри портфейлите и пистолетите им. И двете оръжия бяха с поставени заглушители. Явно бяха дошли подготвени. Имаха австрийски документи за самоличност, но нищо в джобовете им не подсказваше за кого работят. Тя прибра двата портфейла. Колкото по-малко научеха властите за тях, толкова по-добре. Подаде единия пистолет на баща си и задържа другия. Баща ѝ щеше да носи черната кожена чанта.

— Ще ни трябва такси — каза той. — Носи пистолета така, че да не се вижда.

Двамата излязоха от балната зала и тръгнаха обратно към фойето. Тъкмо бяха стигнали до средата на помещението, когато отляво се появиха двама мъже. Още един бе застанал до изхода.

Първите двама предприеха обходна маневра, заобикаляйки единия аквариум, за да им преградят пътя обратно към асансьорите.

Тя се извъртя, вдигна пистолета и стреля. Не по мъжете. А по стъклената стена на аквариума. Водната стена връхлетя двамата мъже и ги повали на пода сред разпилени риби и тропически растения. Двайсетината посетители, разпръснати из фойето, изпаднаха в паника. Ким и Хана се възползваха от суматохата и хукнаха към изхода. Мъжът, застанал до вратата, извади оръжие. Хана се готвеше да го повали с изстрел в бедрото, когато баща ѝ вдигна своя пистолет и изстреля два куршума право в гръдния му кош. Мъжът се строполи на пода.

— Побързай, миличка — подвикна баща ѝ.

Тя продължи напред, мина през вратата и излезе на външната алея между две стени от вечнозелени растения, която водеше към пиацата за таксите. Без да губят време, те магнаха на една от чакащите коли. Шофьорът закова пред тях и те се метнаха на задната седалка.

— До гарата — каза баща ѝ.

Малоун се настани удобно на седалката до шофьора в спортния мерцедес; зад волана беше човекът от посолството. Пътуването от Задар до Соларис щеше да отнеме малко повече от час. Влакът спираше на няколко гари по пътя и потегляше едва след двайсетина минути, тъй че Малоун щеше да бъде на мястото много преди Люк и Изабела. Смяташе да оползотвори времето, като се опитва да дешифрира редовете от числа. При двата им телефонни разговора Стефани му беше разказала за Джордж Мейсън, а само преди минути му бе пратила съобщение за направените от Мелън дарения за фамилията дом на Мейсън като поредно потвърждение за наличието на връзка.

Той познаваше добре американската история и бе чувал за Джордж Мейсън, един от неизвестните отци основатели. Делегатът от Вирджиния бил убеден привърженик на слабата централна власт и предоставянето на големи права на отделните щати. И макар да участвал във формулирането на текстовете, той отказал да подпише Конституцията с мотива, че тя не защитава достатъчно добре индивида от държавата. Неговите аргументи постепенно довели до приемане на Декларацията за правата. Докато Джеймс Мадисън съставял предложеното допълнение към Конституцията, черпел вдъхновение от един предхождащ я документ — Декларацията за правата на щата Вирджиния от 1776 г., чийто автор бил Джордж Мейсън.

Сходствата между двата документа са забележителни. И в двата, с почти идентични текстове, се прокламира свобода на печата и религията, правото на обвиняемия на защита, възможността за призоваване на свидетели и правото на бърз процес пред състав от съдебни заседатели. Същевременно се забраняват жестоки и необичайни наказания, неоснователни претърсвания и изземвания на имущество, както и лишаване на обвиняемия от справедлив процес. Дори правото на притежаване и носене на оръжие, дадено от Втората поправка, има своите корени в Декларацията от Вирджиния. Мадисън

всъщност помогнал на Мейсън при съставянето на този по-ранен документ, така че през 1789 г. просто включил окончателните му формулировки в проекта на Декларацията за правата. Джеферсън също бил черпил от този документ при съставянето на Декларацията за независимост. Стефани бе казала на Малоун, че в разговора си с Рузвелт Андрю Мелън използвал понятието *аристократ тиранин*. Ако подозренията на Изабела се окажеха верни, четирите реда числа на онзи лист хартия бяха нещо подобно на шифъра на Бийл. Същевременно петте букви на банкнотата от един долар изписваха името Мейсън. Шифърът на Бийл използваше за ключ Декларацията за независимост. Възможно бе Мелън да е използвал друг документ, предоставящ защита срещу аристократи тирани. Малоун си бе отпечатал копие от вирджинската Декларация, за да провери хипотезата си. Поемаше риск, но добре пресметнат. Ако пък се окажеше, че е на грешен път, след като приключе в Соларис, щеше да опита нещо друго. Засега нищо не му пречеше да започне от тук.

— Сигурно е много вълнуващо да пътуваш по света и да си изложен на всякакви интриги и опасности — обади се пратеникът на посолството.

Излизаха от Задар по прясно асфалтирана магистрала с две платна; дебелите осевни линии блестяха в светлината на фаровете. Наближаваше осем вечерта и на запад слънцето се бе скрило зад хоризонта.

— Не е каквото си мислиш — отвърна Малоун.

Което беше истина. Да излагаш живота си на опасност всяка секунда — това може би беше тръпка за някои, но не и за него. Той обичаше задачата, мисията, резултата. Преди години, при преминаването си на служба в Министерството на правосъдието, се бе питал дали постъпва правилно. Но съмненията му бързо бяха разпръснати. Малоун притежаваше таланта да мисли в движение и да преследва целите си. Невинаги според плана, не изцяло без странични жертви, но всеки път постигаше крайния резултат. Сега отново бе хванал поводите в свои ръце. Агент, отговарящ за цяла операция, при която евентуален провал можеше да има трагични последици.

— Работил съм къде ли не — каза мъжът от посолството. — В Германия, България, Испания. Сега съм тук, в Хърватия. Обичам предизвикателствата.

На Малоун много му се искаше спътникът му да млъкне, но джентълменът в него не му позволяваше да го каже направо. За радост, след като отказа да обсъжда чужда кариера, дипломатът насочи вниманието си към пътя.

Малоун бе прочел доста неща за шифъра на Бийл. Според легендата през 1820 г. някой си Томас Джеферсън Бийл заровил съкровище на тайно място в окръг Бедфорд, Вирджиния. Предполагаше се, че Бийл поверил дървена кутийка с три шифровани съобщения на местния ханджия, след което изчезнал и повече не се видял. Преди да умре, ханджията дал трите листа на свой приятел, който двацет години се мъчил над тях, докато накрая разгадал само единия. Въпросният приятел публикувал трите шифъра и решението си в малка брошура през 1859 г. Любопитна подробност бе, че и трите листа били унищожени от пожар. Останала единствено брошурата.

Той я бе свалил на телефона си, като в същия източник бе прочел, че Декларацията за независимост давала ключа към единия лист. Как било направено това откритие, не се обясняваше. Което го караше да мисли, че поне при шифъра на Бийл решението може би е предшествовало самия шифър. Което не важеше за сегашния случай.

Както бе отбелязала Изабела, първото число от шифъра на Бийл бе 115. Сто и петнайсетата дума от Декларацията за независимост бе *учредиха*. Следователно текстът трябваше да започва с „у“. Процесът се повтаряше, като на всяко следващо число съответстваше по една буква. Малоун бе съгласен с нейната оценка, че Мелън вероятно бе искал Ф. Д. Р. да разгадае кода, следователно едва ли го бе направил особено труден. А и от всичко, което беше прочел до момента, шифърът на Бийл се бе ползвал широко по времето на Мелън. Стефани бе споменала и нещо друго, което правеше връзката още по-правдоподобна. Научила бе, че Мелън е погребан в Ъпървил, Вирджиния, в двора на епископалната църква. Интересна подробност, като се има предвид, че като семейна история Мелън бил свързан единствено с Пенсилвания.

Какво бе казал Мелън на Рузвелт? „Ще те чакам.“

Малоун извади разпечатките от шифъра на Мелън и от вирджинската Декларация за правата и започна да номерира думите в нея. Това щеше да му отнеме няколко минути.

Декларация за правата, приета от достойните жители на Вирджиния, събрани по силата на своето свободно и пълно волеизлияние, относно кои установени техни права са неотменими за тях и за тяхното потомство, като основа и фундамент на властта.

Раздел 1. Всички хора са по своята природа еднакво свободни и независими и имат определени вътрешноприсъщи права, от които, когато се намират в дадено състояние на обществото, те не могат, по силата на какъвто и да било договор...

Отне му двайсет минути, докато стигна до последната дума — *други* — и постави над нея номер 901. През цялото време човекът от посолството бе мълчал, явно осъзнавайки нуждата му от съсредоточаване.

Котън отново отгледа шифъра на Мелън.

869, 495, 21, 745, 4,631, 116, 589, 150, 382, 688,
900, 238, 78, 560, 139, 694, 3, 22, 249, 415, 53, 740,
16, 217, 5, 638, 208, 39, 766, 303, 626, 318, 480, 93,
717, 799, 444, 7, 601, 542, 833

Първото число беше 869. Малоун откри думата, съответстваща на числото. *Еднакво*. Забеляза, че и други думи започват с „е“. Един бърз поглед по страницата му показва, че са не по-малко от двайсетина.

Той написа буквата „е“ на листа.

Изхождаше от презумпцията, че както при шифъра на Бийл, числата съответстват на първите букви от думите, но можеше да е и точно обратното — да се брой последната буква. Той знаеше, че някои шифри със заместване използват и други букви в думата — да кажем, третата буква — а това значително би усложнило нещата.

Следващото число беше 495 — *доверие*. Имаше, разбира се, и други думи, започващи с „д“, включително първата от преамбюла: *декларация*. Той написа „д“ след „е“. Третото число, 21, го отведе до *установени*. Той продължи нататък и на шестото число вече имаше

готова дума. *Едуард*. Шансът това да е съвпадение беше нищожен. Малоун току-що бе напипал нещо.

— Господин Малоун — обади се човекът от посолството, — осмелявам се да ви обезпокоя, за да ви предам едно съобщение, което получих още преди да отпътуваме от Задар.

— Сега ли се сети? — попита той.

— Исках да ви го кажа по-рано, но видях, че сте погълнат в работа, и ви оставих на мира. Все пак до пристигането ни има още половин час, а през това време няма къде да идете.

Човекът се оказа по-голям дипломат, отколкото си бе мислил.

— Стефани Нел, вашата началничка, доколкото знам, ви е изпратила шифрограма до посолството.

Мъжът бръкна във вътрешния джоб на сакото си, извади сгънат лист хартия и го подаде на Малоун. Той прочете текста. Последното изречение сериозно го обезпокои.

Налапали са въдицата и са се опитали да очистят Ким в Задар. Опитът не е успял. Ким се е измъкнал, като при бягството си е убил човек. Китайците и/или севернокорейците определено са там.

Малоун се помоли наум Люк и Изабела да се справят със ситуацията.

Хана се взираше през прозореца в непрогледния мрак навън. Имаше нещо заплашително в мразовитата нощ. Нощите и дните в лагера се сливаха в едно; нищичко не предлагаше дори временно облекчение на страданията ѝ. Влакът се люлееше и подрусваше по износените релси някъде в дълбоката хърватска провинция. Двамата с баща ѝ пътуваха в купе първа класа с четири седалки, две по две една срещу друга. Вратата беше затворена, но не и заключена.

— Защо ти беше притрябвало да убиваш оня мъж в хотела? — попита тя.

От Задар не бяха разменили дума помежду си.

— Необходимост. Не можем да допуснем нищо да ни попречи. Не и сега.

През целия си живот се бе наслушала на едно и също: убийствата са *необходимост*. Или за налагане на лагерните правила, или за освобождаване на някой затворник от оковите на семейния произход. *Смъртта е освобождение*. Това им бе повтарял Учителят всеки ден. Ако е прав, дано сега се радва на свободата си, помисли си тя. Баща ѝ очевидно не изпитваше и най-малки угризения да убие когото си пожелае. През последните двайсет и четири часа това беше третото му убийство.

— По-рано днес научих — продължи той, — че Любимият вожд е ликвидирал другия ми полубрат и цялото му семейство. Чичо ти и братовчедите ти. Направил го е само за да ми покаже, че е в състояние да го направи.

Искаше ѝ се да му каже: *също като теб*, но реши, че не бива да го провокира.

— Трябва да бъдем бдителни — въздъхна той. — И да не допускаме и миг на слабост.

— Ами останалите ти деца?

Любопитно ѝ беше да знае какво мисли. Той вдигна рамене.

— Нищо не мога да направя за тях, а и се съмнявам, че биха искали помощта ми. Никой от тях не ми остана верен. Само ти.

Тя просто нямаше избор. Беше едва на десет, когато баща ѝ изпадна в немилост, и не знаеше нищо за света отвъд телените мрежи. Затова, когато той реши да напусне страната, тя го последва. Наистина, откакто навърши пълнолетие, можеше да го напусне, но нямаше никакво желание да се връща в Северна Корея. Ненавиждаше всичко, свързано с тази страна. Оттогава само веднъж бе ходила там, и то за един ден. Бе се случило на десетата година след излизането ѝ от лагера. Баща ѝ бе уредил разрешение от властите и тя бе влязла повторно в лагера, с лимузина и шофьор, и лично комендантът бе излязъл да я посрещне. Никой не каза и дума за миналото. Отведоха я право при майка ѝ, която вече работеше в гърнчарската работилница. Дните ѝ на полето бяха приключили.

Майка ѝ изглеждаше по-немоцна, отколкото я помнеше. Беше със същите груби дрехи от зебло, вонящи на пот, слуз и кръв. И докато собствената ѝ коса растеше гъста и дълга, а тялото ѝ беше разцъфтяло — от някогашната восьчнобледа кожа и хлътнали бузи нямаше и следа — майка ѝ сякаш се беше смалила. Почти всичките ѝ зъби бяха изпадали, очите ѝ бяха потънали в орбитите от недояждане — признак на задаващи се по-сериозни проблеми.

— Мислех те за умряла — каза майка ѝ. — Нищо не ми казваха. Затова реших, че те няма вече.

Думите бяха изречени с равния, лишен от емоции тон, който Хана толкова добре помнеше.

— Баща ми дойде да ме вземе.

По умореното лице на майка ѝ се изписа изненада. Точно това изражение бе дошла да види Хана.

— А мен не ме спаси?

— Защо да го прави?

Въпросът ѝ беше напълно искрен. Но тя все още очакваше отговор на въпроса, който толкова пъти ѝ бе задавала. Защо съм затворена? Ким ѝ бе разказал за любовната си афера, за неодобрението на баща си и за изпращането на майка ѝ в лагер. И как никой по онова време не е знаел, че е бременна.

— Защото ме обичаше — каза майка ѝ; в гласа ѝ се долавяше тъга. — Бях красавица, пълна с живот, жадна за приключения. —

Очите ѝ отново станаха студени. — Така и не ти казах защо сме тук, понеже не исках да знаеш за него.

Странен отговор, който я принуди да попита:

— И кое те накара да постъпиш така?

— Той ме изпрати тук.

— Това е лъжа! — Реакцията ѝ изненада и самата нея.

— Той какво ти каза? Че баща му ме е изпратил в лагер? — Майка ѝ се изсмя. — Такава си глупачка. Винаги си била. Той ме изпрати тук. Той искаше да се махна от живота му. Порадва ми се, докато имах какво да му дам, и когато ми се насити, направи така, че да изчезна.

Хана и преди не бе вярвала на майка си. Лагерът принуждаваше затворниците да враждуват помежду си, да се подозират взаимно. Но гневният поглед в тъжните ѝ очи — които за пръв път виждаше пълни с истинска болка — показваше, че този път майка ѝ говори истината.

— Той е безскрупулен човек. Никога не го забравяй. Не се оставяй да те измами. Той е същият като онези преди него. Идваш тук при мен с хубавите си дрехи, с пълен стомах, доволна от свободата си, но не си свободна. Той е Ким. Те са лоялни единствено на себе си.

Майка ѝ я заплю в лицето.

— Ти също си Ким.

Това бяха последните думи, които чу от майка си. Между тях никога не бе имало нещо, дори бегло наподобяващо обич, и Хана не се бе сещала за нея оттогава. Година по-късно бе научила, че майка ѝ е мъртва, екзекутирана след опит за бягство. Колко ли пъти самата тя бе ставала свидетел на подобни назидателни моменти, както надзирателите наричаха екзекуциите.

Не ѝ беше трудно да си представи как точно бе станало. Сигурно бяха забили дървен кол в твърдата земя. Затворниците се бяха скупчили наоколо — единственият повод, при който се разрешаваха събирания на повече от двама души. Един от надзирателите бе обявил на висок глас как на тази неблагоприятната кучка ѝ бил предоставен шанс да изкупи греховете си с труд, но тя заплюла великодушно протегнатата ръка. За да не възразява, устата на майка ѝ е била напълнена с камъни, а главата ѝ скрита под качулка. След което я бяха

вързали за кола, разстреляли и откарали трупа с количка до един от масовите гробове, чиито обитатели бяха толкова незначителни в смъртта, колкото и приживе.

Но Хана нито за миг не бе забравила казаното от майка си онзи ден.

Той ме изпрати тук.

Тя наблюдаваше баща си, който четеше документите от черната чанта. Кой бяха онези мъже в хотела? Защо бяха дошли? Положително бяха изпратени от Пхенян. Какви други биха могли да бъдат? Американци? Възможно. Тя беше сигурна, че никой не ги бе проследил от хотела до гарата. Но нещо ѝ подсказваше, че не са сами. Опасности дебнеха отвсякъде.

— Ще огледам влака — каза тя.

— Отлична идея — вдигна поглед от листата в ръцете си баща ѝ.

Преди още да бе станала, вратата на купето се плъзна встрани и на прага се появи мъж. Около трийсет и пет годишен, с рядка коса и хилаво телосложение. Лицето му ѝ беше познато. Анан Уейн Хауъл.

— Къде е Йелена? — попита той.

— Наблизо — отвърна баща ѝ. — След като си поговорим, можеш да си я прибереш.

Тя знаеше, че това е лъжа. Най-вероятно Хауъл също щеше да бъде убит. Колко ли още щяха да загинат? Петдесет? Сто? Десет хиляди? Милиони? Фактът, че не можеше да каже със сигурност, бе поредно доказателство, че баща ѝ беше истински Ким.

— Седни — каза той на Хауъл. — Дъщеря ми тъкмо си тръгваше.

Тя стана и излезе в тесния коридор. Хауъл ѝ направи път, после влезе в купето. Хана затвори вратата зад него. Струваше ѝ се, че след всяка изречена дума двамата с баща ѝ все повече се отчуждават. Той беше такъв изпечен лъжец. Нищо в тона и изражението му не се променяше, независимо дали лъжеше, или казваше истината. Следователно на нищо казано от него не можеше да се вярва. Още едно доказателство, че беше Ким.

Изабела бе проследила Хауъл, докато се движеше през влака. През прозорчетата в края на вагона го видя да се спира пред едно купе

в първа класа, явно открил онова, което търсеше.

В коридора се появи млада жена. Хана Сен. Което означаваше, че Ким е вътре.

Изабела бързо зае единственото свободно място срещу майка с две малки деца, която ѝ се усмихна вяло. Тя отвърна на усмивката ѝ и чу как в далечния край на вагона се отвори, после се затвори врата. Хана Сен мина покрай нея и продължи към края на влака. Нямахте представа коя е. По време на круиза и двете се бяха държали на разстояние от Ларкс, а Изабела всеки ден беше с различна перука.

Дотук добре. Хауъл беше заел позиция, а дъщерята на Ким, неговите очи и уши, временно се беше отдалечила. Което даваше предимство на добрите.

Ким се обърна към американеца.

— Няма да ти кажа нищо, докато не видя Йелена — заяви Хауъл с дрезгав гневен глас.

— Едва ли и сам си вярваш, че си в положение да поставяш условия. Ще разговаряме. После, след като чуя онова, което ми е нужно, ще си получиш жената.

Той забеляза, че Хауъл не е доволен, но разбира, че няма избор.

— Какво искаш да знаеш?

— Какви са тия числа? — Ким размаха под носа му смачкания лист.

— Код, съставен от Андрю Мелън.

— Знаеш ли решението?

Хауъл поклати глава.

— Аз не, но Котън Малоун го знае. Поне така ми каза на ферибота.

— И за какво му е трябвало да ти го казва?

— Може би е искал да провери дали е прав.

— И прав ли беше?

— Абсолютно. Неговото решение е абсолютно логично. — Хауъл помълча, после добави: — Бих желал да знам какво смяташ да правиш сега.

— Смятам да сложа край на подходния данък.

— Което ще довърши Америка.

Ким вдигна рамене.

— Семената на нейната гибел са били посети още през хиляда деветстотин и тринайсета година, когато поправката е била обявена с измама за действителна. Ти самият бе осъден заради този незаконен акт. Аз искам само да поправа стореното зло.

— И все пак това ще разруши държавата.

Следващият коментар на Ким го свари неподготвен:

— Което явно не те е смущавало кой знае колко, докато си писал книгата си и си споделял своята теория със света. Сега аз съм виновен, че се оказа прав, така ли? Ти започна всичко.

— Борех се за оцеляването си.

— Като мен сега.

— И какво ще направиш? Ще подадеш всичко, с което разполагаш, на някоя анархистка организация или на кабелните новинарски мрежи? Ще предизвика такава сензация, че няма да е лесно да се смете под килима.

Ким се ухили.

— За моя радост, Америка е пълна с хора, готови да прегърнат всякаква кауза. Аз просто ще им я дам наготово. Не се съмнявам, че ще се намерят достатъчно конгресмени, които ще се обявят за нейни поддръжници. Страната ще бъде удавена в съдебни дела, които ще се влачат до безкрай.

— Подходният данък формира около деветдесет процента от приходите в хазната. Ако бъде отменен, страната просто ще банкрутира. Ти даваш ли си сметка какви последици ще има това в глобален мащаб?

— Допускам, че катастрофални. Но да се живее в затворено общество, каквото е Северна Корея, тогава ще бъде предимство. Ние не зависим практически за нищо от външния свят. Най-малко от Съединените щати. Така че тяхното рухване няма да има никакви последици за нас. Изоляцията ще се превърне в основния ни капитал.

— Ами Китай?

Ким сви рамене.

— Ще ги позаболи, но ще свикнат. Едно е сигурно: китайците ще започнат да уважават Северна Корея и нейния нов лидер. Няма да си позволяват повече да ме игнорират или да ми се присмиват. Ако искаш, мога да ти дам гражданство и да живееш при нас.

— Тоест не само ще ме оставиш жив, ами ще споделиш с мен заслугите си? Защо ли не ти вярвам?

— Тук грешиш. Не бих имал нищо против да споделя с теб заслугите си. Все пак идеята беше твоя, аз само я усъвършенствах. Ти нямаш ли основания да презираш правителството си? Та то е измамил и мами милиони и милиони американци, събирайки от тях пари, които не са негови. Теб дори те осъдиха на затвор. Америка обича да се

обявява за правова държава. Заклеймява правителства по света, които не спазват върховенството на закона. Ще видим как ще реагира Америка обаче, когато собствените ѝ закони се обърнат против нея.

Ким видимо се наслаждаваше на триумфа си. Последното десетилетие от живота му бе белязано с провали, които следваха един след друг. Едва от няколко месеца насам съдбата бе започнала да му се усмихва. А сега вече му се струваше, че е на прага на величието. С усилие на волята си наложи да не мисли за грандиозните си планове и да се съсредоточи върху по-непосредствените проблеми. Той отново размаха смачкания лист във въздуха.

— Какво означава това?

Хана обходи един след друг вагоните първа и втора класа, като оглеждаше внимателно лицата на пътниците. Не бяха толкова много, влакът беше три четвърти празен. Пистолетът на мъжа от хотела беше скрит отзад на гърба ѝ под сакото. При качването на влака не се бе наложило да минават проверки за сигурност, за което беше благодарна. Преди две години по настояване на баща си тя бе минала курс по стрелба. Светът е недружелюбно място, бе ѝ казал той, затова трябва да си в състояние да се пазиш сама. Тя не бе възразила — усещането за по-голяма сигурност беше винаги добре дошло. Основното предназначение на лагерите беше да се отнеме на затворниците всякакво самоуважение и да бъдат държани в постоянно състояние на паника. Това бе форма на контрол, която тя познаваше отлично и ненавиждаше от дъното на душата си. Хана Сен беше личност. Човек. Тя не се казваше *кучка*. Беше уникална, като всяка от песъчинките на плажа. И греховете на майка ѝ не бяха нейни.

До момента разузнавателната ѝ операция не бе открила нищо тревожно. Влакът забави ход. Наближаваха първата гара. Тя се запъти към междинната врата, свързваща вагоните. Още неколцина пътници бяха станали от седалките си и вървяха след нея по пътеката. Очевидно това беше тяхната гара. Влакът спря. Хора слизаха и се качваха.

Тя застана на перона и се огледа и в двете посоки. През два вагона забеляза мъж, който беше сложил крак на стъпалото. Млад, с тъмна коса и азиатски черти. Не носеше багаж, ръцете му бяха в джобовете на палтото, лактите му стърчаха встрани. Изгледа я

победоносно, явно никак не го интересуваше, че е разпознат. По-скоро държеше тя да знае за присъствието му, сякаш я предизвикваше да направи нещо по въпроса.

Звънец обяви края на престоя. Тя се качи обратно във влака.

* * *

Изабела следваше Хана от няколко вагона дистанция. Докато целта ѝ беше слязла на перона, тя я наблюдаваше през един прозорец. И забеляза азиатца, който се качи във влака, влезе в нейния вагон и седна на една от седалките, без да изважда ръце от джобовете си.

Неприятности. Хана Сен си бе помислила същото. Изабела бе доловила тревогата, изписана за миг по лицето на младата жена.

Чу се звънец — сигнал за тръгване. Тя стана и тръгна към един от задните вагони, където я чакаше Люк Даниълс. Откри го да разговаря с по-възрастен мъж. Когато я видя, той му се извини и отиде да седне при нея.

— Нов приятел ли си намери? — попита шепнешком тя.

— Реших, че това ще ми помогне да се слея с фона. Да се изгубя сред тълпата, така да се каже.

— Хауъл е при Ким. Хана е в движение. Освен това имаме компания.

Тя описа потенциалната заплаха, заела позиция през три вагона напред.

— До Соларис има още една гара — каза тя.

— И нашата задача е да стигнем до там живи и здрави. Само дете никой не знае какво са ни намислили от отсрещната страна.

По-вълнуващо е от гоненето на данъчни измамници, помисли си тя. Усети лек страх. При всичките ѝ досегашни хвалби това се очертаваше да бъде първият ѝ боксов мач без ръкавици.

— Шегата настрана — каза ѝ той. — Бъди нащрек. Гледай да не пострадаш. Окей?

— Ще гледам, но и ти гледай.

— Пак този чар... — Той се засмя и вдигна ръце. — Ще почне да ми харесва.

В Задар тя го бе скастрила за безразсъдството му, но сега, ако трябваше да бъде честна пред себе си, се чувстваше спокойна, защото Люк запазваше самообладание в трудни моменти. Никой не можеше да каже какво ги очаква. И тази неизвестност беше най-гадна от всичко. Но тя не се съмняваше, че все някак ще се оправят. Влакът бавно потегли и излезе от гарата.

— А сега какво? — попита тя.

— Да дадем на Хауъл колкото време му е нужно.

Малоун продължаваше да работи върху шифъра. Беше запалил една от лампите за четене в колата и бледата ѝ светлина падаше върху страниците в ръцете му. Преди няколко минути човекът от посолството му бе докладвал, че приближават Соларис. Това означаваше, че и влакът едва ли беше далече. Искаше му се сега да е в него, но си даваше сметка, че няма как да стане. Нищо, Люк щеше да се оправи. Също и Изабела. Притесняваше се за Хауъл. Беше предупредил младия мъж да не се поддава на емоции, но си представяше колко го боли от загубата. Макар Касиопея да не беше мъртва в буквалния смисъл на думата, тя бе напуснала живота му. А страданието от такава загуба неминуемо помрачава разсъдъка. Той беше професионалист, но усещаше, че и на него му действа.

Нямаше избор. Ким искаше единствено Хауъл. Малоун можеше само да се надява, че Люк и Изабела ще овладеят положението, преди в играта да се намесят външни сили.

Той бавно търсеше думите във вирджинската Декларация според числата в шифъра на Мелън. За негова радост, бе успял да намери ключа. След като намести и последната буква, се получи следното:

Едуард Савидж Елинор Къстис
Марта Вашингтон 16

Нямаше време да проверява значението му. По-важно беше да разбере какво се случва във влака. Но трябваше да се придържа към плана, затова попита мъжа от посолството:

— Колко точно път ни остава?

— По-малко от десет минути. Влакът пристига в девет и петдесет.

Което им даваше цели петнайсет минути преднина.

— Карай право на гарата. Би трябвало лесно да я открием.

— Знам точно къде се намира.

Малоун сгъна листа с дешифрираното съобщение на Андрю Мелън и го подаде на мъжа от посолството.

— След като ме оставиш, намери стационарен телефон и продиктувай това на посолството. Да го предадат по защитена линия на отряд „Магелан“. Никакви мобилни телефони.

Пратеникът кимна разбиращо.

— Не искам да подплаша някого, ако вече чака на място, затова ме остави на около километър от гарата. Ще ида до там пеша.

Той погледна айфона си и видя, че има връзка. Перфектно. Придържай се към плана, каза си той. И набра номера.

Стефани беше излязла да глътне въздух навън, под лъчите на слънцето, извън сенчестата прохлада на Националната галерия. Любителят на пилешко бе изчезнал и тя не бе видяла някой да я следи. Чакаше да мине време, докато получи отговора на съобщението си, което бе изпратила на Котън през Държавния департамент. Последно бе чула, че е тръгнал за някакво градче на име Соларис. Сега всичко зависеше от това дали нещата ще се развият по план. Слава богу, че Котън беше там. На него винаги можеше да разчита. Никога досега не я бе разочаровал. От Белия дом я бяха търсили два пъти и тя се бе направила, че не си чува телефона, но това не можеше да продължава вечно — когато ти звъни лично президентът на Съединените щати, добре е да му обърнеш внимание.

Телефонът ѝ отново иззвъня.

Тя вървеше през тревата между дърветата с голи клони. В момента се намиреше срещу Природонаучния музей „Смитсониън“. Зад гърба ѝ се извисяваше импозантната сграда на Капитолия, а пред нея — белият обелиск на Вашингтонския монумент. Хора крачеха привидно безцелно под следобедното слънце, въздухът беше бистър и хладен — типичен ноемврийски ден във Вашингтон.

— Разгадах шифъра — каза Котън.

— Къде си?

— Тъкмо влизаме в Соларис, ще чакам влака.

— Какво е било посланието на Мелън за Рузвелт?

— Доста е странно. Сега ще ти го пратя като есемес.

Тя изчака за момент, докато телефонът ѝ сигнализира за получено съобщение, после го отвори и прочете.

— Странно, наистина.

— Ще си го разгадаеш сама. Едва ли ще те затрудни.

— Министърът на финансите ми е сложил опашка. А пък аз, глупачката, си мислех, че е на моя страна.

— И какво смяташ да направиш?

Далечен звън на градски часовник отмери 3:30 следобед.

— Смятам да открия онова, което е оставил Мелън, и да го унищожа.

* * *

Хана се намираще един вагон пред корееца, който се бе качил на предишната гара, и го наблюдаваше внимателно отдалече. Влакът вече забавяше ход за следващата спирка, а от там до Соларис имаше по-малко от час. Тя предполагаше, че баща ѝ и Хауъл са в купето. Мъжът, когото наблюдаваше, все още не бе тръгнал да оглежда вагоните. Как трябваше да постъпи? Бяха попаднали в капан и тя го знаеше.

От години разсъждаваше върху своя живот, но през последните няколко дни бъдещето бе започнало да ѝ се прояснява. Американците. Онези мъже в хотела. Този тук, във влака. Тя се дразнеше от присъствието им, от опитите им да ѝ се месят. Нещата трябваше да се случат така, както *тя* ги искаше, само *тя*. Затова реши да мине в атака. Мъжът във влака беше сам, лесно щеше да се справи с него.

Спряха на поредната осветена гара. През стъклото в съседния вагон видя още трима корейци, които се бяха присъединили към първия. Четирима? Това можеше да се окаже проблем. Допирът на пистолета под сакото ѝ даваше кураж.

Изабела остана на мястото си. Люк Даниълс тръгна да се разхожда, за да види кой се качва и слиза на последната спирка преди целта. Тя извади телефона си, но видя, че няма сигнал. За разлика от влаковете в Америка този тук нямаше безжичен интернет. Бяха сами, и то буквално.

Агентите на Министерството на финансите не бяха обучавани за подобни операции, от което не следваше, че е безпомощна и не знае как да постъпи. Даниълс изглеждаше искрено загрижен за безопасността ѝ. За пръв път, откакто се познаваха, той бе свалил маската си и тя бе успяла да види човека под нея. И си каза, че би трябвало да му повярва. Също и на Малоун. Те ѝ бяха поверили живота си, сега и тримата разчитаха един на друг. Трима срещу... и тя не знаеше какво и колко, но бе твърдо решена да изпълни ролята си докрай.

Звънецът отново се обади, известявайки поредната останала назад гара. Тя се огледа и видя Люк да се връща. Влакът потегли. Люк седна до нея.

— Имаме четири проблема през три вагона напред. Хана е във вагона след тях. Сто на сто знае, че са там. Ще стане мазало.

— Имаш ли идеи?

— Котън ме е учил, че в повечето случаи директният подход се оказва най-добър. Затова предлагам да ги очистим.

Тя беше готова да играе с отбора.

— Слушам те.

Малоун гледеше напред. Наближаваха Соларис и пътят се виеше през тясно дефиле между скални стени. Далмация беше най-южната област на Хърватия — тясна ивица земя покрай адриатическото крайбрежие с дължина около 500 километра. Шекспир я бе нарекъл Илирия. Фиордите и островите покрай брега някога бяха служили за убежища на пирати. Древна Гърция, Рим, Византия, Османската империя, Венеция, Русия, Наполеон и Хабсбургите — всички бяха оставили своя отпечатък по тези земи. Също и гражданската война от 90-те години на миналия век, в която бяха загинали хиляди. Още много хиляди бяха загубили живота си в етническите чистки, когато Югославия се бе разпаднала на няколко враждуващи държави.

Соларис беше разположен на върха на един хълм сред гъста гора; тесни павирани улички се изкачваха стръмно нагоре към ярко осветената църква с две кули. Паднала бе мъгла и обгръщаше всичко наоколо в млечнобялата си призрачна пелена. Бяха влезли през една от старите градски порти — останка от отдавна отминали времена, когато

дебелите каменни стени бяха давали усещане за безопасност; отстрани стоеше на пост каменна статуя на венецианския лъв. Вътре Малоун видя сгради от сивкав камък, повечето в различни стадии на разруха или реновация. По улиците не се виждаше почти никой. Всички магазини бяха затворени. Бяха избрали подходяща сцена за представлението.

— Гарата е на около петстотин метра по-нататък — каза човекът от посолството.

— Тогава спри тук. — Малоун отвори вратата и в затопленото купе нахлу влажен и студен въздух. — След като се отдалечиш, изпрати съобщението, което ти дадох.

— Ще бъде изпълнено. Не се безпокойте.

— И задръж тези книжа със себе си. Като се прибереш в посолството, сканирай ги и ги изпрати по електронната поща до отряд „Магелан“.

Пратеникът кимна разбиращо. Малоун слезе и мушна пистолета в колана отзад, под коженото яке.

— Пазете се, господин Малоун — усмихна се за „довиждане“ мъжът.

Малоун затвори вратата и изпрати с поглед отдалечаващия се мерцедес. Беше сам на пустата улица, между затворените магазини, в студената тишина на есенния въздух, нарушена единствено от далечна църковна камбана, обявяваща часа: девет и половина. Паветата бяха хлъзгави от влага. Соларис определено не приличаше на място за нощен живот. Хауъл му бе казал, че имало няколко кафенета, но се намирили по-нагоре по хълма, около църквата. Макар че по това време едва ли бяха отворени. Гарата беше близо до градските стени, а от там линията продължаваше, лъкатушейки, през планините до границата с Босна. Обзе го познато чувство. Очакваше го поредната битка.

Ким погледна часовника си. Наближаваха третата гара по линията — Соларис. И реши да попита:

— Защо всъщност отиваме в този град?

— Там са всичките ми разработки — отвърна Хауъл. — Трябва да ги видиш. Историята е много по-сложна, отколкото можеш да си представиш.

Хауъл още не му бе казал онова, което искаше да знае, и Ким посочи нетърпеливо с пръст екрана на компютъра.

— Какво гласи този код?

— Ще разбереш, щом видиш Йелена. Не и преди. Уверявам те, няма никаква възможност да го разгадаеш сам.

За жалост, това бе самата истина. А без решението цялото му начинание щеше да завърши с провал. Трябваше да изтърпи този американец поне докато стигнеха до Соларис.

— Къде е Йелена? — попита Хауъл.

— Изпратих я напред с кола. Ще ни чака там. Моите сътрудници очакват да им позвъня по телефона... стига да получа от теб онова, което искам.

— Имаш ли представа какъв хаос ще предизвикаш в света? — попита Хауъл. — Колкото и да е изолирана, Северна Корея също ще усети последиците от срива на Америка.

Ким определено не се интересуваше от това. За него бе важно да си възвърне властта, която му се полагаше по право. Същите онези генерали, които го бяха охарактеризирали като *неблагонадежден* и *безразсъден*, щяха да се блъскат да му доказват лоялността си. Неговият полубрат щеше да изглежда като пълен глупак, неспособен да предприеме каквото и да било, за да поправи щетите от собствената си безпомощност. Завръщането на Ким в Пхенянь щеше да бъде триумфално. Най-сетне страната му щеше има лидер, способен да удържи на думата си и да унищожи американското зло.

Най-последно се бе спрял и на бъдещата си титла. Дядо му беше Вечният вожд; баща му — Великият вожд, а неговият полубрат — Любимият. Той щеше да бъде Божественият вожд.

Ким си припомни любим стих от една италианска кантата. *Di lui men grande e men chiaro il sole*. Дори слънцето е по-малко велико и блестящо от него. Посветена беше на Наполеон, но той щеше да поръча да я преведат на корейски и да се увековечи чрез нея. Сега се искаше само още малко да поразиграва Хауъл.

Хана реши, че моментът е дошъл. Омръзнало ѝ бе да се опитва да прогони лагера от съзнанието си; отдавна се бе отказала да се преструва на щастлива. Не знаеше какво е смях, нито пък сълзи. Единствено кошмарите не я напускаха. Ненавиждаше да я докосват, мразеше да я критикуват, живееше във виртуална капсула, в която цареше тишина. Нищо че бяха минали четиринайсет години — тя все още гледаше на себе си като Лагерно дете. Лагерът запълваше целия ѝ свят. Понятията като отговорност, гняв, отмъщение бяха научени покъсно отвън. Но сега те ѝ сочеха единствено възможния път.

Време бе да излее сърцето си, да се освободи от тайните му, от натрупаните страхове. И макар да не се смяташе за член на семейство Ким, от това не следваше, че не може да постъпва като тях.

Ким се обърна към Хауъл.

— Унищожението на Съединените щати е единственият начин да докажа своята правота. Всъщност аз мисля, че по-голямата част от света ще се зарадва да види Америка победена. Четете ни проповеди за някаква ваша откритост и демокрация, но това сякаш не се отнася до собствения ви народ. И вие си имате своите тайни както всички останали. И при вас има лъжи и корупция както навсякъде. Тази измама с поправката е идеален пример за американското лицемерие. Ако вашата система наистина е толкова изключителна, толкова специална и вярна, тя ще издържи теста, което съм ѝ приготвил.

— Ти си луд.

Ким се изсмя.

— По-скоро новатор. Ти също си такъв. Просто на теб ти липсваха средства да постигнеш целта си. При мен този проблем не стои.

— Ти си убиец.

Тонът на Хауъл се бе променил. В погледа му Ким прочете изпепеляваща омраза и изведнъж си даде сметка, че американецът през цялото време го е лъгал.

— Ти уби Ларкс. Изхвърли Йелена от лодката, за да се удави. Уби я без причина.

— Значи ти си бил в другата лодка с Малоун.

Хауъл кимна.

— И ти няма да слезеш жив от този влак.

На Ким му стана интересно. Откъде тази внезапна смелост? Дали и американците не бяха във влака? Черната кожена чанта лежеше в скута му през цялото време, докато говореше с Хауъл. Пистолетът, с който се бе сдобил в хотела, беше под нея. Сега Ким го извади и го насочи към Хауъл.

— Само знай, че ако ме застреляш, със схемичката ти е свършено, защото без мен няма да научиш нищо. Хайде, стреляй де! Няма да слезеш жив от влака, тъй че можеш да смяташ грандиозните си планове за приключили.

Това беше неочаквана пречка, наистина, но едва ли непреодолима. Вратата на купето се отвори. Хана се бе завърнала. Тя влезе при тях, дръпна плъзгащата се врата зад гърба си и съобщи:

— Във влака има четирима корейци.

Хауъл го изгледа подигравателно.

— Лесно се убиват беззащитни жени и старци. Я да те видим сега какво ще направиш!

Ким не го изпускаше от прицел.

— Господин Хауъл знае, че сме замислили една малка хитрост, и си е наумил, че животът му представлява ценност за мен. За негов късмет, това е така. — Мозъкът му работеше трескаво. — Къде са четиримата?

— През два вагона назад.

— Стой тук — каза той. — Ще видя какво може да се направи.

Ким пхна пистолета в черната кожена чанта, но остави дебелия свитък листа на седалката. Хана извади своя пистолет; Хауъл едва сега

видя, че и тя е въоръжена.

— Не я предизвиквай — каза Ким. — Тя няма моето търпение.
С тези думи той излезе от купето.

Малоун крачеше по уличките на Соларис. Подмина един бижутериен магазин, някакъв търговец на килими и две-три затворени будки. Зави зад близкия ъгъл и видя железопътната гара. Беше една от най-големите сгради в града, импозантна постройка със сводести входи, скулптурни ниши и решетки от ковано желязо на прозорците. Фасадата ѝ беше боядисана в бледорозово и осветена с прожектори. Ако данните на Стефани бяха верни, наблизо трябваше да има екип от чуждестранни агенти. В съобщението, което бе прочел в колата, се казваше, че китайци или севернокорейци се бяха опитали да се доберат до Ким. А това означаваше, че вече са тук.

Очертаваше се война на два фронта. Единият фронт беше във Вашингтон, при Стефани, а другият тук, около него. Двамата с нея сякаш се опитваха да жонглират с пет топки върху високо опънато въже. Трудна задача. Но изпълнима. При това нямаха избор.

Малоун се придържаше към сенките. Пред гарата светеха улични лампи, но светлината им се размиваше в мъглата. До бордюра бяха паркирани три коли; от една странична улица се появи и четвърта и бавно се приближи. Часовникът му показваше 9:40. Влакът щеше да пристигне след десет минути. Колата спря и от нея излезе мъж. Азиатец.

Явно не ползваха наемници. Но пък в крайна сметка задачата беше спешна, а и те със сигурност си мислеха, че в това затънтено градче са в относителна безопасност. Можеше и да е така, само че те нарочно бяха подмамани тук. Основната му надежда бе едва сега да открият тази подробност.

Люк и Изабела отговаряха за влака. Гарата беше негов проблем. Затова, когато азиатецът влезе в сградата през двойната врата, той се запъти към колата.

Вашингтон, окръг Колумбия

Стефани чакаше колата да спре до бордюра и от нея да излезе Джо Леви. Беше му се обадила, след като бе получила доклада на Котън, и го бе информирала, че шифърът на смачкания лист хартия е разгадан. Вече знаеха местонахождението на онова, което Рузвелт е трябвало да открие. Джо Леви бе искрено развълнуван, когато заяви, че иска да е с нея. Тя отговори, че ще го чака пред Замъка на института „Смитсониян“.

Сградата от червеникав варовик с множество кули наподобяваше епохата на Тюдорите; тя знаеше, че този ефект е търсен съзнателно, за да се подчертае родството на Америка с Англия, а не толкова влиянието на Древна Гърция или Рим. Куличките, увенчани с остри шпилове, я правеха да прилича повече на църква, отколкото на музей. За разлика от Националната галерия, Замъка беше посещаван от сравнително малко хора и бе любимо място за срещи. Освен това Стефани беше близка с уредника, което я улесни в задачата ѝ да се свърже с него и да му обясни точно от какво има нужда.

— Е — каза Леви, — ето ме и мен. Казвай, какво си открила?

— Мелън е скрил наградата много хитро. Но Котън разгада шифъра и сега знам къде е.

— Слава богу. Страхувах се, че нещата ще излязат извън контрол.

И в двете посоки по Индепендънс авеню се носеха реки от автомобили. Движението беше натоварено за вторник следобед.

— Какво ще кажеш да влезем и да видим? — попита тя.

Служебната ѝ значка им спести минаването през металния детектор и проверката за сигурност. Вътре се озоваха сред лабиринт от арки и високи сводести тавани в успокояващо сиво-зелено. Тя знаеше, че някога целият първи етаж е бил зает от изложбени зали, но сега там се помещаваха офиси, кафене и сувенирен магазин, както и някои специални витрини с експонати. Очакваше ги мършав мъж.

Усмехнатото му лице бе обрамчено с редки кичури посивяла коса. Беше застанал в преддверието, малко зад пункта за проверка на багажа. Стефани го познаваше от много години.

— Джо — каза тя, — запознай се с Ричард Стам, дългогодишен уредник на Замъка.

Двамата мъже си стиснаха ръцете.

— Телефонното ти обаждане ме заинтригува — заяви Стам. — Бюрото, за което става дума, се намира тук, в Замъка, от доста време. Един от специалните ни експонати.

— Може ли да го видим? — попита тя.

Домакинът им ги поведе през приземния етаж, покрай сувенирния магазин, към западното крило. Къс коридор ги отведе в ниска зала със сводести арки от двете страни, също в сиво-зелено. Под арките имаше поставени витрини с експонати. До една от тях, облегат до външната стена, се виждаше стар шкаф с писалище. Посетители пристъпваха от витрина на витрина и разглеждаха експонатите.

Стам посочи шкафа и обясни, че е изработен през втората половина на XVIII в. от големия германски майстор Давид Рьонтген.

— Класически писалищен шкаф в стил рококо — каза той.

Шкафът бе над три метра висок и почти два широк. Лицевата му страна представляваше сложна плетеница от изящни орнаменти, най-отгоре с часовник. Стам обясни, че е изработен от дъб, бор, орех, череша, кедър, два вида клен, махагон, ябълка, черница, бреза и палисандрово дърво. Инкрустации от седеф, слонова кост, позлатен бронз, месинг, стомана и коприна придаваха колорит и контрастни акценти. Изящни цветни детайли украсяваха предната и двете странични стени. Куполът над часовника беше увенчан с позлатена статуетка на Аполон.

— Това вероятно е най-скъпата мебел, правена някога — обясни той. — Произведени са общо три писалища. Едното за херцога на Лотарингия Шарл Александър, второто за френския крал Луи Шестнайсети и третото за пруския крал Фридрих Вилхелм Втори. Това тук е на Фридрих. Ето го и портрета му, в медальона върху централната вратичка. Това е нещо като система за домашно забавление, само че за крале, пълна с хитроумни механизми и тайни прегради. Повечето врати се отварят под съпровод на флейти, чинели и

камбанки. Часовникът също бие много звучно. Изработката е невероятна.

— За хора с пари — отбеляза тя.

Стам се усмихна.

— Фридрих платил осем хиляди ливри за това писалище, гигантска сума за времето си.

— От колко време е тук? — попита тя.

— Проверих, за да съм сигурен, че паметта не ме лъже. Андрю Мелън го купил през хиляда деветстотин и двайсета година. Дарил го на „Смитсоновиън“ през трийсет и шеста с условието да бъде изложено за вечни времена в Замъка.

— И оттогава писалището не е мърдало от тук? — попита Леви.

Стам кимна.

— Трябва да се намира някъде в Замъка. Няма нищо необичайно дарения да се правят под условие. Винаги уважаваме волята на дарителя. Случва се и да откажем дарение заради условията. Не и това обаче. Предполагам, че е било прекалено съблазнително. Тогавашният уредник просто е трябвало да го има, което е разбираемо.

Тя оглеждаше възхитено майсторски изработеното писалище.

— Използвах информацията, която ми даде по телефона, и го прегледах основно. Ти си права, вътре има лист хартия.

— Прочетохте ли какво пише? — попита Леви.

Уредникът поклати глава.

— Стефани ми каза да не го докосвам и аз се подчинявам. Още си е вътре, на мястото.

— Джо не знае какво сме говорили — каза тя на Стам.

Той ги покани да се приближат.

— Знам повечето от тайните скривалища на това писалище. Но разшифрованото от теб съобщение ме насочи към ново място и аз го открих. Беше много вълнуващо.

Той извади шперц от джоба си и го пъкна в отвора на централната вратичка. След като го завъртя, се задействаха множество пружинки и резета. От корпуса бавно се разгъна дървен панел, служещ като плот за писане. Над него се оформи пюпитър за поставяне на книга или ръкопис. Същевременно от двете страни се появиха по две чекмедженца, в каквито някога са се държали мастило, пясък и

приспособления за писане. Цялата метаморфоза протече бързо и гладко под акомпанимент на мелодични звънчета.

— Нещо като днешните трансформъри — усмихна се Стам. — Прилича на едно, после се превръща в друго. При това използва технологии от старата школа. Пружини, лостове, скрипци и противотежести.

Той им посочи някои от тайните скривалища. Малки кутийки, пасващи в специално изрязани гнезда; продълговати вратички, инкрустирани със седеф; въртящи се чекмедженца, поставени на шарнири в дъното на по-големи чекмеджета. Всички се отваряха леко, без да издадат звук, и също така леко се прибираха обратно на тайните си места.

— Общо са около петдесетина такива тайника — каза Стам. — Това е била идеята, да има къде да се крият разни неща. А аз искрено си мислех, че ги знам всичките.

Той посочи една част над пюпитъра, украсена с позлатени бронзови орнаменти във формата на венчета от гроздове и лозови листа. Там имаше коринтска колона с капител, монтирана между портретите на мъж и жена, надничайки един към друг иззад нещо като завеса; всичко това добавяше закачлив елемент към цялостния замисъл. Стам хвана леко колоната и я завъртя около оста ѝ.

— Никога преди не го бях правил от страх да не я повредя. Но с леко завъртане се задейства скрито резе.

Изображението на мъжа отляво изведнъж се раздвижи, дървеният панел, върху който бе монтирано, изскочи напред, разкривайки тайно отделение. Стам внимателно изви панела под прав ъгъл встрани. Вътре се виждаше пожълтял хартиен плик.

— Дяволите да го вземат! — промърмори Джо Леви.

Стефани бръкна с ръка вътре и го извади. Върху него с избеляло черно мастило бе написано на ръка:

За един аристократ тиранин

Изведнъж тя си даде сметка, че се намират на публично място, макар и далече от основния поток посетители. Тя бързо пхна плика в джоба на палтото си и благодари на своя приятел.

— Искам да запазиш това в тайна — каза му тя.

— Разбирам — кимна уредникът. — Национална сигурност.

— Нещо такова.

— А мога ли все пак да те попитам кой го е оставил тук?

— Андрю Мелън го е скрил, за да го намери Франклин Рузвелт, но това така и не станало. Слава богу, че накрая попадна в наши ръце.

— Един ден би ми било интересно да разбера за какво става дума.

— Ще те осведомим веднага щом стане възможно, без да идем в затвора.

Стефани и Джо Леви си тръгнаха, а Стам се зае да връща писалището в обичайното му състояние. Двамата не тръгнаха към главния вход, през който бяха влезли и който щеше да ги изведе обратно на улицата, а се насочиха към задния изход.

Тръгнаха по широка алея, водеща към музеите от отсрещната страна. Около тях във всички посоки се движеха тълпи от хора. Намериха свободна пейка под едно дърво с голи клони и седнаха. Тя извади плика от джоба си.

— Определено е от Мелън. Рузвелт твърди, че Мелън бил използвал същите тези думи, *аристократ тиранин*, по негов адрес. Явно това ужасно го е ядосало.

— Сигурно си даваш сметка — каза Леви, — че онова, което е вътре, може да промени съдбата на тази страна.

— Отлично разбирам. Ето защо трябва да се погрижим никой друг освен нас да не го види.

Понечи да отвори плика, когато чу зад гърбовете им стъпки. Преди да бе успяла да се извърне, мъжки глас каза:

— Не мърдайте.

В същия миг усети хладния допир на дуло, опряно в тила ѝ. Мъжът, който бе заговорил, стоеше плътно зад нея; друг мъж бе застанал също така плътно зад Джо Леви.

— Ще ви гръмнем и двамата — каза гласът. — По два куршума в главите и изчезваме, преди някой нещо да е забелязал.

Тя предположи, че оръжията са със заглушители и че двамата мъже си разбират от работата. Леви изглеждаше притеснен. Кой би могъл да го вини? Никога не е приятно да ти опрат пистолет в главата.

— Дали си давате сметка, че аз съм министърът на финансите?
— прошепна той с потреперващ от напрежение глас.

— И ти кървиш като всички останали — отвърна някой отзад.

Вдясно от тях тя забеляза трети мъж, който се задаваше по алеята. Облечен беше с тъмно палто, тъмен панталон и същите лъснати до блясък обувки от естествена кожа, които бе видяла предишната вечер. Мъжът се спря пред тях. Беше посланикът на Китай в Съединените щати.

Хърватия

Ким излезе от вагона и тръгна назад. Бе дошло времето да се изяви като лидер и последното нещо, което искаше в този момент, бе да покаже страх. До момента бе действал решително, като не се бе поколебал да отнеме живота на Ларкс, Йелена и на мъжа в хотела. Никой не биваше да застава на пътя му, а това включваше четиримата корейци в следващия вагон. Притиснал черната кожена чанта до гърдите си, той влезе вътре. Имаше само осем пътници, всичките в задния край.

— Мен ли търсите? — попита тихо той на корейски и приседна.

* * *

От мястото, където се намираще, Изабела държеше под око съседния вагон и веднага забеляза Ким, който явно предизвикваше четиримата корейци. Люк седеше с лице към нея и с гръб към развиващата се драма.

— Няма да повярваш какво видях — прошепна тя и го информира за ставащото.

— Тоя смахнат глупак се опитва да ги изкара от равновесие — сви рамене той.

— Черната чанта е у него.

— Да се приближим — надигна се Люк. — Стани и се премести на някоя седалка в края на този вагон, близо до изхода. Аз ще бъда наблизко.

Тя стана и тръгна по пътеката, като броеше пътниците. Общо шест заети седалки и много празни. Избра си място до изхода, с лице към Ким, когото виждаше ясно през прозорчетата. Люк се настани от другата страна на пътеката, също с лице към съседния вагон.

— Къде ли е Хауъл? — чу го тя да промърморва на себе си.

Тя се питаше същото. Хауъл бе изпратен, за да отвлича вниманието на Ким. Явно не се бе получило.

— Трябва да е с дъщерята — прошепна Изабела. — Оставил я е да го пази.

Хана се взираше изпитателно в мъжа на име Анан Уейн Хауъл. Той на свой ред я фиксираше с мрачен поглед, в който нямаше и намек за страх. Бе наблюдавала Хауъл и удавилата се жена в ресторанта на ферибота. Очевидно бяха близки, гледаха се и се докосваха като влюбени. За момент му бе завидяла. Никога не бе изпитвала обич. Нито към майка си, нито към баща си или братята и сестрите си, към когото и да било. Дори бе успяла да се изплъзне от вниманието на похотливите надзиратели и да запази девствеността си. Може би единствено към Сън Хи бе изпитала някаква форма на привързаност.

— Ти ли хвърли Йелена в морето или той? — попита Хауъл.

— Никога не съм убивала когото и да било.

Английският ѝ беше перфектен. Научила го беше в Макао, в частния пансион, където бе прекарала последните дванайсет години от живота си. Отначало ѝ бе трудно да се изравни с останалите ученици, но бе твърдо решена да се пребори с невежеството. И бе успяла. Четенето на книги бе едно от малкото ѝ удоволствия. Погледът на Хауъл казваше, че не вярва на декларацията ѝ, но нея малко я интересуваше какво мисли той. Тя знаеше истината.

— Какъв ти е проблемът? — попита Хауъл. — Лицето и очите ти са напълно безизразни, лишени от чувство. Сякаш не си човек, а машина.

Беше първият човек, който го казваше. Нито веднъж през тези четиринайсет години собственият ѝ баща не се бе поинтересувал от *нейните* чувства. Всичко се въртеше около него. Неговите мисли. Неговите желания. Особено през последните месеци, когато опиянението му от себе си нарастваше пропорционално на очаквания успех. Тя не отговори и продължи да го гледа втренчено.

— Тръгвам си — каза той.

Хана извади пистолета изпод сакото си. Хауъл замръзна на място.

Ким гледаше в упор четиримата мъже. Черната кожена чанта беше в скута му, с разтворен цип, а вътре се намираше пистолетът, готов за стрелба.

— Зададох ви въпрос.

Мъжът най-близо до него каза:

— Тук сме, за да приберем тази чанта и теб.

— Онова копеле брат ми ли ви праща?

— Праща ни народът на Корейската република. Ти си обявен за враг на народа заедно с другия ти брат.

— Който бе убит с цялото си семейство.

— Не можеш да избягаш от влака — каза мъжът. — Наши хора те чакат в Соларис.

— Може ли да ви попитам как ме намерихте?

— Помогнаха ни приятели, отлично информирани. Хора, които разполагат със средства за събиране на информация.

Това означаваше, че китайците са намесени. И той се сети как е станало. Бяха следили мобилния му телефон и електронната му поща. А пък той наивно бе решил, че никой не се интересува от него. Което определено беше грешка, но не и непреодолима в сегашната ситуация, която си имаше и своите добри страни. И той възнамеряваше да се възползва максимално от тях.

— Китайците не са ни приятели — каза той на мъжа, който явно беше старши на групата. — Нищо подобно. — Той посочи с глава чантата в скута си. — Допускам, че искате документите, които са вътре?

Мъжът кимна.

— Всичките, особено един смачкан лист с числа.

Изумително. Колко ли още знаеха тези хора? И кого ли още следяха китайците?

— Вие мен за глупак ли ме смятате? — учуди се той.

— Аз лично те смятам за разумен мъж. Тук сме четирима, а като спре влакът, ще дойдат още. Няма къде да отидеш. Не можем ли да свършим тази работа без насилие?

Ким не отговори, сякаш обмисляше предложението.

— За начало — продължи мъжът — ми дай документите.

Любопитството относно намеренията на четиримата отстъпи място на по-важния инстинкт за оцеляване. Той кимна, сякаш примирен с неизбежното, и дори се усмихна, докато дясната му ръка незабелязано се плъзна в кожената чанта. Не си даде труд да вади пистолета. Така би дал възможност на жертвите му да реагират. Вместо това той само извъртя чантата на една страна и натисна спусъка.

Изабела забеляза, че в съседния вагон нещо става. Ким завъртя черната чанта първо наляво, после надясно. Четиримата мъже на седалките срещу него едва се виждаха, но през шума на влака ѝ се стори, че чу тих пукот, и видя как в единия ъгъл на чантата се отвори дупка. Един от пътниците наблизко скочи на крака и вратата към нейния вагон се разтвори с трясък. През нея тичешком премина някакъв мъж. През стъклото се виждаха и други пътници, които тичаха към отсрещния край на вагона. Люк също забеляза суматохата.

— Какво, по дяволите...?

Ким изстреля три куршума в двамата мъже вляво от него и в един от седящите от дясната му страна. Старшият на групата, който беше най-близо, очевидно не бе очаквал толкова нещо, но успя да се извърти на седалката си и да вдигне двата си крака за удар. Подметките му се забиха в кожената чанта и отхвърлиха Ким назад към облегалката. Той успя да задържи пистолета в ръката си.

Мъжът отсреща беше бърз. Плъзна се на пода и на свой ред извади пистолет.

Вашингтон, окръг Колумбия

Стефани седеше на пейката, без да помръдва, и фиксираше с поглед китайския посланик.

— Ние ви следим и подслушваме — каза той. — Но и вашите агенти в Китай правят същото. — Той вдигна рамене. — Така е било, откакто свят светува.

Тя не беше изненадана и реагира съвсем спокойно:

— Когато си тръгнахте снощи от Вирджиния, вие вече знаехте, че аз ръководя от тук операцията. Разбира се, Китай никога не би рискувал да предизвика международен инцидент. Все пак ние се водим приятелски държави. Но Северна Корея също ви е приятел и вие сте се договорили със севернокорейците още преди да дойдете и да разговаряте с мен и президента.

— Те разчитат на нашата помощ. И ние им я предоставяме...

— В замяна на добивните концесии, за които спомена и президентът. При всичките си проблеми Северна Корея има доста полезни изкопаеми в планините си.

— Така е. Но нека не бъдем лицемери. Вашата страна също има съюзници, които ѝ помагат. Понякога, убеден съм, във вреда на трети страни. Ще се съгласите с мен, че сегашната ситуация е, да го кажем най-меко, извънредна.

Той протегна ръка за плика.

Тя се поколеба за момент, после му го подаде.

— Даваш му го просто така? — попита Леви.

— Би ли ми казал какъв друг избор имам?

Мълчанието му потвърди, че такъв нямаше. Но тя държеше да получи информация и се обърна отново към посланика.

— Очевидно и днес сте ме следили. Имате очи и уши и в Националната галерия, така ли?

Посланикът кимна.

— Наш човек в Зимната градина записваше всичко, докато разговаряхте с госпожица Уилямс, а после и с агента от Министерството на финансите. Изумително е на какво са способни модерните технологии.

Ами да, помисли си тя. Дистанционните подслушвателни устройства бяха станали обичайна практика. Вече не беше нужно да се поставят скрити микрофони. Достатъчно бе да насочиш лазерния приемник от петдесетина метра и да си слушаш на воля.

— И от разговора ни научихте точно къде се намира Ким в Хърватия.

— Именно. Севернокорейците са вече там. Дори са се опитали да го убият, но не са успели. Чувам, че сега го притиснали във влака.

Тя посочи с пръст плика в ръката му.

— А ще научат ли какво пише вътре?

— Това беше част от сделката.

— Поемате сериозен риск, нападайки двама висши правителствени служители наскрейд Националния мол.

— Не мисля, че е голям проблем. Никой не ни обръща внимание. В края на краищата това трябваше да бъде направено.

Разбира се.

— Вие едва ли ще допуснете Пхенян да поеме инициативата. Те много лесно биха могли да ви измамат с някаква двойна игра. Искате документите за себе си, а сте ги пратили да ви свършат черната работа в Европа.

— Нещо, в което са изключително добри. А аз правя това колкото за нас, толкова и за вас. Така поне можем да ограничим пораженията — нещо, с което сами никога не бихте могли да се справите. Снощи дойдох при президента, за да се убедя, че това е истина. И си тръгнах убеден.

— А пък никой не може да каже как би постъпил Любимият вожд, нали?

— Понякога той е леко... непредвидим.

— И в „Смитсониън“ ли ни наблюдавахте? — попита Леви.

Посланикът кимна.

— Гледах ви на живо благодарение на скрита камера, с която предаваше наш агент от залата с експонатите. Това писалище е нещо изумително. Подобни неща имаме и в Китай, от отдавна отминали

епохи. Андрю Мелън очевидно е положил големи усилия, за да изтормози президента Рузвелт.

— Вашият премиер наистина ли знае за тази операция? — попита Стефани.

— Да. И си остава ваш приятел, благодарен за помощта, която му предоставихте. Но това е въпрос, който предизвиква загриженост в моята страна. Един потенциален срив на вашата икономика би навредил сериозно и на нашата.

— Тоест смятате да запазите в тайна съдържанието на този плик и да ни го размахвате като тояга, за да ви ходим по свирката.

— Какво беше казал президентът Рейгън? Доверявай се, но проверявай. Ние вярваме в същото. Може да бъдете убедени, че ако това тук наистина има потенциала да предизвика срив, ние сме последните, които бихме го използвали. Както казах, нашите и вашите интереси са близки. Както и севернокорейските впрочем. Любимият вожд няма интерес неговият полубрат да успее.

— Но пък не би имал нищо против лично той да ни унищожи.

— Уверявам ви, че това няма да се случи.

— И честната ви дума е достатъчна, за да се почувстваме по-добре? — попита ехидно Леви.

Посланикът се усмихна.

— Разбирам песимизма ви. Но за момента единственото, което иска Любимият вожд, е смъртта на своя полубрат. Като се има предвид, че току-що е премахнал и другия заедно с цялото му семейство, това само би укрепило властта му. Няма да остане никой, който да го застрашава. Ще може да се върне към своята самоизолация и да продължи с биенето в гърдите, на което никой не обръща сериозно внимание. Така че от факта, че ние контролираме съдържанието на този плик, не произтичат никакви проблеми за Съединените щати.

— Но нашата мръсна малка тайна няма вече да е тайна.

Посланикът пъкна плика в джоба си.

— Това е цената, която трябва да се плати, но би могло да е и много по-лошо. Можеше информацията да попадне и у севернокорейците. За ваш късмет, ние решихме да не допуснем това да се случи.

Официално Съединените щати не поддържаха дипломатически отношения с Пхенян. В миналото всички важни контакти минаваха през Швеция. Разбира се, в случая това нямаше как да стане. Тя реши да сложи край на разговора. А и посланикът едва ли имаше намерение да се задържа още дълго на това място. Наоколо беше тихо, навсякъде имаше камери.

— Е, аз ще тръгвам — каза той. — Мъжете зад вас ще поостанат още малко, после също ще си тръгнат. След което ще можем да смятаме въпроса за приключен.

Посланикът едва забележимо се поклони, после закрачи към Историческия музей, където го чакаше кола. Тя го проследи с поглед. Той се качи и колата потегли. След около минута и двамата мъже зад тях си тръгнаха.

Стефани и Джо Леви останаха да седят на пейката. Стъмваше се, беше станало студено. Тя се обърна към Леви и се усмихна. Той отвърна на усмивката ѝ. Номерът бе минал.

Хърватия

Малоун реши, че най-напред трябва да обезвреди мъжа в колата. Надяваше се, че тези двамата са единствените, за които трябва да се притеснява. Улицата беше пуста, не се виждаха почти никакви хора, всички магазини и заведения бяха затворени. Влакът щеше да пристигне всеки момент, следователно той трябваше да е заел позиция и да е готов за действие. Освен това се питаше какво ли става във Вашингтон, защото сега всичко зависеше от Стефани.

Трябваше да вземе решение. Най-добрият подход обикновено беше директният. Той излезе от сенките и прекоси уличното платно. Спря се пред шофьорската врата и почука с юмрук по стъклото.

— Такси! Свободен ли сте? — извика той.

Мъжът зад волана го погледна стреснато. Той отново почука по стъклото.

— Трябва ми превоз. Свободен ли сте?

Вратата се отвори и шофьорът излезе от колата. Беше също азиатец, а на лицето му бе изписано раздражение. Беше с дълго палто и ръкавици. Голяма грешка. Без да му даде възможност да се опомни, Малоун заби юмрук в челюстта му. Ударът го зашемети и Малоун използва това, за да го сграбчи за косата, и блъсна главата му в покрива на колата. Докато го държеше, усети как мускулите на мъжа омекват, а съзнанието му се замъглява. Без да отпусна хватката, той го блъсна обратно в колата, напреки върху двете предни седалки. На пода се търкаляше найлонова торбичка; той я взе, разкъса я по дължина и върза ръцете му на гърба с импровизираното въже. После за всеки случай извади ключовете на колата и ги пусна в джоба си, след което прибра и пистолета на корееца, за да не попадне в чужди ръце.

Един обезвреден. Малоун погледна часовника си. До пристигането на влака оставаха по-малко от пет минути. Той затвори и заключи шофьорската врата и влезе в гарата.

Изабела скочи от седалката, извади пистолета си и пристъпи към вратата между вагоните. Дръпна се за момент встрани, между редовете празни седалки, за да направи път на последните трима души от вагона, които панически бягаха. Ким бе изчезнал от полезрението ѝ, някъде вдясно, а през прозореца се виждаше само гърбът на единия от азиатците.

Чуха се още два приглушени изстрела. Само че този път поотчетливо. Тя инстинктивно се наведе за миг, после пристъпи към вратата. Нечия ръка я сграбчи изотзад.

— Какво правиш? — попита Люк.

— Върша си работата.

— Разбирам. Какво ще кажеш да пробваме заедно?

Тя кимна. Люк вдигна пистолета си. От вагона пред тях се чу нов изстрел, който прикова вниманието им.

Хана чу изстрелите и си каза, че баща ѝ убива още хора. Неслучайно бе оставил пистолета в черната кожена чанта. Преброи шест изстрела и се запита колко ли от четиримата бяха още живи. Хауъл също бе усетил, че става нещо.

— Няма да слезеш жива от този влак — каза ѝ той.

Но какво знаеше този човек, което тя не знаеше? Нямахше как да е научил за корейците, понеже беше тук, в купето при баща ѝ, когато четиримата се бяха качили.

Американците. И те бяха наблизко.

Ким стреля по последния останал проблем, но мъжът вече не беше на пода. Отне му секунда, за да установи, че жертвата му се бе скрила на първите седалки. Между редовете имаше прегради от пода до горния ръб на облегалката, което означаваше, че Ким не можеше да види краката на мъжа отдолу. А да надникне отгоре означаваше да му се разкрие.

Вратата към предния вагон се плъзна встрани. Той рискува да хвърли поглед. Мъжът бягаше. И той го последва.

Изабела усети, че влакът забавя ход.

— Пристигаме в Соларис — каза Люк.

— Трябва да се доберем до Хауъл.

Той кимна в знак на съгласие. Положително някои от пътниците, обхванати от паника, вече бяха алармирали персонала. Но влакът беше дълъг, с много вагони, и щяха да минат няколко минути, преди да се появи някой, за да види какво става. През стъклените прозорци забелязаха как Ким преминава през свързващата врата.

Люк ѝ направи знак. Бяха минали три четвърти от дължината на вагона, когато видяха трупове на тримата мъртви азиатци.

— Остават двама, ако броим и Ким — извика Люк.

— Забравяш дъщерята.

Той кимна, признавайки грешката си.

— Която вероятно държи Хауъл.

Хана се готвеше за този момент от доста време, още откакто си бе дала сметка, че баща ѝ е завършен злодей. Ако майка ѝ беше права, той бе изцяло виновен за нещастната ѝ съдба, за преживяното от нея през първите девет години от живота си. Никакви надзиратели, никакъв Учител, никой не би могъл да я пипне с пръст, ако той не бе изпратил майка ѝ в лагер. И макар да презираше майка си, за това конкретно тя ѝ вярваше. Семейство Ким бяха създали лагерите и семейство Ким ги охраняваха с човешки материал. Сън Хи се бе родила в лагер заради семейство Ким. И бе умряла в лагера по същата причина. Един следобед преди няколко месеца баща ѝ я бе накарал да седне срещу него и ѝ бе разказал за една книга, „Заплахата на патриота“, която бе написана от мъжа, който сега седеше насреща ѝ. В нея се описвал един възможен начин да бъдат унищожени Съединените щати, а евентуално и Китай. Баща ѝ беше много ентузиазирани от тази възможност, от перспективата да си отмъсти на своя по-млад полубрат. Оттогава бе посветил живота си на реализирането на тази своя мечта. Бяха пътували по целия свят. Той кроеше планове, а тя го наблюдаваше и чакаше. Той никога не я бе питал, а и тя самата рядко бе споделяла каквото и да било за себе си. За хора като него — самовлюбени, маниакални егоцентрици — нямаше

никакво значение какво мислят другите. Доколкото тя беше готова да се подчини на волята му, изглеждаше лоялна и не оспорваше нищо от онова, което ѝ нареждаше, той я смяташе за свой съюзник.

Бе научила този трик в лагера. Но за разлика от баща ѝ надзирателите рядко се оставяха да бъдат измамени. Разбира се, тяхната задача се улесняваше много от възможността да бият, изтезават и убиват на воля. Докато нейният баща все пак трябваше да спазва някои правила. Не много. Но достатъчно, за да му вържат ръцете и да замъглят способността за преценка. Наистина, той я бе извел от лагера. Тя означаваше *нещо* за него. Макар и да не беше сигурна точно какво.

Това бе единственият въпрос, на който още не бе намерила отговора. Всичко останало беше ясно. Особено какво трябваше да направи сега.

Колко ли хора бяха убити в лагера? Веднъж се опита да ги преброи, но не успя. Което я натъжи. Бяха толкова много, че им се губеше бройката. Толкова много погубени човешки животи. Всички заради семейство Ким.

Дълго време тя бе просто твърде млада, за да предприеме нещо. Едва през последните години бе започнала да се оглежда за възможности. За жалост, съзнаваше, че никога няма да бъде щастлива, доволна от живота, освободена от ужасните спомени. Всякакво подобие на нормалност ѝ бе отнето веднъж завинаги. За щастие обаче, инстинктът ѝ за оцеляване, какъвто развиваха всички родени вътре, не я бе напуснал. В много отношения тя си оставаше същият затворник, който не означаваше нищо за никого. Но освен това беше Хана Сен. Първа победа.

Хауъл се въртеше нервно на седалката си, видимо разтревожен. Може би нямаше да ѝ се яви друга възможност. И тя вдигна пистолета.

Вашингтон, окръг Колумбия

Стефани пристигна в Националната галерия, следвана по петите от Джо Леви. Използваха импозантния южен вход. Бяло мраморно стълбище водеше до втория етаж. Там, сред гора от масивни колони, ги очакваше любителят на пилешко.

— Записа ли всичко? — попита тя.

Той кимна.

— Всичко, до последната дума.

— Поздравления!

Каза го искрено. Човекът бе изиграл перфектно ролята си. Технологията, с която им се бе похвалил китайският посланик, се намираше и в Съединените щати и тя я бе използвала, да му върне услугата. Всичко казано преди минути на онази пейка беше запаметено за вечни времена. Тримата влязоха в сградата и още веднага след входната врата, преди проверките за сигурност, свърнаха в едно помещение, което се наричаше „Залата на основателите“. Върху тъмните дъбови ламперии висяха маслени портрети, а над камината беше този на Мелън. Тя си отбеляза наум, че по ирония на съдбата се бяха върнали в изходната точка.

Тя знаеше, че след като китайският посланик си бе тръгнал от дома на Типтън, е била гледана под микроскоп. Това бе и причината да бъде включена в срещата, както ѝ обясни Дани, докато пътуваха обратно за Вашингтон. Много от данните на АНС сочеха, че китайците са замесени и че комуникират пряко с Пхенян. Дани ѝ бе казал това малко преди да го остави в Белия дом. И правилно бе заключил, че няма как да се отърват от китайците и че най-вероятно те са се сдушили зад гърба им със севернокорейците, което беше много лошо за Съединените щати.

И тогава ѝ бе разказал една история:

— *Всяка примамка за диви пуйки може да ти докара мъжкар в обсега. Това са около четирийсет метра. Но на четирийсет метра*

много неща могат да се объркат. Може да мигнеш, да мръднеш с крак, да ти трепне ръката при изстрела и мъжкарят да ти избяга. Ако обаче искаш да го докараш съвсем близо, ти трябва дяволски добра примамка. Защото, ако на теб примамката не ти прилича на пуйка, няма да прилича и на мъжкаря. Навремето много обичах да ходя на лов за диви пуйки. Ако имаш късмет да попаднеш на спокойно ято, тогава е лесно. Заставаш в засада на пътеката, по която минават, и ги чакаш да ти дойдат на мушка. Но когато са подплашени, това променя всичко. Подплашената пуйка не отива към ловеца, който издава погрешен звук, самият той е неспокоен или пък примамката му не струва. За да гръмнеш подплашена пуйка, всичко трябва да ти е наред, особено примамката. Сега се намираме в точно такава ситуация, Стефани. Имаме подплашена пуйка, която идва право към нас. И това, което ни трябва, е добра примамка.

Стефани и Котън трябваше да изработят примамка специално за целта.

Убедени, че китайците подслушват мобилния ѝ телефон, те нарочно бяха използвали мобилна връзка, за да създадат перфектната примамка. Разговорът ѝ с Котън от осмия етаж на „Мандарин Ориентал“ най-вероятно не бе засечен; едва ли някой би могъл да се приближи достатъчно, за да го прихване. Използвала бе стационарния телефон в кабинета на Джо Леви, за да проведе по-важните си разговори с Котън, при които бяха уточнили детайлите. След това бе организирала посещението си в Националната галерия, чиято единствена цел бе да подаде подвеждаща информация на отсрещната страна. Целият ѝ разговор с любителя на пилешко, макар и привидно враждебен като онзи в Атланта, беше инсценировка, понеже той вече беше привлечен в отбора. Бяха продължили препирнята, доколкото бе възможно, а тя бе дълбоко впечатлена от импровизацията с двайсетдоларовата банкнота. Но основната идея бе да съобщят на подслушвачите, че Ким е в Хърватия заедно с точното му местонахождение. АНС го бе засякла в хотел „Корчула“ чрез сигнала от лаптопа му, който следеше от доста време. Ако китайците успеяха да убият Ким, с това всичко щеше да приключи. Действително, смачканият лист хартия щеше да попадне в техни ръце, но доколкото тя ги водеше с няколко обиколки, нямаше да им свърши никаква работа. Никой нямаше да пострада. Ако ли пък опитът им се

провалеше, Ким просто щеше да бъде побутнат още малко към капана, заложен от Малоун. Така или иначе, добрите печелеха.

Тя се бе затворила в кабинета на Каръл Уилямс и по нейния стационарен телефон бе научила от агента, изпратен от посолството в Задар, за нападението в хотела, при което един човек бе застрелян от Ким. Както и че Ким бил придружен от млада жена. Неизвестното в случая бе с какви ресурси разполагат китайците на терен в Хърватия и дали бяха в състояние да се прегрупират и да нападнат влака. Но това беше риск, който Котън се бе съгласил да поеме.

След като шифърът бе разгадан, Котън ѝ се бе обадил по мобилния телефон, за да съобщи този факт на света, а междувременно ѝ бе изпратил грама с вярното решение. На свой ред тя го бе препратила с кодиран есемес на Джо Леви, като в същото време бе подмамила любопитните си слушатели до писалището, за чието съществуване знаеше отдавна.

Ако на теб примамката не ти прилича на пуйка, няма да прилича и на мъжкаря.

За щастие, „Смитсониън“ разполагаше с ресурсите да удовлетвори спешната ѝ молба. Лабораторията по консервация се занимаваше с реставриране на стари книги, но знаеше и как да изработи точно копие на древен документ. И така, от Министерството на финансите тя се бе свързала с Ричард Стам и след по-малко от два часа той ѝ бе изработил перфектната примамка. Хартиен плик, изкуствено състарен, за да изглежда на осемдесет години, а вътре — сгънат лист хартия, отпечатан на механична пишеща машина с текстилна лента, с каквато разполагаше лабораторията. Котън ѝ бе подсказал какво да напише, а тя бе дооформила стила.

Г-н Президент, надявам се, че моята малка гатанка Ви е доставила същото удоволствие при решаването ѝ, каквото и на мен, докато я съставях. Искрах да видя дали ще изпълните указанията ми и се радвам, че сте го сторили. За съжаление, няма нищо за откриване. Страната ни не е заплашена от нищо, ако не броим Вашите собствени действия. Когато четете това, аз със сигурност ще съм вече мъртъв. Но ако по някаква причина откриете това послание

преди смъртта ми, много Ви моля да споделите с мен мислите си по въпроса. Обещавам да им отделя същата любезност и внимание, с каквито винаги сте изслушвали моите.

Тя бе виждала писалищния шкаф още преди да знае за множеството му тайни отделения. И така, пликът с фалшифицираното послание бе изпратен на Стам, за да го скрие в едно от тях. Китайците бяха засекли обаждането ѝ до Джо Леви по мобилния телефон. И като истинска подплашена пуйка се бяха затичали право към неустойимо привлекателната примамка. От нея и Леви се искаше само да изиграят убедително ролите си.

Сега китайците вече си бяха получили наградата, която обаче не беше никаква награда. Щяха да заключат, че цялата тази история е била просто лично отмъщение на един богаташ към президента, стара вендета без връзка с настоящето. Междувременно разгаданият от Малоун код бе предаден на Каръл Уилямс от любителя на пилешко насаме, веднага след срещата му със Стефани в зимната градина.

Едуард Савидж Елинор Къстис
Марта Вашингтон 16

Стефани се надяваше, че докато с Джо Леви изнасят представлението си, Каръл ще е успяла да реши загадката. Както ѝ бе казал Дани преди няколко часа, докато го оставяше с колата си пред Белия дом: *Запомни, мишката, която стигне втора до капана, винаги отмъква сиренето.*

Каръл Уилямс влезе при тях в Залата на основателите. Наоколо имаше доста посетители, защото гардеробът беше наблизко. Настаниха се удобно на няколко меки кресла около камината, под портрета на Мелън. Любителят на пилешко остана да пази до вратата, макар вече да нямаше опасност — пуйките си бяха отишли.

— Беше лесно — каза Каръл. — Не се наложи дори да търся в интернет. Това го знам.

Телефонът на Стефани избръмча. Непознат номер. Тя реши да отговори.

— Госпожо Нел, това е обаждане на добра воля, изпълнявам указания — каза мъжки глас, който тя веднага позна.

Китайският посланик.

— Нашите приятели от юг не останаха доволни от онова, което получих от вас. Оказа се не толкова... информативно, колкото се бяха надявали. Дали написаното е истина или лъжа, за нас няма значение. Каквото и да си мислите, ние просто се опитваме да угодим на двамата си съюзници едновременно. Но е крайно неприятно, че се оказахме по средата на едно такова противоборство. Ние си свършихме работата. За нас случаят е приключен. Не мога да кажа същото за нашите приятели от юг. В момента те са поели операцията в чужбина и са твърдо решени да елиминират и последните остатъци от проблема. Предавам ви това като знак на добра воля и за да ви покажа, че не сме ви врагове.

Тя пое дълбоко въздух.

— Имат свои обучени хора на място, в Хърватия — продължи посланикът. — Опитали са се да елиминират Ким, но не са успели. Сега са изпратили подкрепления да довършат задачата. Имат нареждания да убият Ким, дъщеря му, Хауъл, както и всеки друг, когото открият във влака, което включва и евентуални американски агенти. Както казах, много са ядосани.

Посланикът очевидно беше добре информиран.

— Благодаря за предупреждението.

— За нищо. Така се постъпва между приятели.

Войната е на два фронта, бе й казал Котън. И беше прав. Тя бързо изпрати още един есемес.

Хърватия

Малоун чу приближаващия се влак може би от километър и половина. Беше погледнал таблото с разписанията и знаеше, че този е последният за вечерта. Гарата беше почти празна, няколко души се мотаеха по перона. Последният кореец бе заел позиция на перона, малко встрани, до една от колоните под стъклената козирка. И двете му ръце бяха в джобовете, едната положително държеше оръжие. Пистолетът на Малоун беше скрит под коженото му яке. Какво ли бяха намислили? Дали във влака имаше други агенти, които да наблюдават Ким, а тези тук чакаха, за да го арестуват при слизане? Или просто нямаше други? Пред какво бяха изправени Люк и Изабела? Телефонът му избръмча. Очакваше есемеса.

Тук нещата са под контрол. Всичко мина перфектно. При теб не са китайци. Всички са СК. Имат указания да ви елиминират до един.

Той знаеше какво означава това. Севернокорейците нямаше да оставят Ким Чен Ин да се измъкне жив. Като за всеки случай щяха да избият всички, случили се наблизо.

А пък той им бе предоставил перфектния терен за действие. Изолираността на хърватската провинция си имаше и обратна страна. Скоро тук щеше да настане голяма суматоха.

Изабела продължаваше да се придвижва напред към пространството между вагоните. Виждаха се отделни пътници, но труповете бяха останали назад. По-нататък, от следващия вагон, започваха купетата на първа класа.

Влакът забавяше ход. Люк бе застанал отляво, а тя отдясно на вратата към следващия вагон. Рискува да надникне през стъклото и видя Ким, който се придвижваше по пътеката между седалките, притиснал към себе си черната кожена чанта, в която със сигурност имаше пистолет.

— Трябва да го спрем — каза Люк.

Тя кимна в знак на разбиране.

— Хайде, да действваме!

Ким търсеше врага си, твърдо решен да премахне и последната пречка към своя успех. Мъжът бе тръгнал към първокласните купета, където чакаха Хана и Хауъл. Още един вагон и щеше да бъде при тях. С лявата си ръка Ким придържаше чантата, с дясната стискаше дръжката на пистолета. Околните пътници изглеждаха спокойни, явно не подозираха какво се бе случило зад гърбовете им. Шумовете на влака им бяха попречили да чуят приглушените изстрели. През прозорците се виждаха светлини. Влакът беше забавил скорост. Пристигаха в Соларис.

— Ким Чен Ин!

Той се спря и се обърна. В далечния край на вагона бяха застанали мъж и жена. В ръцете си държаха пистолети, насочени към него.

Хана усещаше, че нещо не е наред. Тя свали пистолета, грабна купчината листа от седалката и се изправи.

— Къде отиваш? — извика Хауъл.

Тя не му обърна внимание. Плъзна встрани вратата на купето, подаде предпазливо глава навън и погледна към задния вагон. През стъкленото прозорче видя баща си, с гръб към нея. Мъж и жена в далечния край на вагона бяха насочили пистолети към него. После видя и другия мъж. Първият кореец, качил се на влака. Беше заел позиция в края на вагона, между изхода и междинната врата. В ръката си държеше пистолет и надничаше през прозорчето към вагона, в който беше баща ѝ. С гръб към нея.

Тя вдигна оръжието си, прицели се от два метра във вратата и стреля.

Ким чу зад гърба си звън от стъкло. Обърна се и се хвърли на пода, очаквайки последният кореец да нахлуе през вратата. Вместо това през разбитото прозорче зърна за миг Хана. После се появи и кореецът, който се бе изправил на крака.

Писък на спирачки възвести пристигането на влака. Той видя как мъжът се метна вляво и се скри от погледа му. Двамата нападатели зад него също бяха залегнали зад седалките. Той реши да им даде още една причина да останат в укритието си. Захвърли чантата встрани и изстреля три куршума в тяхна посока. После се шумгна през вратата. Кореецът беше изчезнал. Хана се появи от предния вагон.

— Доведи Хауъл! — извика той.

Влакът беше спрял напълно. Трябваше да се махат от тук. Веднага.

Малоун бе изчислил хода си така, че да съвпадне с пронизителния шум от спирането. Надяваше се обектът да не очаква нападение откъм перона, а да е зает изцяло със случващото се във влака. До момента той не бе напуснал укритието си зад една от железните колони. Перонът беше слабо осветен, което работеше в негова полза. Няколко служители се подготвиха да обслужат влака, който вече бе спрял напълно.

Но докато още колелата се въртяха, от един вагон скочи мъж. Азиатец. С пистолет в ръка. Мъжът от перона му извика нещо на непознат език, онзи от влака се извърна и видя, че вече има съюзник. Посочи с пръст влака и даде на другия знак да се дръпне назад.

Още трима души скочиха на перона. Ким и дъщеря му, размахващи пистолети, и Хауъл. Какво, по дяволите, ставаше?

Изабела веднага осъзна какво трябва да се направи. Както и Люк, доколкото можеше да прецени. Ким бе избягал напред, затова те двамата трябваше да слязат от влака през вратата непосредствено зад

тях. Неколцината пътници във вагона полека-лека се изправяха от пода, където бяха залегнали, след като Ким откри огън. Всички изглеждаха невредими.

Двамата отвориха вратата и скочиха на перона. Където веднага забелязаха Ким, Хана Сен и Хауъл. И започна стрелба.

Вашингтон, окръг Колумбия

Стефани и Джо Леви излязоха от Залата на основателите и последваха Каръл Уилямс до ротондата с фонтана. Там свиха вдясно и продължиха през дългата зала със скулптури, която извеждаше до зимната градина. Само че този път се отклониха и минаха през две от по-малките изложбени зали — първата с френски художници, втората с британска живопис. Тук-там се виждаха посетители, вперили възхитени погледи в платната. Наближаваше четири следобед и след малко повече от час галерията трябваше да затвори. Когато стигнаха до зала №62, Стефани видя, че пред двойната врата е поставена временна бариера с табелка ВХОД ЗАБРАНЕН.

— Американските зали са в ремонт — обясни Каръл. — Вече от месец са затворени, но вие ме следвайте.

Тя заобиколи бариерата и ги поведе през стаи, от които бяха изнесени всички експонати. Работници се суетяха насам-натам, а във въздуха миришеше на боя и паркетен лак.

— Свалихме повечето картини от стените — каза Каръл.

Влязоха в правоъгълна зала с бледосини стени. Прожектори осветяваха платната, които не бяха свалени от стените, а само покрити с бял плат. Подът беше от паркет, който трябваше да се ремонтира.

— Ще дойдат и насам — каза Каръл. — Но мисля, че онова, което търсите, се намира тук, в тази зала. Накарах ги да махнат покривката.

Откритата картина беше доста голяма, около три метра на два и четирийсет, с тежка позлатена рамка. Каръл се приближи и посочи с пръст в левия ѝ край.

— Момченцето е Джордж Вашингтон Парк Къстис. Внук на Марта Вашингтон от първия ѝ брак. След смъртта на родителите му Марта и Джордж го прибрали при тях. Разбира се, това тук е Джордж Вашингтон. Марта седи срещу съпруга си. До нея е застанала Елинор Парк Къстис. Марта и Джордж осиновяват двете деца и ги отглеждат

като свои. Така че това тук фактически е Първото семейство. Мъжът на заден план, зад двете жени, вероятно е някой от робите на Вашингтон; никой не може да каже със сигурност.

Стефани слушаше внимателно обясненията на Каръл. Едуард Савидж, създателят на картината, бил американски художник от XVIII в. Специалността му била портретната живопис, а придобил широка известност именно с този групов портрет, започнат през 1789 и завършен през 1796 г. „Семейството на Вашингтон“.

— Единственият портрет на Първото семейство, рисуван от натура — каза Каръл. — Всички те действително са позирали на Савидж, а картината е сглобена по скици, които им е направил. Както виждате, Джордж Вашингтон е изобразен в униформа, шапката и сабята му са на масата. Лявата му ръка е положена върху някакви книжа, като идеята е била това да символизира гражданските и военните аспекти на неговата служба на родината. Марта седи пред карта на столицата, сгънатото ѝ ветрило сочи към Пенсилвания авеню. Внуците са включени в композицията, за да символизират бъдещето на нацията. Слугата на заден план заслужава особено внимание, доколкото роби рядко са били изобразявани в ранната американска живопис. Той е облечен с ливрея, но остава в сянка — хем присъства, хем не. Напомняне, че Вашингтон си остава провинциален джентълмен и плантатор. — Тя помълча за миг, после продължи: — От особен интерес са самите хора. Седят някак сковано, в неудобни пози. Сякаш в тях няма живот; вижте и лицата им, никой никого не гледа в

очите. Всеки се е вторачил в нещо свое и в това положително има скрит смисъл. Между тях няма близост. Да, семейство, но такова, което в днешно време бихме нарекли нефункционално.

Стефани разглеждаше с интерес картината, впечатлена както от колорита ѝ, така и от усещането за детайл. Зад фигурите се разкриваше гледка към река Потомак, която усилваше патриотичното внушение на творбата.

— Онова, което ми пратихте — продължи Каръл, — Едуард Савидж, Елинор Къстис, Марта Вашингтон. Всички те фигурират на тази картина. Андрю Мелън я е купил през януари трийсет и шеста година, а е поставена в галерията още с откриването ѝ през четирийсет и първа. По негови изрични указания. Специално проверих, за да съм сигурна. Тази творба е сред постоянните експонати в музея.

Всички части от пъзела се подреждаха. Мелън бе придобил картината близо година преди срещата си с Рузвелт на 31 декември. Но Стефани искаше да знае още.

— А къде е била картината преди откриването на галерията, между трийсет и шеста и четирийсет и първа година?

— Във вашингтонския апартамент на господин Мелън. Останала е там и след смъртта му, до откриването на галерията.

На лесно място, ако Рузвелт си бе дал труда да я потърси. *Ще те чакам, господин президент.* Това му бе казал Мелън. Буквално, поне за известно време.

В ръката си Стефани държеше смартфон; камерата му беше насочена към картината. Докато идваха насам от Залата на основателите, тя бе набрала един номер и се бе свързала. Апаратът ѝ бе предоставен от Министерството на финансите и беше гарантиран срещу подслушване. Докато Карол Уилямс обясняваше, телефонът предаваше всичко.

При тях влязоха мъж и жена и им се представиха. Бяха директорът и главната уредничка на музея.

— Аз ги повиках — каза Каръл. — Надявам се, че нямате нищо против.

Стефани не я чу. Съзнанието ѝ беше заето със загадката. Андрю Мелън бе оставил следи, които да отведат Рузвелт до тази картина. А после?

— Помолете всички работници да напуснат, ако обичате — каза тя. — Имаме нужда от спокойствие.

Директорът на музея не изглеждаше убеден и Стефани реши да се изрази по-ясно.

— Това не е молба — отсече тя. — Или съдействайте, или ще ви затворя, докато си свърша работата.

Джо Леви изглеждаше учуден от резкия ѝ тон, но в момента наистина нямаше време за любезности. В Хърватия се случваха сериозни неща, а тя се надбягваше с часовника. Директорът даде съответните нареждания и главната уредничка опразни помещенията. Стефани пристъпи до картината, като се опитваше да осмисли постъпката на Мелън. Беше си дал доста труд, всичко дотук беше подчинено на конкретна цел и тя нямаше причина да си мисли, че нататък ще бъде различно.

Едуард Савидж Елинор Къстис
Марта Вашингтон 16

Тя насочи вниманието си към внучката, Елинор, и поиска от Каръл да ѝ разкаже повече за нея.

— Викали са ѝ Нели. Доживяла до дълбока старост, като през целия си живот бранела доброто име на дядо си Джордж. Вижте обаче как я е нарисувал Савидж. С дясната си ръка повдига картата на масата, сякаш отдолу има скрито послание.

Стефани веднага видя, че Каръл е права. Насочи телефона към изображението на Елинор, като в кадъра влизаше и баба ѝ Марта. И тогава се сети.

Под *Едуард Савидж* Мелън бе имал предвид самата картина. *Елинор Къстис* беше скритото послание. Дали пък *Марта Вашингтон* не беше последният елемент от решението на загадката? Тя внимателно огледа нарисувания под около роклята на Марта, изпод която се подаваше върхът на едната ѝ обувка. Там нямаше нищо. Пристъпи още по-близо и разгледа долния десен ъгъл на рамката. Беше много стара и очевидно резбована на ръка. Ръбовете бяха доста очукани и нацърбени. Дървото беше сигурно двацет сантиметра дебело. Защо пък не?

Коленичи и огледа долната страна на рамката, откъм пода. На двайсетина сантиметра от долния десен ъгъл забеляза кръгла тапа, забита в дървото. Отиде при левия ъгъл и там откри подобна тапа. С една малка разлика. Върху дясната имаше някакви миниатюрни знаци, гравирани на ръка — доста грубо, но все пак четливо.

XVI. 16.

Стефани насочи телефона към откритието си.

— Бинго! — прошепна тя в микрофона.

В другия край на залата върху парче брезент имаше оставена кутия с инструменти. Тя остави телефона на пода, отиде до кутията и взе отвертка и чука. Останалите я наблюдаваха мълчаливо. Стефани се върна при картината и легна по гръб. Долният ръб на рамката стигаше на по-малко от метър над пода. Тя насочи телефона да снима и вкара върха на отвертката между рамката и тапата. Замахна с чука, но директорът и главната уредничка едновременно ѝ извикаха да спре.

— Нямате право! — каза директорът. — Това е национална светиня!

— Вие не се месете! — озъби му се тя.

— Повикай охраната. Веднага! — нареди директорът на главната уредничка.

Жената изтича навън, а директорът се хвърли към Стефани и изтръгна чука и отвертката от ръцете ѝ.

— Вие сте полудели! — каза той.

Тя го остави да се накрещи, после посегна към телефона.

— Как ще наредите да постъпя?

— Много добре знаеш какво се иска от теб — разнесе се от високоговорителя гласът на Дани Даниълс.

Директорът беше в шок. Очевидно знаеше чий е този глас.

— Господин директор — обади се Дани. — Моля ви, върнете инструментите на госпожа Нел и се разкарайте оттам.

Беше заповед, но изречена с нехарактерно мек за Дани, едва ли не сърдечен тон.

— Повярвайте ми — намеси се Джо Леви. — Не ви трябва да се карате с него.

Директорът беше изправен пред нелек избор и тя му съчувстваше. Човекът бе посветил живота си на опазване на повереното му музейно имущество, а сега тя се готвеше да повреди

един от безценните му експонати. Но Андрю Мелън изрично беше пожелал тази тапа да бъде извадена. Ако Стефани беше решила вярно задачата, той лично я бе поставил там. Затова тя се съмняваше, че намесата ѝ ще причини кой знае какви непоправими щети.

— Чакам — прозвуча отново гласът на Дани. — Нали не искате да дойда лично?

Директорът ѝ върна инструментите.

— Освен това искам вие и госпожица Уилямс да напуснете залата — каза Дани. — Моля никой да не пречи на Стефани Нел и Джо Леви, никой да не се доближава до галерията. Накарайте охраната, която току-що повикахте, да отцепи цялата зона веднага. И изключете всички охранителни камери.

— Предполагам, никак не ви смущава фактът, че аз всъщност не съм ви подчинен — осмели се да заговори директорът.

— Шегуваш се, нали? Мислиш ли, че някакви бюрократични правила ще ми попречат да ти разкажа играта?

Изправен срещу превъзхождаща сила, директорът кимна в знак на съгласие и напусна залата, следван от Каръл Уилямс.

— Погрижи се да бъдем оставени на мира — каза Стефани на любителя на пилешко, който ѝ кимна и също излезе.

— Отидоха ли си? — попита Дани.

Тя още лежеше на пода.

— Тъхъ.

— Хайде, вади я тази скапана тапа.

Хърватия

Малоун видя как мъжът от влака отиде при сънародника си на перона; вече и двамата знаеха, че Ким е въоръжен и се опитва да избяга.

— Всички долу! — изкрещя на английски той и също извади пистолета си.

Няколко души на перона, които явно разбираха английски, погледнаха към него, видяха пистолета и хукнаха към вратите на гарата. Ким също реагира на предупреждението, като заби дулото на своя пистолет в ребрата на Хауъл. Малоун реши да не го предизвиква, но на двамата корейци очевидно не им пукаше. Те бяха залегнали зад една от металните пейки и насочиха оръжията си. Дадените им указания не включваха залавянето на Ким и Хауъл живи. А сега им се разкриваше златна възможност да изпълнят задачата.

Изабела забеляза Ким и Хауъл на петнайсетина метра от тях; по слабо осветения перон бягаха хора. Но Ким бе насочил вниманието си към отсрещния му край. Към Малоун, който бе извадил пистолета си. Хана Сен обаче гледаше право към двама им с Люк.

Вляво от тях имаше подредени в редица багажни колички, които предлагаха известна защита. Тя се втурна към тях точно когато Хана вдигна пистолета си и стреля.

Малоун бе забелязал Изабела и Люк да слизат от влака; сега видя, че докато вниманието на бащата беше насочено към него, дъщерята откри огън по тях. Изстрелите следваха бързо един след друг. Чу се женски писък. После мъжки глас изкрещя нещо. На корейски.

Ким отклони вниманието си от Малоун към другите двама мъже. Размениха по още няколко думи на корейски. Изабела и Люк бяха залегнали зад редица колички. Ким подкара Хауъл пред себе си, като го използваше за жив щит. Всеки миг Люк и Изабела щяха да открият огън. Малоун се надяваше да разберат, че Хауъл е поставен на тясно.

— Люк! — извика той. — Още двама вляво от теб. Въоръжени.

В този момент корейците си дадоха сметка за присъствието му. Покрай него засвириха куршуми. Той успя да се скрие зад една от железните колони. Няколко куршума рикошираха с писък от нея, хвърляйки искри. Малоун стисна пистолета и се приготви да отвърне на огъня.

Сърцето на Ким щеше да изхвъркне от гърдите. Ушите му пламтяха от обзелата го паника. Американците и севернокорейците го бяха вкарали в капан. Трябваше да се спасява. Хана отвличаше вниманието на мъжа и жената от влака, а двамата корейци стреляха по някого вдясно от него. За нещастие, при бягството си щеше да пресече траекторията на куршумите им. Беше обвинил лявата си ръка около шията на Хауъл, а с дясната държеше пистолета, опрян в ребрата му. Единият от корейците спря и се обърна към него.

Анан Уейн Хауъл вече не му бе нужен. Отначало го бе подвел във влака. Очевидно бе инструктиран да се прави, че не знае за смъртта на Йелена, но чувствата му бяха надделели. И все пак, макар и вече безполезен за целите му, младият мъж можеше да му свърши една последна услуга. Той се извъртя на една страна и изправи Хауъл като щит срещу надигащата се опасност. Проехтя изстрел и куршумът се заби в гърдния кош на американеца. Тялото му се разтресе от удара, дъхът излезе като хрип от гърлото му. Разнесе се нов изстрел и втори куршум удари Хауъл. Ким охлаби хватката и тялото на американеца се свлече на земята.

Малоун излезе иззад прикритието си, прицели се в корееца, който бе стрелял, и го повали с един изстрел. Вторият стрелец премина в настъпление и откри огън по Малоун, с което го накара да залегне на бетонния под. Няколко куршума профучаха покрай него и рикошираха

със звън от вагоните. Докато се усети, Ким и Хана Сен побягнаха от перона и влязоха в гаровия салон. Останалият жив кореец ги последва.

Изабела беше приклепнала до Люк. Позицията им не беше най-добрата възможна. Прикритието им не беше достатъчно надеждно. Ако се надигнеха, за да стрелят, щяха да се изложат на опасност, но тя виждаше, че Люк е готов да рискува. Врагът беше изстрелял голяма част от патроните си. Погледите им се срещнаха и те си кимнаха. Когато се изправиха, перонът беше утихнал. Човешки труп лежеше на перона близо до влака; вляво, в сенките, се виждаше още един.

— Малоун! — подвижна Люк.

— Тук съм.

Тъмна фигура излезе иззад една колона. Държеше пистолет до хълбока си и се затича към поваления мъж до вагоните. Те направиха същото. Хауъл. Люк го обърна по гръб. Още дишаше, но с всяко движение на гръдния кош от устата му изтичаше кървава пяна. Кръв течеше и от раните на гърдите му.

— Чакай тук — каза Люк. — Ще потърсим помощ. Стискай зъби. Сърцето на Изабела се сви.

— Ким го използва като щит — каза Малоун.

— Във влака имаше проблеми — обясни тя. — Преди да пристигнем на гарата, настана суматоха. В един от вагоните има още три трупа.

— Дъщерята носеше свитък документи — каза Малоун.

Изабела също ги бе забелязала.

— Тръгвам след тях — каза Малоун. — Вие двамата стойте тук. Не го оставяйте да умре.

Той се отдалечи тичешком.

Хана последва баща си и двамата излязоха отвън на улицата. Беше виждала много такива градчета в Китай и Северна Корея. Тихи, затънтени, с тесни улички, пресичащи се под произволни ъгли или неводещи за никъде.

Над тях се извисяваха двете кули на католическата църква, с остри шпилове, осветени от прожектори на фона на нощта; върховете

им се губеха в лека мъгла.

— Да вървим натам — каза баща ѝ.

Той затича по хлъзгавия паваж към църквата, сви зад ъгъла и изчезна от погледа ѝ. Тя се огледа, но не забеляза някой да ги следва. Суматохата бе останала назад. В далечината се чува сирени. Тя знаеше какво означава това.

Малоун притича през гарата и стигна до изхода, водещ към улицата. Четиримата дежурни пазачи бяха изпаднали в паника и повече пречеха, отколкото помагаха. Той мушна пистолета, който още стискаше в ръка, под якето си. Отвън, в леката мъгла, забеляза Ким и дъщеря му да тичат нагоре към църквата. От втория кореец, когото бе видял на перона, нямаше и следа. Не вярваше да е избягал, затова си каза, че трябва да се оглежда за него. В далечината се чува сирени, които бързо се приближаваха.

Той затича след Ким.

Изабела виждаше, че Хауъл умира. Два куршума в гръдния кош са способни да нанесат големи поражения. Люк крепеше главата му в скута си. Очите на Хауъл бяха отворени, дишаше с мъка, с всяко издишване от устата му бълбукаше кървава пяна. Очевидно имаше разкъсан бял дроб. Един от служителите бе повикал полиция и линейка. Отстрани се бяха събрали групичка пътници и наблюдаваха сцената. Тя се питаше дали сред тях няма лекар, но молбите ѝ за помощ на английски останаха без отговор.

— Дръж се, приятел — каза отново Люк на Хауъл. — Стискай зъби. Идва помощ.

Той вдигна поглед към нея; искаше да разбере дали казаното от него е вярно. Тя поклати глава.

— Не биваше да оставяме Малоун сам. Един от мъжете, които стреляха по нас, е някъде отвън.

— Съгласен съм — каза Люк. — Върви.

Не бе очаквала това.

— Аз ще остана тук, при Хауъл — добави той. — Ти върви. Помогни на Малоун.

Тя не дочака да я подканя повече. Излезе навън през главния вход и в мъглата, на петдесетина метра, зърна за момент Малоун, който тичаше нагоре по стръмната улица. Сирените бяха вече съвсем близо, в нощния въздух проблясваха сини и червени светлини. Тя хукна след Малоун.

Отдясно се появи още една фигура. Беше на трийсетина метра, стискаше в ръцете си пистолет и се приближаваше. Сигурно беше последният кореец, успял да избяга от перона по време на престрелката. Тя спря, измъкна оръжието си от джоба и извика:

— Стой! На място!

Мъжът се поколеба за миг, погледна към нея, после реши да рискува и хукна нагоре по улицата. Мъглата и нощта затрудняваха бягството му, стръмният наклон го забавяше. Тя го държа известно време на мушка, после дръпна спусъка. Куршумът се заби в гърба му и го накара да залитне напред. Той се обърна към нея с вдигнат пистолет.

Изабела стреля повторно. Мъжът рухна като подкосен на паважа.

Малоун чу изстрел зад гърба си и се обърна. На двайсетина метра зад него мъж с пистолет в ръка залитна напред, но не падна. Чу се втори изстрел и мъжът се строполи на земята.

Малоун видя Изабела пред главния вход на гарата, вдигнала оръжието си за стрелба. Тя свали пистолета. Зад гърба ѝ се появи полицейска кола, която завиваше към гарата. После още една. От колите слязоха униформени полицаи. Единият видя пистолета в ръката ѝ и извади своя. Малоун беше достатъчно далече, за да го забележат полицаите, и се скри обратно в мрака. Изабела обаче беше огряна от яркото сияние на прожекторите, осветяващи фасадата. Тя замръзна неподвижно, с насочен напред пистолет и с гръб към полицаите. Всички вече бяха извадили оръжията си и ѝ крещяха да се предаде.

— Върви — извика Изабела достатъчно силно, за да я чуе Малоун. — Махай се от тук.

Пистолетът ѝ изчатка на паважа; тя вдигна ръце и бавно се обърна към полицаите.

Никой друг не бе видял Малоун. Тя го бе прикрила и бе обезвредила и един от нападателите. Сега той имаше шанс да залови Ким.

Вашингтон, окръг Колумбия

Стефани беше забила върха на отвертката в кръглата цепнатина и лекичко почукваше по дръжката. Проникна на около два сантиметра навътре. Разклати дръжката напред-назад. Старата дървесина поддаде. Тя измъкна отвертката и повтори процеса на още няколко места. Накрая постави острия връх точно в центъра на тапата. Три удара с чука и върхът се заби в дървото. По пода нападаха трески. Джо Леви се беше навел и напрегнато следеше действията ѝ.

— Натроши я на парчета и тя ще падне — каза той.

— Прав е — обади се Дани по високоговорителя.

Стефани знаеше, че той вижда най-добре през камерата на телефона, около която бяха нападали тресчици от двестагодишната дървена рамка. Тя послуша съвета им и започна да клати отвертката напред-назад. Тапата се разцепи на парчета, част от които паднаха на пода. Тя бръкна с пръст в отвора и изчовърка останалите. В рамката се появи отвор с диаметър около четири пръста.

— Сега да имаме и фенерче... — въздъхна тя.

— Имаме! — каза Джо, като сочеше с пръст телефона.

Беше прав. Тя посегна към апарата, включи малката лампичка и я насочи в отвора.

— Има нещо вътре — каза тя. — Опира в ръба на рамката. Кухината е по-голяма от отвора.

Остави телефона, бръкна с два пръста вътре и напипа някаква хартия. Плик. Тя го прегъна надлъж и го издърпа. Пожълтял от времето, напомняше донякъде фалшификата, който ѝ бяха приготвили в „Смитсониън“.

Отвън на пишеща машина бе написано:

Съвпадение с фактите, макар без обяснение.

Тя насочи камерата към текста.

— Лорд Байрон — каза Дани. — „Дон Жуан“. Както беше казал Рузвелт на онзи запис.

Тя си спомни.

— *Тъй чудно е, но истина — нали пред нея би лъжата избледняла?* — каза Дани по телефона. — И това е от Байрон. И определено пасва тук.

— Не съм знаела, че си падаш по поезията.

— Аз не. Едуин си пада.

В плика имаше нещо твърдо. Тя вдигна капачето и отвътре изпадна шперц. Показа го на камерата. Имаше и единичен лист хартия, сгънат на три. Измъкна и него.

— Съмнявам се, че Мелън е очаквал това да остане непрочетено цели осем десетилетия.

Хартията изглеждаше в добро състояние, може би поради факта че през цялото време след 1941 г. картината се бе намирала в климатизирано помещение. Какво по-сигурно място за съхранение от Националната галерия?

— Какво чакаш? — попита Дани.

Тя се изправи от пода. Леви грабна телефона и насочи камерата през рамото ѝ. Тя внимателно разгъна листа; хартията не беше омекнала с времето, печатният текст се четеше ясно.

Закупих тази картина неотдавна специално заради гатанката, която искам да ти задам. Символиката ѝ ми се стори неустойимо изкусителна, казах си, че от нея ще излезе превъзходно скривалище. Ще бъде във вашингтонския ми апартамент до деня на смъртта ми. Чаках да проводиш пратеник, но такъв не дойде. И тъй, аз още те чакам, господин президент. Как се чувстваше, докато ми играеше по свирката? Точно това ме бе принудил да правя през последните три години от живота ми и всеки ден, докато висях в съда, обмислях как да ти го върна. Накрая спечелих битката и го знаех още в деня, когато разговаряхме в Белия дом. Допусках, че и ти го знаеш. Нещо ми подсказваше, че няма да се размърдаш, докато съм още жив. Че няма да ми

доставиш удоволствието да узная, че си повярвал на думите ми или че съм успял да те уплаша. Но самият факт, че четеш това, показва, че и двете са верни. Спомни си какво ти бях казал: че листът с числата, който ти бях оставил, ще ти разкрие две тайни на Америка, всяка от които би могла да значи край за теб. Първата се отнася до Хаим Саломон. Държавата дължи на наследниците му огромна сума пари. През 1925 г. прочистих държавните архиви от всякакви документални доказателства за този дълг, като по този начин попречих на Конгреса да разпореди плащания по него. Признавам си доброволно, че използвах тази информация, за да запазя министерския си пост. Беше труден избор и за тримата президенти.

Да заплюят в лицето един патриот или да одобрят връщането на милиарди долари. Постъпих така, както би постъпил на мое място всеки преди или след мен. Властта се взема и пази или се губи. Сега ти завещавам документите за Саломон. Ще е интересно да се види как ще постъпиш с тях. Този избор ще е само твой. Аз лично се съмнявам, че си такъв защитник на обикновения човек, какъвто се опитваш да се изкараш. Другата тайна е с много по-голяма разрушителна сила. Шестнайсетата поправка към Конституцията е невалидна. Това се е знаело още през 1913 г., но съзнателно е било игнорирано. Доказателствата, с които разполагах, също ми помогнаха да запазя властта си. Аз все още разполагам с тези доказателства. Какво ще направиш ти с тях, е не по-малко интересно. Всичко чака теб, господин президент. Аз също те чакам.

Тя дочете бележката с тих глас, допряла уста до телефона.

— Разбирам, Джо, защо си искал да запазиш това за себе си — каза Дани. — Като че ли смятаното за възможно току-що се превърна в реалност.

— За жалост, е така — отвърна Леви.

Мозъкът на Стефани работеше трескаво.

— Би ли отишъл да повикаш Каръл Уилямс? — помоли тя.

Леви ѝ подаде телефона и излезе бързо от залата.

— Как би желал да постъпим? — попита тя Дани.

— Това обмисляме сега — отвърна той.

Което означаваше, че Едуин Дейвис също бе наблюдавал случващото се. Добре. В момента имаха нужда от трезв ум като неговия.

— Нещо от Котън? — попита той.

— Нито дума. Но може просто да е зает.

Чуха се стъпки и тя бързо прибра в джоба си бележката и шперца. Леви се върна с Каръл Уилямс. Стефани забеляза бързия поглед, който младата жена хвърли към нападалите по пода трески.

— Повярвай ми — каза тя, — картината не е повредена. Просто изпълнихме волята на твоя господин Мелън. Ще я поправите лесно. — Стефани си припомни нещо, за което бе станало дума преди. — Ти ми каза, че Мелън е погребан във Вирджиния. Значи са извършили траурната служба в Питсбърг и после са го пренесли на юг за погребението?

— Не — поклати глава Каръл. — Починал е в Ню Йорк, после са пренесли трупа в Питсбърг. Знамената били свалени наполовина, а заупокойната служба била в презвитерианската църква на Ийст Либърти, Охайо, където ходел да се моли като малък. Било донякъде странно за семейство Мелън. Обикновено са отдавали последна почит на починалите в дома си. Бил в затворен ковчег по негово изрично желание. Три хиляди души дошли да го изпратят. Поднесени били толкова много цветя, че местният цветарски магазин трябвало да поръчва допълнително рози и хризантеми от Чикаго. Четох го във вестници от онова време. Дори президентът Рузвелт изпратил венец.

Стефани си представи колко фалшиво е прозвучал този жест.

— Ковчегът бил откаран в гробището „Хоумуд“. Там се намирал семейният мавзолей. Бил положен до брат си.

— А как се е озовал във Вирджиния? — попита Стефани.

— Синът му починал през деветдесет и девета. Връзката с Вирджиния е по негова линия. Достигнал до дълбока старост, преживял всичките си роднини. Преди да умре, пренесъл костите на майка си, сестра си, съпругата и баща си в двора на църквата в Ъпървил. Както ти бях казала и преди, събрали се заедно в смъртта, след като приживе били разединени.

— Това означава — каза Дани по телефона, — че през трийсет и седма година Мелън е бил в Питсбърг.

Тя веднага разбра. Гласът на президента на Съединените щати видимо стряскаше Каръл.

— Знаеш къде трябва да отида — заяви високо Стефани.

— Това са има-няма триста километра — отвърна Дани. — Мога да уредя до два часа да си там.

— Искам и аз да дойда — обади се Леви.

Дани се засмя.

— Знаех си, че ще искаш. Щом си стигнал дотук... защо не?

Хърватия

Ким крачеше нагоре по стръмната улица, като внимаваше да не се подхлъзне по мокрите павеа. Светлините на църквата се виждаха все по-смътно през мъглата, но все още ставаха за ориентир. Нямаше представа къде отиват, но със сигурност се отдалечаваха от гарата и от куршумите. Беше истинско чудо, че се бяха измъкнали невредими. В суматохата бе познал единия от стрелците. Беше далече, полузакрит зад металните колони, но Ким бе почти сигурен, че е онзи американец, Малоун.

Хана се бе справила твърде умело, принуждавайки някои от нападателите им да търсят прикритие. Двамата корейци, които бе видял с очите си, положително бяха изпратени от неговия полубрат, за да го убият. За другите двама във влака не знаеше нищо, но приличаха на американци. Трябваше да ускори изпълнението на плана, но вече без Анан Уейн Хауъл. Какво щеше да предприеме оттук нататък, и той сам не знаеше, но все нещо щеше да измисли. Документите, които му трябваха, бяха у Хана. А преди да умре, Хауъл му бе казал, че Малоун е разгадал шифъра. Значи и той можеше. Само му трябваше време.

Малоун бе останал назад. Не виждаше Ким и дъщеря му, но определено ги чуваше. Ким сигурно беше с обувки с гъон, тропането на подметките му по паважа отекваше надалече. За щастие, собствените му обувки бяха с гумени подметки, с тях стъпваше безшумно и сигурно.

Мъглата беше оцветена в синьо и червено от лампите на полицейските коли. Надяваше се Изабела да отвлече вниманието на полицията достатъчно дълго, за да довърши започнатото. Отдалечаваха се от гарата и това беше добре. Надяваше се и Хауъл да остане жив, но се съмняваше. Два куршума в гръдния кош обикновено са фатални. Чувстваше се отвратително, задето бе изложил този млад мъж на

опасност, но нямаше друг начин. С много свои решения бе причинил смъртта на други хора. Често се сецаше за своя приятел Хенрик Торвалдсен и за случилото се в Париж. Или пък в Юта само преди месец и за събитията, които му бяха отнели Касиопея Вит. Усети как в него се надига гняв и си заповяда да запази спокойствие. Нямаше време за чувства.

Имаше да свърши доста работа. От която може би зависеше бъдещето на Съединените щати.

Ръцете на Изабела бяха вързани на гърба ѝ с една от онези пластмасови ленти, които тукашните полицаи явно обичаха да пристягат повече, отколкото е нужно. Това ѝ беше вторият арест за деня. Сигурно беше рекорд за цялата история на Министерството на финансите. Но тя си бе свършила работата и бе пазила гърба на Малоун. Сега нещата бяха в негови ръце.

Най-после пристигна и линейка и двама мъже с бели престилки нахълтаха в гарата с чантички в ръце.

— Говорите ли английски? — попита тя полицая, който я стискаше за лакътя.

Той кимна.

— Аз съм агент на американското Министерство на финансите. Служебната ми карта е в джоба ми. Мъжът вътре също е федерален агент. Трябва да се погрижа за него.

Полицаят не ѝ обърна внимание. Вместо това я отведе до една от патрулките, блъсна я грубо на задната седалка и затвори вратата. През предното стъкло се виждаше трупът на мъжа, когото бе убила, заобиколен от полицаи. Забеляза и друго: никой не беше тръгнал след Малоун. Маневрата ѝ за отклоняване на вниманието бе успяла напълно.

— Ти си на ход, приятелю — прошепна тя.

Хана спря и се обърна. Макар в мрака и мъглата да не се виждаше нищо, тя знаеше, че някой ги следи. В лагера се бе научила да усеща опасностите. А те дебнеха навсякъде — надзиратели, други затворници, дори собственото ѝ семейство. Атаките бяха ежедневие, а

насилието между затворници не се наказваше. Тъкмо обратното, сякаш дори се насърчаваше. Дори тя се бе изкушила да нападне майка си с лопата.

— Какво има? — попита баща ѝ.

Тя продължаваше да се взира назад в тясната уличка. Само на някои от преките имаше улични лампи, но и те едва се виждаха в мъглата. Сградите бяха построени от грубо издялан камък, с керемидени покриви и издадени напред балкончета с небоядисани метални парапети. Нищо не помръдваше, магазините и входовете на къщите бяха притихнали. Тя реши да не тревожи баща си и поклати глава в знак, че всичко е наред.

Напред, където улицата се разширяваше в триъгълно площадче, се издигаше силуетът на църквата. Наблизо имаше поща, кино и няколко кафенета, всичките затворени. Срещу църквата се извисяваше часовникова кула, осветена от прожектори, но в мъглата циферблатът на часовника едва се виждаше. Наоколо нямаше никой. Едно от крилата на двойната църковна врата беше открехнато и хвърляше топла светлина в гъстия мрак.

Баща ѝ тръгна натам.

Малоун излезе от входа на сградата, където се бе шумугнал, след като бе престанал да чува стъпки пред себе си. Сводестият портал беше идеално скривалище; тъмнината и мъглата му бяха съюзници. Ким не беше далече; той го бе чул да казва нещо на корейски. Жената не бе отговорила, но стъпките отпред продължиха да се отдалечават.

Ким влезе в църквата и усети аромата на тамян и пчелен восък. Мирише на християни, обичаше да казва той. Високите сводове бяха частично закрити от тежки бронзови полилеи. Масивни колони от бял и розов мрамор поддържаха покрива. Стенописи украсяваха апсидите и сводовете. Дървените пейки бяха празни. След като се убеди, че са сами, той се върна до входа и огледа площадчето. Улицата, по която бяха дошли, си оставаше все така пуста.

— Като че ли се измъкнахме — каза той и затвори вратата.

Малоун видя Ким и дъщеря му да влизат в църквата. Нямахте как да ги последва вътре, затова зави в една от страничните улички — тесен проход между две сгради с магазинчета отдолу, който водеше към градските стени. Тук мракът беше почти пълен и макар очите му да бяха свикнали с тъмното, пристъпваше предпазливо напред. Реши да рискува, извади айфона си и на бледата светлина видя, че е буквално на метри от крепостната стена. Тръгна наляво покрай нея и не след дълго стигна до следващата пряка. Сви в нея. Както се бе надявал, тя го изведе до задната част на църквата, където имаше малка дървена пристройка.

С две врати, които се отваряха навътре. И двете бяха заключени. На прозорчето имаше желязна решетка.

За негов късмет, ключалките на вратите бяха модерни, месингови. Малоун винаги носеше в портфейла си комплект шперцове. Извади ги и след няколко секунди бравата поддаде. Шперцове в ръката му напомниха за Касиопея, която също никъде не ходеше без нейните.

Той откряна вратата, която изскърца по коравия под, и се вмъкна малко помещение с дъбови ламперии. Други врати положително водеха до вестиарии, дарохранилници и различни помощни помещения. Късо коридорче отвеждаше до завеса, зад която вероятно се намираше корабът.

Вниманието му привлече стълба вляво, закрепена за външната стена. Той реши, че отгоре ще се вижда най-добре. Затова мушна пистолета в джоба си и се заизкачва.

Изабела се стресна, когато вратата на патрулната кола се отвори. Беше привикнала с тишината. От задната седалка се озова обратно навън, в мразовитата нощ. Един от полицаите разряза пластмасовата лента, с която бяха вързани китките ѝ. Тя протегна ръце и ги заразтрива, за да премахне болката. От гарата излезе пратеникът от посолството, с него беше и Люк Даниълс. Двамата се приближиха.

— Хауъл е мъртъв — каза Люк.

Заболя я. На свой ред им разказа какво се бе случило с корееца и накъде бе тръгнал Малоун.

— Защо тая промяна в отношението на полицията? — попита тя мъжа от посолството.

— Господин Малоун ме помоли да му свърша една работа. След като изпълних задачата, се върнах тук и видях какво се е случило. Позвъних в посолството. Доколкото чувам, е имало президентска намеса. Местните полицаи не са особено щастливи, но изпълняват заповеди.

Изабела го слушаше, но поглеждаше нагоре, към обвитата в мъгла църква.

— Трябва да идем там — каза тя.

— Съгласен съм — отвърна Люк.

И двамата се отдалечиха с бързи крачки.

Хана се оглеждаше и се питаше дали съдбата отново не ѝ дава знак. Каква ирония, че се бяха приютили именно в църква! Въпреки полумрака и миризмата на влага високите каменни стени създаваха усещане за достойнство и сила. Красиво изваяните каменни орнаменти, статуи и позлатени детайли придаваха колорит на иначе строгата архитектура.

Стоеше неподвижно — безчувствена, премръзнала и готова. Вдясно от олтара, в една от апсидите, мъждукаха свещи, подредени върху бронзова стойка. Тя пристъпи към тях, като още стискаше в двете си ръце свитъка документи и пистолета. Баща ѝ бе спрял на централната пътека между пейките, за да си поеме дъх от изкачването на стръмната улица. Беше твърде дебел и в лоша физическа форма, а при всичките му грандиозни планове тя се питаше защо толкова малко се интересува от здравето си.

— Измъкването ни от тук може да се окаже проблем — каза ѝ той на корейски.

— Особено след като уби Хауъл.

— Не съм го убил аз! — изгледа я гневно той. — Моят полубрат го уби.

— Това ли оправдание успя да измислиш?

Ким изглеждаше учуден и объркан от внезапната ѝ враждебност.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — попита той.

— Говори на английски.

Това беше заповед. Първата, която си позволяваше да отправи към него.

— Какво, не ти харесва родният ти език?

— Не ми харесва *твоята* страна.

Изказването ѝ го заинтригува.

— Е, добре — каза на английски той. — Казвай, какво има?

— Как стана така, че майка ми се озова в лагера?

Никога преди не му бе задавала този въпрос. Собственото ѝ минало бе последното нещо, за което ѝ се говореше, а от своя страна и той никога не бе проявявал интерес към него. Сякаш се бе появила на този свят, навършила девет години, а случилото се преди това нямаше никакво значение.

— Защо питаш?

Тя познаваше всичките му трикове. Отговарянето на въпроса ѝ с въпрос беше начин да отклони разговора в желана от него посока.

— Как стана така, че майка ми се озова в лагера?

— Защо ти е толкова важно да знаеш?

— Как стана така, че майка ми се озова в лагера?

Баща ѝ трябваше да разбере, че тя няма намерение да отстъпи.

— Аз я изпратих там.

Думите му я шокираха. Тя не бе очаквала да чуе истината. Затова зададе следващия логичен въпрос:

— Защо?

— Сега нямаме време да обсъждаме това.

Тя насочи пистолета към него.

— Мисля, че имаме.

— А ако откажа, какво? Ще ме застреляш ли?

— Да.

Той я гледаше право в очите и за пръв път прочете онова, което те казваха. Лагерът я бе научил какво значи отчаяние. Отчаян човек е онзи, който повече няма какво да губи. Като нея сега. И тя искаше той да го знае.

— Двамата с майка ти имахме връзка. Тя искаше връзката да продължи вечно. Не можех да го допусна. Тя настояваше, затова се отървах от нея.

— Като я изпрати на онова място.

— Стори ми се по-хуманно, отколкото да я убия.

— А знаеше ли, че е бременна?

Той поклати глава.

— Научих години по-късно и малко след това дойдох в лагера, за да те взема.

— Тогава ми каза, че *твоят* баща я бил пратил там.

— Излъгах те. Прецених, че така е по-добре. Беше толкова малка...

Тя свали пистолета.

— Мразех я, задето съм в лагера. Обвинявах нея за всичко, което ми се беше случило. Тя веднъж ми каза, че единственият ѝ грях бил, че се била влюбила. Постепенно си дадох сметка, че не съм била права да я мразя. Вместо нея трябва да мразя теб.

Той изглеждаше напълно равнодушен, сякаш думите ѝ не го засягаха.

— Ами в такъв случай е трябвало да те оставя там. Вече щеше да си или умряла, или изхабена от надзирателите.

— Ти си абсолютното зло.

— Тъй ли? А какво беше ти, когато поиска да изтезават учителя ти и после да го убият, а?

— Беше възмездие за причинените от него злини.

— Така ли се самозалъгваш? Ти убиваш някого и това е възмездие. Аз убивам някого и това е варварство. Не ти ли е хрумвало, че и аз може би имам право на възмездие?

Беше ѝ хрумвало, разбира се, но според нея своето възмездие той си го беше получил, когато баща му се бе отрекъл от него. Той никога не бе споделял с нея истината как се бе стигнало дотам. Басните, които ѝ бе разказал на кораба, със сигурност бяха лъжи. Бе открила статии в интернет, където се описваше какво всъщност се бе случило. Разбира се, те отразяваха западната гледна точка, но за нея тя беше по-правдоподобна от всичко, което бе чула от него. Коментаторите бяха на мнение, че баща ѝ е безразсъден и безотговорен глупак. И до известна степен бяха прави. Но Хана знаеше и друго: че той обичаше хората да го подценяват.

Грешка, която тя нямаше да допусне.

Малоун слушаше разговора от наблюдателната си позиция три метра над главите на Ким и Хана. Намираще се на балкона за посетители с висок до кръста дървен парапет. Отгоре църквата изглеждаше замръзнала във времето, потънала в неподвижни сенки. Въздухът беше изпълнен със застоялия дъх на всички безименни богомолци, които се събираха тук ден след ден. Не бе очаквал такава конфронтация между баща и дъщеря, но очевидно отношенията им бяха силно обтегнати. Той рискува да надникне над парапета и видя

как Хана отпусна надолу ръка. Това го накара да стисне още по-силно своя пистолет. Бе готов да се намеси при нужда.

Ким беше объркан. Никога преди не бе виждал Хана в подобно състояние. В погледа и на лицето ѝ беше изписана ярост. Винаги я бе смятал за напълно лишена от емоции и бе свикнал с неизменната ѝ студенина. Затова и сега не я бе излъгал за майка ѝ и лагера. Просто не допускаше, че това би могло да има някакво значение за нея. Но очевидно имаше.

— Дай ми документите — каза той.

Тя бе застанала на около три метра от него, до молитвените свещи, чиито пламъчета продължаваха да мъждукат. Замахна и хвърли свитъка листа на пода, в краката му. Презрението ѝ беше очевидно и оскърбително. Той се наведе да го вдигне. За момент си каза, че баща му е бил прав да му се сърди за незачитането. Никога собствените му деца не се бяха отнасяли така с него. Те просто го избягваха. Докато Хана, за нейна чест, беше тук, до него. Но защо?

— Толкова ли ме мразиш? — попита той.

— Мразя това, което си.

— Аз съм ти баща.

— Ти си Ким.

— Ами тогава сигурно мразиш и себе си?

— Да.

Тя беше видимо разстроена, но той бе искрен в онова, което ѝ бе казал преди няколко минути. Сега нямаха време да обсъждат тези неща. От нея се искаше да е със свеж мозък и да му помогне да се измъкне от този град.

— Хана, това може да почака. Влязох в тази църква, колкото да не сме на улицата и да събера мислите си. Трябва ми помощта ти, за да се махнем от тук.

— На теб не ти пука за лагерите — каза тя. — Те ще продължат да работят и след като дойдеш на власт.

Нямаше смисъл да отрича очевидното.

— Враговете трябва да се наказват. Бих могъл да ги убия...

— Не, не би могъл. Убийството има последици.

Тя беше по-проницателна, отколкото си бе представял.

— Това е така, но понякога е необходимо. Лагерите предлагат прост и едновременно с това по-надежден начин за справяне с проблема.

— Ти с нищо не се различаваш от баща си и дядо си.

Което беше вярно. Династията Ким бяха създадени, за да управляват, и той щеше да стори същото. По различен начин, само че не в смисъла, в който на нея ѝ се искаше.

— Ти остави Хауъл да загине, без да ти мигне окото — продължи тя. — Уби Ларкс. Жената в лодката. Онзи мъж в хотела. Техният живот не значеше нищо за теб.

— Беше необходимо за постигането на нашата цел.

— Не нашата — поклати глава тя. — Твоята.

Изведнъж му мина една мисъл. Тази нейна упоритост. Гневът ѝ. Той погледна в ръката си.

— Къде е оригиналът?

Никъде не се виждаше смачканият лист, по-тъмен на цвят, потънък и деликатен от останалите. Хана продължаваше да мълчи.

— Къде е? — повтори със заплашителен глас той.

Докато ги слушаше, в съзнанието Малоун изплува цитат на Сун Дзъ от „Изкуството на войната“: *Когато врагът ти е решил да се самоунищожи, не му пречи.* Умен съвет, особено в случай като този, когато ограничаването на щетите означаваше всичко. Докато двамата със Стефани подготвиха плана и задаваха условията за привиждането му в изпълнение, едно основно изискване беше над всичко: нищо не биваше да излиза извън Соларис. Всичко трябваше да приключи тук. Съзнателно бяха подвели китайците с надеждата, че останалите ще ги последват. Както и бе станало.

Време беше да се намеси. Но преди това той също искаше да чуе отговора на въпроса, който Ким бе задал. Къде се намираше смачканият лист хартия?

Изабела и Люк вървяха бързо между тъмните къщи. Цялата суматоха бе останала назад; както ги бе уверил и пратеникът на посолството, никакви полицаи нямаше да тръгнат по петите им.

Мъглата се бе сгъстила, видимостта беше едва петнайсетина метра; по-нататък всичко се размиваше в стената от водна пара. Бяха изминали разстоянието внимателно, оглеждайки входовете на сградите и страничните улички, но не бяха чули или видели нищо подозрително. Вече бяха стигнали до осветената църква и площадчето с неправилна форма. Всичко бе обгърнато от неестествена тишина.

— Къде, по дяволите, се е дянал? — прошепна Люк.

След като реши, че достатъчно е чакал отговор на своя въпрос, Ким вдигна оръжието и го насочи към дъщеря си.

— Къде е смачканият лист? Няма да питам повече. Ти беше права, като каза, че съм Ким. Явно знаеш какво означава това, понеже и ти също си Ким. Ако се наложи, бих те застрелял.

— Защо дойде да ме вземеш? Защо просто не ме остави в лагера?

— Ти си ми дъщеря. Реших, че не заслужаваш да прекараш живота си там.

— Но майка ми заслужаваше, така ли?

— Майка ти беше една от многото жени, които познавах. За мен те бяха обекти на наслада. Нищо повече. Моята съпруга, майката на законните ми деца, си оставаше моя съпруга. А на теб какво ти пука? Ти винаги си мразила майка си. Каза ми го още първия ден, когато се запознахме. Защо изведнъж ти стана толкова важна?

Дулото на пистолета оставаше насочено към нея.

Хана си даде сметка, че бе направила ужасна грешка. Жената, която бе презирала през целия си живот, се оказа невинна. Действително, единственият ѝ грях беше, че *се бе влюбила*. А наказанието? Доживотно въдворяване на невъобразимо ужасно място, където хората, създаващи проблеми, биваха изпрацани, за да бъдат забравени. Веднъж завинаги.

Майка ѝ не бе имала избор. Но баща ѝ бе имал, и то повече от един. Това нищожество бе причината за всичките ѝ страдания. За миг ѝ стана мъчно, че майка ѝ си бе отишла. Чувство на привързаност, подобно на онова, което бе изпитала към Сън Хи, изпълни сърцето ѝ.

Четиринайсет години бе размишлявала по въпроса. Но едва през последните няколко минути бе осъзнала цялата дълбочина на мъката си. И бе решила как да постъпи.

Без да пуска пистолета, със свободната си ръка тя бръкна в джоба на якето си и извади оригиналния лист хартия. Бе го извадила от свитъка документи още във влака, докато пазеше Хауъл, и го бе смачкала на топка. Това оскверняване се бе харесало на Хауъл, който ѝ се бе усмихнал мълчаливо.

Той уби приятелката ти, бе му казала тя. *Не аз*. И американецът бе кимнал в знак на разбиране.

Тя вдигна ръка и показа топката хартия на баща си.

— Ти луда ли си? — кресна той. — Тази хартия е на осемдесет години. Може никога да не успеем да я разгънем.

Топката лежеше в разтворената ѝ длан. Тя се извърна и с едно рязко движение я метна към горящите свещи на олтара. Баща ѝ зяпна от ужас, после се хвърли напред, за да предотврати неизбежното, но крехката хартия в миг се превърна в пепел.

— Ах ти, кучко! — изкрещя той.

Същата дума, с която бяха наричани всички затворнички в лагера, откакто се бе родила. Беше свикнала да я свързва с претърпените унижения, но за пръв път в живота си се чувстваше силна. Бе замислила, планирала и осъществила всеки свой ход чак до финала, до момента, в който отне на баща си всичко, към което се бе стремил. Тя впери предизвикателно поглед в блесналите му от ярост очи, знаейки точно какво ще направи.

Той не я разочарова. Насочи пистолета към нея и дръпна спусъка.

Малоун не бе очаквал Ким да застреля собствената си дъщеря, но той го бе направил, без да се поколебае. Хана бе унищожила шифъра. Перфектно. Сега с Ким беше свършено, той едва ли се бе погрижил да си направи копия. Всичко се бе случило във влака; Ким дори не бе подозирал важността на този лист, докато Хауъл не му бе обяснил. Очевидно бе разчитал да си тръгне от тук с всички документи и после да разгадава значението им. Сега това нямаше как да стане.

Хана усети как куршумът се заби в корема ѝ и излезе отзад, през гърба. Отначало не почувства нищо, но после чудовищна болка премина като взривна вълна през цялото ѝ тяло и възпламени мозъка ѝ.

— Аз те създадох — извика баща ѝ. — Аз ти дадох свободата. Можех да те оставя там, докато изгниеш, но не го направих. Така ли ми се отплащаш?

Тя искаше всичко да приключи. Време ѝ беше да умре. Трябваше да си отиде още навремето, със Сън Хи. Вместо това остана жива, след като заплю приятелката си. Срамът от постъпката ѝ още не я бе напуснал. Дълго време се бе питала какво да направи. Да убие баща си? Не. Това би означавало, че не е по-добра от него. Той трябваше да получи възможност да убие нея и изборът му щеше да означава всичко.

Кръв бликаше от раната ѝ, тя с усилие успя да се задържи на крака. Щеше да умре изправена, с безизразно лице, силна, решителна и безмълвна. Като Сън Хи. Може би душите им щяха да се срещнат някъде в отвъдното. Тя се надяваше, че има такова място, където отиват душите на мъртвите. Колко жалко, ако смъртта се окажеше само безкраен мрак.

В нея се надигна мощно желание да оскърби баща си за последно. За да изкупи докрай душата си. Опита се да го заплюе. Но беше далече.

Той стреля още веднъж.

Малоун се изправи и насочи пистолета си надолу в мига, когато Ким изстреля втория куршум. Хана Сен падна на каменния под. От тялото ѝ бликна кръв, оформяйки все по-широки ручейчета. Малоун предположи, че е мъртва.

— Хвърли пистолета — извика той.

Ким не помръдна от мястото си с гръб към него.

— Американец. Ти сигурно си Малоун. Видях те на гарата.

— Казах: хвърли пистолета.

— Или ще ме застреляш?

— Нещо такова.

— Беше прекрасно момиче — каза Ким. — Също като майка си. За жалост, беше и глупачка.

— Много лесно убиваш децата си.

— Изборът беше неин, не мой.

Малоун държеше Ким на прицел. Беше наясно с наивните му опити да го залъже с приказки, докато прецени възможностите си за действие. За лош негов късмет, такива не му бяха останали.

— Опитвах се да я обичам — каза Ким. — Но сигурно си видял как ми се отплати тя. Изгори онзи лист, за който положително знаеш.

— Всичко свърши — прекъсна го Малоун. — За теб това е краят. Единственият въпрос е ще си тръгнеш ли жив от тук, или не.

— Разбира се, че ще си тръгна — каза Ким. — Защо не? Ти си горе на балкона, усещам го по гласа ти. А аз съм тук, долу. Не вярвам да ме застреляш просто така.

— Обърни се. Бавно и полека.

Съзнателно не му повтори повече да пусне пистолета. Ким бавно се извърна, стиснал оръжието отстрани до хълбока си. Малоун видя заглушителя на дулото и разбра защо изстрелите бяха прозвучали приглушено.

— Е, аз си тръгвам — каза Ким. — Ето ти останалите документи. — Той ги хвърли на пода. — Както каза, всичко свърши.

— Ако не броим петте ти убийства.

— И какво ще направиш? Ще ме дадеш под съд? Съмнявам се. Последното нещо, което би допуснала Америка, е да ми даде трибуна. Може да не знам всички отговори, но ще задам достатъчно въпроси, за да причиня на Съединените щати значително неудобство.

Това беше напълно възможно. Което логично водеше към въпроса, чийто отговор търсеше този арогантен глупак.

Готов ли бе Малоун да го застреля?

Той свали надолу пистолета, за да даде на този мръсник спортсменски шанс.

— Разбирам — каза Ким. — Ти ще си съдията.

Предизвикателството бе отправено. Ким имаше само един изход и той минаваше през него. Дъщеря му го бе преценила правилно. Той произхождаше от семейство, господствало дълги години над милиони хора. Управление, постигнато с лъжи, принуда, насилие, изтезания и смърт. Никой никога не бе гласувал за тях на свободни избори. Властта им се предаваше по наследство и разчиташе на корупция и брутална жестокост. Видяно под микроскоп, извадено на дневна светлина,

подложено дори на най-повърхностния дебат, тяхното зло беше очевидно. Всеки от тях би бил нищо в едно общество, където хората притежават свободен и информиран избор.

— Ти и аз — въздъхна Малоун.

Ким стоеше неподвижен с пистолета до хълбока.

Малоун познаваше Стефани Нел. Шефката искаше проблемът да бъде елиминиран. Не че го бе казала с тези думи, тя никога не би си го позволила. Официално Съединените щати не прибегваха до политически убийства. Но се случваше. И то често.

— Това дуел ли е? Като във филмите? — Ким се изхили. — Вие, американците, сте толкова драматични. Ако ме искаш мъртъв, просто ме застреляй.

Малоун не отговори.

— Не, едва ли го искаш — каза Ким. — Не ми приличаш на човек, който убива ей така, без причина. Затова ще хвърля пистолета и ще си тръгна от тук. Така е много по-добре за теб, отколкото публичен процес. И двамата го знаем. И тогава тази история наистина ще приключи. — Тънките устни на Ким се изкривиха в кисела усмивка.

При нормални обстоятелства Малоун би се съгласил, но оставаше въпросът за Ларкс, Йелена и Хана. Парапетът пред него закриваше пистолета му от погледа на Ким. С десния си палец той бавно вдигна ударника. Ръката на Ким, която държеше оръжието, се изпъна, сякаш се готвеше да го пусне на пода. Малоун се запита дали кореецът наистина смята да отговори на блъфа му и да си тръгне мирно и тихо. Но хора като Ким Чен Ин винаги се смятаха за по-умни от останалите и този конкретно не го разочарова. Той извъртя ръка встрани и нагоре.

Малоун вдигна пистолета и стреля, без да се цели. Куршумът прониза гърдния кош на Ким и го отхвърли назад. Кореецът протегна свободната си ръка напред, сякаш за да се хване за нещо, но нямаше за какво. Оръжието изхвъркна встрани и се плъзна по пода.

Малоун знаеше какво трябва да се направи. И изстреля още два куршума.

Изабела чу остър пукот. Определено изстрели. Идваха от църквата. Двата с Люк затичаха към портала и видяха, че резето е

вдигнато. Заеха позиции от двете страни на каменната арка. Люк бутна с ръка дървената врата навътре. Пантите ѝ изскърцаха жално. Тя надникна крадешком вътре, стиснала пистолета с две ръце. През малкото преддверие се виждаше вътрешността; на пода лежеше труп. Люк също го забеляза.

— Малоун! — подвикна той.

— Тук съм. Чисто е.

И двамата отпуснаха надолу оръжията си и влязоха в църквата.

Ким Чен Ин лежеше неподвижно на пода. Вдясно от него беше дъщеря му, тялото ѝ беше изкривено в поза, възможна само в смъртта. Малоун беше застанал горе на балкона, който обикаляше църквата. Във въздуха се носеше противната миризма на топла кръв.

— Той я уби. Аз убих него. Какво става с Хауъл?

Люк поклати глава.

— Жалко.

Тя забеляза купчината документи, които се търкаляха до Ким, и ги вдигна от пода.

— Оригиналът с кода го няма, изгоря сред онези свещи. Никой повече няма да го види.

— Значи историята приключва — зарадва се Люк.

— Още не — възрази Малоун.

Питсбърг, Пенсилвания

18:00 ч.

Стефани и Джо Леви седяха в хеликоптера, който се приближаваше към Питсбърг. Шосетата бяха задръстени от вечерния пиков трафик. Полетът в северна посока със служебната машина на Министерството на правосъдието щеше да отнеме по-малко от два часа. Скоро щяха да кацнат.

Тя знаеше, че Мелън първо е бил погребан в гробището „Хоумуд“. Наполовина парк, наполовина мемориален комплекс, то се намираше в Ийст Енд, един от заможните квартали на Питсбърг, и служеше за последен дом на градския елит. Никога преди не бе чувала, че има разлика между гробищен парк и гробище, но Джо Леви я бе просветил.

— Гробището си е просто земен участък, предназначен за погребване на умрели — каза той. — Обикновено се поддържа от някоя църква или от държавата. Докато един гробищен парк е нещо много повече. Има строги правила, определящи размера на отделните парцели. Списъци от неща, разрешени или забранени за вършене. Гробищният парк е сложен организъм, изискващ непрестанни грижи. Нещо като институция.

— Ти специален интерес ли имаш към тия неща?

— Обичам историята — усмихна се той. — Затова чета много.

Стефани бе чувала неведнъж Котън да казва същото, а сега, докато летяха над „Хоумуд“, започна да разбира защо. В надигация се здрач видя под тях да се редят безупречно поддържани паркови площи, открити ливади, виещи се алеи, езерце, високи дървета. Навсякъде имаше паметници, някои просто маркиращи наличието на гроб, други прилични на храмове, трети по-големи от къщи. Един конкретен мавзолей с форма на пирамида привлече погледа ѝ.

— Впечатляващо — възкликна Леви.

Слънцето беше залязло, бързо падаше мрак. Пилотът направи кръг и приземи хеликоптера на празния паркинг, където се виждаше един-единствен автомобил. Някакъв мъж ги чакаше до колата и те бързо излязоха изпод въртящите се перки на ротора. Мъжът се представи като управител на гробищния парк и каза, че от Белия дом са го предупредили за посещението им.

— Разбирам, че искате да видите гроба на Мелън.

Тримата се качиха в чакащия автомобил. Докато се движеха по алеите през притихналия парк, мръкна съвсем. Никъде не се виждаха светлини, но и за какво ли бяха необходими?

— Парцелът на Мелън се намира в сектор четиринайсет. Това е един от най-пищните мавзолеи — каза управителят. — Бил е построен за Джеймс Мелън след смъртта му през трийсет и четвърта година. Андрю, братът на Джеймс, също е погребан тук през трийсет и седма, но след няколко десетилетия е преместен във Вирджиния.

Човекът очевидно нямаше представа защо са дошли и Стефани реши да не му казва.

— Джеймс Мелън е бил председател на нашия управителен съвет до смъртта си. Той е повлиял в огромна степен развитието на нашия гробищен парк.

В гласа му се долавяше гордост. Минаха под тунел от дървета с падащи листа. Килим от жълта шума блестеше на светлината на фаровете. Накрая колата спря и управителят на парка им даде знак да слязат.

— Имам фенерчета в багажника — каза той. — Реших, че може да потрябват.

Извади три и им подаде двете. Стефани включи своето и насочи лъча към мавзолея. На светлината му видя триъгълен фронтон, поддържан от бели мраморни колони; постройката наподобяваше гръцки храм. Под надписа МЕЛЪН, издялан в камъка, имаше врата от ковано желязо, спираща достъпа на нежелани посетители. Между алеята и трите каменни стъпала към входа се виждаше бронзова статуя на седнал мъж с измъчено лице, който държеше в скута си малко момиченце. В камъка на основата ѝ бяха изсечени думите БЕЗ МАЙКА.

— Статуята се е намирала в градината на Джеймс Мелън — обясни техният домакин. — За нея се разправят какви ли не истории.

Според някои изобразявала преждевременната смърт на една от жените в семейството, след което бащата трябвало да отгледа детето. Но истината е по-проста: Джеймс я бил поръчал в Шотландия като градинско украшение. Скулпторът я нарекъл „Без майка“. След смъртта на Джеймс е преместена тук. Няма нищо загадъчно.

Но ефектът ѝ беше поразителен.

— Казаха ми — продължи управителят, — че искате да ви докарам до тук. Не мога да ви отворя вратата. Би било нарушение на правилника. Само с разрешение на семейството.

Този човек трябваше да ги остави на мира.

— Бихте ли ни извинили? Елате да ни вземете след половин час.

Тя видя обърканото изражение на лицето му, но управителят си тръгна, без да спори. Явно от Белия дом го бяха инструктирали да им осигури спокойствие. Двамата мълчаха, докато стоповете на колата се загубиха в далечината.

— Онзи ключ... — обади се накрая Леви. — Смяташ ли, че е от тук?

— Да видим.

Прекосяха ливадата и се изкачиха по стъпалата до желязната врата. В бронзовия панел отдясно се виждаше назъбена ключалка. Тя извади от джоба си шперца, който Мелън бе скрил в картината, и го пъкна в нея. Пасваше идеално.

Стефани завъртя ключа наляво, после надясно; бравата щракна и вратата се отвори.

— Изглежда, ще минем и без разрешението на семейството.

Бутнаха двойните врати и влязоха вътре, като си светеха с фенерчетата. Интериорът също беше от бял мрамор; обозначения сочеха нишите, в които бяха погребани роднините на Мелън. Тя огледа датите и си отбеляза наум, че последното погребение беше от 1970 г. На една от преградите нямаше надпис, мраморният капак отпред липсваше, а нишата зееше празна.

— Тук сигурно е бил Андрю — каза Леви, — преди да го преместят.

Тя беше на същото мнение.

— Ами сега? — попита Леви.

Тя огледа вътрешността на мавзолея, опитвайки се да разбере какво им бе завещал Мелън. И тогава го видя. Парче мрамор, очертано

с тънък златен бордюр. Пристъпи напред. Квадратната мраморна плоча беше с размери около половин на половин метър. Отгоре имаше римско число.

XVI.

— Не е точно кръстче с флумастер — каза тя. — Но върши същата работа.

Римските цифри бяха изсечени в отделна, по-малка мраморна плочка, около 10 на 10 сантиметра. Явно Мелън не си падаше по излишните усложнения.

Тя претегли фенерчето в дясната си длан. Беше от плътен алуминий, солидна направа. Щеше да свърши работа. Обърна го със задната част напред и го стовари върху гравираниите цифри. Камъкът се напука и по пода се посипаха парчета. Точно както бе очаквала. Тя отстрани с ръка останките и видя отдолу златна ключалка.

— Положително и тук ще пасне — обади се Леви.

Тя вкара шперца и го завъртя. Каменната плоча се оказа врата на тайник. Лъчите на двете им фенерчета разкриха ниша, дълбока около три педи. Вътре имаше куп книжа — покафенели от времето пергаменти, някои навити на руло и пристегнати с кожена каишка. Отделни листа бяха по-светли на цвят. Веленова хартия, каза си тя. Целият топ беше около педя. Тя осветяваше с фенерчето, докато Леви бръкна вътре и внимателно ги извади.

— Записи на заповед — каза той и се зачете. — Невероятно. Издадени са от Втория континентален конгрес. С тази тук се потвърждава, че на колониите е отпуснат заем от Хаим Саломон. Посочват се сумата, лихвата и падежът: хиляда седемстотин и деветдесета година. — Той я изгледа. — Точно както пишеше в бележката на Мелън от картината. Това е доказателство за дълга.

— Всичките еднакви ли са?

Той внимателно разглеждаше крехките документи.

— Някои са от Континенталния конгрес, други са от Конгреса на Конфедерацията, както се е казвал Континенталният конгрес след хиляда седемстотин осемдесет и първа, когато е приет Уставът на Конфедерацията. Но да, всичко това са записи на заповед за дългове към Хаим Саломон.

— Днешната им стойност трябва да е стотици милиарди долари.

— Определено е възможно.

Стефани забеляза подписа на някои от тях. Четлив и лесно разпознаваем. Джон Ханкок. И тогава си припомни. Президентът на Континенталния конгрес.

В тайника бяха останали още книжа и един хартиен плик. Тя внимателно ги издърпа навън. Пликът беше еднакъв по размер и състояние с онзи в музея. Капачето не беше залепено; вътре имаше единичен сгънат лист хартия. Извън плика имаше два листа — пожълтели, но с все още четлив текст.

При това важен.

МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО

ПРАВЕН ОТДЕЛ

ДОКЛАД

13 февруари 1913 г.

Относно: Ратифицирането на 16-ата поправка
към
Конституцията на Съединените щати

Държавният секретар поиска становище от Правния отдел дали уведомленията за ратификация от отделните щати на предложената 16-а поправка към Конституцията са надлежно оформени и ако са, то от отдела се иска да изготви съответното съобщение, което да бъде направено от Държавния секретар в съответствие с Раздел 205 от Кодекса с федерални закони. На своята първа сесия 61-вият Конгрес на Съединените щати прие резолюция, която бе депозирана в Държавния департамент на 31 юли 1909 г. В нея се призовава за приемане на поправка към Конституцията на Съединените щати, която, след като бъде ратифицирана от законодателните органи на три четвърти от отделните щати, да се смята за влязла в сила, както следва: Конгресът има право да налага и събира данъци

върху доходите, независимо от какъв източник, без прилагане на принципа за пропорционалност между отделните щати и без оглед на броя на населението в тях.

Държавният секретар получи информация от 46 щата относно действията, предприети от съответните законодателни органи по резолюцията на Конгреса, предлагаща 16-ата поправка към Конституцията. Останалите два щата (Флорида и Пенсилвания) изобщо не са разглеждали въпроса. От представената справка става ясно, че от 46-те щата, разглеждали поправката, 4 щата (Кънектикът, Вирджиния, Роуд Айланд и Юта) са я отхвърлили. Останалите 42 щата са предприели стъпки за нейното одобрение. Въпросът е дали достатъчен брой от тези одобрения подкрепят ратификацията. По-конкретно, данните от въпросните 42 щата сочат следното: Резолюциите, приети от 22 от тях, съдържат пунктуационни или правописни грешки, или и двата вида; в тези на 11 щата са открити грешки във формулировката на текста, някои от които съществени; при 3 щата (Кентъки, Тенеси и Уайоминг), макар да се твърди, че са ратифицирали поправката, са налице фундаментални правни проблеми, свързани с действията им — достатъчно сериозни, за да обосноват извода, че същата не е ратифицирана; а при 7 щата (Делауер, Минесота, Невада, Ню Хемпшър, Южна Дакота, Тексас и Върмонт) информацията относно процеса на ратифициране е толкова непълна, неточна или липсваща, че поставя под въпрос самия факт на извършването ѝ.

За ратификация на поправката са нужни трийсет и шест щата. При наличие на сериозни правни или конституционни проблеми при повече от 6 от 42-та щата, за които се предполага, че са я одобрили, то ратификацията се поставя под съмнение. Според мен са налице сериозни проблеми с ратификацията поне в 10 щата. Един конкретен щат, Кентъки, е особено показателен. Моето разследване сочи, че щатският Сенат там е отхвърлил поправката с 22 на 9 гласа. Установих, че Държавният секретар Нокс лично

се е запознал с официалните протоколи от Сената на Кентъки, които, както установих впоследствие в моето разследване, разкриват, че щатският Сенат категорично е отхвърлил поправката. Въпреки това по необясними за мен причини Държавният секретар е издал удостоверение за ратификация от името на щата Кентъки. Позволете ми да посоча, че съгласно Конституцията щатският законодателен орган няма право по никакъв начин да променя текста на поправка, предложена от Конгреса, като функцията на щата е единствено да одобри или отхвърли поправката във вида, в който е предложена. Трийсет и три от 42-та щата, разгледали поправката, са внесли изменения в нея (някои съвсем минимални, други по-съществени). При десет са налице сериозни правни проблеми с гласуването на ратификацията. Ако днес бъда призован да изкажа становище, то би било, че поправката не е надлежно ратифицирана. Ето защо препоръчвам декларацията на Държавния секретар, с която се обявява приемането на 16-ата поправка към Конституцията, да бъде отложена, докато бъде извършено пълно и щателно разследване на случая. Предвид важността на въпросната поправка това ми се струва единственият благоразумен подход. Правният отдел е готов и занапред да оказва всичкото необходимо съдействие.

Стефани и Джо Леви се спогледаха.

— Истина било — каза той. — Всичко било истина. Пробутали са поправката като валидна. По някаква идиотска причина Филандър Нокс е допуснал да влезе в сила.

— Това е първият доклад, който се споменава в документа, копиран от Ларкс от архивите ви. Той беше с дата двайтсет и четвърти февруари хиляда деветстотин и тринайсета година. Спомням си, че там се позоваваха на друго становище, изпратено преди единайсет дни, което било игнорирано. Това трябва да е то.

Тя си припомни също и написаното от Хауъл относно причините Нокс да постъпи така.

— За него вероятно поправката е била жизненоважна. Все пак републиканците я били предложили. Последното, което биха желали, било да бъде обявена за невалидна заради някакви формалности. Това щяло да им струва властта. На тяхно място щели да дойдат Удроу Уилсън и демократите. Съмнявам се дали някой от тях е виждал в подходящия данък особен проблем. Та той се отнасял само за минимален процент от населението, за хора, които бездруго щели да намерят начин да го избегнат. Никой тогава не си представял в какво ще се превърне един ден този данък.

Изречението на лицето му показваше какво мисли. Как трябваше да постъпят сега? Преди да вземат решение, тя реши, че е редно да прочетат и последното послание на Мелън. Отвори плика и извади единичния лист хартия. Леви насочи фенерчето и двамата зачетеха заедно.

Гатанката, която ти зададох, е решена; сега знаеш и двете тайни. През 1921 г. Филандър Нокс ми бе казал за проблемите около ратификацията на Шестнайсетата поправка от 1913-а. Моят стар приятел бе предпочел да игнорира тези незаконосъобразности. Казал си бе, че така прави голяма услуга на партията си и на страната. Може би, но беше надценил собствената си важност. Аз успях да го убедя да не разкрива нищо от онова, което знаеше. След което се погрижих тайната да остане завинаги скрита. Разпратих агенти из страната, които да прочистят щатските архиви от всякакви документи, свързани с темата, с което направих невъзможно доказването на каквото и да било. Онези десет щата, които така бяха обезпокоили Правния отдел, не представляват никаква заплаха. Както виждаш, г-н Президент, аз улесних решението ти по този пункт. А ако не бях, как ли щеше да постъпиш? Да обявиш поправката за невалидна? Да върнеш всеки долар, неправомерно събран като данъци от 1913 г. насам? И двамата знаем, че ти би потулил тази информация, за да запазиш Америка, точно както направих и аз. Виждаш ли, значи си приличаме много повече, отколкото някога си предполагал.

Единственото, за което съжалявам, е, че не успях да опазя страната от теб.

— Какво ли би направил Рузвелт наистина? — попита тя.

— Същото, което твърди и Мелън. Нищо. Спомни си, че именно Рузвелт е разширил базата на подоходния данък и е започнал да удържа направо от заплатите на хората. Нужни са му били приходи в хазната.

— А защо просто не е подложил поправката на повторно гласуване?

— Как би могъл да го направи? Би било признание, че всички данъци след хиляда деветстотин и тринайсета година са събрани неправомерно. Представи си само съдебните дела...

Тя си припомни още нещо, което Хауъл бе споменал в книгата си. Нещо, което Мелън бил казал на своя приятел Дейвид Финли. *В крайна сметка ще открие какво съм му завещал. Няма да се съдържи и ще го потърси. И ще бъде прав. Тайните ще бъдат запазени, а аз ще съм доказал правотата си. Защото, колкото и да ме мрази и да не е съгласен с мен, той ще постъпи точно така, както искам. И последната му декларация: Аз съм патриот, Дейвид. Никога не го забравяй.*

— Мелън се е погрижил Шестнайсетата поправка да не се превръща в проблем — кимна тя. — Искал е да поизмъчи Рузвелт, знаейки, че няма никаква опасност.

Стефани си даваше сметка, че Мелън вероятно бе използвал информацията, с която разполагаше, за да си осигури несменяемост като министър на финансите при трима президенти.

— За съжаление, опасността все още съществува — каза Леви. — Тук има достатъчно данни, за да се повдигнат немалко правни въпроси. Трийсетте години на миналия век са били друго време с други правила. Тогава всъщност е било възможно да се опази тайна. В днешно време няма как да преживеем подобен дебат. Би било политически кошмар.

Тя помнеше какво Апелативният съд бе изискал по делото „Хауъл“. *Изключително солидни доказателства за противоконституционна ратификация.* Това можеше и да не е

достатъчно, но Леви беше прав. Ефектът от евентуално разкритие щеше да бъде лавинообразен.

— Тук стоим на тъмно — каза той. — Така трябва да бъде и занапред. Това не бива да види дневна светлина.

Прав беше. Но следващото нещо, което се готвеха да извършат, повдигаше много етични въпроси, на каквито в миналото тя винаги се бе гордяла, че знае отговорите. Сега не беше толкова сигурна. Джо Леви сякаш усети колебанието ѝ.

— Ти и аз решаваме тук — каза ѝ той.

Тя излезе първа навън, държейки в ръка доклада. Зад гърба ѝ Леви носеше документите за Хаим Саломон. Наоколо царяха мрак и тишина. От джоба си Стефани извади запалка. Щракна и поднесе пламъка под доклада. Леви започна да подава един по един листата стара хартия, които се разпадаха при допира си с огъня.

Двамата се взираха в догарящия куп. Скоро от него остана само пепел, която се разнасяше в нощта.

*Копенхаген, Дания
Сряда, 12 ноември
18:10 ч.*

Изабела беше впечатлена от книжарницата на Котън Малоун. Всичко беше перфектно организирано, рафтовете с книги бяха чисти и подредени, личеше си атмосферата на Стария свят. Тя никога не се бе интересувала особено много от книги, но за Малоун те очевидно бяха страст.

— Ти ли си собственикът? — попита тя.

— Всичко тук е мое.

Навън бе паднал мрак; осветеният площад отвъд витрините — тя вече знаеше, че се нарича „Хьобро“ — гъмжеше от вечерните тълпи. Очевидно домакинът ѝ си беше избрал стратегическо място за бизнес. Люк ѝ бе разказал накратко за ранното пенсиониране на Малоун и преселването му в Дания. В историята се споменаваха и нещо за бивша съпруга, за син и приятелка. Касиопея Вит. Но и тази връзка бе приключила преди около месец.

Тримата бяха отпътували от Хърватия сутринта. На следващия ден двамата с Люк щяха да продължат за Съединените щати. Малоун им бе предложил вечеря с кратък престой в Копенхаген. Щом пристигнаха, Люк пусна пътната си чанта на дъсчения под, а Малоун метна своята на стълбището. Багажът им ги бе чакал на летището на Задар. Люк ѝ бе казал също, че Малоун живее на четвъртия етаж в същата сграда. За бивш федерален агент човекът си бе подредил доста интересно живота.

След предишната вечер Малоун беше някак затворен и мълчалив. Трупите на Ким, Хана Сен и двамата чуждестранни агенти бяха прибрани от хърватската полиция. Изабела се съмняваше, че севернокорейските власти щяха да ги изискат. Трупът на Хауъл бе прибран от американското посолство, за да бъде изпратен в родината за погребение. Малоун беше прав. Президентът бе издал заповед за

помилването му и Хауъл бе умрял свободен. Министър Леви й се бе обадил с инструкции да предаде документите в посолството. Тя лично трябваше да присъства на унищожаването им — последната й задача преди отпътуването от Хърватия.

Книжарницата затваряше, управителката се готвеше да си тръгва. Малоун заключи входната врата след нея. Цялата история бе започнала късно в понеделник вечер във Венеция и бе приключила след двайсет и четири часа в Хърватия. Бяха загинали хора — повече, отколкото някога Изабела бе виждала да умират, включително един от нейната ръка.

Първото й убийство.

Всичко бе станало толкова бързо, че нямаше време да помисли за последиците. В самолета, усетил угризенията й, Люк се бе опитал да й обясни, че с времето отнемането на живот не става по-лесно, при каквито и обстоятелства да се налага да го правиш. Малоун го бе потвърдил.

— В шпионския занаят няма вътрешни разследвания — бе казал той. — Няма принудителен платен отпуск. Няма интервюта. Няма прегледи при психолог. Стреляш, врагът умира, ти караш нататък.

Бе говорил от опит. Бе убил Ким.

— Няма никакви следи — заключи сега с облекчение Малоун. — Всеки, който е знаел нещо, е мъртъв. Документите ги няма, кодът е унищожен.

Тя знаеше, че това включва и анонимния имейл акаунт на Хауъл, който отряд „Магелан“ бе издирил и изтрил.

— Вие двамата как сте? — Малоун насочи пръст към нея и Люк. — Всичко наред ли е между вас?

— Почвам да свиквам с този човек — отвърна тя.

Люк поклати глава.

— Не се подценявай. С теб също не ми беше лесно в началото, но ако се наложи, бих го направил пак.

Той й подаде ръка.

— Аз също — стисна я здраво тя.

— И двамата се справихте добре — похвали ги Малоун. — Освен това потвърждавам казаното от нашия новобранец. С теб винаги, Изабела.

Министър Леви беше твърде лаконичен в разговора си с нея, затова тя попита Малоун:

— Какво е станало във Вашингтон?

— Да седнем някъде и ще ви разкажа каквото знам.

Стефани беше в кабинета на Едуин Дейвис в Белия дом, през няколко врати от този на президента на Съединените щати. Двамата с Джо Леви се бяха върнали от Питсбърг предишната вечер. За успокоение на Дейвис тя му бе пратила есемес с уверения, че всичко е под контрол и ще представи пълен доклад още на сутринта. Сега тя и Дани бяха сами в кабинета на началника на президентската канцелария.

— Е, ще ми обясниш ли какво стана? — подкани я той.

И тя му разказа за събитията в Соларис, завършили със смъртта на Ким и дъщеря му. Документите бяха прибрани и унищожени, включително смачканият лист хартия. След това му описа как бе пратила китайците по погрешна следа във Вашингтон — една маневра, позволила на двама им с Джо Леви да се доберат необезпокоявани до наследството на Мелън.

— Перфектната примамка за диви пуйки — засмя се той. — Браво на теб!

Стефани му предаде съдържанието на телефонния си разговор с посланика и предупреждението му за севернокорейците.

— Това може би обяснява станалото снощи — каза той.

После ѝ съобщи, че Китай бил отправил официално предупреждение до Северна Корея, че няма да допусне никакви войни, хаос и нестабилност на Корейския полуостров. Траен мир, заявил китайският външен министър, може да се постигне само чрез ядрено разоръжаване, като задача на Китай било това да се случи. Дните на безсмислени конфронтации оставали назад в историята.

— Това е революционна промяна — възкликна Дани. — Те буквално са казали на Пхенянь, че или ще се държат прилично, или ще си носят последствията. А Пхенянь не може да си позволи да игнорира волята на Пекин. Много е възможно да видим края на севернокорейската ядрена програма. С това съобщение Китай за пореден път показва, че е на наша страна.

— Много великодушно от тяхна страна, ако си спомним изпълненията им тук.

— Жалко обаче, че Хауъл е трябвало да умре. Човекът не беше глупав. Разсъждаваше доста смислено.

От цялата история не бе останало нищо, което би могло да им създава проблеми. Когато двамата с Леви бяха изгорили оставените от Мелън документи, те на практика бяха ликвидирали заплахата. Дали постъпката им бе етична? Може би не. Но със сигурност беше мъдра. С поставянето под съмнение на Шестнайсетата поправка нацията нямаше нищо да спечели. Америка си оставаше световна сила и нищо не биваше да хвърля сянка върху този неин статут. Вече от няколко десетилетия хората си плащаха данъците и това трябваше да продължи и за в бъдеще. Само едно нещо я смущаваше.

— Ти си даваш сметка, нали, че в затвора има хора за укриване на данъци? — каза тя. — Мястото им не е зад решетките.

— Знам. И съм мислил за това. Преди да изтече мандатът ми, ще помилвам онези, които мога. Ще го оформим колкото се може по-общо, да кажем, извършители на федерални престъпления, невключващи насилие, за които се предвижда присъда до еди-колко си години. По този начин няма да се целим конкретно в неплащащите данъци. Ще свърши работа. Аз ще се погрижа да стане.

Тя не се съмняваше, че ще го направи.

В крайна сметка само тя, Едуин, Джо Леви и Дани Даниълс знаеха цялата история. Котън, Люк и Изабела Шефър знаеха отделни части, но и тримата бяха опитни агенти, положили клетва за поверителност. Така че нещата бяха под контрол.

— А какво ще правим с хората в Националната галерия? Те ще си траят ли?

— Там имаше и сърдити. Директорът например не беше особено доволен. Още по-малко пък се зарадва, когато една от картините му бе осквернена. Но след като Едуин му каза, че от догодина бюджетът му ще бъде увеличен с дванайсет процента, обяви, че мога да правя с него каквото си пожелая.

Тя се усмихна. Дани беше роден за лидер.

— Сигурно ще се зарадваш да чуеш, че Люк най-после си е намерил майстора — каза Стефани. — Според Котън госпожица Шефър от финансите се справяла доста добре с него.

— Смяташ да я наемеш ли?

Тя вдигна рамене.

— Винаги се оглеждам за подходящи хора.

— Джо Леви едва ли ще ти я даде без бой.

И това беше възможно.

— Проучих и онзи, другия въпрос — каза той.

Тя веднага се сети какво има предвид. Люк ѝ бе докладвал, че Изабела Шефър му споменала за закона, с който се забранявало на Министерството на финансите да използва публични средства за промени в дизайна на банкнотата от 1 долар.

— Тя е права — каза сега Дани. — Това е заровено дълбоко в текста на закона, но аз го открих. Досега сме изменяли банкноти от всички деноминации, но никога тази от един долар. Едуин се поразрови и установи, че въпросната забрана била отпреди няколко десетилетия. И никой не знае защо е наложена. Да се чуди човек, а?

Определено си беше за чудене.

— Няма да ми кажеш, нали? — попита той. — Какво открихте в Питсбърг.

— Там нямаше нищо.

Той се усмихна лукаво.

— Сигурно и Джо ще твърди същото, а? Да не сте се наговорили?

Предишната вечер, след завръщането си в столицата, двамата с Джо се бяха отбили в Министерството на финансите. Отидоха право в заключения архив, където бяха събрани всички документи по случая, и пуснаха шредера. Леви беше напълно прав в коментарите си от гробищния парк — светът не беше същият, както през 1937-а. А наследството на Мелън бе в състояние да промени глобалното съотношение на силите. Залогът беше прекалено висок.

— Редно е все пак да знаеш, че в крайна сметка Мелън е бил патриот.

— Да го кажем тъй — отвърна Дани. — Един ден, когато вече не съм ти шеф и са ме изпратили в пенсия, може да си поговорим по въпроса. Тогава, когато няма да има значение какво знам.

Тя му се усмихна дяволито.

— С нетърпение чакам този момент.

Малоун седеше на обичайната си маса срещу Люк и Изабела. Заведението се казваше „Кафе Норден“ и се намиреше на отсрещната страна на площада; масата му беше на втория етаж, откъдето се виждаше книжарницата.

— Последния път, когато бях тук — каза Люк, — ни гонеха мъже с пистолети. — Той насочи показалец в лицето на по-възрастния мъж. — А пък ти за малко не ми отнесе главата.

— Мисля, че беше доста добър изстрел — ухили се Малоун. — Покрай ухото ти, право в челото на лошия чичко.

— Бих желала да чуя тази история — обади се Изабела.

— Ще ти я разкажа утре в самолета. Така ще чуеш моята версия, а не на стареца тук.

Докато ядяха вкусна доматиена крем супа, Котън им разказа какво се бе случило междувременно отвъд Атлантика. Стефани му бе позвънила по защитена телефонна линия преди отпътуването им от Хърватия и му бе обяснила всичко.

— Ти си добре, нали? — попита Люк.

Малоун не изпитваше никакви угризения, че бе убил Ким. Не му беше приятно да дърпа спусъка, но някои хора просто не заслужаваха да живеят. Ким Чен Ин беше сред тях.

— Светът ще бъде едно по-добро място без този боклук — отвърна той.

— Нямах това предвид — каза Люк.

Младежът бе усетил добре настроението му. Този град винаги щеше да му напомня за Касиопея. Малоун не го отричаше. Двамата безброй пъти бяха вечеряли на същата тази маса. Но сега не искаше да мисли за нея. С наслада усети как последните частици енергия напускат тялото му. От четирийсет и осем часа почти не беше мигнал, само адреналинът го крепеше.

Малоун стана от масата.

— Е, оставям ви да си довършите спокойно вечерята. Аз се прибирам и си лягам.

Люк не настоя повече за отговор на въпроса си и Малоун му беше благодарен. Беше им запазил стаи в „Англетер“.

— Хотелът ви е натам — посочи той с пръст към дъното на ресторанта. — Свийте след две преки и ще го видите. Утре ще се

видим пак тук за закуска. После ще ви откарам до летището.

— Пази се, старче — обади се Люк.

Малоун забеляза, че го каза с тих глас, като приятел, за каквото винаги го бе смятал. Забеляза също, че жената чудо бе станала Изабела, което може би също значеше нещо. Тя стана и го целуна бързо по бузата.

— Аз казвам същото. Пази се.

От думите ѝ лъхаше топлина, лицето ѝ бе огряно от усмивка. В този момент по нищо не приличаше на коравата мъжкарана, за каквато държеше да я смятат всички.

Той им кимна усмихнато, после слезе по стълбището на долния етаж и излезе през главния вход на ресторанта. В главата му се блъскаха разсеяни мисли, трупани през последния месец. Странно, беше толкова точен като агент, изпълняваше задачите си с хирургическа прецизност, никога не оставяше нещо недовършено, неразрешен проблем. Като в този случай. Чисто и елегантно. Докато в личния му живот...

Там цареше вечен хаос — неумолимо, вбесяващо редуване на очаквания, надежди и разочарования.

Обзе го познатото чувство на самота, с което бе свикнал още преди познанството си с Касиопея, но от което се бе надявал да се отърве веднъж завинаги, след като се бе влюбил в нея. А той наистина я бе обичал. Всъщност още я обичаше.

Но това беше минало. Животът продължаваше.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Както обикновено, написването на този роман беше свързано с много работа на терен. Круизът на Ларкс, Ким, Хана, Малоун и Изабела през Средиземно море и Адриатика е нещо, на което двамата с Елизабет имахме възможност лично да се насладим. Посетихме всички места, които и героите от книгата, включително Венеция и Хърватия. Освен това се разходихме до Хайд Парк и до библиотеката „Франклин Рузвелт“ в допълнение към трите ни екскурзии до Вашингтон, окръг Колумбия. А преди няколко години бях посетил с опознавателна цел Малкия Бял дом в Уорм Спрингс.

А сега, нека да отделим фактите от художествената измислица.

Срещата между Андрю Мелън и Франклин Д. Рузвелт (описана в Пролога) се е състояла на 31 декември 1936 г. Двамата мъже били много различни един от друг (Глава 46) и се ненавиждали взаимно. Както се споменава в книгата, Рузвелт не е имал друг избор, освен да приеме дарението на Мелън за национална галерия, като целта на срещата била да уреди последните подробности. Разбира се, частта с отмъщението на Мелън е добавена от мен. Истина е, че Рузвелт е инициирал углавно дело срещу Мелън за укриване на данъци. След като голямото жури отказало да повдигне обвинения, той завел ново дело, този път гражданско. Това дело завършило с пълното оневиняване на Мелън. А, както пише самият Мелън, Рузвелт не е бил първият, използвал услугите на данъчната администрация за разчистване на лични сметки. Историята със сенатор Джеймс Казънс е исторически факт. Освен това клеветническата изборна обява, за която споменава Рузвелт, е исторически факт, а и коментарът на Хари Труман, че Рузвелт е лъжец, е също автентичен.

Венеция е описана правдиво (Глава 1, 4, 6 и 23), както и Изола ди Сан Микеле (Глава 1 и 4), круизният и фериботният (Глава 19, 21 и 23) терминал.

Ким Чен Ин е литературен образ, но се основава на Ким Чен Нам, най-големия син на покойния севернокорейски диктатор Ким Чен

Ир. Чен Нам бил смятан за наследник на баща си до 2001 г., когато се опитал да влезе инкогнито в Япония, заедно с един от синовете си, за да му покаже Дисниленд. Подробностите по тази случка в Глава 2 и 27, както и заточението на Ким в Макао, се основават на факти. Ким Чен Ир действително се отказва от Ким Чен Нам и след смъртта му неговият най-млад син, Ким Чен Ун, става държавен глава на Северна Корея. В книгата аз споменавам този персонаж единствено като Любимия вожд. В голямата си част историята на семейство Ким в книгата е почерпена от действителността. Политическите чистки, включващи манипулирани съдебни процеси и незабавни екзекуции, са ежедневие в Северна Корея (Глава 9, 44 и 45).

Застрахователната измама, описана в Глава 4 и 10, също е факт. Всяка година по този начин се източват милиони долари, които се подаряват на севернокорейския лидер за рождения му ден. С тези незаконно придобити суми се купува всичко — от луксозни стоки до компоненти за ядрени бомби. В последно време обаче схемата привлича засилено международно внимание, което затруднява реализацията ѝ.

За жалост, трудовите лагери в Северна Корея, предопределили живота на Хана Сен (Глава 13, 39 и 44), съществуват. Смята се, че понастоящем около 200 000 души са затворени в тях при невъобразими условия. Най-добрият първичен източник по въпроса е книгата „Бягство от Лагер № 14“ от Блейн Хардън, в която се разказва историята на Шин Ин Гюн — единствения човек, успял да избяга жив от такъв лагер и да разкаже впоследствие за живота там. Длъжен съм да предупредя, че неговото въздействащо описание не е за хора със слаби нерви. Голяма част от преживяното от Хана се основава на неговия разказ. Убийството на младото момиче в Глава 19 е описано по истински случай от Лагер № 14. Трудно е човек да си представи, че подобни варварски практики съществуват в днешно време, но ги има. Обикновено севернокорейците не признават нищо такова и отговарят на всички запитвания със стандартното: „В нашата страна няма проблеми с човешките права, понеже всички водят най-достоеен и щастлив живот“.

Съдът, издаващ заповеди за наблюдение на чужди агенти, се намира на мястото и функционира по начина, описан в Глава 14. Всички статистически данни, цитирани във връзка с него, са точни.

В историята са обрисувани няколко интересни персонажа.

Най-важен измежду тях е Андрю Мелън. Неговата биография, както и тази на баща му Томас, описани в Глава 15, са исторически верни. Мелън действително е останал начело на Министерството на финансите при три последователни президентски администрации. Как е постигнал това обаче, мога само да предполагам. Мелън бил голям почитател на Робърт Бърнс и неговата поема „Писмо до млад приятел“ (Глава 46). През 1924 г. той публикува книгата си „Данъчното облагане — работа на всички“, като пасажът от нея в Глава 35 е цитиран дословно. Погребението на Мелън през 1937 г., траурната служба в Питсбърг и преместването на останките му във Вирджиния са исторически факти (Глава 46 и 64). Гробището „Хоумуд“ в Питсбърг с мавзолея на Мелън, както и семейният парцел в Ъпървил, Вирджиния, (Глава 67) съществуват в действителност. Единствената художествена измислица е мраморната вратичка с гравираното XVI. Най-авторитетната биография на този голям човек бе написана през 2006 г. — „Мелън, един американски живот“ от Дейвид Канадайн.

Филандър Нокс също е любопитен персонаж. Житейската му история и грешките му (описани в Глава 16) съответстват на истината. Бил е държавен секретар през 1913 г., когато се предполага, че е ратифицирана Шестнайсетата поправка към Конституцията. Освен това е бил и близък приятел на Андрю Мелън. Както се казва в Глава 16, Нокс пръв е убедил президента Хардинг да назначи Мелън за министър на финансите. Вярно е също, че Хардинг е отказал да му даде какъвто и да било министерски пост, заради което Нокс открито му имал зъб. Дали е имало нещо скрито-покрито около приемането на Шестнайсетата поправка и дали Нокс е издал някакви тайни на Мелън, никога няма да разберем. Всички причини, изброени в Глава 40, Нокс да си затвори очите за някои нередности в процеса на ратификация (макар и мои предположения) имат своята обосновка в историческите факти.

Дейвид Финли наистина е бил близък с Андрю Мелън, когото е смятал за свой приятел и ментор. След смъртта на Мелън през 1937 г. Финли надзиравал строителството на Националната галерия и станал неин пръв директор. С времето той се превърнал в легенда сред артистичните среди, като изиграл определяща роля в създаването на Националния тръст за опазване на художественото наследство.

Хаим Саломон е един от невъзпетите герои на Американската революция. Подвизите му (описани в Глава 20 и другаде в книгата) се основават на факти. Континенталният конгрес бил разорен и Саломон бил този, който намерил пари за финансиране на борбата за независимост (Глава 28). Близо стоте му споменавания в дневника на Робърт Морис, гласящи просто „Изпратих да повикат Хаим Саломон“, са напълно автентични (Глава 20). Паметникът на Саломон в Чикаго (Глава 30) е един от малкото издигнати в негова чест. Неговите 800 хиляди долара, отпуснати в заем на правителството, днес наистина биха стрували милиарди и тези заеми така и не са платени. Конгресът действително е обсъждал на няколко пъти връщането им (Глава 20), но решение така и не било взето. С надеждата да си получат парите, през 1785 г. наследниците му представили документацията, свързана с тези заеми, на ковчезника на щата Пенсилвания, но тя била изгубена (Глава 28). Твърдението, че Андрю Мелън я е открил само за да я потули отново, е изцяло моя измислица.

Джордж Мейсън е един от по-малко известните отци основатели извън родния си щат Вирджиния (Глава 51). Но ролята му е важна. Той действително е отказал да подпише Конституцията, а изказванията му за „тиранична аристокрация“ (Глава 24) са документирани. Имението му във Вирджиния наистина се е казвало Гънстън Хол, но е моя измислица, че Мелън е правил някакви дарения за неговото възстановяване. Мейсън е основният автор на вирджинската Декларация за правата от 1776 г., от която Джеферсън е черпил вдъхновение за Декларацията за независимост, а Мадисън — за Декларацията за правата (Глава 51 и 54). Тази декларация си остава един от най-важните документи в американската история.

Банкнотата от 1 долар също може да мине за литературен герой. Тя е променена като графично оформление през 1935 г. по настояване на Рузвелт (виж Пролога). Тогава е добавен държавният печат на САЩ, като лично Рузвелт разпоредил пирамидата да бъде разположена отляво, а орелът — отдясно на купюра. Изображението в Глава 32 е факсимиле от автентичния доклад, с който Рузвелт писмено е посочил своите предпочитания. На емисията от 1935 г. не е фигурирал девизът УПОВАВАМЕ СЕ В БОГ, който е добавен едва през 1957 г. Що се отнася до шестолъчната звезда, образувана от съединяването на пет букви от печата (над пирамидата), изписващи анаграма на думата

масон, за нея няма обяснение. По отношение на тринайсетте звезди над орела, които също образуват Звездата на Давид (Глава 28), легендата гласи, че Джордж Вашингтон лично бил поискал включването на този символ в знак на благодарност към Хаим Саломон. Но никой не може да каже със сигурност. Както и никой не може да отрече съществуването на това изображение. В Раздел III от Закона за бюджетното финансиране (Глава 28 и 68) действително се забраняват всякакви модификации и промени по банкнотата от 1 долар. И една зловеща подробност: когато банкнотата от 20 долара, показана в Глава 48, се сгъне по подходящ начин, действително разкрива изображения, смайващо подобни на случилото се на 11 септември.

На няколко места се споменава и „Дисни“. Първо, в контекста на изпадането в немилост на Ким Чен Ин, след това във връзка с една програма по мотиви от филми на „Дисни“, показана по севернокорейската телевизия (Глава 27). Такава програма действително е имало и е била излъчена през юли 2012 г. И накрая, портретът на самия Уолт (Глава 7) с неговото мото: *Забавно е да вършиш невъзможното*, виси в кабинетите и на двама ни с Ким.

Рузвелт действително е записвал на лента разговори, провеждани в Овалния кабинет. Той е първият президент, използвал това нововъведение. Разговорът, цитиран в Глава 22, обаче е художествена измислица. Действителните записи се съхраняват в библиотеката „Франклин Рузвелт“ в Хайд Парк.

Сцената, описана в деня на смъртта му (Глава 24) е сравнително правдоподобна. Той действително е бил прегледан от лекаря си и между тях се е провел подобен разговор. Разбира се, Марк Типтън е герой, добавен от мен, макар че през цялото време наблизо е присъствал агент на Тайните служби. Малкият Бял дом в Уорм Спрингс все още си е там, като имението днес е превърнато в национален парк. Всички подигравателни коментари на Дани Даниълс по адрес на Рузвелт (Глава 30) са взети от исторически документи, някои от които го обрисуват като човек, твърде различен от публичната представа.

Задар е хърватски град, разположен на брега на Адриатическо море, със закътан залив и няколко острова, образуващи естествена преграда срещу морските стихии (Глава 33, 34, 36 и 38). Градската

библиотека е точно описана, както и Американският център (Глава 41, 43 и 49). Соларис обаче е моя измислица — събирателен образ на няколко градчета по хърватското крайбрежие.

Шифърът на Бийл съществува, като Декларацията за независимост е помогнала за разгадаване на един от трите му кода (Глава 43). Изображението в Глава 43 е от автентичния шифър. Гатанката, която Андрю Мелън уж бил оставил на Ф. Д. Р., е моя измислица. За да я създам, аз приложих шифъра на Бийл върху вирджинската Декларация за правата, точно както прави Малоун в Глава 51 и 54.

В Замъка на „Смитсониън“, на приземния етаж в западното крило, има едно бюро. Показа ми го уредникът Ричард Стам и то действително съдържа множество тайни отделения и прегради. Макар да ми се стори интересно, аз реших вместо него да използвам писалищния шкаф на Ръонтген от XVIII в., който е изложен в нюйоркския музей „Метрополитън“. Както съм отбелязал в Глава 18, това може би е най-скъпата мебел, произведена някога в света, пълна с тайници. Реших да преместя това писалище във Вашингтон и от името на Мелън да го подаря на музея. Лабораторията по консервация към „Смитсониън“ (Глава 60) е изумително място, където редки книги и документи биват спасявани ежедневно.

Националната галерия във Вашингтон, създадена от Андрю Мелън, е едно чудо. Елегантните ѝ фасади, Залата на основателите, Ротондата, куполът, фонтаните, залите и зимната градина — всичко е отворено за посетители (Глава 60, 62 и 64). „Семейството на Вашингтон“ от Едуард Савидж е окачена в зала № 62. Картината е закупена от Мелън през януари 1936 г. Намирала се е във вашингтонския му апартамент, където е останала и след смъртта му (1937) чак до 1941-ва, когато е преместена в Националната галерия и се намира там до ден-днешен. Всичката символика, описана в Глава 62, е била съзнателно търсена от Савидж. Интересното е, че в долния десен ъгъл на огромната рамка има дори дървена тапа (открих я едва след като бях измислил моята), чието предназначение било да поема носещата метална скоба при окачване.

Китай е най-важният съюзник на Северна Корея, източник на жизненоважни търговски връзки и пари (Глава 26). Освен това Китай е и най-големият чуждестранен кредитор на Съединените щати.

Подходният данък действително генерира около 90 процента от приходите във федералния бюджет (Глава 7 и 35). За съжаление, всички статистики относно националния ни дълг (Глава 35) са истина. Този дълг се натрупва с главозамайващата скорост от над милион долара в минута; има интернет сайтове и броячи, където можете да го наблюдавате в реално време как расте. Онова, което Дани Даниълс казва за корелацията между по-високи данъци и по-ниска събираемост (Глава 35), също е вярно.

В този роман се говори за доходни данъци. Дали Шестнайсетата поправка е била надлежно ратифицирана, е прелюбопитен правен въпрос. Аз за пръв път се сблъсках с него в „Законът, който така и не се случи“ от Уилям Бенсън. Авторът отделил време, за да посети всичките 42 щата, за които се смятало, че са ратифицирали поправката, и съвместно документирал приложените процедури и анализирал тяхното съответствие с щатското законодателство. Някои от констатациите му са колкото убедителни, толкова и тревожни. Дали са и верни, оставям на други да определят. Това е роман — т.е. по дефиниция не отразява истински събития, но пък включва два от по-фрапантните примери, на които се е натъкнал Бенсън — Кентъки и Тенеси (Глава 33 и 34). Любопитна подробност е, че Бенсън е открил (подобно на героите в романа) и проблема с липсващите оригинални документи. Самият Уилям Бенсън бил осъждан за неплащане на данъци, но аргументите му не са лишени от смисъл. Федералните съдилища обаче последователно избягват тази тема, позовавайки се на съмнителна логика и неубедителни аргументи (описани подробно в Глава 37). Становището на Апелативния съд, възпроизведено в Глава 12, е художествена измислица, но в него се съдържат дословни цитати от няколко действителни съдебни решения.

През 1922 г. Върховният съд постановил, че декларацията на държавния секретар относно ратификацията на конституционната поправка е окончателна и не подлежи на обжалване по съдебен ред (Глава 37). Независимо дали това становище било обосновано или не, въпросът никога повече не бил повдиган пред Върховния съд. Шестнайсетата поправка към Конституцията била продукт на политически маневри от началото на ХХ в. и била замислена да не мине, но минала (Глава 31). Първоначално тя била приложима към един малък сегмент (под 5%) от населението на страната, които

бездруго можели да избегнат плащането на данъка благодарение на вратички, съзнателно оставени в първия данъчен закон от 1913 г. Едва през 1943 г. Рузвелт наложил подоходно данъчно облагане за всички, въвеждайки удържането на данъка направо от фиша за работна заплата (Глава 67).

В романа се ползват текстове и от няколко доклада — всичките мои творения, с изключение на онзи с дата 13 февруари 1913 г. (Глава 67). Той се основава, макар и не буквално, на действителен документ, представен от Правния отдел на 15 януари въпросната година. В интернет е пълно с негови факсимилета. Той поражда няколко правни въпроса относно ратификацията на Шестнайсетата поправка. Едно изречение от моя текст представлява дословен цитат от автентичния документ:

Съгласно Конституцията, щатският законодателен орган няма право по никакъв начин да променя текста на поправка, предложена от Конгреса, като функцията на щата е единствено да одобри или отхвърли поправката във вида, в който е предложена.

Но точно това се е случило в процеса на ратификация. Предложената поправка била изменяна от щат след щат по всевъзможни начини. А пък държавният секретар по онова време, Филандър Нокс, не само си затворил очите пред реалността, но и игнорирал съвета на юристите и обявил поправката за „действителна“.

А защо не „ратифицирана“? Това някакво безсмислено разграничение ли е било? Или реакция на съвета, който бил получил? Никога няма да узнаем истината.

А какво би станало, ако се окаже, че Шестнайсетата поправка по никакъв начин е била опорочена изначално? По онова време за ратификацията ѝ са били нужни трийсет и шест щата. Тя е била разгледана от четирийсет и два. Ами ако при повече от шест от тези щати са били налице сериозни правни проблеми с гласуването за нейното одобряване? Много хора твърдят, че точно това се е случило. Проблемите, цитирани в доклада от Глава 67, са заимствани от техните

изследвания. Само че съдилищата отказват да ги чуят. И имат своите основания. Проблемът би разкрил нашата огромна уязвимост.

На едно място в книгата (Глава 29) Ким Чен Ин нарича евентуалната неправомерност на Шестнайсетата поправка „най-хитроумното оръжие за масово поразяване, съществувало някога“.

Може и да е прав.

БЛАГОДАРНОСТИ

Това е първият ми роман с „Миньтор Букс“, част от „Макмилън Пъблишърс“. Преживяването беше чудесно. Искрено благодаря на Джон Сарджън, директор на „Макмилън“, на Сали Ричардсън, директор на „Сейнт Мартинс“ и на моя издател Андрю Мартин. Задължен съм и на Хектор Дежан в отдел „Реклама“, на Джеф Доудс и всички в „Маркетинг и продажби“, особено на Пол Хокман, на Джен Ендърлин, която е веща по книгите с меки корици, на Дейвид Ротстейн, който направи корицата, на Стивън Саймън за отличното вътрешно оформление на книгата и на Мери Бет Рош и на хората в „Аудио книги“.

Както винаги, благодаря ти, Саймън Липскар, за още една добре свършена работа.

И на редактора ми, Кели Раланд, беше удоволствие да се запознаем.

Трябва да спомена и Мерил Мос и страхотния ѝ екип (особено Деб Зипф и Джери Ан Гелър); Джесика Джонс и Естер Гарвър, които продължават да се трудят в „Стив Бери Ентърпрайзис“; М. Дж. Роуз, един от първите членове на Плотърс Клъб, и Ричард Стам, куратор на „Смитсониън“.

Издание:

Автор: Стив Бери

Заглавие: Заплахата на патриота

Преводач: Боян Дамянов; Любен Любенов (Дж. Байрон);
Любомир Николов (Р. Бърнс)

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Абагар“ АД — Велико Търново

Излязла от печат: 25.02.2016

Редактор: Кристин Василева

Технически редактор: Мария Славкова

Коректор: Симона Христова

ISBN: 978-954-769-400-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/11383>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.